KERSTIN GIER
MĂ SINUCID
ALTĂ DATĂ
Strada Ficțiunii

Cuprins

Unu
Doi
Trei
Patru
Cinci
Şase
Şapte
Opt
Nouă
Zece
Unsprezece
Doisprezece
Treisprezece
Paisprezece
Cincisprezece
Şaisprezece
Şaptesprezece
Optsprezece
Postfaţă

KERSTIN GIER

MĂ SINUCID ALTĂ DATĂ

Traducere din limba germană şi note de Dragoş Dinulescu

ALLFA, 2012

Versiune ebook: v1.0, aprilie 2017

Născută în anul 1966, Kerstin Gier a oscilat în alegerea unei cariere, având studii neterminate de germanistică, muzicologie şi anglistică. S-a orientat apoi către pedagogie şi psihologia comunicării, iar după absolvire a avut o serie de slujbe temporare. În anul 1995 s-a aşezat la masa de scris, debutând un an mai târziu. Primul ei roman, *Bărbaţi şi alte catastrofe (Männer und andere katastrophen,* 1996; Editura ALLFA, 2010), a fost ecranizat, cu actriţa Heike Makatsch în rolul principal. Cartea sa din anul 2005, *Ein unmoralisches Sonderangebot,* a fost distinsă cu premiul *DeliA* pentru cel mai bun roman de dragoste în limba germană, asigurându-i autoarei, din anul 2007, prezenţa în juriul ediţiilor ulterioare.

A publicat peste treizeci de romane, multe dintre ele declarate *Cartea anului în* Germania.

Vocea autorului

„După ce îmi vine o idee care mă confiscă – de obicei, în lift sau în tren –, pot petrece şi optsprezece ore pe zi scriind. Aşa se explică faptul că sunt o scriitoare prolifică.”

Kerstin Gier

Pentru Renate, Biggi şi
planurile noastre măreţe

Orice soluţie a unei probleme
nu înseamnă decât o nouă problemă.
Johann Wolfgang von Goethe

Către ziarul *BILD*

Mult stimate doamne şi mult stimaţi domni redactori,

Tocmai mi-am dat seama că, la o adică, aţi putea relata despre sinuciderea mea fără să daţi atenţie adevăratelor mele motive, inventând unele care v-ar conveni mai mult: ÎN FIECARE LUNĂ SCRIA DESPRE MAREA IUBIRE. DAR NU I-A FOST DAT S-O TRĂIASCĂ EA ÎNSĂŞI… CE SE ÎNTÂMPLĂ OARE ÎN GERMANIA, DE TOT MAI MULŢI OAMENI SINGURI, ÎN FLOAREA VÂRSTEI, ÎŞI PUN CAPĂT ZILELOR?

Un grăunte de adevăr parcă tot se ascunde aici. În afară de asta, e valabilă şi chestia cu umplutul sezonului mort. Aşa că n-aveţi decât să scrieţi liniştiţi tot ce vă trece prin cap, dar să n-o citaţi pe mama mea. Indiferent ce-ar spune, n-are deloc legătură cu culoarea părului! Brunetele se bucură şi ele de viaţă la fel de mult ca blondele.

Numai eu nu.

Cu salutări prieteneşti,

A dumneavoastră Gerri T., moarta cea misterioasă din apartamentul de lux.

P.S. În caz că veţi avea nevoie de fotografii de-ale mele, goală, ca să aduceţi povestea pe prima pagină, vă recomand un fotomontaj alcătuit din faţa mea (vedeţi fotografiile alăturate) şi corpul unui fotomodel de succes. Fotografiile înfăţişându-mă goală, pe care e foarte posibil să vi le fi oferit un anume Ulrich M., nu sunt decât nişte falsuri şi o încercare jalnică de a ajunge el însuşi în centrul atenţiei.

Unu

— Dă-mi, te rog, cutia-minune din dulap, Lu… Ti… Ri, rosti mama mea.

Rămăseseră de la masa de prânz un cartof, o felie de cârnat, foarte subţire, alături de o lingură de varză roşie şi-ar fi fost, după cum gândea mama mea, mare păcat să le fi aruncat.

— O porţie cum nu se poate mai potrivită pentru o singură gură, adăugă ea.

Bineînţeles că *nu* mă cheamă *Lutiri.*

Mai am trei surori mai mari, iar mama a avut mereu o problemă cu nimeritul din prima al numelui potrivit. Numele noastre sunt Tina, Lulu, Rika şi Gerri, dar mama face ce face şi ne zice când *Lutiri,* când *Geluti,* când *Riluge* şi aşa mai departe, fiindcă, nu-i aşa, din punct de vedere matematic, există un număr nesfârşit de posibilităţi chiar şi atunci când e vorba de doar patru silabe. Eu sunt Gerri, cea mai mică. Dar şi singura care locuieşte separat şi care ar putea să se sature dintr-un cartof mărunţel, o felie anemică de carne şi o linguriţă de varză roşie. Ca şi când, dacă ai locui de unul singur, automat şi foamea ţi-ar da ghes mai puţin.

— Asta nu-i cutia-minune, e doar *Flexi-Twin*[1]*,* spuse mama.

Aşa c-am aşezat la loc, în dulap, vasul din plastic, după care i-am întins altul.

Ca să nu vă mai stârnesc de prisos curiozitatea, mă înfiinţasem la masa de prânz de duminică acasă la ai mei. Numai că îmi pusesem în minte ca aceea să fie ultima masă pe care am fi luat-o împreună.

— Asta e *Prima Klima Frische Kick*[2]*,* unu virgulă şase, rosti mama, aruncându-mi o căutătură nervoasă. E mult prea mare. Şi nu te mai da mai proastă decât ai fi.

Aşa că am scos altceva la rând.

Mama suspină cu năduf.

— Asta-i *Clarisa,* dar lasă că merge. Dă-o încoace.

Era foarte ciudat că mama nu se arăta în stare să-şi cheme copiii pe propriile nume, dar cu cele cu care fuseseră botezate recipientele pentru păstrarea alimentelor nu se încurca defel. Ca să nu mai spun că eu, una, m-aş fi bucurat mult, *cu mult* mai mult dacă, în loc să fi purtat numele de Gerda, m-aş fi numit *Clarisa.* Şi uite aşa se face că nu numai aproape toate celelalte făpturi omeneşti purtau nume mai frumoase decât cel la care răspundeam eu, dar până şi obiectele de gospodărie.

Surorile mele fuseseră şi ele potcovite cu nişte nume la fel de neatrăgătoare. Iar asta se întâmpla din pricină că, în realitate, părinţii ar fi dorit ca toate să ne fi născut băieţi: Tina un *Martin,* Rika un *Erik,* Lulu un *Ludwig,* iar eu un *Gerd.* Ca să nu se complice, după fiecare

naştere, ai mei au adăugat câte un a la coada numelui de băiat.

Tina avea cel mai puţin de bombănit pe seama numelui pe care-l purta, cârâind totuşi ceva la adresa răspândirii numelui de *Martina.* Colac peste pupăză, se mai şi măritase cu un tip pe care-l chema Frank Meier, care se arăta la fel de nemulţumit de frecvenţa cu care putea fi întâlnit propriu-i nume. Copiii celor doi aveau şi ei nişte nume pe care, în mod normal, nu le-ar fi purtat nimeni (şi nici nu şi-ar fi dorit să le aibă, dacă mă întrebaţi). Ei bine, se numeau Chisola, Arsenius şi Habakuk.

Chisola, Arsenius şi Habakuk Meier.

Chisola avea doisprezece ani şi nu prea se îndemna la vorbit, lucru pentru care Tina dădea vina pe aparatul de îndreptat dinţii pe care-l purta copila, iar eu pe cei doi fraţi ai ei, mai mici cu patru ani. Erau gemeni şi nu mai conteneau cu zarva şi mizeria.

Aşa cum se întâmplase cu puţin timp în urmă, la masă.

N-ar fi trebuit să-mi fac griji din pricină că s-ar fi găsit careva căruia să i se pară aşa, deodată, că ceva n-ar fi fost deloc în regulă cu mine. Fiindcă cea mai mare atenţie le era acordată, ca-ntotdeauna, gemenilor. Nici dacă mi-aş fi purtat capul la subsuoară nu i-ar fi sărit cuiva în ochi.

Habakuk terciui varza roşie laolaltă cu cartofii şi încercă să soarbă fleaşca aceea, cu maxilarele încleştate, prin strungăreaţă cu care îl dotase natura. Arsenius se ocupa de bătutul cu tacâmurile în marginea farfuriei, urlând în acelaşi ritm:

— Habakuk! Scuipă! Scuipă! Scuipă!

După o vreme, Habakuk exact asta făcu: scuipă cu icnete terciul din gură înapoi, în farfurie.

— Habi! rosti mama mea, pe un ton dojenitor. Ce-o să creadă Patrick despre noi?

— Puţin îmi pasă mie ce crede ăsta, i-o întoarse Habakuk, scoţându-şi dintre dinţi o bucăţică de varză roşie.

Patrick era noul prieten al surorii Lulu. Prima dată când se înfiinţase cu el la noi, am rămas ca trăsnită: Patrick semăna leit cu cineva pe care-l cunoşteam eu foarte bine.

Acum, cunoscutul ăsta, *foarte bine,* poate că-i cam mult spus. Semăna cu tipul de la *dating-café.de*{3}*,* cu care mă întâlnisem o dată, *hammerhart31*{4}. Nu aveam cine ştie ce amintiri plăcute de la întâlnirea cu pricina, ceea ce m-a făcut ca, la început, să mă zgâiesc la Patrick uşor năucă. Numai că acesta n-a dat niciun semn că ne-am fi cunoscut în vreun fel. Nici măcar n-a tresărit atunci când Lulu m-a prezentat, iar eu i-am strâns mâna, adresându-i totodată şi vorbele: *Ce chestie tare să facem cunoştinţă, tare ca ciocanul!*{5}. Cu toate că, în realitate, am o memorie cum nu se poate mai bună a persoanelor şi a chipurilor acestora, am tras concluzia că era posibil să mă fi înşelat.

Patrick semăna atât de bine cu *acel hammerhart31* încât puteai uşor să-l confunzi pe unul cu celălalt. Până la bărbuţa ascuţită, de ţap, nu arăta chiar deloc rău şi – spre deosebire de *hammerhart31* – lăsa impresia unui om normal. Ce-i drept însă, cam făcea pe misteriosul în privinţa slujbei.

— Şi cu ce anume vă ocupaţi? îl întrebase tatăl meu, căpătând de la Patrick un răspuns rostit pe un ton moale.

— Cu IT.

Se afla de-acum pentru a treia oară invitat în casa alor mei, iar aceştia tot nu se încumetau să întrebe cam ce meserie putea fi aceea de *IT*. Am observat însă cum mama o trăsese pe Lulu de-o parte, întrebând-o:

— Drăguţa mea, mai spune-mi o dată: cu ce se ocupă *de fapt* Patrick ăsta?

Iar Lulu îi răspunsese:

— Cu IT, mamă, doar ţi-a spus-o şi ultima oară.

Ceea ce o făcu pe mama să se simtă cu nimic mai luminată decât fusese mai înainte. Iar eu eram aproape sigură că prietenelor ei le povestea că amicul surorii mele era un tip *foarte de treabă* şi că aşa, ca *aiti,* câştiga o mulţime de parale. Dar şi că, de data asta, spera ca toată povestea să fi fost cât se poate de serioasă.

Era greu să-ţi închipui cam ce gândea Patrick despre noi. Şi asta fiindcă ni se înfăţişa cu o expresie destul de neutră aşternută pe faţă.

— Patrick ştie cu siguranţă că băieţii sunt uneori ceva mai greu de stăpânit, rosti Tina. Că doar a fost şi el cândva aşa, un mic ştrengar.

— Asta însă înainte s-ajungă un *IT,* am adăugat eu.

— Mda, numai că un mic ştrengar bine-crescut, spuse sora Lulu, mângâind uşor braţul lui Patrick.

— Chiar aşa, zise şi Patrick. Tatăl meu punea mare preţ pe bunele maniere la masă.

— Ai vrea cumva să sugerezi că odraslele noastre nu sunt bine-crescute? întrebă Tina, schimbând cu Frank, soţul ei, o privire plină de ţâfnă.

— Suc de mere! ceru Arsenius.

— Mai vreau, îi întregi vorbele maică-sa. Se spune: *Mai vreau suc de mere.*

— Şi *vă rog,* am adăugat eu. *Mai vreau suc de mere, vă rog!*

— Da' io vreau *acu '* sucu' ăla de mere, rosti Arsenius. Ca să se ducă gustu' ăla împuţit…

— Vreau şi eu, vă rog, nişte suc, şopti Chisola.

— Cu mult mai nimerit s-ar spune că n-ar fi deloc educaţi, zise Lulu.

— Ei, când o să ai şi tu copiii tăi, poate c-o să ai dreptul să te bagi în vorbă, i-o tăie Tina.

— Am ajuns pedagog, spuse Lulu. De şase ani încoace lucrez cu

copiii. Aşa că, în ceea ce priveşte tema educaţiei, aş putea să-mi dau cu părerea, pe-ndelete, încă *de pe-acum.*

— Fetelor!

Mama mea le turnă suc lui Arsenius şi lui Habakuk, aşezând sticla la loc, pe bufet.

— Acelaşi şi-acelaşi subiect, duminică de duminică! Ce-o să-şi închipuie Patrick despre noi?

Patrick afişa în continuare expresia aceea neutră. Mesteca o ciozvârtă de friptură de porc, în vreme ce privirea îi aluneca pe leopardul de porţelan în mărime naturală, expus pe pervazul de marmură groasă din faţa ferestrei, printre palmierii yucca răsărind de prin nişte ghivece decorative, alb-aurii. Ansamblul era flancat de aripile strălucind în alb şi auriu ale unei perdele, ţinute în lături de doi îngeraşi durdulii. Iar dacă lui Patrick i-ar fi trecut oarece prin minte, atunci de bună seamă că ar fi fost ceva de soiul: *Zău dacă sufrageria asta nu-i cea mai lipsită de gust dintre toate prin care m-am nimerit vreodată!*

Iar aici avea perfectă dreptate!

Peste tot în încăperea cu pricina dădeai de semnele slăbiciunii arătate de mama mea pentru îngeraşi grăsunei, ca şi pentru culorile alb şi auriu. Dar şi pentru leoparzi. Pentru pisicile astea prădătoare, mama mea făcuse o pasiune cu totul şi cu totul deosebită. Iar piesa ei preferată era un lampadar, al cărui picior se prezenta în chip de siluetă de leopard.

— Nu-i aşa că pare adevărat? obişnuia să ne întrebe.

Adevărul era că avea dreptate, căci dacă leopardului n-ar fi fost nevoie să i se înşurubeze un abajur alb-auriu în moalele capului, ai fi putut jura că animalul era viu, cu atât mai mult cu cât purta o blană veritabilă, chiar şi mustăţi.

Iar membrii familiei noastre îşi dădeau întâlnire în fiecare duminică, la vremea prânzului, în această cuşcă ticsită de prădătoare. Numai Rika, a doua soră mai mare, nu se afla alături de noi, căci trăia împreună cu soţul şi fiica ei taman în Venezuela. Până şi mama mea, care, în privinţa geografiei, era o catastrofă desăvârşită, pricepuse între timp că i-ar fi fost cu adevărat cu neputinţă cuiva din Venezuela să ajungă la masa de prânz cu părinţii la Köln-Deubrück.

Venezuela din America de Sud, obişnuia să le explice ocazional cunoştinţelor ei. *Nu cea din Italia.*

Cum ziceam, la geografie era absolut pe dinafară. Friptura ei de porc era însă excelentă. Ştiu că eu, una, am înfulecat trei bucăţi, iar Habakuk chiar vreo patru. Iar de terciul lui de varză roşie şi cartofi nici măcar nu s-a mai atins. Aşa cum se petrecea de obicei la sfârşit, Tina schimbă farfuria linsă a lui Frank cu cea a copiilor, iar acesta mâncă fără să clipească toate resturile, chiar şi pe cele ce mai fuseseră

mestecate o dată. Cu un an în urmă, se întâmplase ca Arsenius să se pună pe un urlat de toată groaza, căci, aflat în toiul unei acţiuni similare, Frank înghiţise şi un dinte de lapte care-i căzuse ţâncului şi pe care acesta şi-l pusese deoparte pe marginea farfuriei. Şi astăzi, când mi-aduc aminte, mi se face rău.

Discuţia în jurul educaţiei copiilor începea să se potolească.

— Păi, aşa şi e, mai spuse Tina. N-au copii, dar de fiecare dată se leagă de educaţia alor mei!

I-am turnat Chisolei, şi apoi mie nişte suc de mere.

— Mulţumesc, şopti Chisola.

— Bunico, Gerri asta ne bea tot sucu'! zbieră Habakuk.

— Bunicul o s-aducă altul din pivniţă, spuse mama, aruncându-mi o privire răutăcioasă.

Asta în timp ce tatăl meu se ridică de la masă şi dispăru în direcţia tocmai enunţată. Când se întoarse cu sucul de mere, îmi întinse un plic.

— Uite, ţi-a adus poşta ceva, Gerri, spuse el, mângâindu-mă uşor pe obraz. Pari cam palidă azi.

— Fiindcă niciodată nu iese şi ea la aer curat, se băgă în vorbă şi mama.

— Dar de când până când primiţi voi corespondenţa mea? am întrebat.

Şi unde mai pui că plicul fusese şi desfăcut, chipurile aşa, îndatoritor… M-am uitat la numele expeditorului.

— K. Köhler-Koslowski. Habar n-am cine-i ăsta!

— Ei, dar cum să nu-l cunoşti tu pe Klaus! spuse mama mea, iritată. Klaus Köhler. Nu vrea altceva decât să te invite la petrecerea de revedere a clasei.

— Dar chiar are un nume de familie dublu?

— Ei, aşa obişnuiesc oamenii în ziua de azi, spuse mama.

— Nu însă dacă i-ar chema Kotzlöffel{6}, i-am întors-o eu.

De atâta râs, lui Arsenius şi Habakuk le pufni sucul de mere din gură direct pe faţa de masă.

— Dacă te-ai fi dus cu el atunci, la balul de absolvire, atunci astăzi s-ar fi numit Köhler-Thaler, spuse mama mea, împăciuitoare, aceasta fiind una dintre fanteziile ei preferate.

— Nu-nu, pun pariu că şi-ar fi dorit pur şi simplu vreo trei de *K* drept iniţiale, spuse Tina. Şi ce meserie mai învârte?

— Klaus ăsta are o slujbă cum nu se poate mai grozavă, ne-o tăie mama. Că doar v-am spus-o de nenumărate ori! Câştigă cu nemiluita. Pe chestia asta, Hanna nici nu mai trebuie să lucreze, poate sta acasă, ca să se ocupe de copii. Annemarie e chiar peste poate de mulţumită de noră şi de nepoţi.

Hanna Koslowski, numită şi Kotzlöffel, fusese şi ea cu noi, în aceeaşi

clasă. Din motive care, mie, uneia, îmi vor rămâne în vecii vecilor de nepătruns, nu numai că dansase cu Klaus, dar se şi înmulţise în combinaţie cu acesta.

— Şi… ai de gând să mergi la petrecerea de revedere a clasei? întrebă Lulu.

Am ridicat din umeri.

— Mai vedem…

În realitate, eram ferm hotărâtă să nu care cumva să calc pe-acolo decât, la o adică, în postura de criminal obsedat. Ştiam deja de vreo câteva săptămâni că urma să aibă loc acest eveniment. Şi asta fiindcă prietena mea Charly îmi trimisese şi mie e-mail-ul pe care-l primise de la Britt Emke. *Bună, dragi foşti camarazi! După cum probabil ştiţi deja, anul trecut s-au împlinit zece ani de când am susţinut examenul de bacalaureat. Şi uite aşa, Klaus Köhler (Mate/Fizică) şi eu (Ştiinţe pedagogice/Biologie), ca foşti şefi de clasă, ne-am zis că ar fi foarte drăguţ dacă ne-am revedea cu ocazia împlinirii a unsprezece ani de când ne-am despărţit, ca să mai pălăvrăgim şi noi despre câte ni s-au întâmplat în viaţă până acum, ca şi despre vremurile trecute…*

Şi adică ce să fi pălăvrăgit eu cu Britt Emke despre *vremurile trecute?* Mai ţii minte, Britt, cum te-ai purtat atunci, la istorie? *Domnule Müller, dacă-i daţi lui Gerri un trei*{7}*, i-aţi face lui Kathrin o nedreptate. Gerri abia dacă a răspuns ceva în jumătatea asta de an, ca să nu mai spun că nici n-a scris vreun rând şi s-a ocupat mai tot timpul cu copiatul temelor la chimie de la Charlotte sau de jucat bătălie navală.*

Cât priveşte *evoluţia ei,* pârâcioasa de Britt avusese grijă s-o şi schiţeze, numai aşa, pentru cazul în care cineva s-ar fi arătat interesat: *După studii de sociologie şi pedagogie, am lucrat timp de un an cu copiii handicapaţi, înainte ca, împreună cu soţul meu, Ferdinand Freiherr von Falkenhain, să mă retrag la o fermă din Saxonia Inferioară. Fiica noastră, Luise, merge deja la grădiniţă, iar anul trecut s-a născut şi purtătorul pe mai departe al numelui familiei, Friedrich. Ducem o viaţă foarte fericită. Salutări drăgăstoase tuturor, a voastră Britt, baroneasă de Falkenhain.*

Evoluţia lui Britt, oricât de desprinsă din basme ar fi părut, nu era decât dovada tristă a faptului că nu mai trăiam deloc în vremurile acelea, trecute, în care mai speram câte ceva. Fiindcă, dacă ar fi fost după dorinţele mele şi ale lui Charly, Britt asta ar fi fost acum adânc vârâtă în nevoi, adăpostindu-se, alături de un şomer alcoolic şi un câine suferind cu vezica, întruna din locuinţele sociale de subsol, pline de mucegai.

Asta în timp ce eu aş fi fost cea măritată cu Ferdinand, baron de Falkenhain, cine-o mai fi fost şi ăla.

— În locul tău, nu m-aş duce, spuse Lulu. Asta o fac numai cele care vor să se dea mari cu bărbaţii lor grozavi, cu casele lor, cu copiii, cu slujbele lor nemaipomenite, cu maşinile lor scumpe, cu călătoriile

făcute şi cu doctoratele obţinute. Ai să te simţi îngrozitor. Şi nici măcar n-ai un prieten!

— Oh, mulţumesc din suflet pentru pont, i-am răspuns.

— În plus ai mai şi pus pe tine de la bacalaureat încoace, adăugă Tina.

— Două kilograme. Hai, cel mult cinci.

— Şi mai arată şi aşa, trasă la faţă, se băgă în vorbă şi tatăl meu.

Drept care, i-am aruncat şi eu o privire mirată. Să se fi prins totuşi careva că ceva nu era în ordine cu mine?

— Aşa ceva n-o să observe nimeni, spuse mama. Şi *nu toţi* sunt căsătoriţi. Asta în primul şi în primul rând fiindcă bărbaţii abia acum au ajuns şi ei la vârsta potrivită, când se leagă pentru totdeauna. Ti… Lu… Gerri ar putea spune şi ea, pur şi simplu, că e redactor. Sau librar.

— Şi de ce, mă rog, să fac aşa ceva? am întrebat. N-ar trebui să mă ruşinez deloc de slujba pe care o fac. Dimpotrivă, mulţi chiar mă invidiază pentru ea.

— Dar cu ce ziceaţi că se ocupă? se interesă Patrick la Lulu.

— Sunt scrii…

— Scrie şi ea, acolo, nişte romane de duzină, explică Lulu. Romane cu doctori şi cu iubiri leşinate, aşa, nişte caietele ieftine…

— Ah! Bunica mea citea mereu aşa ceva, spuse Patrick. Se poate şi trăi din asta?

— Sigur că da, m-am repezit eu cu gura. În plu…

— Mai degrabă rău decât decent, rosti şi tatăl meu.

— Mă întreţin singură, am spus. În orice caz, cam aşa stăteau lucrurile până în urmă cu trei zile. Şi…

— Dar nici pomeneală de asigurare de pensie sau de vreun bărbat, care să compenseze lipsa celei dintâi, mă întrerupse din nou tatăl meu.

Şi când te gândeşti că nu doream decât să-i explic nătărăului de Patrick că, printre cei care-mi citeau romanele, se găseau şi femei cu mult mai tinere.

— Şi uite că mai ai puţin şi faci treizeci de ani!

De ce trebuia să mă toace toată lumea cu cifra asta?

— Treizeci de ani nu e totuşi cine ştie ce vârstă, spuse Lulu. Uite, eu, una, l-am cunoscut pe Patrick la treizeci şi doi de ani.

Chestia asta se petrecuse cu două luni în urmă. Până acum nici măcar nu întrebasem unde se cunoscuseră. Cu siguranţă însă că nu pe internet, de vreme ce, atunci când îi povestisem lui Lulu despre *dating-cafe.de*, nu reacţionase decât strâmbând dispreţuitor din nas şi spunând: *Acolo îşi fac de lucru numai şmecherii, de capul cărora nu e mai nimic în viaţa obişnuită.*

Lui *hammerhar31* i s-ar fi potrivit de minune vorbele astea.

— La tine e cu totul altceva, i se adresă tata lui Lulu. Tu lucrezi în

învăţământ şi eşti asigurată cu vârf şi-ndesat pentru perioada de pensie. Îţi poţi permite să mai aştepţi cu măritişul.

— În afară de asta, mai eşti şi blondă, spuse şi mama mea. Dar cum să facă şi Tiluri cunoştinţă cu cineva, cu părul ei şi, în plus, cu statul ei toată ziulica în casă, cocoşată şi scriind?

— Mamă, eu…

— Ar trebui să meargă neapărat la petrecerea de revedere a clasei, fiindcă-i un prilej foarte bun să vadă ce s-a ales din băieţii de altădată, spuse mama mea. Altfel chiar că nu-ţi mai rămâne decât să cauţi relaţii prin *mica publicitate,* adăugă ea, îngrijorată.

— Dar a şi încercat chestia asta, cu ceva vreme în urmă, spuse Tina.

Tocmai ea, care-l cunoscuse pe Frank într-un supermarket!

— Ce?

Mama mea părea realmente în stare de şoc.

— Aşa departe s-a ajuns? Fiica mea a dat un anunţ la mica publicitate! Vai de tine dacă scapi cumva vreo vorbuliţă despre asta, la nunta de argint a Alexei! Cred c-aş intra în pământ de ruşine.

— Nu-ţi face griji, i-am spus eu.

După cum nu aveam de gând să-mi fac apariţia la întâlnirea cu fosta clasă de liceu, tot aşa nu insistam să onorez cu prezenţa nici nunta de argint a mătuşii.

Din fericire, în aceeaşi clipă, Chisola îşi răsturnă paharul cu suc de mere, ceea ce puse capăt întregii discuţii. Habakuk îşi udă nădragii de la sucul vărsat şi se puse pe un urlet criminal, din care nu se opri decât atunci când mama mea aduse desertul.

*

După masă, şi-au luat cu toţii rămas-bun şi duşi au fost. Numai eu am fost nevoită să mai rămân, ca să iau resturile.

Mama mea îmi îndesă în mână recipientul pe nume *Clarisa.*

— Fii atât de bună şi du chestia asta în zilele următoare la farmacie, spuse ea, aşezând deasupra o cutie de carton, de pantofi.

— Pantofi? La farmacie?

— Prostii, făcu mama. Nu-s decât nişte medicamente mai vechi, iar taică-tău nu-mi dă voie să le arunc la gunoi. Zice că ăsta e un gunoi special. Iar acolo, la farmacie, se colectează întotdeauna câte ceva pentru săracii din ţările Lumii a Treia. Ascultă, tu *chiar* ai dat un anunţ la mica publicitate?

— Nu. Dar am răspuns la unul.

Am săltat uşor capacul cutiei de carton.

— Să ştii însă că acolo, în Lumea a Treia, n-au ăia nevoie de picături de nas cu perioada de valabilitate până în iulie 2004.

— Lasă că mai sunt şi alte lucruri înăuntru, spuse mama. Un cal de

dar nu prea se caută la dinţi. Iar cei de la farmacie chiar se bucură.

Suspină.

— Nu m-am gândit că una dintre fetele mele o să fie nevoită să răspundă la un anunţ dat la mica publicitate. Dar tu ai fost întotdeauna un copil-problemă.

Ţineam deja în mână următoarea cutiuţă.

— *Dalmadorm.* Bine, dar astea sunt tablete de dormit.

Acum chiar că nu ştiam ce să mai cred. Aşa ceva numai întâmplare nu se mai putea numi. Iar pulsul mi se iuţi puţin.

— Pe alea le cer mai cu seamă pentru perioada de dinainte de Crăciun, ţinu să-mi explice mama. Numai că, de când a ieşit şi taică-tău la pensie, am nevoie de ele mai tot anul, ca şi el, de altfel.

Şi, zicând acestea, îşi dădu ochii peste cap, în semn de aducere aminte.

— Bine, dar cutia e nedesfăcută, i-am spus eu, simţind cum mâinile încep să-mi tremure, lucru pe care mama nu-l observă însă deloc.

— Bineînţeles, spuse ea, pe un ton sever. N-ai citit ce efecte secundare poate avea aşa un medicament? Poţi ajunge foarte repede dependent de el. N-aş lua *niciodată* aşa ceva, nici taică-tău n-ar face-o.

— Şi-atunci, de ce l-ai mai cumpărat? am întrebat.

— Cum adică? îmi întoarse mama întrebarea. Ţi-am explicat doar că nu mai ajungeam să adormim! Ani de-a rândul, nu mai puteam închide un ochi! Copiii, munca, viaţa de pensionar… Asta nu poate rămâne aşa. Somnul e important în viaţă. Aşa ceva nu trebuie tratat în niciun caz cu uşurinţă.

— Bine, dar tocmai spuneai că n-ai lua în ruptul capului aşa ceva, i-am răspuns eu.

Şi, Dumnezeule, erau acolo duzini întregi de cutiuţe, încă în ambalajul lor original!

— Lucrurile nu trebuie rezolvate întotdeauna cu ajutorul medicamentelor, spuse mama. Iar dacă e musai şi musai, atunci există bătrâna valeriană. Mă jur pe ce-am mai scump.

— Bine, dar…

— Oare de ce fiecare frază de-a ta începe cu un *dar*? întrebă mama. Totdeauna ai fost aşa, împotrivindu-te şi iar împotrivindu-te. Asta-i şi sursa problemei pe care o ai cu bărbaţii. Ia spune, mă ajuţi şi duci lucrurile astea la farmacie, sau nu?

Am renunţat să mai încerc să rezolv paradoxul.

— Fie, din partea mea… i-am spus. Dar tot nu sunt convinsă că ăia din Lumea a Treia se dau în vânt după somnifere.

— Încă un *dar,* rosti mama mea, suspinând şi sărutându-mă pe obraz, în vreme ce mă conducea către uşă. Mi-aş dori *cu adevărat* să începi să gândeşti ceva mai pozitiv, adăugă ea, trecându-şi mâna prin părul meu. Înainte de nunta de argint a Alexei, treci însă pe la coafor,

nu? Câteva şuviţe blonde zău că n-ar avea ce să-ţi strice. Ia-ţi la revedere de la Tirilu, dragă! mai zbieră ea peste umăr.

— La revedere, Gerri! strigă tatăl meu din sufragerie.

— N-aş miza pe chestia asta, mi-am zis eu aşa, ca pentru mine, dar mama apucase să închidă uşa în urma mea.

Şi iată-mă ajunsă cu cutia aceea de pantofi. Mie nu-mi interzicea nimeni s-o arunc la gunoi, nici măcar propria-mi conştiinţă. Şi adică ce să fi reprezentat contaminarea unei grămăjoare de gunoi cu picături de nas şi somnifere, în comparaţie cu ceea ce se petrecea într-un loc precum Gorleben{8}?

Dar, la urma urmelor, nici nu trebuia să scap de tabletele acelea, căci nu reprezentau altceva decât răspunsul la toate întrebările care mă frământaseră în ultimele două zile. Faptul că ajunsese tocmai în mâinile mele cutia aceea de pantofi, exact când mă puteam folosi mai bine de aşa ceva, nu era decât un soi de voie a sorţii.

Semăna cu situaţia prin care trecusem atunci când, cu ceva vreme în urmă, încercând să-mi cumpăr un blocnotes, dădusem în piaţa de vechituri peste o primă ediţie semnată din *Casa Buddenbrook,* a lui Thomas Mann, pe care mi-au fost ceruţi 50 de cenţi, deoarece *Aşa un scris, dracul mai înţelege,* după cum îmi mărturisise vânzătorul. *Mâzgăleli ca astea poate chiar orişicare.*

Adevărul era că nu mă dădeam eu chiar în vânt după Thomas Mann şi nu mai citeam de mult, decât dacă n-aveam încotro, fraze din acelea, încâlcite şi aşezate într-o scriere rondă. Ceea ce m-a făcut să pun cartea pe ebay, ca să ajungă să fie cerută de un anticar din Hamburg, pentru două mii cinci sute de euro. Iar asta a însemnat că achiziţionării unui blocnotes nu-i mai stătea chiar nimic în cale.

În mod obişnuit însă, nu am eu parte de atâtea parale.

La drept vorbind, niciodată.

Am controlat cutiuţă după cutiuţă, cu mare grijă, iar la sfârşit aveam puse de-o parte nici mai mult nici mai puţin decât vreo treisprezece. Treisprezece pacheţele, pur şi simplu nedesfăcute vreodată, pline cu somnifere. Le-am aranjat în teancuri pe masa din bucătărie, nemaiputând să-mi iau ochii de la ele. Purtau nişte nume, care de care mai drăguţe: *Noctamid, Remestan, Rohypnol* sau *Lendormin.* Iar unele dintre ele nici măcar nu aveau înscrisă data de valabilitate.

Erau aşa de multe tablete, încât singura dificultate ar fi fost să apuc să le iau şi pe ultimele, înainte ca primele să fi început să-şi facă efectul. În privinţa asta însă aveam deplină încredere în mine: mâncatul pe fugă nu fusese niciodată vreo problemă pentru mine, mergând chiar până la a pretinde că aşa un *mâncat-viteză* ar fi fost una dintre calităţile mele cu totul şi cu totul deosebite.

Şi am simţit cum numai zgâindu-mă la cutioarele cu tablete, mi se şi

făcuse pielea toată ca de găină.

În ultimele două zile trecusem încă o dată totul în revistă, găsind unele lucruri de nesuportat, pe cele mai multe dintre ele eliminându-le, deoarece, în cazul acelora, erau necesare unele premise logistice şi tehnice, iar astea chiar că-mi lipseau. De povestea cu aorta nici nu putea fi vorba, de vreme ce nu suportam vederea sângelui, ca să nu mai spun că, pentru un începător, nici nu-i aşa de uşor să dai de aorta aceea.

Chestia asta însă, cu înghiţitul somniferelor, cred c-aş izbuti s-o duc până la capăt. Dar ce spun eu, e o joacă de copil!

Dragă mamă!

Mii de mulţumiri pentru excelenta sortare a somniferelor, prin care chiar m-ai scutit de o muncă mult prea anevoioasă şi, probabil, ilegală.

Se înţelege că ai pe deplin dreptate: nu trebuie să rezolvi mereu totul cu ajutorul medicamentelor. Dar zău dacă n-ar fi păcat să le laşi să se strice. E, de asemenea, *porţia cum nu se poate mai potrivită pentru o singură gură.*

Nu, fără glumă: cu ocazia această îmi cer iertare pentru necazul pe care ţi-l voi pricinui cu tabletele astea, dar, înainte să te oţărăşti bine, gândeşte-te, te rog, la nenumăratele dezamăgiri de care te menajez pe viitor pe această cale.

În realitate, chiar că-mi pare nespus de rău că n-am făcut decât să te dezamăgesc într-una până acum. Încă de când am venit pe lume, după cum aveai să observi, n-am fost deloc *un Gerd,* ci o Gerda. Şi apoi, în loc să fiu blondă, am ieşit brunetă. Crede-mă însă, că am suferit cel puţin la fel de mult ca tine atunci când mătuşa Alexa şi-a dorit numai domnişoare de onoare blonde la nunta ei, ca şi atunci când toate surorile şi verişoarele mele au avut voie să presare flori, numai eu nu. Aşa că, practic, mi-am petrecut toată sărbătoarea aceea ascunsă pe sub masă. Buuun, poate că nu ar fi trebuit să înnod şireturile bunicului la zgarda lui Waldi, dar de unde să fi ştiut că un biet şoricar avea aşa o putere, iar bunicul urma să târască după el, în cădere, faţa de masă cu toate torturile acelea şi porţelanurile de Meissen ale bunicii?

Îmi mai cer iertare şi pentru că am refuzat să merg împreună cu Klaus Köhler la balul de absolvire a liceului, cu toate că acesta e fiul prietenei tale dragi, Annemarie, şi că m-ai asigurat că punctele negre, mirosul de transpiraţie şi purtarea impertinentă nu erau decât semne normale ale pubertăţii, care urmau să dispară până la urmă, ca de la sine. Până astăzi, n-a trecut zi de la Dumnezeu în care să nu-mi fi spus ce bărbat plin de succes şi arătos a ajuns Klaus ăsta şi cât de norocoasă trebuie să se considere Hanna Koslowski că atunci, demult, a acceptat să meargă cu el, în locul meu, la balul de absolvire.

Crede-mă, au fost într-adevăr şi zile în care eu însămi am regretat refuzul de atunci. De unde să fi ştiut eu însă, la cincisprezece ani, că, odată ajunsă la treizeci, aş fi ajuns să mă socotesc fericită dacă aş pune mâna pe unul ca acest Klaus? Fiindcă sigur m-aş fi apucat să strâng somnifere încă de pe-atunci!

A ta, Gerri

P.S. Chiar dacă n-am ajuns profesoară, ăsta nu reprezintă deloc un

motiv să ascundeţi prietenilor şi rudelor felul în care îmi câştig existenţa. De aceea am şi expediat, de paisprezece ori, *Sora de noapte Claudia, suspectă,* laolaltă cu câte o scrisoare drăguţă, tuturor acelora cărora, de ani buni, atunci când te întreabă despre ocupaţia mea, le povesteşti că *micuţa noastră are un birou de dactilografiere.* Şi uite aşa au primit câte un exemplar şi părinţii lui Klaus, dar şi pricopsită de mătuşă Hulda.

P.P.S. În Italia există oraşele Verona şi Veneţia, iar Venezuela este un stat din nordul Americii de Sud. Dar, fiindcă probabil nu mă crezi, pentru a putea totuşi să-mi verifici spusele, te fac pe această cale moştenitoarea atlasului meu şcolar.

Doi

Zodia mea e cea a Fecioarei, iar noi, fecioarele astea, suntem firi practice, oameni ordonaţi şi de nădejde. Iar dacă avem probleme, obişnuim să ne păstrăm sângele rece, urmărind sistematic găsirea unei soluţii. De aceea izbutim să ne controlăm atât de bine existenţa, spre deosebire de Peşti, firi atât de sensibile, de Raci, persoane precaute, sau de Balanţe, nehotărâte precum le e felul. Asta ca să dau doar câteva exemple.

Şi, înainte ca noi, Fecioarele, să socotim *sinuciderea* drept cea mai bună dintre soluţii, e nevoie să ne meargă cu adevărat prost în viaţă o droaie de lucruri. Să fie limpede: asta nu înseamnă nicidecum că la prima ocazie convenabilă ivită am lăsa totul baltă.

Aveam probleme – aşezate ordonat, precum mi-e felul zodiei – în trei domenii mari şi late:

1. Viaţa amoroasă
2. Viaţa profesională
3. Alte zone ale vieţii.

Viaţa mea amoroasă era una de-a dreptul mizerabilă. Mai exact spus: n-aveam pe nimeni. De la ultima relaţie avută trecuseră patru ani şi jumătate şi, chiar dacă aceasta fusese un adevărat dezastru – către sfârşitul ei ajungând chiar să mă obişnuiesc cu faptul că se arunca după mine cu vase de bucătărie, ca şi cu alte obiecte –, nu-mi planificasem deloc să rămân singură mai mult de vreo câteva luni. Ceea ce a făcut ca, după un an, să mă ocup sistematic de căutarea unui partener, fără să risipesc aproape nicio ocazie. Aşa că m-am înscris la liniile de chat, am răspuns la anunţurile de la mica publicitate şi m-am lăsat cuplată cu fostul coleg de şcoală al soţului unei prietene. Pe această cale am şi cunoscut o sumedenie de bărbaţi: urni precum *hammerhart31, meisenfreund007*[{9}], dar şi pe *Max, 29 de ani, 1,89 m, nefum., timid, dar gata oricând de distracţie.*

În total, mă întâlnisem cu douăzeci şi patru de tipi. Era un rezultat destul de slăbuţ, ţinând cont de faptul că, prin intermediul liniilor de chat, am schimbat e-mail-uri cu sute şi sute de bărbaţi, intrând în contact telefonic cu cel puţin vreo trei duzini dintre ei. Numai că iată, nu fuseseră mai mult de douăzeci şi patru care să aibă sub patruzeci de ani, să fie holtei, să nu fie tinichigii şi să fie interesaţi de o femeie ca mine: de peste douăzeci şi cinci de ani, neblondă şi cu mărimea A la cupele sutienului. În plus, fuseseră dintre cei care stăpâneau cât de cât germana şi nu scriau e-mail-uri de soiul: *Te rog, trimite cat mai repede o foto dea ta, da întreacă.*

Ceea ce însă – după cum se poate observa, dacă te uiţi mai atent în jurul tău, în viaţa de zi cu zi – nu ar trebui să fie unicele criterii după

care să-ţi cauţi un bărbat.

Să-l luăm, de pildă, pe *hammerhart31,* cel care semăna cu prietenul soră-mii. Ei bine, *hammerhart31* voia să-mi dovedească de fapt, cât mai repede, de ce anume se autointitulase *hammerhart31*. De preferinţă, chiar acolo, în cafeneaua în care ne aflam, ziua în amiaza mare. În vreme ce eu, una, încercam să descopăr ce părere avea despre filmele vechi, cu Katharine Hepburn, şi cam care ar fi fost atitudinea lui în privinţa copiilor şi a animalelor de casă, dumnealui încerca să-mi apuce mâna şi să mi-o aşeze în poala lui.

— *31* „nu-i deloc" vârsta, îmi şoptise el. Dacă pricepi ce vreau să spun.

— Atunci poate că-i numărul casei în care locuieşti, îi răspunsesem, făcând pe neştiutoarea şi încercând în acest timp să-mi ţin mâna cât mai departe de el.

Cea mai bună poziţie i-o aflasem mâinii deasupra capului. Numai că aşa, chelneriţa înţelesese că-i fac ei semn şi-mi strigase un *Vin imediat!*

— Ascultă, ai văzut „Regina africană"{10}? bâiguisem eu.

— E vorba de mădularul meu, îmi spusese *hammerhart31*. Am unul lung de 31 de centimetri. Nu te jena, atinge-l liniştită!

— Ah, nu, i-o întorsesem, roşie toată, parcă în urma vreunei alergări. Cred că-i o neînţelegere la mijloc. Nu mă interesează scula cu pricina câtuşi de puţin, indiferent cât de lungă sau cât de tare ar fi.

Hammerhart31 lăsase să-i scape şuierând răsuflarea.

— Mi-am dat eu seama de asta, de cum ai intrat. Vacă frigidă! Dintre celelalte, nu s-a plâns niciuna măcar. Nici nu-ţi dai seama ce ratezi.

Iar după vorbele acelea se ridicase de la masă şi ieşise din cafenea, fără să-şi fi plătit ceaşca de capucino.

— Ce mai doriţi? mă întrebase chelneriţa.

Mâinile mi se zbăteau în gol, tot mai neputincioase.

— Nota de plată, vă rog, suspinasem eu.

După o asemenea experienţă, aveam să procedez însă cu ceva mai multă băgare de seamă. Aşa că urma să aleg o cafenea prevăzută şi cu ieşire prin spate, pe care să mă pot evapora înainte de-a mă vedea silită să achit nota de plată. Noi, Fecioarele, suntem, prin natura noastră, econome, plăcându-ne să nu ne risipim banii. Cu ocazia întâlnirii cu *meisenfreund007,* o ştersesem imediat ce văzusem că se afla sub imperiul unei misterioase rigidităţi în purtări. Probabil că aşa simţise el normal să facă: să presare zahărul din pliculeţ pe faţa de masă şi apoi să tapoteze dâra cea dulce cu vârfurile degetelor umezite, pe care după aceea să şi le lingă. După ce privisem lung, preţ de vreun sfert de oră, mă lămurisem că atunci când îşi luase numele acela, *meisenfreund007,* nu făcuse altceva decât să se gândească la piţigoiul său.

Din păcate, şi *Max, 29 de ani, 1,89 m, nefum., timid, dar gata oricând de distracţie* se dovedise tot un eşec absolut. În realitate, se numea Dietmar, avea 39 de ani în loc de 29 şi era de înălţimea mea, ceea ce însemna că era chiar scund. În afară de asta, nici vorbă să fi fost timid, explicându-mi chiar de la prima întâlnire că-şi spusese *Max,* se dăduse cu zece ani mai tânăr şi cu douăzeci de centimetri mai înalt, fiindcă experienţa îi spunea că altfel nu i-ar fi răspuns la anunţ femeia potrivită. Fireşte că avea dreptate, de vreme ce eu însămi reprezentam exemplul perfect. Numai că nici eu nu mă lăsasem deloc aşa, cu una, cu două, luându-mi tălpăşiţa pe uşa din dos, cea verificată înainte.

Şi tot aşa o dusesem ani la rând.

Cel mai drăguţ se arătase Ole, cel cu care intenţionaseră să mă cupleze prietenii mei, Caroline şi Bert. Chiar dacă ciulisem mai abitir urechile atunci când îmi spuseseră că, după mai mulţi ani de trăit alături de prietena lui, tocmai se despărţise de ea. La Ole totul se arătase pur şi simplu corespunzător, încă de la bun început: avea un râs foarte cumsecade, păr deschis la culoare, căzut mereu pe frunte, şi nici urmă de vreo nevroză la orizont. În afară de asta, îi plăceau aceleaşi lucruri după care mă dădeam şi eu în vânt: filmele vechi cu Katherine Hepburn, mâncarea italiană şi Tom Waits. Ole era dentist, aflându-se pe punctul de a-şi deschide primul cabinet personal în oraş. Ieşisem împreună în câteva rânduri şi, de la o întâlnire la alta, începuse să-mi placă tot mai mult. Tocmai când începuse să-mi placă tot mai mult de el, îşi făcuse din nou apariţia fosta lui prietenă, iar opt săptămâni mai târziu erau gata căsătoriţi. Mă prefăcusem că mă bucuram pentru Ole, când, în realitate, fireşte că nu mă bucurasem nici cât negru sub unghie.

Începusem să am din ce în ce mai multe probleme cu bucuratul ăsta, în contul celorlalţi, lucru care mă trimite, aproape direct, către *3. Alte zone ale vieţii.*

Nu-mi închipuisem că la treizeci de ani aveam să fiu tot singură. În realitate, cu totul altfel îmi planificasem eu viaţa: cel târziu pe la douăzeci şi opt de ani mă vedeam căsătorită deja cu bărbatul visurilor mele, iar pe la douăzeci şi nouă aş fi vrut să fi avut primul copil şi să fi plantat cel puţin un măr.

În schimb, aproape toate surorile, verişorii, verişoarele şi prietenii mei se căsătoriseră. Până şi Klaus Köhler şi Britt Emke. Făcuseră copii, îşi ridicaseră case şi-şi plantaseră merii, în vreme ce eu mă ocupam cu spălatul putinii de prin cafenele, pe uşile din dos. Tina şi Frank, Rika şi Claudius, Caroline şi Bert, Marta şi Marius, Charly şi Ulrich, Volker şi Hilla, Ole şi Mia, Lulu şi Patrick – încotro îmi întorceam privirea, numai perechi fericite.

Aşa-numitul capitol *alte zone ale vieţii* se înfăţişa, în postura asta – solitară, pierdută printre atâtea perechi – oarecum plin de deznădejde.

Iar asta începuse să se petreacă cu adevărat în momentul în care prietenii începuseră să aibă copii. Iar atunci când găseau ceva timp liber, mergeau la film, acolo unde nu făceau altceva decât să moţăie, miroseau a lapte înăcrit şi dezbăteau probleme cum ar fi cea a obţinerii unui loc într-o grădiniţă sau cea a confecţionării unui cornet pentru prima zi de şcoală{11}.

Chiar şi aşa, nu aş fi avut nimic împotrivă dacă aş fi ajuns să trăiesc o asemenea rutină. Bineînţeles însă, alături de bărbatul potrivit.

— Eşti mult prea pretenţioasă, îmi spunea Ulrich, de fiecare dată. Asta-i problema ta: cauţi un bărbat care nici măcar nu există.

Ulrich era fostul meu prieten, cel din pricina căruia, printre altele, făcusem praf ceaşca de lapte a bunicii Thaler, dând cu ea de uşa băii. Singura piesă de porţelan de Meissen care supravieţuise devastatorului accident petrecut la nunta mătuşii Alexa. Adevărul era că ceaşca aceea nu reprezenta câtuşi de puţin echivalentul pensiei mele de bătrâneţe, dar n-aş fi aruncat cu ea aşa, la întâmplare, dacă nu aş fi fost cu adevărat furioasă. Ulrich ăsta izbutea întotdeauna să mă scoată din ţâţâni, mai cu seamă cu talentul său, cu totul şi cu totul special, de-a nu face pur şi simplu nimic.

De-a lungul celor trei ani ai relaţiei noastre, Ulrich nu făcuse altceva decât să zacă, pe covor, în fotoliu, în cadă sau în pat. Timp în care tot ce-i aparţinuse sau folosise zăcuse de asemenea pe undeva, prin preajmă. Bulendre, şosete, lenjerie, farfurii, tacâmuri, cutii de pizza, sticle de bere, haltere, hârtii, cărţi şi gunoaie. Locuinţa mea era una mică, ceea ce făcea să mă deranjeze vădit faptul că mă împiedicam la tot pasul de lucrurile lui. Numai că Ulrich susţinea că, având în vedere că plătea jumătate din chirie, avea dreptul *să fie el însuşi,* după cum obişnuia să spună. La aşa ceva se adăuga şi povestea cu îmbăiatul în săruri de mare, vindecătoare, după care nu curăţa niciodată crusta cafenie de pe pereţii căzii. Sau chestia că mânca toate iaurturile, dar nu cumpăra niciodată altele în loc. Dar şi scosul laptelui din frigider şi uitatul lui pe te miri unde. Ca şi mâncatul bomboanelor şi aruncatul pur şi simplu pe jos al ambalajelor.

Cu toate că Ulrich punea mare preţ pe igiena corporală şi era chiar scrupulos de curat şi îngrijit, locuinţa începuse totuşi să cam duhnească. De la şosetele lui Ulrich, de la pantofii lui de sport şi de la resturile de mâncare, pe care le lăsa să zacă şi să se strice pe unde-i venea. Şi asta în ciuda a tot ceea ce încercasem să argumentez sau a felului în care mă străduisem s-o fac. Ulrich ţinea să rămână el însuşi, să zacă şi pe mai departe şi să lase să zacă toate cele.

Dacă te deranjează, n-ai decât să pui mâna şi să dai totul la o parte, răspundea el mereu. Aşa se face că începusem şi eu să arunc după el cu tot felul de obiecte, în special cu pantofi de sport, cutii de iaurt şi cărţi de drept economic. Ceaşca de lapte nu ajunsese în situaţia asta

decât din nebăgare de seamă.

Într-un fel, nici nu-l mai iubeam pe Ulrich, căci, în tot haosul acela, păreau să se fi pierdut de tot până şi calităţile lui. Iar atunci când pusesem capăt relaţiei şi făcusem din locuinţa aceea din nou propriul meu locaş, săptămâni la rând mă simţisem pur şi simplu pe deplin uşurată. Unde mai pui că Ulrich şi cu mine izbutisem să rămânem prieteni. Şi era chiar frumos că mă puteam întâlni cu el, fără să fiu nevoită să-i zbier în faţă sau să arunc cu ceva în urma lui. Cât pe-aici să mă îndrăgostesc din nou de el. Atât că tocmai începuse să-o curteze pe vechea şi buna mea prietenă, Charly, şi chiar se mutase la ea.

Mă durea puţin faptul că, mai nou, Ulrich zăcea în locuinţa lui Charly, şi, deseori, înghiţeam în sec de fiecare dată când Charly, aflată în vizită pe la mine, se văicărea pe seama şosetelor lui tronând pe măsuţa din faţa canapelei, a crustelor de săruri de mare vindecătoare de pe pereţii căzii sau a paharelor de iaurt golite şi aruncate după fotoliu. Dar cu adevărat m-a durut abia atunci când Ulrich şi-a terminat studiile lui de drept (sinceră să fiu, felicitări din tot sufletul!) şi aşa, dintr-o dată, a încetat să mai fie *el însuşi.* Noul său eu începuse să poarte costum şi să iasă pe uşa casei în fiecare zi, punctual, la ora opt, pentru a face parale cu ghiotura. Din bănetul acela Ulrich plătea – şi tocmai asta era culmea! – o femeie, care venea de două ori pe săptămână, ca să facă curat. Acum, din când în când, tot mai trebuia el să lase să-i cadă pe jos câte un ambalaj de-al vreunei bomboane, dar, una peste alta, nu mai era chip să-l recunoşti. Dar nici locuinţa! În ultimul an, Ulrich şi Charly se căsătoriseră, iar eu fusesem unul dintre martori, văzându-mă şi nevoită să fac în aşa fel încât să mă arăt fericită pentru fiecare dintre ei.

Bineînţeles că ajunsesem să mă întreb dacă nu cumva, într-adevăr, eram prea pretenţioasă în căutările mele, pe urmele unui partener, dar ce să fi făcut dacă hormonii mei nu tresăltaseră deloc de bucurie la vederea unuia ca *hammerhart31?*

Fusese o lecţie serioasă, dar, treptat, aveam să pricep că există lucruri, care, indiferent cât de sistematic ne-ar preocupa, nu se lasă planificate şi bună pace.

Săptămâna trecută, exact cu trei zile înainte ca mama să-mi paseze somniferele, mă sunase Charly, pentru a mă anunţa că urma să devin naşă de botez. Recunosc, îmi luase ceva până să pricep ce voia să spună.

— Eşti gravidă! exclamasem, într-un sfârşit.

— Daaa, rostise Charly, veselă nevoie mare. Tu-i mama mă-sii, nu-i aşa că-i minunat?

Mda, ce întrebare! Fără îndoială că era minunat. Atât pentru Charly, cât şi pentru Ulrich. Asta în timp ce pentru mine era o adevărată nenorocire, de a cărei intensitate eu însămi aveam să mă mir.

Apucasem totuşi să-mi calc pe inimă şi să-i transmit niscaiva felicitări, înainte de a pretinde că aveam laptele pe foc şi a închide de urgenţă.

După care mă prăbuşisem în hohote de plâns pe masa din bucătărie, fără a mai pricepe nimic din mersul vieţii. În ce hal ajunsesem! O pizmaşă, un monument de invidie, care nu mai era în stare să se bucure nici măcar de partea cea mai frumoasă a vieţii: cea mai bună prietenă a mea urma să aibă un copil, iar eu aş fi vrut să mă-nghită pământul!

Chiar aşa. Preferam să mor.

Şi, de îndată ce mi se limpezise un asemenea gând, de frică, aproape încetasem să plâng, chibzuind – tipic pentru o Fecioară – ce-aş fi putut face pentru a-l alunga. Mai înainte de orice mă uitasem pe internet, căutând după *gânduri de sinucidere,* diagnosticându-mă singură drept depresivă.

Exista o puzderie de site-uri web care se ocupau de tema asta. Şi, evident, oameni depresivi cu duiumul. Dar asta nici n-ar fi trebuit să mă surprindă, fiindcă, noi, cei în starea asta, alcătuim baza pentru o ramură economică foarte lucrativă.

Se deosebesc chiar două grupe de depresii, cele endogene şi cele reactive. Depresiile endogene sunt dătătoare de melancolie de undeva din interior, în timp ce depresivii reactivi reacţionează la împrejurări exterioare lor. Uşurată în oarecare măsură de faptul că nu îmi pierdusem pe deplin minţile chiar fără motiv, hotărâsem că aparţineam celei de-a doua grupe.

Pe de altă parte însă, dădusem peste o subdivizare a depresiilor, în nevrotice, psihotice, somatice şi tulburări ciclotimice, iar după o analiză temeinică asupra simptomelor mă hotărâsem – chiar dacă cu inima grea – pentru depresiile nevrotice.

Mă arătasem, lucru pe care nu este nevoie să-l subliniez o dată în plus, orice numai mulţumită nu de un asemenea diagnostic. Lucru pe care căutatul unui partener nu făcea decât să-l mai îngreuneze puţin.

Bună, numele meu este Gerri Thaler şi sunt nevrotică. Nevrotică reactivă depresivă.

Abia atunci când te-ai hotărât să suporţi consecinţele nevrozei ăsteia, îţi poate deveni indiferent ce gândesc oamenii despre tine. Din fericire însă, nu ajunsesem în momentul acesta chiar atât de departe. În plus eram hotărâtă să mă împotrivesc întru câtva. Sistematic.

Când a sunat telefonul, am tresărit, nervoasă. Sigur era tot Charly, care se mira de ce n-o sunasem înapoi după ce salvasem situaţia inventată cu laptele.

Nu se dovedise a fi decât un glas străin de femeie:

— Gerda Thaler, cumva?

— Da, răspunsesem şovăind şi aşteptând din clipă-n clipă ca femeia

aceea necunoscută să-mi spună ceva de genul: *Chiar nu vă e ruşine niciun pic să v-apuce aşa, depresia, numai din pricină că cea mai bună prietenă a dumneavoastră a rămas însărcinată?*

Cu totul altele fuseseră însă vorbele femeii:

— Vă felicit călduros! Aţi câştigat!

Şi răsuflasem uşurată. Până nu demult, mă văzusem silită să recurg la metode care-mi luau ceva timp pentru a scăpa de oamenii din soiul *aţi-câştigat.* Habar nu aveam de unde tot făceau rost de numărul meu de telefon, dar nu era săptămână în care să nu sune unul şi să pretindă că aş fi câştigat, mă rog, că, adică, aş fi fost pe-aproape, şi că, ce mai, câştigul ar fi fost ca şi al meu. Nu-mi rămânea decât să cumpăr bilet pentru nu ştiu care loterie, şi gata, eram milionară. Mă rog, *pe-aproape* sau *ca şi.* Iar dacă nu te arătai dornic să participi, venea, mereu, aceeaşi întrebare: *Cum? Nu vreţi să fiţi milionar?* Ceea ce sugera că absolviseră cu toţii acelaşi seminar de telemarketing, acolo unde, înainte de toate, ţi se băga la cap: *Să nu-ţi laşi interlocutorul să-ţi dea papucii nici dacă e gata-gata să-i dea laptele în foc.*

De aceea, în cazul unor asemenea telefoane, Charly obişnuia să trântească telefonul imediat. Uneori, atunci când, de fapt, aştepta un alt telefon, mai adăuga, înainte de-a închide, şi-o mică grosolănie: *Caută-ţi şi altă slujbă, dobitocule!* sau *Du-te dracului!* (Dar aşa era Charly, fără maniere!)

Îmi propusesem de fiecare dată, ca – până să recurg la vulgarităţi – să procedez întocmai, dar pur şi simplu nu-mi ieşea deloc. Nu mi se părea deloc onest faţă de amărâţii aceia, altfel prietenoşi, să-i tratez cu lipsă de respect şi să nu le ascult oferta. La urma urmelor, nu toată lumea putea să găsească o slujbă potrivită. Cu toate că, odată, tot cumpărasem şi eu un asemenea loz, fără să fi şi câştigat vreun cuptor cu microunde sau să fi devenit milionară, de fiecare dată când nu făceam aşa ceva mă apucau mustrările de conştiinţă. Iar ca să-i mai şi închid omului telefonul în nas, aveam nevoie să găsesc un motiv cât se poate de întemeiat, căci altfel nu m-aş fi simţit în apele mele toată ziulica.

O decepţie fără margini reprezenta, de exemplu, un astfel de motiv întemeiat. Iar conversaţia putea decurge cam aşa:

— Vă felicit din toată inima! Aţi câştigat, doamnă Thaler! Participaţi la extragerea finală, în urma căreia aţi putea câştiga o minunăţie de „Beetle”[{12}], doamnă Thaler, şi aţi…

— Cum, e-adevărat oare? ar fi urmat s-o întrerup eu, entuziasmată, pe amabila persoană de la capătul celălalt al firului. Un „Beatle”[{13}]? Şi pe care anume? Pe Paul McCartney? Pe Ringo Starr? Mda, o minunăţie ar fi fost, poate, cu totul altceva, dar fie şi-aşa! Şi cât timp pot să-l păstrez? Dar ce ziceţi, pune şi el mâna la treburile casei?

— Ha-ha-ha, dar eu vorbesc despre „maşină”, să ne-nţelegem! O

minunăţie de model Beetle, cabrio. Aşa ceva ar merge pentru la vară, nu, doamnă Thaler? Dar nu numai c-aţi ajunge fericita posesoare a unui model Beetle, dar, cu puţin noroc, aţi deveni chiar „milionară”! Căci v-am rezervat şi un loz special. Iar dacă vă hotărâţi să cumpăraţi chiar acum un asemenea loz, atunci aveţi şansa să câştigaţi 2,5 milioane de euro! Ce, e chiar de acolo? Şi asta pentru numai şase euro pe săptămână!

Ei, uite aşa aveam acum şi un motiv. Tocmai o decepţie fără margini.

— Păi, asta nu mai e chiar aşa de drăguţ din partea dumneavoastră, aş fi putut să spun atunci, înainte de a apăsa pe tasta care întrerupea convorbirea. Mai întâi mă faceţi să-mi lase gura apă după Paul McCartney, iar acum vreţi să-mi închideţi gura cu chestia asta de doi bani. La ce-ar putea, mă rog frumos, să-mi folosească o „maşină” în gospodărie? Aud? Şi cabrio, pe deasupra! Şi eu care sunt atât de sensibilă la curent! Să nu mai îndrăzniţi să sunaţi aici vreodată! Let it be!

Şi-aşa aş fi scăpat de conversaţia aceea telefonică, dar ar fi început să mă roadă conştiinţa. Fiindcă iar nu cumpărasem niciun bilet de loterie.

Numai că, datorită propriului meu diagnostic, fixat cu ajutorul internetului, nici vorbă astăzi de asemenea problemă. Nici n-aţi crede dacă v-aş spune cât de repede închid telefonul profesioniştii de telemarketing, chiar dintre cei şcoliţi temeinic, atunci când li se relatează că interlocutorul ar suferi de depresie nevrotică. Iar lucrul acesta se petrece cel târziu atunci când se încearcă să li se explice diferenţa dintre deranjamentul nevrotic şi cel psihotic. Caz în care nici că-ţi mai dă ghes vreo mustrare de conştiinţă!

*

După ce am scăpat de femeia aceea, şi încă atât de spectaculos, mi-am întors ochii şi mi i-am lipit de ecranul calculatorului, spre a afla şi mai multe despre mine şi depresiile mele. Era o lectură cu adevărat deprimantă. Chiar şi aşa, tot am aflat că, din pricina unui năravconflictual caracteristic, atât natural, cât şi obsesiv, nemulţumirile noastre, ale depresivilor nevrotici, erau opusul celor aparţinând depresivilor psihotici.

Carevasăzică aşa!

Dar cine, mă rog, se mai obosea să priceapă că *s-ar fi aflat* într-o asemenea dispoziţie conflictuală? Probabil că o proastă dispoziţie, depresivă, ar fi fost de înţeles doar dacă toată familia mi-ar fi fost îngropată de vreo avalanşă, dar n-ar fi înţeles chiar nimeni de ce-mi doream cu aşa ardoare să mor, numai fiindcă cea mai bună prietenă

aştepta un copil.

De parcă eu înţelegeam!

Încetează să te mai văicăreşti şi începe să gândeşti pozitiv! erau vorbele pe care, de copil, începusem să le urăsc. De-a lungul vieţii, mama se învrednicise să mi le recite aproape zi de zi.

Ani de-a rândul, mă necăjisem cu mine însămi, fiindcă nu izbutisem şi pace bună să gândesc pozitiv. Cum ar fi despre Klaus Köhler. Sau despre *meisenfreundOO7*. Ia să fi gândit eu pozitiv despre cei care obişnuiesc să lingă zahărul de pe faţa de masă şi să vezi atunci cum n-aş mai fi fost nevoită vreodată să folosesc uşa din dos. Astfel privite lucrurile, gândirea asta pozitivă înseamnă, când vine vorba să rezolvi o problemă, o metodă din categoria mură-n gură. Chiar şi-atunci când, potrivit legilor logicii, n-ar exista de fapt nicio soluţie, oricât de ilogic ar suna aşa ceva.

Pentru o persoană atât de analitică ca mine, era îngrozitor să ai sub nas soluţia unei probleme, dar să n-o poţi pune în aplicare. Acum, că tot băgasem la cap atâtea de pe internet, ştiam însă şi de ce: *gândirea pozitivă* nu face parte câtuşi de puţin din repertoriul unei persoane suferind de depresii nevrotice.

Trebuia să fi manifestat înclinaţia asta încă de copil, căci, de îndată ce am ştiut să citesc, m-am şi prins de chestia cu iepuraşii de Paşti, din ciocolată. Aveam opt ani şi-l îndrăgisem cu deosebire pe iepuraşul acesta de Paşti. Atât de mult, încât mă hotărâsem să nu pun gura pe el şi să îmbătrânim împreună.

Numai că lacoma de soră-mea, Lulu, îşi halise toate dulciurile şi începuseră să-i lucească ochii după Ralf al meu.

Pe atunci, mama mea tocmai făcuse o pasiune pentru alimentaţia sănătoasă şi bogată în vitamine, iar dulciurile ajungeau prin casă foarte rar. Şi n-aveam parte de ele decât de Crăciun şi de Paşti. Iar dacă ne pomeneam cu vreo vizită, în urma căreia căpătăm şi noi ciocolată sau vreo cutie de *Smarties,* dulciurile cu pricina era confiscate de mama, care ni le servea mai apoi aşa, cu ţârâita. Uneori, ne cumpăram dulciuri din propriii noştri bani de buzunar, dar aşa ceva ne era strict interzis, ceea ce făcea ca o asemenea agoniseală să poată fi înfulecată numai în afara teritoriului casei şi încă luându-ne măsuri de siguranţă dintre cele mai stricte, lucru care nu ne aducea cine ştie ce satisfacţii. Chiar îi invidiam pe toţi cei de vârsta noastră, care, la ei acasă, aveau acces liber la raftul cu dulciuri, ca să nu mai spun că manifestam şi tendinţa de-a ne împrieteni mai degrabă cu unii ca aceştia decât cu alţii. Pesemne că de-asta ajunsese Charly cea mai bună prietenă a mea, căci avea voie să mănânce oricât de multă ciocolată poftea, iar asta însemna că, fără probleme, îmi putea ceda şi mie câte ceva.

O să vedeţi voi ce-o să-mi mai mulţumiţi! obişnuia să ne spună mama

de fiecare dată când ne plângeam că singurele chestii dulci pe care le primeam zilnic erau nişte stafide amestecate în fulgii de cereale. Din câte ştiu însă, nu s-a găsit până acum vreuna dintre noi care să-i fi mulţumit vreodată.

Dintre noi toate, Lulu fusese cea care suferea cel mai mult de pe urma deficitului de ciocolată, aşa că îl căutase peste tot pe Ralf. Ajunsese chiar să-mi făgăduiască că-mi va citi din jurnalul ei, dacă îi dezvăluiam de bunăvoie locul în care-l dosisem. Numai că eu, una, ţineam la Ralf al meu.

După vreo câteva zile, Lulu dăduse în sfârşit peste el, în cutia de pantofi de pe dulapul de haine, acolo unde, la adăpostul unui strat de hăinuţe *Barbie,* îmi închipuisem eu că s-ar fi aflat în siguranţă. Şi, de cum ajunsesem acasă şi văzusem că din Ralf nu mai rămăsese decât clopoţelul, scosesem un muget criminal.

Lulu fusese pedepsită cu două zile de stat în casă şi silită să-mi ceară iertare.

— Îmi pare rău că l-am mâncat, îmi spusese, ştergându-şi din colţul gurii un rest de ciocolată. Curând însă ar fi început să prindă mucegai.

Iar eu mă pusesem pe urlat.

Lulu fusese silită ca, din banii ei de buzunar, să-mi returneze contravaloarea lui Ralf. În silă, îmi pusese pe noptieră două monede.

— Aşa, şi-acum ai putea să te mai potoleşti cu tărăboiul pe care l-ai iscat, mă luase mama la zor. Totul e în regulă.

Nici vorbă însă de aşa ceva, căci aveam, după cum aflasem de abia acum, tendinţe depresiv nevrotice. Iar potrivit informaţiilor de pe internet, mama mea ar fi trebuit să reţină această situaţie conflictuală a mea şi s-o fi înţeles. Dar ce, parcă a făcut aşa ceva?

— Dar ce ai de tot o ţii într-un urlat? mă întrebase totuşi.

— Fiindcă-l vreau pe Ralf al meu înapoi, îi răspunsesem, printre sughiţuri.

În timp ce Lulu spusese:

— Dacă mi-aş vârî degetele-n gât, poate c-aş izbuti să-l dau afară.

Remarca asta îi înveseli pe toţi, în afară de mine.

— Bine, dar n-a fost decât un amărât de iepuraş de ciocolată, mai spusese mama. Aşa că termină odată cu plânsul! Uită-te şi tu ce soare frumos străluceşte afară.

Numai că nu eram deloc în starea în care să fi putut privi situaţia în mod pozitiv.

După o vreme, mama mea îşi pierduse răbdarea cu desăvârşire.

— Bine, dar chiar nu ţi-e ruşine deloc să faci aşa un circ din pricina unui iepuraş de Paşti? În Africa mor de foame copii care nici nu ştiu ce *gust* are ciocolata. Iar dacă nu-ncetezi de-ndată cu urletele astea o să te-alegi şi tu cu un stat în casă.

Ei, să mă fi născut într-altă zodie, poate că m-aş fi gândit încă de pe-

atunci la sinucidere!

În loc de-aşa ceva însă, mă pusesem pe rumegat problema în mod obiectiv. Şi recunoscusem cu ascuţimea mintii că aveam de-a face cu una dintre problemele fără de soluţie: îl voiam înapoi pe Ralf, numai că Ralf dispăruse, era cu neputinţă să se mai întoarcă. Şi chiar dacă (eram pe la mijlocul lui mai) aş putut face rost de un iepuraş de Paşti aidoma cu cel pierdut, iepuraşul acela tot n-ar fi fost Ralf.

Bruma de parale căpătate de la Lulu şi pedeapsa pe care o primise de a sta în casă nu compensau nici pe departe sentimentul de privaţiune pe care-l resimţisem. Şi, colac peste pupăză, mama mea se mai şi purtase cu mine de-a dreptul mizerabil, cu toate că se dovedise atât de limpede că eu fusesem doar victima, în niciun caz făptaşul.

Şi, pentru că aveam pe-atunci taman opt ani, nu mi-a dat prin minte decât un singur lucru pe care l-aş fi putut face, unul pe seama căruia şi astăzi îmi mai simţeam conştiinţa încărcată.

Dragă Lulu!

Îţi mai aduci cumva aminte de vremea în care erai într-a patra, şi te-ai trezit într-o dimineaţă în chip de Bart Simpson? În toţi anii ăştia ai crezut că Rika a fost cea care ţi-a aranjat părul astfel, de parcă ar fi fost retezat de secera. Nu-i aşa? Iar Rika, la rândul ei, şi azi îşi mai închipuie că a dat pe-atunci semne de somnambulism. Ei bine, nu a fost ea de vină. Eu am făcut asta. Şi încă mai trează ca oricând! Ţinusem morţiş ca în fotografia clasei s-arăţi ca dracu'. Şi-aşa ai arătat, cu vârf şi îndesat! Ai meritat cu prisosinţă coafura aceea, căci ştii şi singură ce-ai fost în stare să faci cu Ralf (iepuraşul de Paşti, din ciocolată) şi cât am suferit eu din pricina asta. Iar dacă am aşteptat cu răzbunarea vreo câteva săptămâni, asta n-a însemnat câtuşi de puţin că mi-ar fi scăzut în timpul acela oftica. Evident însă că voi uitaserăţi cu totul povestea aceea, căci altfel măcar o umbră de bănuială tot aţi fi aruncat asupra mea. Aşa se poate vedea însă cât de puţină atenţie dă fiecare membru al acestei familii simţămintelor mele.

Mă rog, azi regret din toată inima toate cele petrecute. De unde să fi ştiut ce reacţie în lanţ aveam să declanşez în felul acela? Iar primul lucru care s-a întâmplat a fost că, încă din noaptea următoare, Rika s-a ales şi ea c-o coafură à la Bart Simpson, lucru pentru care ţi-a ras şi ţie o sprânceană, faptă căreia i-ai răspuns lipindu-i urechea de pernă cu lipiciul acela rapid. Şi cine ştie cum s-ar fi sfârşit totul, dacă mama nu ar fi hotărât să vă încuie peste noapte în camere diferite. Mda, tu şi Rika, şi-n ziua de azi abia dacă vă suportaţi una pe cealaltă. Şi când mă gândesc că, fără răzbunarea mea infantilă de odinioară, aţi fi rămas, probabil, cele mai bune prietene. Ei, dar poate că o să profiţi de împrejurare şi, la înmormântarea mea, ai să te-mpaci şi tu cu Rika. Doar o să ai şi tu nevoie de cineva – dacă eu nu voi mai fi – cu care să bârfeşti pe seama Tinei, a lui Frank şi-a părerilor lor despre creşterea şi educaţia copiilor.

Îţi doresc din adâncul inimii o viaţă cât mai frumoasă, mă rog, cât pot să-ţi urez aşa ceva, din cauza stării mele depresiv nevrotice.

În privinţa lui Patrick: e foarte posibil ca, nu cu foarte mult timp în urmă, sub numele de *hammerhart31,* să se fi aflat în căutarea unei partenere, ocazie cu care s-a întreţinut cu mine foarte amănunţit asupra alcătuirii, ăăă, mădularului său. Cum spuneam, *e foarte posibil.* Şi chiar dacă Patrick şi *hammerhart31* s-ar dovedi a fi una şi aceeaşi persoană, chestia asta n-ar trebui să-ţi tulbure bucuria de proaspăt îndrăgostită. Numai din cauză că, o vreme, şi-a tot expus mădularul în faţa uneia şi-a alteia, nu poate fi socotit o jigodie. În afară de asta, tu eşti stăpână pe arta „gândirului pozitiv", cam tot atât de bine ca şi

mama.

Asta-ţi urează şi pe mai departe surioara ta iubitoare, Gerri.

P.S. Te rog, ai grijă ca şiragul meu de perle, notebook-ul şi *mp3 player*-ul să ajungă la Chisola. Şi nu care cumva să te laşi îmbrobodită de mama şi de Tina, cum că aşa ceva ar fi incorect faţă de gemeni. Ţie îţi revin toate cărţile, CD-urile şi DVD-urile mele. Iar dacă vei găsi ceva în dublu exemplar poţi să le vinzi în scop caritabil sau să le donezi unei biblioteci.

Trei

Faptul că nu stăpâneam *gânditul pozitiv* şi că aveam o viaţă amoroasă de-a dreptul catastrofală nu însemna că nu aveam parte şi de lucruri care să mă facă fericită. Iar unul dintre ele era chiar profesia mea. Dar pe site-ul *www.depri-na-und.de*{14} citisem că pe un individ depresiv nu îl bucura absolut nimic.

De îndată, am şi început să-mi fac speranţe: poate că nu eram depresivă! Sau poate doar aşa, un pic.

Poate că-mi uram viaţa, dar îmi iubeam profesia. Ce mai, mă bucuram în fiecare zi de munca pe care o făceam. Lucru, desigur, foarte atipic pentru un depresiv.

Faptul că eram o autoare înnăscută de romane de dragoste avea să iasă la iveală încă din primul semestru al studiului meu de germanistică. Ni se ceruse să citim – probabil drept exemplu de oroare literară – un roman siropos, pe care trebuia să-l şi analizăm, iar eu, spre deosebire de colegii mei, rămăsesem de-a dreptul fascinată de drama aceea de iubire compusă cu atâta geniu şi întinsă pe optzeci de pagini, scrise atât de limpede. Şi atunci, în locul unei teme pentru acasă despre *Locul şi rolul aşa-numitelor „romane de prost gust" în literatură,* aveam să scriu eu însămi un asemenea roman siropos. Am fost chiar foarte surprinsă că eram în stare de aşa ceva, mi se părea că povestea Angelei, sora cu bucle blonde de la pediatrie, îmi fusese dictată de o putere extraterestră. Personajul Angelei era unul atât de pur, iar mâinile îi erau atât de dibace, încât atât taciturnul, dar bine intenţionatul medic rezident, cât şi josnicul, dar arătosul medic-primar îi pre-ţuiau şarmul nevinovat. Până şi roşcata Alexandra, infama sora-şefă, fusese nevoită ca, la sfârşit, să admită faptul că pizma şi intrigile rămâneau neputincioase în faţa bunătăţii oneste a unui om. Iar atunci când, în încheiere, medicul rezident o privise pe Angela mea adânc în ochi, asigurând-o cu sinceritate de iubirea lui eternă, mă copleşise o mulţumire de care fusesem complet străină până atunci. Ei, uite *aşa* ar fi trebuit să se întâmple totul în lume, exact aşa şi nu altminteri. Iar lucrul acesta nu era trivial, ci… existenţial! Şi mă simţisem asemenea celui care pătrunsese în adâncurile unei mari taine, cam cum trebuie să se fi simţit şi Einstein după ce elaborase teoria relativităţii.

Chiar în aceeaşi zi trimisesem *Angela, sora de la pediatrie* pe adresa editurii *Aurora,* fără să mă arăt câtuşi de puţin surprinsă atunci când, numai peste câteva zile, cei de la editură mă căutaseră, exprimându-şi dorinţa de a publica manuscrisul.

Ba chiar solicitându-mi să le trimit şi alte materiale.

Familia se arătase însă pur şi simplu şocată de faptul că-mi pusesem studiile în cui, pentru a mă dedica cu totul, sub pseudonime ca *Juliane*

Mark şi *Diane Dollar,* scrisului de romane de dragoste. Numai că puţin îmi păsa mie de aşa ceva. Găsisem şi eu o activitate care-mi făcea plăcere şi pe care mă simţeam în stare s-o duc la bun sfârşit. Ce rost avea să studiez mai departe?

Cei drept, nu era deloc o muncă uşoară.

Aurora edita romane în foileton şi cărţi în format de buzunar din domeniile umoristic, ştiinţifico-fantastic, de acţiune şi poliţist, mister, western şi romantic. Iar genul romantic era şi el subîmpărţit în romane de ţară, cu doctori, din lumea nobililor, seria cu *Nanette* şi cea cu *Norina.* Nenumărate subcategorii existau însă şi în celelalte domenii. Cei mai mulţi dintre cunoscuţii mei reacţionaseră ca şi când nu ar fi auzit în viaţa lor de cei de la *Aurora.* Numai că totul nu era decât o prefăcătorie, căci despre câte ceva de la *Aurora* tot ştia fiecare.

De două ori pe an scriam câte un roman din seria *Clinica cu parc Dr. Ohlsen,* în rest concentrându-mă pe romane cu personajul *Norina.* În astea era vorba cam de aceleaşi lucruri ca şi în romanele cu doctori. Atât că protagoniştii lor puteau avea şi alte meserii decât cele din domeniul medical.

Adevărul era, în pofida a nenumărate zvonuri răspândite prin branşă, că nimeni nu se îmbogăţea din scrisul romanelor în foileton. Numai pentru a-mi acoperi cheltuielile (şi aşa foarte modeste), eram nevoită să scriu două romane pe lună. Ceea ce însemna că la fiecare două săptămâni se împlinea unul dintre termenele de predare, care nici vorbă să poată fi amânat. De obicei, scriam totul, zi şi noapte, în ultimele patruzeci şi opt de ore. Editura nu înghiţea nicio scuză şi nicio boală; nicio problemă personală nu era socotită mai importantă decât predarea la termen a manuscrisului. Nici măcar *moartea* nu sunt sigură că ar fi fost acceptată ca motiv de întârziere. În fiecare săptămână apărea la chioşc un roman din seria *Norina,* aşa că era musai ca rezerva scrisă să fie livrată complet şi inexorabil. Habar n-aveam câţi alţi autori lucrau pentru seria asta, dar prea mulţi nu puteau fi, căci, între timp, se ajunsese la situaţia ca aproape fiecare al doilea roman să fie scris de mine. Lucru de care eram însă foarte mândră.

Între cele două serii de romane, *Norina* şi *Nanette,* nu era decât o singură deosebire: *Norina* era accesibilă şi tineretului, în timp ce *Nanette* nu. Sau, ca să înţelegeţi mai bine, am să vă explic printr-un exemplu: în cazul foiletoanelor seriei *Norina,* în urma câtorva neînţelegeri, bărbatului îi era permis să ridice drăgăstos, cu un deget, bărbia aplecată timid de către femeie, până când aceasta ar fi fost nevoită să-l privească pe *el* în adâncul ochilor, iar el să zărească strălucind în ochii ei flacăra iubirii pe care *ea* o nutrea pentru el. Lucru cu care, îndeobşte, povestea din seria *Norina* se şi încheia.

În cazul seriei *Nanette* însă, în aceeaşi situaţie, bărbatul ar fi tras-o

pe femeie înspre el, pasional, astfel încât aceasta să-i simtă bărbăţia zvâcnindu-i în coapsă şi, de emoţie, să înceapă să tremure. Cu asta însă povestea era departe de-a se fi încheiat, dezlănţuindu-se de-a binelea.

Trăiam din scris de zece ani deja, iar munca continua să-mi facă plăcere. La fiecare două săptămâni, atunci când tipăream la imprimantă manuscrisul terminat şi îl vâram într-un plic, mă simţeam copleşită de acelaşi sentiment de fericire pe care îl încercasem odinioară, când scrisesem *Angela, sora de la pediatrie* – impresia că tocmai urnisem lumea din loc, cel puţin în roman. Acolo nu existau bărbaţi precum *hammernart31 smmeisenfreund007*. Bărbaţii din foiletoanele mele aveau umeri largi şi maniere alese şi nu scoteau o vorbă despre ce aveau între picioare. Până şi cei mai nemernici aveau ceva aparte. Ca să nu mai spun că femei de treizeci de ani, singure, nici nu se pomeneau. Obişnuiam să le mărit pe toate înainte de cea de-a treizecea aniversare.

Pauză de lucru nu-mi îngăduisem însă niciodată: înainte să mă apuc de următorul roman, trebuia să mă ocup de planul romanului care ar fi urmat după el. Fiindcă, dacă ţineai să trăieşti din scris, trebuia să fii bine organizat, iar eu, una, chiar eram. Niciodată în toţi aceşti zece ani nu-mi dădusem peste cap procesul perfect chibzuit al muncii: până şi aflată în concediu continuasem să scriu, scop în care achiziţionasem şi notebook-ul. Că doar nu era acum să las baltă munca din pricina câtorva caraghioase de gânduri de sinucidere!

Cu un dublu clic energic, am întrerupt conexiunea la internet şi am răsuflat din toţi rărunchii. Ei, nu era cine ştie ce! Dorinţa asta a mea de-a o sfârşi cu viaţa nu putea fi decât un soi de reacţie de şoc la vestea primită de la Charly. Probabil că în câteva zile, aveam să-mi acord chiar înţelegere. Iar până atunci aveam să fac pur şi simplu lucrul pe care îl făceam cu cea mai mare plăcere: să muncesc.

Planul aflat recent în lucru se numea *Calea Leei. O femeie îşi învinge suferinţa mortală şi îşi află iubirea,* lucru care – în vreme ce mai treceam o dată în revistă calea aceea a Leei, străbătută de la secţia de leucemie către braţele vânjoase ale donatorului anonim de măduvă osoasă, schimbând din loc în loc câte un cuvânt – avu darul să-mi calmeze nervii văzând cu ochii.

În apartamentul de sub mine, Xavier Naidoo{15} cânta despre calea spinoasă pe care păşise el însuşi, iar eu îmi încreţeam fruntea, enervată. Tipul ar fi trebuit să ia liniştit exemplu de la curajoasa Lea, al cărei drum prin viaţă era cu adevărat aspru, fără să se vaite însă câtuşi de puţin din această pricină! Ca să nu mai spun că nu mi-ar fi dat prin minte să-i deranjez pe alţii cu cântece atât de monotone.

Hilla, cea care locuia cu un etaj mai jos, avea însă nevoie de acest Xavier Naidoo, pentru a trece mai uşor peste spălatul rufelor, căci nu

avea maşină de spălat, dar creştea patru copii, o situaţie care făcea ca, pentru unii ca ea, spălatul rufelor să li se pară o cale îndeajuns de spinoasă.

În ceea ce mă privea, nu-mi puteam închipui în niciun chip vreo îndeletnicire care, acompaniată de aşa o muzică, să mi se pară mai uşor de dus la capăt, ceea ce făcea ca, de fiecare dată când Hilla se apuca de spălat eu să-mi vâr în urechi căştile mp3 player-ului şi să ascult orice altceva. Atât că, de data asta, până să apuc să fac ce-mi propusesem, sunase din nou telefonul.

Am ezitat înainte de a ridica receptorul. Dacă era din nou Charly şi, cu salutările ei prieteneşti, izbutea să mă aducă în stare să urlu? Tocmai acum, când, cu greu, îmi recăpătasem şi eu echilibrul interior.

Nu era Charly, ci Lakritze, cea care îmi fusese redactor la Editura *Aurora.*

— Ia te uită ce întâmplare. Tocmai lucram la planul de idei pentru *Calea Leei.* Dacă îl pun azi la poştă, mâine e deja la dumneavoastră.

— Mai bine aduceţi planul acela mâine, personal şi, cu acel prilej o să putem discuta faţă-n faţă pe marginea lui, îmi spuse Lakritze.

Am crezut că nu aud bine, iar asta m-a făcut să arunc un *Ăăă?*

— Şi, dacă tot o să fiţi aici, o să vă fac cunoştinţă cu noul redactor-şef, continuă Lakritze, imperturbabilă. V-ar conveni cumva în jurul orei unsprezece?

Pe Lakritze asta o chema de fapt Gabriela Krietze şi răspundea de seria de romane *Norina.* Şi nici măcar n-o văzusem vreodată la faţă. De cele mai multe ori corespondasem prin e-mail şi, din când în când, mai aveam şi câte o conversaţie telefonică. Contractele le primeam prin poştă şi tot pe calea asta le trimiteam şi eu înapoi, aşa cum procedam şi cu manuscrisele. Nimeni de la Editura *Aurora* nu-şi exprimase vreodată dorinţa să mă cunoască personal.

— Gerri? Mai sunteţi acolo? întrebă Lakritze.

— Da, i-am răspuns. Trebuie să trec mâine pe la editură, nu?

— Sper că nu-i vreun deranj, nu? întrebă Lakritze. Doar locuiţi aproape.

— Mda, ca să zic aşa, după colţ.

Editura *Aurora* şi cu mine locuim în acelaşi oraş – eu, în garsoniera de mansardă, atât de prost izolată fonic, aparţinând unui unchi, iar editura într-o clădire prezentabilă, de patru etaje, de pe malul celălalt al Rinului.

— Păi, atunci pe mâine, mai spuse Lakritze şi închise, înainte să fi apucat să-i mai fi pus vreo întrebare.

Ce să fi însemnat asta? De ce să mă fi prezentat personal cu planul acela de idei? De zece ani încoace le furnizasem romanele cu precizie de ceasornic şi nu încăpea nicio îndoială că lumea era mulţumită de munca mea. Poate suna destul de lipsit de modestie, dar ştiam şi

singură cât de bună eram. Până atunci nu-mi fusese refuzat niciun plan nou de roman şi doar o singură dată fusesem pusă s-o elimin pe mama protagonistei, originară din Namibia, şi s-o schimb cu una irlandeză, astfel încât tenul de un cafeniu din soiul cafea cu lapte devenise unul pistruiat. Dar chestii de felul acesta le rezolvam fără nicio problemă prin e-mail.

Ce naiba îi apucase pe cei de la *Aurora* de aşa, deodată, voiau să schimbe procedura şi-şi doreau să mă cunoască? În timp ce tipăream planul de idei al viitorului roman, am emis două teorii posibile. Potrivit celei dintâi, cu prilejul împlinirii a zece ani de când mă aflam în slujba lor, intenţionau să-mi ofere o mărire de onorariu sau vreo insignă onorifică, cu sigla editurii, sau şi una, şi alta. Cea de-a doua teorie spunea că fiscul ar fi efectuat o verificare a impozitelor, stabilind că nu ar fi avut loc niciodată un dineu de lucru între mine şi *redactora G. Krietze* şi că, prin urmare, nu puteam extrage contravaloarea presupusei consumaţii de trei ori din suma de impozitat Şi poate chiar a doua zi urma să mă aştepte în biroul redactorei cineva de la Garda Financiară, pentru ca, de cum mi-aş fi făcut apariţia pe acolo, să-mi şi pună cătuşele.

Partea asta, de la urmă, mi se păru însă prea puţin probabilă.

Cu mult mai verosimil mi se părea ca munca mea asiduă să fi fost răsplătită. Apăsarea pe care, de la telefonul primit de la Charly, o simţeam asemenea unui inel în jurul pieptului, împiedicându-mă să respir, parcă mă mai slăbise. Pentru moment m-am hotărât să nu mai fiu nici nevrotică, nici depresivă, ci, privit în particular, să manifest doar aşa, o stare proastă. Dimpotrivă, din punct de vedere profesional, totul mergea cum nu se putea mai bine. Ceea ce însemna că, cel mai bine aş fi făcut dacă, o vreme, pur şi simplu m-aş fi concentrat asupra muncii, cel puţin o chestie pe care te puteai bizui.

Şi deja simţeam cum mi-e din ce în ce mai bine.

Până la urmă, fusesem chiar în stare să-i telefonez lui Charly şi să-i dau asigurări dintre cele mai credibile că eram de-a dreptul entuziasmată de sarcina ei şi foarte onorată de ideea de a prelua năşitul viitorului copil.

Chiar dacă în momentele acelea nu se potrivea câtuşi de puţin, eram ferm hotărâtă să mai lucrez la capitolul atitudine. Şi cel târziu la naşterea copilului să fi devenit din nou un om echilibrat şi mulţumit. Charly nu s-a arătat câtuşi de puţin supărată fiindcă n-am sunat-o imediat ce *am luat laptele de pe foc.* Dimpotrivă, îşi mai ceru şi scuze.

— Cu siguranţă c-ai încercat toată după-amiaza. Ce să-i faci însă dacă m-am apucat să dau telefon în toată ţara, ca să-mprăştii marea vestea! Îmi pare rău.

— Ei, nu-i nimic, i-am răspuns.

— Am luat-o razna, ce mai, îmi mărturisi Charly.

— La fel şi eu.

— Îmi venea să strâng în braţe pe toată lumea, fir-ar să fie, mai spuse Charly.

La capitolul acesta, după cum spuneam, eu, una, mai aveam ceva de lucru!

— Tre' să-ţi mai spun că acum am şi eu sâni! adăugă Charly. Poţi să-ţi închipui? Ţâţe de-adevăratelea! Ar trebui să le pipăi şi tu. Sunt o nebunie când le strângi!

— Ăăă, da, te cred şi-aşa.

— Mă bucur de pe acum c-o s-apar aşa, rotunjoară, la întâlnirea aceea a fostei clase. Asta ca să nu fie Britt Emke, vaca aia blondă, singura care să se laude cu „purtătorii' pe mai departe al numelui familiei". Îţi vine cumva să crezi că fundu' ei, ăla teşitu', e acum unu' de viţă nobilă? Am căutat pe Google după numele de Ferdinand von Falkenheim şi ghici ce-am aflat? Că are cincizeci şi cinci de ani! Aşa că Britt Emke îi calcă pe urme Annei Nicole Smith{16}. Cine să-şi fi închipuit aşa ceva!

— Păi, nu ziceam că nu mergem? întrebasem eu.

— În cazul ăsta zic s-o facem totuşi, spusese Charly. Acu' am şi io în burtă un „purtător pe mai departe al numelui familiei" şi-o pereche de ţâţe adevărate în sutien. Haide, să vezi ce distractiv o să fie! Sigur o s-apară şi ceva profesori. O să ne-mbătăm şi-o să ne dăm şi noi mari pe-acolo.

— Charly, eşti gravidă! Cum o să te-mbeţi?

— Mda, aşa-i, îmi dădu Charly dreptate. N-are-a face, tot o să ne distrăm. Închipuie-ţi c-o să ai ocazia să-i spui căcănarului ăluia de Rothe, că nu-i decât un căcănar, iar el nici n-o să poată să-ţi facă nimic, fi'n'c-ai terminat de mult cu bacalaureatu'.

— Mai întâi de toate, n-aş fi în stare să beau într-atât, încât să îndrăznesc aşa ceva şi, în al doilea rând, chiar dacă n-ar putea să-mi mai pună note proaste, tot ar putea să mă reclame pentru jignire, iar trei la mână…

— Ei, Gerri, nu mai fi şi tu acum aşa de negativistă! Mergem acolo şi răscolim şi noi prăvălia aia. Tu te-mbeţi, iar io o să mă fâţâi încoace şi-ncolo cu nasu' pe sus, arătându-mi ţâţele de jur-împrejur. Hai c-o să fie ca lumea!

— Da, cu siguranţă, i-am spus, apăsându-mi sânii fără să-mi dau seama.

Mici, de când îi ştiu, compensaţi pesemne de posterior. Şi ce dacă! Nu era niciun motiv de depresie! Aveam o slujbă, iar în privinţa asta mărimea sânilor chiar că nu juca niciun rol.

*

În dimineaţa următoare, am luat-o din loc la timp către Editura *Aurora.* Portalul de intrare era uriaş, căptuşit cu o cantitate impresionantă de marmură, ceea ce stătea mărturie pentru rentabilitatea afacerii cu romane în foileton. Mi-am îndreptat instinctiv umerii, fiindu-mi dintr-o dată limpede că şi romanele mele contribuiseră într-o oarecare măsură la bunăstarea înconjurătoare. Poate că tocmai la intarsiile măiestre de pe coloanele de-acolo, din faţă, sau, mai ştii, la tejgheaua şlefuită dindărătul căreia, cu priviri severe, mă studia o doamnă pe deasupra sticlelor ochelarilor ei. Da, la drept vorbind aceea era tejgheaua *mea.*

— Gerri Thaler, am anunţat-o, bine dispusă, pe doamna de la recepţie. Am o întâlnire cu doamna Lakritze.

Femeia îşi miji ochii, neîncrezătoare.

— Nu cumva cu doamna Krietze? întrebase ea.

— Exact, i-am răspuns, aşezându-mi o mână pe tejgheaua aceea, *a mea.*

Ce bine mă simţeam!

În timp ce doamna de la recepţie o anunţa pe Lakritze despre sosirea mea, rugându-mă politicos să aştept până când urma să vină cineva să mă conducă, am început să mă uit prin vitrinele din jur după vreunul dintre romanele mele din seria *Norina.* În zadar însă! Peste tot, numai *Gary Peyton, vânătorul de fantome* şi *Maggie, mireasa demonilor,* pe lângă o droaie de western-uri cu pocitanii de cowboy şi cactuşi pe coperte.

Cine naiba citea aşa ceva? Probabil că cei care se uitau şi la western-urile prăfuite de pe *Das Vierte*{17}.

O femeie în vârstă, purtând o bluză în dungi, cu păr castaniu, tuns scurt, şi o pereche de ochelari pe nas coborî din lift, iar eu am ştiut pe loc că nu putea fi vorba decât despre Lakritze. Căci exact în felul acela mi-o închipuisem dintotdeauna. Ea, în schimb, nu-mi aruncă decât o privire fugară, măturând cu ochii holul, care, altfel, era cât se putea de pustiu.

— Doamna Thaler a plecat cumva? o întrebă ea pe doamna de la recepţie.

— Nu, e cea de acolo, i-a răspuns femeia.

Lakritze mă privi nedumerită.

— Bună ziua, i-am spus, întinzându-i mâna. Mă bucur să vă cunosc.

Lakritze îmi strânse mâna, şovăind.

— Gerri n-a putut să vină?

Am încercat un hohot de râs, dar a ieşit o tuse.

— Vă aşteptaţi la cu totul altcineva?

— Pfiff, făcu Lakritze, studiindu-mă din cap până în picioare, cu ochii mijiţi. Păi, eu, una… Dar câţi ani aveţi, pentru numele lui Dumnezeu?

— Treizeci, i-am răspuns, uşor înţepată.

Ieşită aşa, de pe buzele mele, cifra suna foarte prost. Ce-o interesa pe ea una ca asta? Să fi avut cumva impresia că arătam mai în vârstă? Mai bine nu-mi puneam puloverul cel negru, chiar dacă era din caşmir şi era singura piesă din garderoba mea care arăta elegant şi era comodă.

— *Treizeci,* repetă Lakritze. Păi, asta înseamnă că atunci când aţi început să colaboraţi cu noi eraţi aproape un copil.

— Eram majoră, i-am întors-o.

Lakritze se mai zgâi o vreme la mine, clătinând din cap. Într-un final, zâmbind mărunt, îmi spuse:

— Şi eu care credeam că sunteţi cam de vârsta mea.

— Nu m-aţi întrebat niciodată ce vârstă am.

Se interesaseră de codul numeric de la asigurările sociale, de cel de contribuabil la fisc şi de cel al contului bancar, dar nu şi de vârstă. Sugera cumva Lakritze că glasul, pe care, în toţi aceşti ani, îl auzise suficient de des la telefon, aducea cu unul de femeie de cincizeci de ani? Mă simţeam puţin jignită. Poate că aparenţa asta, de femeie în vârstă, mi se trăgea de la nume. Eram şi singura Gerda din generaţia mea, pot să pariez. Mulţumesc, mamă!

— Ar fi schimbat cu ceva lucrurile faptul că aţi fi ştiut ce vârstă am?

— Copila mea dragă, începu Lakritze. Dacă aş fi ştiut că sunteţi atât de tânără, v-aş fi încurajat cu siguranţă să vă alegeţi ceva mai potrivit în loc de această sluj…

Se poticni în vorbe şi-şi aruncă privirea către doamna de la recepţie.

— Haideţi, să mergem sus.

Pentru ca, apucându-mă de braţ, să continue:

— Mai întâi la mine, în birou, acolo unde o să putem vorbi în linişte. La ora unsprezece ne aşteaptă domnul Adrian.

— De la Garda Financiară? am întrebat, în şoaptă.

— Nicidecum, spuse Lakritze, chicotind. Domnul Adrian e noul redactor-şef. De-abia aştept să văd ce mutră o să facă. Ştiţi, el îşi închipuie că sunteţi o fostă asistentă medicală, pensionată anticipat, căreia s-ar vedea silit să-i aducă la cunoştinţă cu blândeţe vestea cea proastă.

— Care *veste proastă?* am întrebat eu, alarmată. Şi de ce, mă rog, *asistentă medicală?*

— Multe dintre autoarele noastre sunt foste asistente medicale. Ceea ce ajută foarte mult în cazul romanelor cu doctori.

Lakritze mai aruncă o privire înspre doamna de la recepţie, dirijându-mă printre uşile ascensorului. După ce acestea se închiseră în spatele nostru, continuă:

— Se fac nişte schimbări aici, la noi, despre care va trebui să fiţi informată. De aceea v-am şi rugat să treceţi pe aici.

— Vă rog, numai asta nu, am murmurat.

Lakritze îşi văzu însă mai departe de vorbele ei:

— După cum, probabil, aţi citit prin ziare, *Aurora* noastră a fost înghiţită de un mare grup editorial, care publică de asemenea romane în foileton de mare succes, *Lauros.*

— Păi, nu sunt cei cu seria *Corinna?* am întrebat, strâmbând din nas.

— Exact, îmi răspunse Lakritze. *Lauros* a cumpărat-o pe *Aurora,* cu tot ce înseamnă ea.

— Chestia asta nu sună deloc bine, am spus.

— Nu, câtuşi de puţin, mă aprobă Lakritze.

Uşile liftului se deschiseră, iar noi am înaintat pe holul etajului trei.

— Şi, ca să nu mă mai învârt în jurul cozii, toată seria de romane romantice, în afară de *Nanette,* a fost anulată.

— Şi eu care credeam că afacerea merge bine.

— De fapt aşa şi e, spuse Lakritze. Numai că cei de la *Lauros* au şi ei propriile lor romane de dragoste şi nu vor să se concureze acum pe ei înşişi cu ale noastre. Şi mai speră din toată inima ca cititorii seriei *Norina* să se orienteze în viitor asupra seriei lor, *Corinna.* După cum, în loc de cărţile seriei *Casa pădurarului Freidrichshain,* lumea ar urma să cumpere de-acum înainte pe cele din seria *Pădurarul Wolfgang.* Eu, una, am îndoieli că un asemenea concept o să şi meargă.

— Bine, dar ce-o să se întâmple cu *Clinica cu parc Dr. Ohlsen?*

— Şi aceea o să dispară, îmi răspunsese Lakritze. Chiar dacă *clinica* noastră s-a vândut cu mult mai bine decât seria lor, *Dr. Martin, medic pe ambulanţă,* adăugă ea, răsuflând din greu. Va trebui să ne extindem în schimb domeniul de romane de groază şi de acţiune. De exemplu, începând de luna viitoare, fosta noastră şefă peste romanele de ţară va trebui să îngrijească o nouă serie cu vampiri. Iar de ieri a intrat în concediu medical, din cauza unei crize de nervi. Iar bărbatul ei ne-a anunţat că lucrurile s-au precipitat tocmai când pisa nişte căţei de usturoi pentru cină.

Puţin mai aveam şi eu până la o criză de nervi. Simţeam cum genunchii mi se înmuiaseră şi că nu mai eram în stare să mai fac vreun pas mai departe. Lakritze mă împinse pe o uşă, în interiorul unui birou luminos, plin de plante, şi mă aşeză într-un scaun.

— Ştiu că sunt veşti tulburătoare, continuă ea. Dar cu siguranţă c-o să găsim noi o soluţie. Sunteţi încă tânără. Ia să bem noi mai întâi câte un pahar de şampanie, ca să ne mai treacă sperietura. Dar şi pentru că, în sfârşit, am făcut cunoştinţă personal.

Cu o bufnitură serioasă, destupă o sticlă de şampanie şi umplu două pahare.

— Pentru vremuri mai bune, mi-a urat ea. Iar dacă vă consolează, suntem amândouă în aceeaşi barcă.

— Ce să zic? Aş fi preferat să fie vorba despre Garda Financiară, i-

am spus, sorbind iute, de câteva ori. N-aş putea să scriu atunci pentru seria *Dr. Martin, medic pe ambulanţă* şi pentru *Corinna?* Ştiţi doar că-s bună!

— Da, asta chiar aşa şi este, spuse Lakritze. Problema e că cei de la *Lauros* au destui autori pentru seriile cu care vin. Sigur, mai pot fi strecurate acolo, din când în când, şi alte manuscrise, dar dacă sunteţi nevoită să trăiţi din aşa ceva… Ce meserie aveţi, de fapt, Gerri? Niciodată nu v-am întrebat lucrul acesta.

— Sunt scriitoare, i-am răspuns.

— Bine-bine, dar ce aţi studiat? Vreau să spun cu ce v-aţi câştigat existenţa înainte de-a vă apuca de scris?

— Nu mi-am câştigat niciodată existenţa din altceva decât din scris.

— Înţeleg, spuse Lakritze şi-mi mai turnă nişte şampanie, pe care am dat-o de îndată pe gât, ca pe apă. Cum spuneam, la început aveaţi douăzeci de ani. Poate că totuşi s-o ivi vreo posibilitate. Uitaţi cam cum văd eu lucrurile: atunci când undeva se închide o uşă, se deschide într-altă parte o alta…

— Aş putea să scriu şi romane erotice pentru *Nanette,* i-am spus. N-ar trebui totuşi decât să mă mai informez puţin în domeniu… Poate pe internet.

— Din păcate, pentru *Nanette* avem chiar o superofertă de autori, îmi tăie avântul Lakritze. Şi toţi se înghesuie binişor să-şi pună pe hârtie propriile experienţe. Cum spuneam, uneori un sfârşit atât de dur poate fi chiar…

— Bine, dar am nevoie de slujba asta! i-am tăiat vorba. Mie chiar îmi place să scriu! Vedeţi dumneavoastră, tocmai am descoperit că sunt nevro… ăăă… că fără slujba asta aş fi chiar în aer.

O vreme, Lakrite nu mai scoase niciun cuvânt. Apoi a spus:

— Tot ce vă doresc eu este să daţi de un serviciu mai puţin nesigur şi chiar mai bănos. Din fericire, sunteţi încă tânără şi aţi putea s-o luaţi de la capăt.

— Dar nici prin cap nu-mi trece să fac altceva! Şi, pe lângă asta, aţi spus chiar dumneavoastră ca sunt bună. Scrisul e adevărata mea chemare.

— Fără îndoială că sunteţi chiar *foarte* bună, îmi confirmă Lakritze. Până şi colega mea, cea cu criza de nervi, este de-a dreptul extraordinară în tot ceea ce face. Numai că, în vremurile astea, aşa ceva ne e de prea puţin folos. Cu toţii trebuie să vedem cum să facem ca să ne putem câştiga o pâine, nu? Poate că, o vreme, aţi putea să mai scrieţi aşa, ca hobby, suplimentar.

— Ca hobby… suplimentar… am bâiguit, prăvălindu-mă nefericită în scaun.

— Mai luaţi o înghiţitură, îmi spuse Lakritze, plină de compătimire, umplându-mi din nou paharul şi golindu-l pe-al ei dintr-o mişcare.

I-am urmat gestul instantaneu.

— De când am priceput că unele locuri de muncă or să dispară, suntem cu toţii şocaţi. Parcă văd, de exemplu, că, dacă întârzie colega mea să se întoarcă la lucru, noua serie cu vampiri o să-mi cadă mie pe cap. Cei din noua conducere speră ca unii dintre noi să-şi dea demisia de bunăvoie, numai că n-avem noi de gând să le facem aşa o plăcere. Eu, una, mai am şi aşa, doar trei ani până să mă pensionez, ani în care trebuie să mai trag cumva.

— Eu mai am treizeci şi cinci.

— O să se găsească o soluţie şi pentru dumneavoastră.

Şi, zicând acestea, Lakritze îmi turnă ultimele picături de şampanie, după care o apucă spre frigider, ca să mai scoată o sticlă.

— Sigur, am murmurat eu.

Un lucru pe care-l ştiam deja. Nu trebuie decât *să încep să gândesc ceva mai pozitiv*.

Dragă Charly!

Tocmai mi-am făcut socoteala: se împlinesc fix douăzeci şi trei de ani de la ziua în care mi-a spus mama pentru prima oară că nu eşti deloc o companie potrivită pentru mine.

Câtă dreptate a avut! M-ai îndopat cu ciocolată, m-ai îndemnat să fumez prima ţigară şi m-ai învăţat să-mi rod unghiile. Prin intermediul tău am făcut cunoştinţă cu alcoolul, *WonderBra*-ul, vorbele fără perdea şi nuanţele de vopsit părul, iar atunci când am fost prinsă prima dată că am chiulit de la şcoală fusese tot cu tine.

La noi în casă şi-acum ţi se zice *„groaznica aia de Charlotte”*. *„Numai fiindcă groaznica aia de Charlotte şi-a făcut un piercing în buric, nu înseamnă c-o să-ţi stea automat şi ţie bine cu unul.”* (Îmi stătea, cum să nu-mi stea, numai inflamaţia urâtă cu care m-am ales nu arăta deloc grozav. Şi asta din pricină că obiectul ruginit nu fusese dezinfectat!) *„Numai fiindcă groaznica aia de Charlotte s-a lăsat de şcoală, nu înseamnă că şi tu trebuie să faci aşa ceva!”* (Erau unele lucruri în viaţa noastră care s-au desfăşurat în paralel.) „Nu-mi *vine să cred că groaznica aia de Charlotte ţi-a luat iubitul, iar tu tot mai eşti prietenă cu ea.*” (Maică-mii tot nu-i venea să creadă că îl azvârlisem din casă pe Ulrich din proprie iniţiativă, după cum nici mie nu-mi venea să cred că acum Ulrich îşi punea şosetele perechi-perechi în maşina de spălat, iar în dulapul de haine îşi atârnase un brăduleţ odorizant.)

Adevărul este însă, că viaţa mea, fără această *„groaznică de Charlotte”,* ar fi arătat cu mult mai tristă decât este deja fără ea. Tu ai fost cea dintâi care m-a lămurit asupra faptului că părul castaniu (aidoma celui roşu, albastru sau liliachiu) este tot atât de valoros ca şi cel blond, dar şi cea care mi-a demonstrat că părinţii şi profesorii nu au dreptate întotdeauna. Mi-ai ţinut partea atunci când mama a vrut să mă cupleze cu Klaus Köhler şi, până în ziua de azi, te-ai dovedit singura care mi-a luat meseria în serios şi care, imediat ce apărea, mi-ai cumpărat de la chioşc fiecare roman pe care l-ai mai şi citit cu nesaţ. Niciodată în viaţă nu m-am distrat aşa cum am făcut-o alături de tine.

Iar dacă vei avea o fetiţă, atunci îi doresc să aibă şi ea parte de-aşa o *„groaznică de Charlotte”* drept prietenă, căci una mai bună nici că se poate.

Asta-ţi scrie, plină de recunoştinţă şi iubire,
a ta Gerri

P.S. Zău că nu ar fi trebuit să-ţi laşi baltă studiile pentru aşa-numita

ta *carieră de cântăreaţă.* Chiar dacă îţi place la nebunie să cânţi: pur şi simplu nu eşti în stare de aşa ceva. Doar că, până acum, nu şi-a făcut nimeni curaj să ţi-o şi spună. Iar dacă nu mă crezi, întreabă-l pe Ulrich. El, unul, te iubeşte cu adevărat, dar a spus întotdeauna *că mai degrabă ar suporta o intervenţie la stomatolog decât să te audă cântând „Somewhere Over the Rainbow”.* De aceea, te rog să nu care cumva să-ţi vină ideea să interpretezi vreun *Ave Maria* sau cine ştie ce altceva cu ocazia înmormântării mele. N-aş dori ca, aflată la mormântul meu, lumea să aibă, pe nepusă masă, vreun motiv de veselie.

P.P.S. Îţi las de pe-acum toţi cerceii mei şi pernele cu modele cu trandafiri, care ştiu că-ţi plac aşa de mult. Iar în baie te aşteaptă un tub nou-nouţ de vopsea de păr, nuanţa *Indian Summer,* care cred că ţi-ar sta bine. Şi nu-ţi face griji. Ai să fii o mamă minunată.

Patru

Şampania mă făcuse mai sentimentală.

Deci aşa trebuie să te simţi când se duce totul de râpă, mi-am spus în sinea mea. *Atunci când simţi că-ţi fuge pământul de sub picioare. Când ţi se ia şi ultimul sprijin…*

— Aţi spus ceva? m-a întrebat Lakritze, căci, pesemne, îngăimasem cu glas tare cele câteva gânduri.

— Cred că nu mai rezist la încă nişte şampanie. Chiar am ameţit.

— Şi eu, a spus Lakritze. Numai că tocmai asta-i partea bună a lucrurilor, a adăugat, uitându-se la ceas. Acum putem să mergem dincolo, la domnul Adrian.

— La ce bun, de fapt? am întrebat-o. Că doar le-am aflat deja pe toate.

— Mda, numai că drăguţul de el e nou pe-aici şi n-am vrea să-şi închipuie că-l vom scuti de îndatoririle ce-i revin. Mai cu seamă de cele neplăcute. Vreau să văd şi eu ce mutră o să facă atunci când o să vă lipsească de mijloacele de subzistenţă.

— Hai, atunci.

De cum m-am ridicat, am şi început să mă clatin un pic. Hopa!

— De obi-bicei, nu pun băutură în gură peste zi, după cum, tot de obi-bicei, sunt în stare să rostesc *de obibicei* cu mult mai corect. Cred că ar trebui să mă duc acasă.

— Luaţi asta, îmi spuse Lakritze, întinzându-mi o bomboană cu mentă şi îndesându-şi şi ea una în gură. Că doar n-o să-i dăm de-nţeles sărmanului tânăr că ne-am înecat amarul în alcool.

— *Care sărman tânăr?*

— Păi, Adrian ăsta. Că-i unul cu caş la gură. Cei de la *Lauros* pur şi simplu ni l-au plasat aici, ca să conducă procesul de restructurare. Iar dacă mă întrebaţi, ăsta nici măcar nu se simte în apele lui. Încearcă şi el s-o facă pe cel ce-şi păstrează sângele rece, dar e depăşit de situaţie, fără doar şi poate. În ciolanele noastre bătrâne o să-şi rupă el dinţii. Am pus chiar pariu că, până la sfârşitul trimestrului, o să-şi ia tălpăşiţa, chiar dacă se culcă el cu directoarea noastră de programe editoriale.

Biroul acelui Adrian se afla peste doar două uşi. Am ajuns cât de cât întreagă la locul cu pricina şi asta fiindcă m-am sprijinit cu mâinile când de pereţii din stânga, când de cei din dreapta ai holului.

— De fapt, nici nu-i vorba de vreun birou, îmi precizează Lakritze, răutăcioasă. E fosta noastră magazie. Sărmanul băieţel, cum n-a fost el în stare să-şi afle până acum un locşor ca lumea, numai al lui, cu toată şefia lui cu tot. Ce mai, nu-i născut să fie şef.

Bătu apoi la uşă şi, în acelaşi timp, apăsă pe clanţă.

Fosta magazie era într-adevăr înghesuită şi garnisită de jur-împrejur cu nişte rafturi strâmbe. În mijlocul ei trona o masă de scris, care, cu siguranţă, trăise şi vremuri mai bune, îndărătul căreia, cu spatele la fereastră, şedea, cam chircit, noul redactor-şef.

Acum, chiar aşa de tânăr, precum spusese Lakritze, tot nu era şi, zic eu, trebuie să fi avut şi el vreo treizeci şi ceva de ani. Nu-mi puteam da seama dacă avea sau nu caş la gură, dar ştiu că ochii îi erau verzi. Iar ochii au fost primul lucru pe care l-am remarcat la el. Ochi ca aceia nu mai întâlnisem eu până atunci decât în propriile mele romane. *Ochii lui erau încadraţi de sprâncene negre, neobişnuit de stufoase, amintind de culoarea întunecată a jadului şlefuit. Privirea lui pătrunzătoare o urmărea, fără ca ea să înţeleagă de ce simţea fiori pe şira spinării.*

— Acesta este noul nostru redactor-şef, Gregor Adrian, iar aceasta, domnule Adrian este colaboratoarea noastră de atâţia ani, autoarea Gerri Thaler, rosti Lakritze, închizând uşa în urma noastră.

— Poftiţi! spuse Adrian, pe un ton uşor resemnat.

Aşa deci, Gregor îi e numele! Ce coincidenţă! Pe anonimul donator de măduvă osoasă din „Calea Leei" tot Gregor îl botezasem şi eu. *Îşi adună la un loc sprâncenele-i închise la culoare, părând să se frământe dacă să dea sau nu curs furiei atât de răspicate în trăsăturile adâncite ale feţei. Până la urmă, triumfând buna lui cuviinţă, îşi destinse gura într-un zâmbet, se ridică şi-i întinse mâna.*

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă Thaler, spuse el.

Părul îi arăta de parcă toată dimineaţa şi l-ar fi dat la scărmănat, era închis la culoare, uşor ondulat, rărit deja pe la tâmple, dar care cerea cât de curând o tunsoare. Şi un pieptănat. În schimb mie îmi plăcea la bărbaţi aspectul ăsta, de *tip neglijent.*

Sosi şi strângerea de mână şi am depus ceva eforturi ca să-mi păstrez echilibrul, căci gestul se dovedise zdravăn cu adevărat.

— Cucuroasă şi eu de cunoştinţă, am bâiguit. Sunt…

Şi iar m-am împiedicat în vorbe, fiindcă uitasem din nou ce aveam de gând să spun. *Strângerea de mână a lui Gregor era puternică, şi îi simţea mâna caldă şi uscată. Atingerea îi făcu bine şi ar fi strâns mâna aceea şi mai mult, dar politeţea îi ceru să-i dea drumul. Oare simţea şi el acea atracţie, ca de magnet? Nu era posibil să îţi dai seama după chipul lui.*

Dumnezeule, chiar că eram ameţită! De două ori la rând „simţea"? Trează, nu mi s-ar fi întâmplat aşa ceva niciodată.

— Gerri este încă şocată de noutăţi, spuse Lakritze. A lucrat până acum la seria *Norina* şi la cea intitulată *Clinica cu parc Dr. Ohlsen.*

Şi-o să se prăbuşească îndată dacă nu ia loc, am continuat spusele ei în gând. Şampania se făcea simţită cu deosebire în picioare. Nenorocirea era că în biroul acela mititel nu mai era loc şi de alte

scaune. Cu grijă, m-am rezemat cu spatele de unul dintre rafturi. Ei, da! Aşa era cu mult mai bine! Tot ce-mi mai rămăsese de făcut era să-mi deznod limba.

— Înţeleg, a spus Adrian. Asta înseamnă că sunteţi direct afectată de schimbări.

Am dat din cap, în semn de aprobare:

— O să niu fevoită că-mi saut padapost pe pub vreun sod, am îngăimat.

— Cum? a întrebat Adrian.

— Înţelegeţi dumneavoastră, i-am răspuns, nerăbdătoare. Ani de-a rândul i-am tot păcălit pe cei de la Casa de Ajutor Social a Artiştilor în privinţa veniturilor, ca să pot pune şi eu de-o parte câţiva euro. Iar rezultatul e că, pe viitor, e foarte probabil să fiu nevoită să trăiesc dintr-un ajutor de şomaj de 150 de euro. Iar aşa ceva nu-i posibil decât dacă mă adăpostesc pe sub vreun pod.

Ciudat lucru că reuşisem să scot pe gură aşa de uşor o frază atât de complicată. Până şi Adrian părea surprins de măiestria mea.

— Bineînţeles că pentru colaboratorii liber-profesionişti, restructurarea de la *Aurora* reprezintă un eveniment mai degrabă păgubos, dar editura îşi dă toată silinţa pentru a găsi alternative şi în această privinţă, spuse el.

— Hmmm, hmmm, făcu Lakritze, izbutind să facă zgomotele acelea să sune cu deosebire ironic.

— De fapt nici măcar n-ar trebui să ne facem griji din pricina asta, căci colaboratorii liber-profesionişti sunt întotdeauna expuşi anumitor riscuri, continuă Adrian cu sprâncenele săltate. De aceea, la *Lauros* le-am recomandat întotdeauna autorilor noştri să nu-şi abandoneze cu niciun chip slujba care le asigura pâinea.

— Ce-i aceea o *slujbă care-ţi asigură pâinea?* am întrebat.

Adică ce-ar fi vrut să-mi spună tipul? Că romanele de la *Lauros* erau scrise numai de vânzătoare de brutărie? Lucru care nici nu mă mira de altfel, căci apucasem să citesc vreo câteva dintre ele.

— O slujbă care să-ţi asigure pâinea e una pe baza căreia îţi poţi cumpăra niscaiva chifle, mi-a explicat Lakritze. Până acum, la *Aurora* s-a mizat mai mult pe autori profesionişti, decât pe unii care scriau de plăcere. Dar, ce să-i faci, nu întotdeauna în viaţă contează calitatea.

Şi, zicând acestea, Lakritze suspină.

— Adică nu aveţi o slujbă? a întrebat Adrian, reacţionând de parcă nici n-ar fi auzit-o pe Lakritze.

— Bineînţeles că am una, am zbierat, smucindu-mă în asemenea hal, încât, pe raftul din spatele meu, câteva cărţi se şi răsturnară. Sunt scriitoare.

— Şi încă una dintre cele mai bune, adăugă Lakritze. Dacă nu cumva chiar *cea mai bună!*

— Păi, ce-ar… începu Adrian.

— Ar mai fi o soluţie.

Tocmai îmi trecuse prin minte o alternativă la locuitul sub pod.

— Aş putea să mut înapoi la ai mei.

Am dat intenţionat cu capul de lemnul raftului din spate.

— Sau la casa de nebuni. Ceea ce, oricum, ar fi cam acelaşi lucru.

O vreme, Adrian mă fixă îndelung, fără umbră de reacţie. După care m-a întrebat:

— Sunteţi măritată sau aveţi cumva vreo legătură stabilă?

L-am scrutat încurcată. *Întrebarea era indiscretă, dar se simţi mişcată de interesul lui faţă de ea. Nu se putu abţine să nu roşească şi să nu-şi plece ochii.*

— Nu, dar dumneavoastră?

Adrian mă scrută la rându-i, buimăcit.

— Întreb şi eu numai aşa, fiindcă… într-o perioadă ca asta, intermediară, ar fi cum nu se poate mai util să ai pe cineva care să poată prelua cheltuielile celuilalt cu chiria.

— Cum, cum? m-am oţărât, simţind cum, treptat, începeam să fierb.

— Cu siguranţă că la *Lauros* li s-a recomandat dintotdeauna autorilor amatori să fie prevăzători şi să-şi găsească drept tovarăş de viaţă pe cineva care să fie în stare să plătească chiria, a completat Lakritze. Ei, noi, ăştia de la *Aurora,* am ratat ocazia.

— Doamnă Krietze, părerea mea e că remarcile dumneavoastră sarcastice nu sunt de cine ştie ce ajutor în această situaţie, spuse Adrian. Eu, unul, aş dori să-i ofer un sprijin doamnei Thaler.

— Daaa, atunci chiar vă rog s-o faceţi. Vă roog! Aş putea să scriu pentru seria *Corinna* sau pentru cea căreia îi zice *Dr. Chestie, medic pe ambulanţa de rahat.* Fiindcă altfel o s-ajung depresivă pneumotorică şi n-aş putea să mai garantez de nimic. Nevrotic reactiv represiv, vreau să spun. Chestii despre care vă puteţi informa şi singur pe internet.

Deodată, Adrian începuse să mă privească, ca şi când nu i-ar fi venit să-şi creadă ochilor şi urechilor. Ştiam că vorbeam numai prostii, dar eram şi deznădăjduită.

— Din păcate, la *Lauros* cererea este destul de redusă, spuse Adrian. Dar, după cum probabil ştiţi, *Aurora* îşi dezvoltă domeniul de scrieri de acţiune şi de groază. Ce-ar fi dacă, pe viitor, v-aţi pune talentul în slujba acestei direcţii editoriale?

— De groază, am spus, încrucişându-mi braţele pe piept.

— Păi, atunci e minunat! Avem o serie nou-nouţă cu nişte femei-vampir, care, în iunie, trebuie să ajungă în tipar, iar asta mă face să vă propun ca, în cel mai scurt timp posibil, să ne prezentaţi un plan de idei.

— *Femei-vampir?* am îngânat. Nici măcar nu ştiu despre ce-i vorba.

— Adevărul e că nimeni nu ştie prea bine, a bâiguit Lakritze.

— Vampirii ăştia sunt nişte făpturi nemuritoare, care sunt înzestrate cu puteri supranaturale şi sunt nevoite să se hrănească cu sânge, spuse Adrian, pe un ton plin de convingere. Un lucru pe care îl rezolvă fie cu ajutorul unor aşa-numite conserve de sânge, din care cei mai mulţi dintre vampiri posedă provizii însemnate, fie cu binecunoscuta lor muşcătură, aplicată carotidei unui om.

Am strâns din ochi privindu-l neîncrezătoare. Numai că nici urmă de ironie în tonul glasului său.

— Vampirii se pot mişca prin spaţiul intermediar, ceea ce face ca, în fracţiuni de secundă, să se materializeze dintr-un loc într-altul al lumii ăsteia, a continuat Adrian. Între ei se deosebesc două soiuri: cei născuţi vampiri şi cei deveniţi vampiri. În ciuda celor răspândite de legende, vampirii suportă foarte bine lumina zilei, chiar dacă, la drept vorbind, nu prea le e dragă, şi nu se prefac deloc în praf şi pulbere la atingerea vreunei raze de soare. Sunt maeştri în artele marţiale asiatice, se pricep să mânuiască vechile arme, pot citi şi manipula gândurile şi dispun de un anumit potenţial de farmece, care sporeşte pe măsură ce înaintează în vârstă. Atât de vestiţii lor dinţi, de vampir, le cresc numai dacă le dă şi lor ghes setea de sânge, fiindcă altfel aşa, la prima vedere, nimic nu-i deosebeşte de ceilalţi muritori de rând.

Povestea lor îşi are rădăcinile cu mult timp în urmă, fiind strâns legată de cele ale elfilor şi zânelor, ca şi ale altor făpturi ale lumii fermecate, în care se disting vieţuitoarele luminii şi cele ale întunericului. În general vorbind, nici vampirii, nici pricolicii nu sunt făpturi malefice, chiar dacă printre ele, din păcate, se numără şi unele excepţii.

Făcu o pauză, privindu-mă plin de entuziasm.

Abia dacă mă abţineam să nu mă prăvălesc peste masa aceea, să-l apuc pe individ de guler şi să-l scutur. *Ascult-aici, măi, ochi verzi! Când te-oi materializa eu de urgenţă în lumea aia, să vezi cum termini tu cu parascoveniile astea nenorocite!* Numai că, pentru aşa ceva, ar fi trebuit să abandonez sprijinul raftului din spate, iar asta m-ar fi făcut să aterizez pe burtă peste masa lui de lucru.

— Fireşte, nu orice persoană care e muşcată de un vampir ajunge un vampir, mai adăugă Adrian. O astfel de transformare e o treabă cu totul şi cu totul complicată. Iar de dormit în sicriele lor nu doarme niciunul, căci şi asta e tot o fantezie de prin filme şi de la televiziune.

— Aha, am făcut. Iar ce-mi povestiţi dumneavoastră acum nu-s decât adevăruri goale-goluţe, nu?

— Ăăă, da, rosti Adrian, roşind totuşi puţin. Astea-s bazele documentaţiei pe care am realizat-o pentru seria noastră cu femei-vampir. Vampirii sunt la mare preţ, reprezintă un subiect care are şi groază, şi supranatural, şi erotism. Ce mai, exact ce-şi doreşte publicul nostru.

— În privinţa laturii lor erotice, nu prea sunt eu lămurită, i-am spus. Tocmai asta e marele ra…

— Dar chestia cu usturoiul e tot aşa, o fantezie de prin filme şi de la televiziune, sau ajută cu adevărat? îmi reteză vorba Lakritze.

— Nu, spuse Adrian. Numai dacă, prin magie, usturoiul acela este prefăcut într-o amuletă protectoare.

— Ei, ajunge, am spus, exasperată de-a binelea. *Amuletă protectoare?* Cred că asta-i prea de tot!

— Mie-mi pare că totu-i chiar deosebit interesant, rosti Lakritze. Haideţi, să mergem, Gerri, ca să nu-l mai deranjăm prea mult pe domnul Adrian.

— Cât de repede aţi putea alcătui un plan de lucru? Întrebă Adrian.

— Despre o persoană care practică artele marţiale asiatice, suge sânge şi aventurile ei erotice în spaţiul intermediar? am întrebat. Păi, cu siguranţă nu…

— Nu mai devreme de vinerea viitoare, mi se vârî din nou Lakritze printre vorbe, apucându-mă de cot şi trăgându-mă afară, în hol. Doamna Thaler e o profesionistă, aşa că o să se adapteze iute ca fulgerul la noul subiect.

— Ei, atunci mă bucur de pe-acum de ideile pe care ni le veţi prezenta. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

— Încântată şi eu de cunoştinţă, am spus, numai că Lakritze apucase să închidă uşa în urma noastră.

Şi cu asta a căzut şi ultimul meu bastion de apărare împotriva depresiei. Praful se alesese de slujba mea, de unica lumină care mi se arătase în viaţă. Iar asta făcea ca intenţiilor mele sinucigaşe, tot mai serioase, să nu le mai stea nimic în cale. Iar odată ce aş fi fost moartă poate că ar fi priceput în sfârşit cu toţii că fiecare individ nu are decât o capacitate limitată a suportabilului.

În cazul meu, după cele întâmplate, limita asta fusese definitiv atinsă.

*

Nu-mi mai doream decât să ajung odată acasă şi să caut pe internet cea mai bună metodă de sinucidere. Pe cât posibil una mai puţin sângeroasă.

— Hai că n-a mers rău chiar deloc, spuse Lakritze. Aşa-i însă când are tânărul ocazia să vorbească despre vampiri, o face mereu cu poftă. Şi se pricepe, fiindcă episodul-pilot al seriei *Ronina, femeia-vampir* a fost scris chiar de el, personal.

— Cât oi trăi n-o să scriu asemenea mizerii! m-am răstit. Şi-o să intru din nou la el să-i spun să facă bine şi să-şi facă rost de o amuletă protectoare cu usturoi, până n-apuc să-l muşc eu de gât, personal.

Bulversată în trecere de imagine, am încheiat fraza pe un tot mai mult îngânat:

— Şi-acum, ăăă, o să mă duc şi eu acasă…

— Dar de unde până unde atâta grabă, spuse Lakritze. Fiindcă, înainte de orice, aşa ceva n-ar fi decât o posibilitate de a depăşi dificultăţile financiare. Trebuie să iei ce ţi se oferă. Cel puţin atunci când vine vorba de muncă. Regula nu e valabilă şi în viaţa particulară, dar în ziua de azi nu-ţi dă mâna să refuzi o ofertă decât dacă ai una mai bună. Aşa că o să faceţi bine şi-o să vă apucaţi de scris romanele astea, cu vampiri.

— Ce? Dar nu mă pricep deloc la aşa ceva, spusesem. Din toate câte mi-a povestit ăla despre lumea intermediară şi despre travestiţi în pricolici n-am înţeles o vorbuliţă.

— Ei, bineînţeles c-o să vă pricepeţi, spuse Lakritze. Nu trebuie decât să aprofundaţi puţin subiectul.

Am scuturat din cap.

— Pentru o reacţionară deprimată autentică cum sunt eu, aşa o chestie e din păcate cu neputinţă. Nici măcar dacă ar fi vorba de vampiri vegetarieni.

— Prostii, spuse Lakritze. Sunteţi doar puţin ameţită. Iar asta nu-i decât vina mea! Ar fi trebuit să ştiu că voi, tinerii, nu ţineţi la aşa ceva.

Odată ajunse din nou în biroul ei, m-a îmbrâncit iar pe scaun şi s-a apucat să înfunde într-o sacoşă de iută romane în foileton, cu lilieci şi mutre dintre cele mai scârboase pe coperte. Am privit-o din nou, bălăbănindu-mi picioarele, chibzuind dacă nu cumva era cazul să vomit. Dar şi dacă mi-ar fi venit aşa ceva, mai rău nici că se putea, căci coşul de hârtii era un model din metal, cu o mulţime de perforaţii măricele.

Şi, în vreme ce fixam insistent coşul, mă gândeam cam ce idee îşi putuse face Adrian acela despre mine. Nu mă purtasem fizic tocmai exemplar, după cum nici cine ştie ce din punct de vedere intelectual. Dădusem şi eu, în sfârşit, peste un tip arătos şi mă prezentasem beată turtă.

Dar ce însemna de fapt acest „beată turtă”? Beată-beată, dar cum adică şi „turtă”? În privinţa asta trebuia să fac rapid cercetări pe internet.

Cineva intrase în încăpere, fără să bată la uşă.

Se dovedise a fi o femeie cu părul şaten, îmbrăcată toată în negru, cu o faţă izbitor de palidă.

— Femeia-vampir! am şoptit. Deci era adevărat: se puteau deplasa liniştiţi şi la lumina zilei, fără să se prefacă în praf şi pulbere.

Femeia-vampir nici măcar nu-mi dădu atenţie.

— Tocmai am aflat de la biroul de personal că, din motive medicale,

doamna, ăăă, *Cutărică,* capra aia ipohondră, o să lipsească vreo două luni, spuse ea. Aşa c-o să vă-ngrijiţi dumneavoastră, doamna, ăăă, *Aşa-şi-pe-dincolo,* de seria *Cum-i-o-fi-zicând.*

— Krietze, rostise Lakritze. Păi, mi-am închipuit, drept care m-am şi apucat de lucru. Cu ocazia asta, daţi-mi voie să v-o prezint pe noua noastră autoare a seriei *Ronina!* Gerri Thaler – Marianne Schneider, directoarea programului editorial de la *Aurora.*

— Oh! Directoarea programului editorial, i-am spus, întinzându-i mână, cu mare interes acelei femei-vampir.

Carevasăzică ăsta era genul de femeie după care se dădea în vânt Adrian ăla. Ce mai, numai caninii cei ascuţiţi îi mai lipseau.

— Îmi pare bine să vă cunosc. Ştiţi cumva ce-i aia să fii *beat turtă?*

— Păi, cred c-o fi vorba de vreo turtită, care umblă beată, cam ca-n povestea aceea, îmi răspunse directoarea programului editorial, strângându-mi scurt mâna şi dându-i drumul cât mai repede.

Cu toate că tenul ei cel palid era miraculos de lipsit de riduri, socoteam că trebuie să fi avut vreo treizeci de ani şi mai bine, dacă nu chiar vreo patruzeci şi puţin. Aşadar, Adrian umbla după femei mai în vârstă. Interesant, interesant!

— Sau poate să însemne că, de beat ce-ai fi, eşti prăvălit pe undeva pe jos, zăcând întins ca o plăcintă sau turtă. Dar ia staţi! Ce, jucăm cumva *Vrei să fii milionar?* În timpul orelor de program?

— Am vrut să ştiu asta numai în scopul documentării, i-am răspuns, intimidată.

Gâscă proastă! „Prăvălit pe jos, de beat ce-ai fi!" Să mor de râs, nu altceva!

Mai apoi, femeia-vampir i se adresă din nou lui Lakritze:

— Să nu care cumva să vă dea prin cap şi dumneavoastră, doamnă *Aşa-şi-pe-dincolo,* să vă îmbolnăviţi, că m-aş simţi atunci de parc-aş fi înjunghiată pe la spate. Dar ia staţi! Ce-s astea, sticle de şampanie? Că doar nu încingeţi pe-aici vreun chef în timpul programului, doamnă *Aşa-şi-pe-dincolo?*

— Krietze, rosti calmă Lakritze. Nu, sticlele le folosesc drept vaze de flori.

— Aşa! Fiindcă nici dac-aţi fi lucrat aici de o sută de ani n-ar fi însemnat că aşa ceva v-ar da dreptul să nu fiţi disponibilizată încă vreo sută de ani de-acum încolo. Iar vorbele astea aţi face bine să le transmiteţi colegelor şi colegilor dumneavoastră, care se dau acum muribunzi şi chiulesc de la muncă, spuse femeia, răsucindu-se apoi pe tocurile-cui ale pantofilor ei semeţi, de vampir, şi părăsind biroul, la fel de nepoliticos precum îşi făcuse intrarea în el.

— Cu siguranţă că urmăreşte să fie aleasă cea mai iubită şefă a anului, am comentat.

— Mai rar aşa o vacă proastă, spuse şi Lakritze, pentru prima oară

în acea zi cu adevărat scoasă din ţâţâni. Nici nu-mi dau seama ce-o fi găsind tânărul la ea.

— Poate că ăluia îi place acţiunea SM{18}, am comentat. Iar în talie, alea subţiri precum gâtul meu. Dacă mai pui la socoteală că, în plus, la sutien mai poartă şi nişte cupe mărimea C, poţi să spui că unora dintre bărbaţi chiar li se oferă multe pe tavă.

— Totu-i o făcătură, spusese Lakritze. Silicon în sâni şi botox în muşchii feţei, iar dinţii, şi ei, complet implantaţi. Numai că n-o să ne lăsăm noi ameţite tocmai de-o asemenea persoană.

Zicând acestea, Lakritze îmi întinse paginile unui foileton. *Ronina. Aventurile unei femei-vampir*.

— Uite. Ăsta-i viitorul cel întunecat care ne paşte pe-amândouă.

Preţ de câteva clipe am frunzărit paginile acelea.

— N-am mai pomenit aşa ceva, am izbucnit. *Norina* noastră a fost prefăcută în această femeie-vampir. Uitaţi, au preluat până şi fontul.

— Ia te uită, acum, că mi-aţi atras atenţia, şi mie mi se pare, spuse Lakritze. Ce întâmplare îngrozitoare.

Îmi plasă în mână sacoşa de iută, plină cu romane în foileton.

— Ei, toate astea ar trebui s-ajungă aşa, ca material documentar. Şi arătaţi-i ce ştiţi acestui papă-lapte! Apucaţi-vă şi scrieţi un roman cu vampiri, care să-l lase cu gura căscată. Luaţi şi-o aspirină. Vă sun eu mâine dimineaţă!

M-am ridicat de pe scaun, clătinându-mă.

— Şi ce se va întâmpla acum cu *Calea Leei?* am mai apucat să întreb.

— Păi, dacă insistaţi să scrieţi romanul, ar avea, fără umbră de îndoială, onoarea de a fi ultimul roman terminat din seria *Norina,* mai spuse Lakritze.

— Nici vorbă de aşa ceva! i-am răspuns.

Către Editura AURORA
Domnului Adrian,
personal

Dragă Gregor I

Da, ştiu, de fapt noi doi nici nu ne tutuim, dar, în împrejurări ca acestea, se poate trece ceva mai uşor peste etichetă. Fie şi numai pentru faptul că eu, una, mă voi afla în lumea intermediară atunci când tu vei ajunge să citeşti această scrisoare. Ha-ha, hai că n-a fost decât o glumiţă aşa, înainte de a da ortul popii, căci, fiind catolică, o să ajung în rai, de vreme ce, până la chestia asta cu sinucisul, n-am mai comis altă faptă rea. În afară, poate, de povestea cu părul lui Lulu. Toate celelalte nu au fost decât lucruri neintenţionate sau care ţin de legitima apărare.

Dar, înainte de-a mă apuca să vă ocărăsc, vreau să spun să *te* ocărăsc, ţin să vă mai spun că sunteţi un bărbat de-a dreptul atrăgător şi, în plus, foarte sexy. Spun asta nu fiindcă aş fi beată criţă, aşa cum eram atunci când am făcut cunoştinţă, ci pentru că lucrul acesta îl cred chiar şi acum, când, e adevărat, iar sunt cherchelită binişor. Totul e să mă mai pun şi eu puţin la punct cu rezistenţa la băutură, înainte de-a da pe gât, cu ceva alcool, somniferele. Aşa o sinucidere trebuie să fie pregătită temeinic, în orice privinţă.

Dar unde rămăsesem? A, da, la persoana dumneavoastră. Adică la *tine*. Dacă spun eu că sunteţi sexy, păi atunci să ştiţi c-aşa e, căci, în ceea ce priveşte bărbaţii, sunt un spirit foarte critic, după cum vă puteţi interesa şi afla de peste tot. Nu cumva purtaţi lentile de contact colorate?

Din păcate, între noi doi n-o să se lege nimic, deoarece eu a) sunt moartă de-a binelea în momentul acesta, iar dumneavoastră b) întreţineţi o relaţie cu Schneider aia, lucru pe care-l ştiţi oricum. Numai că, fireşte, găsesc fapta dumneavoastră puţin cam nesăbuită, fiindcă, nu-i aşa, nu doriţi să vă pierdeţi respectul noilor colaboratori înainte de-a apuca să vi-l câştigaţi. Femeia asta pur şi simplu nu-i de dumneavoastră, căci a primit postul de director de program editorial numai pentru că l-a săpat în faţa noii conduceri pe vechiul şef de resort. Ceea ce e însă cu atât mai strigător la cer, cu cât, mai înainte, tocmai cu acest director de program editorial întreţinuse ani de-a rândul o relaţie. Ce să mai spunem de implanturile cu silicon din sâni, chestii de care, cum altfel, v-aţi dat seama şi singur. Toate lucrurile astea le ştiu dintr-o sursă sigură, pe care nici nu trebuie s-o divulg, căci altfel v-ar putea da prin minte s-o daţi afară pe Lakritze.

Şi-acum, despre *Ronina, vânătoreasa din negură.* Din păcate, oferta pe care mi-aţi făcut-o şi care vi s-o fi părut deosebit de generoasă trebuie să v-o băgaţi direct în dosul acela sexy (aşa îmi închipui eu, că ar fi sexy, cu toate că, atunci când ne-am văzut, aţi şezut pe el, din păcate.) Dacă v-aţi fi dat silinţa să citiţi măcar unul dintre romanele mele, aţi fi ştiut acum că, între lucrările ieşite din mâna mea şi mizeria aia de aspirator de sânge, e o diferenţă de calitate ca de la cer la pământ. Să fiu cinstită, n-am citit în viaţa mea altceva mai prost scris. Lăsând la o parte diversele scăderi lingvistice, toată acţiunea pute până sus, la cer. De ce, mă rog, o ia nătânga aia de Kimberley, pe lună plină, pe o scurtătură care traversează tocmai parcul prin care, cu numai o lună înainte, prietena ei fusese prinsă şi stoarsă de sânge de un necredincios? Şi ce-i, mă rog frumos, cu o frază ca acesta: „Sânii îi săltau şi îi coborau în ritmul răsuflării ei întretăiate." HEEI! Aşa de mult mi-aş fi dorit ca necredinciosul cu pricina să-i fi dat un nou sens existenţei atât de evident inutile a lui Kimberley. Dar nu, tocmai când se mai îmblânzise şi el, hop şi enervanta aia de Ronina, de prin lumea de dincolo, să strice ea totul. Şi de ce pot de fapt Ronina şi prietenii ei ahtiaţi după sânge să tot deschidă portalurile lumii de dincolo numai cu puterile minţilor lor, materializându-se din Peru tocmai în Paris, nu însă şi atunci când îşi fac apariţia cei din oastea necredincioşilor, cu săbiile lor crestate şi otrăvite, şi îi provoacă la nişte dubioase de bătăiţe Kung-Fu? Ce să mai zic despre partea erotică, pe care în zadar am căutat-o tot timpul! Sau, mai ştii, poate că sânii lui Kimberley acopereau domeniul?

Îmi pare rău, dar un lucru atât de jalnic, complet golit de sens n-aş accepta să scriu nici în ruptul capului. După cum cred că nici n-o să găsiţi cumpărători pentru asemenea chestii. Până şi amatorii luptelor cu săbii crestate şi-ar dori să citească câte ceva despre simţăminte veritabile şi dragoste adevărată. Nu credeţi? Iar o eroină cu superputeri va fi găsită interesantă numai atunci când s-ar dovedi c-ar avea şi ea acolo vreo slăbiciune oarecare (în afara obiceiurilor ei culinare). Că altfel, cum mai rămâne cu suspansul?

Aş mai fi avut de făcut şi alte observaţii, dar am un program destul de încărcat săptămâna acesta: la urma urmelor, mai trebuie scrise şi celelalte scrisori de adio, după care vreau să ajung pe la coafor.

De aceea aşa, pe fugă, dar nu mai puţin din inimă,
a dumneavoastră Gerri Thaler

P.S. Tocmai am făcut celebrul test cu creioane, îl ştiţi doar, cel prin care cu cât mai multe creioane stau prinse în pliul de sub sâni, cu atât mai repede ar trebui să începi să faci economii în vederea implantului de silicoane. Probabil însă că vă este indiferent, dar în cazul meu n-a

avut cum să încapă în pliul acela nici măcar un creion dintre cele mai subţiri.

P.P.S. Alăturat, veţi găsi, drept cadou de despărţire, *Calea Leei prin negură,* pe care, din motive de timp, din păcate, nu am mai putut s-o editez. Sora muritoare a Roninei, Lea, este bolnavă de leucemie. Cel puţin aşa sună diagnosticul doctorilor. Ronina îşi dă însă seama că Lea fusese muşcată de un necredincios, sângele fiindu-i astfel spurcat de o otravă perfidă. Numai fratele de sânge şi de suflet al Leei de pe cealaltă lume îi mai poate salva viaţa. Puternicul şi amarnicul vampir Gregor… Ei, aţi face bine să citiţi de unul singur. *Asta*-i chiar ceva erotic!

Cinci

Când am ajuns acasă, am găsit calea de acces către garsonieră blocată de o maşinuţă de copii.

— Ge-eh-ri-hi? Ştii ce-va? Am un abţibild nou.

— Bine, Johannes Paul, dar să ştii că, din păcate, n-am timp deloc, i-am răspuns.

De ce oare se lălăia copilul acela într-un asemenea hal?

— Uită-te o-da-tă, mai spuse Johannes Paul, făcând o întoarcere de o sută optzeci de grade cu maşinuţa.

Merg alături de Iisus, stătea scris acolo.

— Chiar că-i grozav, Johannes Paul, i-am spus. Numai că acum va trebui să mă laşi şi pe mine să trec. Trebuie să ajung acasă şi să mă sinucid cât mai repede.

— Theresa are şi e-ea un a-abţibild nou.

Johannes Paul îşi răsuci din nou maşinuţa cu botul către mine.

— Vrei să mai citeşti o dată?

— O să mă mai uit de sus, i-am spus. Acum mă laşi să trec?

— Şi mama are un abţibild nou pe maşină, spuse Johannes Paul. Ştii ce scrie-e?

— Copii care se lălăie în maşină? l-am întrebat.

— Nu-u, îmi răspunse Johannes Paul. Scrie *Iisus e şi el cu noi.*

— Aha.

Chestia se potrivea de minune cu celălalt autocolant al Hillei, cel pe care sta scris: *Lasă-i lui Iisus puterea asupra vieţii tale.* Hilla asta avusese întotdeauna o slăbiciune pentru asemenea autocolante. Pe cutia de scrisori, în loc de *vă rugăm, fără reclame,* sta lipit mesajul *Căsnicia e un dar al Domnului.* Nu-mi făcusem curaj până atunci să o întreb de ce fusese pus acolo, dar bănuiam că fusese gândit pentru poştaş, pentru ca acestuia să nu care cumva să-i treacă prin cap să divorţeze. La început, din pricina atâtor şi atâtor autocolante, îmi închipuisem că Hilla se număra printre Martorii lui Iehova. Când colo, în ciuda purtării ei exaltate, femeia era doar catolică.

Johannes Paul era fiul vărului meu Volker, cel care era căsătorit cu Hilla. Se presupune chiar că, în felul acesta, Johannes Paul mi-era văr sau nepot de gradul doi sau nepot de văr, fiindu-mi rudă la fel de îndepărtată precum mi-era şi jumătatea cealaltă de Köln, de pe malul drept al Rinului. Locuiam cu chirie la mătuşa Evelyn şi la unchiul Korbmacher (avusese el cândva şi un prenume, dar, de-a lungul anilor îl uitasem cu toţii), la doar un cartier distanţă de ai mei. Pe aici se înălţau, cu deosebire, case de-o singură familie, dar şi căsuţe mai mici, pentru mai multe familii, ca şi nenumărate garaje. Nu se pomeniseră statistici în privinţa spălatului de maşini, dar eram sigură că nicăieri

în altă parte nu se bucurau maşinile mai des ca în aceste împrejurimi de un asemenea tratament. Şi, în afara doamnei de optzeci şi cinci de ani, care locuia vizavi, eram, probabil, singura din tot cartierul, de peste douăzeci de ani şi nemăritată.

De fapt, ar fi trebuit să mă fi mutat pe malul celălalt al Rinului încă în urmă cu ceva ani, oriunde aş fi putut avea parte de cât mai puţine rude, cât mai puţine garaje, dar de cât mai multe cinematografe, magazine şi restaurante. Numai că şi chiriile prin alte părţi arătau cu totul înspăimântătoare, în vreme ce aici, fără îndoială, locuiam foarte ieftin. Ce-i drept, pentru aşa ceva, o dată pe săptămână, timp de trei ore, trebuia să curăţ pardoseala de marmură din casa mătuşii Evelyn şi să-i aspir covoarele persane. Uneori însă, mătuşa Evelyn mă punea să-i frec şi toate armăturile din baie cu o periuţă de dinţi, dar, la urma urmelor, ce nu face omul ca să mai scadă din costurile vieţii, nu?

— Pesemne că-ţi place să fii aşa, masochistă, obişnuia să-mi spună Charly.

— Haide, asta nu-i chiar aşa o nenorocire, îi răspundeam.

Cartierul era însă liniştit, un lucru niciodată îndeajuns de preţuit, mai cu seamă atunci când eşti nevoită să lucrezi acasă. Lăsând la o parte agresiunile ocazionale ale lui Xavier Naidoo, domnea prin preajmă o linişte de-a dreptul de mormânt. La parter locuiau mătuşa Evelyn şi unchiul Korbmacher, la etajul întâi vărul meu Volker cu Hilla şi cei patru copii ai lor – Petrus, Theresa, Johannes Paul şi Bernadette – care, pentru nişte copii de vârsta lor, erau chiar îngrijorător de liniştiţi. Nu făceau nici cele mai mici mofturi, iar dacă ar fi îndrăznit să înceapă vreo ceartă, spunea Hilla, prin care l-ar fi supărat rău de tot pe Iisus, încetau de îndată, căci, nu-i aşa, doar nu doreau să-l supere deloc pe Mântuitor.

Sus, sub acoperiş, erau de fapt două locuinţe, una mai largă şi alta mai strâmtă. Pe cea din urmă o ocupam eu, în timp ce pe cea mare o transformase Volker astfel încât acum ţinea de locuinţa de la etajul întâi, din pricina atâtor copii. Casa scării, comună, căzuse victimă măsurilor luate în vederea transformării. Aşa că fosta mea uşă de la intrarea în garsonieră fusese scoasă din ţâţâni şi, de atunci, mă văzusem nevoită să ajung în propria mea locuinţă cocoţându-mă pe o scară în spirală, din oţel, montată pe peretele exterior al clădirii. Iarna, pe ger, povestea asta devenea extrem de alunecoasă (în ianuarie căzusem deja pe ea şi reuşisem să mă aleg cu o drăguţă de contuzie taman la noadă) în timp ce vara scara în spirală se transforma într-un balcon, de unde, întins la soare, puteai să-ţi admiri vecinii în timp ce-şi spălau maşinile.

Una peste alta, situaţia mea locativă era cu totul şi cu totul acceptabilă.

Fireşte că Charly nu-mi împărtăşea deloc părerea şi-i considera pe

mătuşă şi pe unchi drept *şarlatani bigoţi,* în vreme ce pe vărul meu îl trata drept *ciudat,* iar la Hilla şi la copii se uita ca la unii *complet scrântiţi.* Bine-bine, acum, puţin scrântiţi tot erau ei. Ultima oară când fusese Charly la mine în vizită se jucaseră în lada cu nisip de-a *mersul pe apă.*

— Ce ai acolo, în sa-co-şă? întrebă Johannes Paul.

— Pe Ronina, femeia-vampir, i-am răspuns, păşind peste el şi începându-mi ascensiunea pe scara de incendiu.

— Ce-i aia o *fe-me-ie-vam-pir?* se interesă Johannes Paul, în urma mea.

— Ascultă, tu n-ar trebui să citeşti Biblia aia, a copiilor?

De obicei nu eram urâcioasă cu copilul, dar în ziua aceea, ploaia lui de întrebări, pur şi simplu mă călca pe nervi. M-am repezit în sus, pe trepte, am descuiat uşa garsonierei, mi-am trântit geanta şi sacoşa de iută într-un colţ şi am încuiat uşa în urma mea. Dacă aş fi avut şi eu o plăcuţă din acelea, cu *Nu deranjaţi, vă rog!* aş fi agăţat-o de clanţă. Să mă fi lăsat cu toţii în pace. Nu-mi doream nimic altceva decât să-mi petrec câteva zile, fără să fiu deranjată, în căutarea unei metode potrivite de a-mi pune capăt vieţii. Că doar nu ceream luna de pe cer?!

Minuţioasă precum eram, citisem pe site-urile mele web despre depresii că existau şi alte căi, în afara sinuciderii, pentru a scăpa de asemenea stări. De exemplu, medicamentele. Sinceră să fiu, mă cam îndoiam să fi existat vreun medicament care să mă fi făcut să-mi văd viaţa, aşa cum arăta ea în clipa aceea, într-o lumină roz. În afară de asta, toate mijloacele psihofarmaceutice recomandate păreau să aibă şi un efect secundar: căderea părului. Vreau să spun: cam câte tablete ar fi trebuit să înghit, nu numai pentru a sfârşi cu viaţa mea, care oricum era vraişte, dar pentru a rezolva şi cu părul rărit?

Ei, pentru aşa ceva, chiar aş fi avut nevoie de o procedură masivă de hipnoză, ştiţi voi, una dintre acelea în urma cărora ajungi să te crezi o găină, cu gâtul dat pe spate, cotcodăcind şi încercând să produci un ou. Numai că hipnotizatori care să fie în stare de aşa ceva sunt adevărate păsări rare. De obicei, nu dai decât peste unii care te scutură de-o mulţime de parale, pentru a-ţi repeta, pentru a treizecea oară, ceva de genul *Urăşti ţigările şi ţi se face rău numai la vederea lor.* Charly dăduse de unul ca ăsta şi uite că şi-acum mai fumează.

Iar în ceea ce priveşte terapia, până ar fi aflat terapeutul ceea ce ştiam şi singură, ar fi trecut ani cu nemiluita. Aşa de mult n-aş fi rezistat eu însă în niciun caz.

Chiar că mă săturasem.

Oala se umpluse şi dăduse pe-afară. Gata. Ajunge. *Finito.* Nu mai voiam deloc.

Şi-aşa nu mi-ar fi simţit nimeni lipsa.

Şi dacă totuşi s-ar fi întâmplat aşa ceva, ar fi trebuit să se fi ocupat

de mine mai din timp.

— *Ai primit un e-mail,* îmi spuse calculatorul.

— Puţin îmi pasă, i-am întors-o aparatului.

M-am uitat totuşi. Poate că anunţurile de soiul *Aţi câştigat* veneau acum şi prin e-mail. Când acolo, erau doar două mesaje: de la Britt Emke, acum baroneasă de Falkenheim, şi vărul meu, Harry.

Dragi foste colaboratoare şi dragi foşti colaboratori, scria Britt. Trebuia să-i fi zis eu vreo două lui Charly, fiindcă îi dăduse lui Britt adresa mea de e-mail. Probabil că urma să-mi trimită fotografii cu nobilii ei copii, purtători pe mai departe ai numelui familiei, iar pe creştetele capetelor ale unor căciuliţe de Moş Crăciun. Numai că toate astea nu ar mai fi urmat să joace niciun rol, căci atunci, de Crăciun, nici n-aş mai fi fost în viaţă. *Data întâlnirii noastre a fost fixată: pe trei iunie, anul acesta, o să sărbătorim revederea. Până acum am primit şase confirmări ferme şi paisprezece refuzuri. Un/O fost (ă) coleg (ă) a decedat, din păcate. Mai aşteptăm încă nouăzeci şi opt de răspunsuri. Vă rugăm daţi-ne cât mai curând de veste, pentru ca Klaus Köhler şi cu mine să putem rezerva spaţii de cazare corespunzătoare.*

Un/O fost (ă) coleg (ă) a decedat, din păcate? Dar care? Şi din ce pricină o fi făcut-o el/ea? De ce oare nu ne dezvăluia Britt numele acestuia/acesteia şi de ce făcea aşa un secret din sexul său? Probabil că nu era decât un truc ieftin, pentru a ne agăţa pe toţi cu întâlnirea clasei.

Dar ce-ar fi scris Britt în definitiv, dacă ar fi aflat de sinuciderea mea?

Din păcate, a mai plecat dintre noi un/o alt/ă fost/ă coleg/ă, iar dacă ţineţi să aflaţi despre cine este vorba, nu aveţi decât să veniţi cu toţii la întâlnirea de pe trei iunie.

Poate că n-ar fi rău dacă aş potrivi astfel lucrurile, încât şi înmormântarea mea şi întâlnirea fostei clase să se petreacă în aceeaşi zi, nu?

Aşa că mi-am consultat calendarul. Nu-nu, chiar atât de mult nu puteam să aştept. Era sfârşitul lui aprilie şi-mi doream să termin treaba asta cât mai repede posibil. O pregătire temeinică mi-ar fi luat o săptămână, hai două, dar mai multe nu. Şi nici nu-mi permiteam să pierd prea mult timp: aşa, fără serviciu, mi-ar fi ajuns banii cam până pe la mijlocul lunii iunie.

În afară de asta, nunta de argint a mătuşă Alexa urma să aibă loc tocmai pe trei mai, la un sfârşit de săptămână, şi nu-mi doream deloc să particip la acest eveniment. Fiecare membru al familiei urma să interpreteze acolo – de unul singur – o strofă de patru versuri, creaţie proprie, şi chiar s-o cânte, pe melodia cântecului popular *Ia n-auzi ce vine înăuntru de pe-afară,* acompaniat la pian de vărul meu, Harry. Mie, uneia, nu-mi dăduse prin minte până atunci decât ceva de genul:

Unchiaşul Fred, ce-n frac îi place să fie îmbrăcat, holahi, holaho/Nu-i decât un mitocan, c-o viaţă de rahat, holahihaho! Atât că, în realitate, unchiul Fred era un tip foarte de treabă şi numai mătuşa Alexa era cea mai neghioabă dintre ei doi. Femeia nu purta însă frac.

Petrecerile astea, de familie, cu precădere cele din familia maicămii, fuseseră dintotdeauna îngrozitoare. Se lăsaseră mereu cu prezenţa unor surori de bunică, toate încărunţite, semănând între ele ca două picături de apă şi întrebând la nesfârşit unul şi acelaşi lucru, dacă *nu cumva se îngrăşaseră puţintel.* Bărbaţii lor le răspundeau că *le stătea bine în felul acela,* administrându-le şi câte o palmă peste fund, ca şi când aşa ceva ar fi reprezentat vreun ritual de rudenie curent. Verişoarele şi verii care aveau copii încercau să mă convingă că auzeau deja tic-tac-ul ceasului meu biologic, în vreme ce mama mea, atunci când se nimerea prin raza de acţiune a vorbelor acestora, îmi şuiera: *Stăpâneşte-te şi tu!*

Nici măcar cele mai bune servicii culinare nu se arătaseră în stare să compenseze vreodată toată teroarea asta psihologică. După cum nici nunta mătuşii Alexa, cea care avusese loc cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, nu-mi lăsase amintiri dintre cele mai plăcute.

Dintre cele patru surori ale mamei, mătuşa Alexa era cea mai tânără. Iar nunta ei se dovedise a fi un eveniment grandios, cu două sute de invitaţi, găzduiţi de parcul hotelului *Schloss,* nişte minunăţii de pavilioane, o orchestră de coarde şi, special pentru acest eveniment, adunate de prin toate colţurile Germaniei, porţelanurile de Meissen şi tacâmurile de argint din familie. Toate surorile şi verişoarele mele cele blonde purtaseră rochii de mătase roz, iar în păr coroniţe de flori, tot roz, ducând cu ele coşuleţe căptuşite cu pânză, pline cu boboci de trandafiri.

Numai eu, în jalnica mea rochie albastru-închis, fusesem silită să şed lângă ai mei, fiindcă aşa, cu părul meu închis la culoare, să mai fi fost şi domnişoară de onoare, *aş fi stricat atât fotografiile de nuntă, cât şi impresia general blondă a evenimentului,* după cum explicase mătuşa Alexa.

Până şi mama mea găsise lucrul ăsta cu totul exagerat, dar mătuşămea rămăsese de neclintit. *La urma urmelor, nu mă mărit decât o singură dată în viaţă şi vreau ca totul să fie perfect,* mai spusese mătuşa. *Şi unde mai pui că e şi mai mică şi n-o să se descurce.*

Ce să-ţi spun! Nunta aceea îmi e şi azi vie în memorie, până în cele mai mici amănunte. Mi-aduc aminte până şi faptul că tatăl meu îmi amestecase în orezul pe care trebuia să-l arunc la ieşirea din biserică asupra perechii proaspăt unite nişte pietricele, ca şi de acela că unul dintre cei doi porumbei albi, care roseseră eliberaţi în zbor, se găinase drept pe chelia unchiului Gustav. Ce mai, nunta aceea fusese orice numai perfectă nu. Cu toate astea, s-ar fi putut desfăşura fără

incidente dacă mătuşa Alexa n-ar fi făcut aşa un circ pe seama culorii părului meu. Ia să mă fi lăsat şi pe mine să mă fi îmbrăcat într-o rochie de mătase roz şi să fi ţinut şi eu în mâini un buchet de flori, nu m-aş fi ghemuit în ruptul capului sub masă, jignită, acolo unde se afla şoricarul bunicului. Şi nici nu mi-ar fi venit ideea aşa, din pură plictiseală, să leg strâns şireturile bunicului de zgarda lui Waldi. Ia să mă fi aflat şi eu laolaltă cu celelalte domnişoare de onoare, nu m-aş fi apucat să arunc prin iarbă mingea de cauciuc preferată a lui Waldi, potaia nu l-ar mai fi smuls de pe scaun pe bunicul Rodenkirchen, bătrânul nu s-ar mai fi agăţat de faţa de masă, iar porţelanurile nu s-ar fi zdrobit de pământ şi nu s-ar fi împrăştiat în mii de fărâme. Iar reputaţia mea prin familie n-ar mai fi fost astăzi aceea de *aia mică a Dorotheei, care are pe conştiinţă porţelanurile de Meissen.* Cu toate că, între timp, devenisem, probabil, *aia mică a Dorotheei, care are pe conştiinţă porţelanurile de Meissen şi care tot nu şi-a găsit un bărbat.*

Dragă Gerri, mi-a scris vărul Harry. *Termenul-limită pentru trimis strofa de patru versuri dedicată nunţii de argint a părinţilor mei s-a împlinit ieri. Deoarece doresc să strâng toate strofele într-o formă scrisă şi să le înmânez perechii sărbătorite într-un volum legat, aniversar, te rog să-mi trimiţi de urgenţă propria-ţi contribuţie. Deoarece versurile vor figura în ordinea alfabetică a prenumelor, locul corespunzător strofei tale va fi între cele desemnate verişoarei Franziska şi unchiului Gustav. Pentru exerciţiu: o să interpretăm melodia în re-major.*

Aşa că m-am apucat de cântat, chiar dacă, probabil, nu în re-major:

Eşti încă tânăr şi totuşi eşti aşa de prost, holahi, holaho/

Pupă-mă-n cur, chiar făr' de rimă, holahiaho! Asta chiar că era culmea, să mai şi repeţi pentru aşa un rahat! Dar până şi asta era ceva tipic. Iar ca motiv de inspiraţie şi exemplu pozitiv, Harry alăturase mesajului său propriile-i efuziuni lirice. Bătător la ochi era faptul că în fiecare vers apărea verbul *a face.*

Şi Harry ăla, 'n versuri vai de lume zicea c-ar şti de toate cele, doar-doar m-o obliga să mă grăbesc cu ale mele. Cu un clic am scăpat de Harry şi am deschis un document nou.

De rezolvat neapărat înainte de moartea mea, scrisesem pe rândul întâi. *În primul rând: să scriu un testament. În al doilea rând: să mă gândesc la blestematele alea de patru versuri pentru Harry, până nu mă pomenesc cu prostul chiar la uşă. În al treilea rând: să fac curat prin casă şi să scap de toate obiectele penibile. În al patrulea rând: să scriu scrisori de adio, potrivi listei alăturate, în al cincilea rând: să declin invitaţia la întâlnirea clasei. În al şaselea rând: să merg la coafor.*

Un testament este o treabă serioasă. Bunica mea Rodenkirchen nu-şi făcuse niciunul, lăsând în urmă doar o dispoziţie verbală, prin care trebuia ca bijuteriile să fie împărţite între nepoate.

Fiecare dintre fete îşi poate alege câte ceva, spusese bunica. *Şi în*

ordine, începând mereu cu cea mai mică. Ei, chestia asta fusese o idee de bază generoasă, dar, după ce privise de-acolo, de sus, tărăboiul iscat în jurul casetei ei de bijuterii, eram sigură că ajunsese la concluzia că ar fi fost cu mult mai bine dacă şi-ar fi făcut un testament.

Mătuşa Evelyn, care avusese parte numai de băieţi şi, prin urmare, nu se încadrase câtuşi de puţin în acea *regulă a nepoatelor,* rămăsese într-un colţ de cameră, cu braţele încrucişate, bombănind, în vreme ce mama mea, cu ale ei patru fete, se arătase şi ea, în sfârşit, peste poate de mulţumită. Sunt convinsă că aceea fusese singura zi din viaţa ei, în care n-o mai deranjase faptul că niciuna dintre noi nu era băiat.

— *Ia „safirele", „safirele",* îi şoptise mătuşa Alexa verişoarei Claudia, pe atunci abia de trei ani.

Copila, care însă nu avea deloc habar cum arăta un safir, întinsese prima oară mâna către un şirag de perle, iar a doua oară către un pandantiv cu o piatră de chihlimbar, în care sta prins un ţânţar. Şi cu asta, pe mătuşa Alexa o podidiseră lacrimile. Verişoarele noastre Diana, Franziska, Miriam şi Betty se năpustiseră asupra unor perle false, a unor pandantive cu figurine din argint, a unor piese cu granate şi a unor şiraguri din cuarţ roz. Şi asta în timp ce mamele lor se dădeau cu capetele de toţi pereţii. În schimb, Tina, Rika, Lulu şi cu mine lăsasem de-o parte prostiile alea ieftine şi înşfăcasem lucrurile cu adevărat valoroase. Aşa că Tina se alesese cu acel colier cu safire, Rika avusese parte de cerceii cu diamante, Lulu pusese mâna pe o minunăţie de ceas de platină cu briliante, în timp ce eu îmi luasem un inel cu un acvamarin impozant, frumos şlefuit.

Şi cum mi-l vârâsem pe degetul meu mic şi cărnos, mătuşa Alexa suspinase din toţi rărunchii, în timp ce mătuşa Evelyn murmurase: *Copil de pripas!*

— Mai bine ţi-ai ţine gura, îi spusese mama mea. Ce, uiţi că ai pus ghearele pe toate antichităţile şi porţelanurile?

— Care porţelanuri? se semeţise mătuşa Evelyn. Că doar piesele alea ca lumea, de Meissen, le are pe conştiinţă aia mică a ta.

— Aşa-i, se băgase în vorbă şi mătuşa Alexa. Aşa că, de drept, ar fi trebuit să fie scoasă de la moştenire.

Numai că despre aşa ceva bunica nu lăsase niciun fel de vorbă.

Dar şi în cel de-al doilea tur – *Nu cerceii „ăia" roşii, Diana! Ceilalţi roşii!* – tot noi pusesem mâna, instinctiv, pe lucrurile cele mai preţioase, Rika alegând pandantivul cu opal, Tina inelul cu smarald, Lulu cerceii cu rubine, iar eu cu şiragul de perle cu închizătoare cu diamante. Iar mama mea se arătase tare mândră de noi.

În afara bijuteriilor, nu posedam alte lucruri de valoare, dar nici nu voiam ca puţinul pe care-l posedam să intre pe mâinile cui nu ar fi meritat: cum era, în parte, vechea mea colecţie de cărţi pentru copii, *ipod-ul* sau *notebook*-ul. Aşa, spontan, mai că mă tentase să pun mâna

pe telefon şi s-o sun pe mama mea, spunându-i: *Ascultă! Să nu care cumva să le dai pe furiş pe toate lui Arsenius şi lui Habakuk!* Numai că tot aşa, la ţanc, îmi trecuse prin minte că asemenea vorbe n-ar fi fost deloc înţelepte. Căci până în ziua morţii mele ar fi urmat să mă port, pe cât posibil normal, fără să mă ia cineva la ochi. Şi asta fiindcă, până la urmă, tot s-ar fi găsit unul care să fi priceput cam ce planuri aş fi avut şi, cine ştie, poate m-ar fi şi internat în vreo clinică de psihiatrie.

Ţineam să procedez şi în această privinţă sistematic, ca în toate celelalte privinţe din viaţa mea. *De ce*-ul îl lămurisem deja. Acum nu-mi mai rămăsese decât să mă ocup de rezolvat povestea lui *cum*. De preferinţă, totul ar fi trebuit să se petreacă fără dureri şi fără complicaţii. Şi, în orice caz, fără să-ţi întoarcă stomacul pe dos. Dacă s-ar fi putut, mi-aş fi dorit ca, moartă fiind, să arăt cât de cât bine. Că doar trebuia să te gândeşti şi la cei care ar fi urmat să dea peste tine, nu?

Numai că nu era deloc aşa de simplu.

*

În fiecare sâmbătă, avea loc seara săptămânală de bucătării în compania prietenilor şi, în timp ce mă pregăteam pentru ea, continuam să-mi storc creierii în privinţa felului în care ar fi urmat să pun la cale toată *treaba aceea*.

Completasem pe *www.depri-na-und.de* un test psihologic cu tema *Ce fel de sinucigaş aţi fi?* şi stabilisem că, fără nicio îndoială, eram tipul Marilyn Monroe şi nu cel al Anei Karenina, dar nici cel de tipul harachiri. Acum, la drept vorbind, nu-mi era deloc la îndemână. Fiindcă se părea că nicăieri nu căpătai somnifere fără reţetă. Nu găsisem pe internet decât o singură firmă care să ofere *felurite articole farmaceutice de firmă, fără ambalaj original,* la preţul de 50 de cenţi pe tabletă. Să fi comandat acolo un kil de tablete, să mi le fi vârât pe gât şi să fi aşteptat până se întâmpla oarece? Atât că, la cât noroc aveam şi eu, parcă văd că m-aş fi pomenit până la urmă cu nişte pastile de *Viagra* sau de vitamina C. Sau, mai ştii, unele de pe urma cărora m-aş fi ales cu vreo barbă.

Mi-am tras pe mine vechitura mea de pulover verde, la care am adăugat o pereche de jeans şi cerceii preferaţi, cei cu broscoiul fermecat. Am verificat apoi în oglindă dacă nu cumva mutra îmi trăda planurile sinucigaşe, descoperind colţurile gurii avântate, cu totul şi cu totul nepotrivit, în sus. Ăsta le fusese mereu obiceiul. O situaţie pur anatomică, căci în familia noastră toate femeile fuseseră posesoarele unui asemenea cioc de raţă, lătăreţ, arcuit şi permanent surâzător.

Buze pline de păcat, spusese dintotdeauna Ulrich.

Gură căscată de broască, le numise Britt Emke cândva, prin clasa a şasea. Lucru pe care Charly şi cum mine aveam să-l răsplătim cu o broască proaspăt terciuită sub roţile unei maşini, plasată în chip de semn de carte între paginile manualului de limba latină. Asta ca să poată vedea şi ea cum arăta o adevărată gură căscată de broască. Mamă, ce mai zbierase!

În vreme ce coboram scara de incendiu, i-am zărit pe Volker, pe Hilla şi pe copii la masa de seară.

…şi binecuvântează ceea ce ne-ai dăruit, am auzit, rostit în cor.

Prin fereastra deschisă mirosea foarte apetisant, a carne prăjită. Şi brusc, mi-am dat seama că toată ziulica aproape că nu pusesem nimic în gură, aşa că m-am îndreptat grăbită spre staţia de tramvai.

Serile noastre de bucătărit fuseseră întotdeauna foarte vesele. Găteam feluri de mâncare dintre cele mai pretenţioase, exotice, pe lângă care mai şi dădeam pe gât aperitive gustoase şi vin, petrecând şi povestind până noaptea târziu. Dar, de când apăruseră pe lume copiii, se părea că prietenele mele îşi pierduseră complet plăcerea exoticului, iar brânza din lapte neprocesat, alcoolul şi *tandoori* deveniseră subit *periculoase.* Şi deoarece, în ciuda celor ce stabilite odinioară, întotdeauna se găsea cel puţin un copil prin preajmă – *babysitter-ul n-a putut să stea cu el* sau *aşa de mult a ţinut să vină şi el,* sau *îi dau dinţii* – începuse să nu se mai servească nici sushi, căci aşa ceva pur şi simplu nu le plăcea copiilor.

Şi, în vreme ce cambutul{19} cel gustos era preschimbat în mai comodele batoane de file de peşte ordinar (la care, mai târziu, avea să fie adăugat şi ketchup), copiii începeau să se joace prinselea prin bucătărie. Peste ceva timp, cel puţin unul dintre ei ajungea să-mi adoarmă în poală, ceea ce făcea să nu îndrăznesc să mă fi mişcat vreun pic, simţind cum îmi amorţeau picioarele şi cum, cu tot mai mare dificultate, izbuteam să rămân trează şi să urmăresc trăncăneala pe mai departe despre statul în hoteluri familiale şi taxele la grădiniţă. Iar dacă nu adormeam eu, tot se găsea s-o facă cel puţin unul dintre ceilalţi adulţi, ceea ce, de cele mai multe ori, dădea semnalul de încheiere a serii, de regulă cu mult înainte de ora douăzeci şi trei.

Ole şi Mia – în afară de mine Ulrich şi Charly, singurii fără copii – avuseseră în ultimul timp suspect de des gripă sau alte boli molipsitoare. În realitate, presupuneam eu, pur şi simplu se duseseră şi ei amândoi sâmbătă seara să vadă liniştiţi un film. Sau poate că gătiseră şi ei ceva, în propria bucătărie, care să nu fi fost făcut piure, ceva picant şi crud.

Iar acum Ulrich şi Charly urmau să aibă şi ei un copil, iar mie nu-mi mai rămăsese nimeni alături de care să pot râde pe seama celorlalţi.

Înainte, gătisem peste tot, rând pe rând, la fiecare dintre noi acasă, până şi în miniatura mea de bucătărie, iar în timpul verii chiar şi la

iarbă verde, cu un grătar pe aragaz şi un wok. În ultima vreme însă, ne întâlnisem mereu acasă la Caroline şi la Bert, fiindcă cei doi aveau cea mai mare bucătărie, cea mai silenţioasă maşină de spălat, cei mai mulţi copii şi cea mai de nădejde bonă. Locuiau într-o casă tip, care, în principiu, era mobilată cu mult bun-gust, dacă reuşeai totuşi să vezi vreo piesă în vălmăşagul de jucării şi alte boarfe de-ale copiilor care zăceau peste tot.

Caroline mă salută cu o îmbrăţişare călduroasă, îndepărtând, cu un şut, o maşinuţa din piese *Lego* şi o jachetă tricotată, spunându-mi:

— Ai ajuns prima, punctuală precum ţi-e obiceiul, hai, intră, ştii, i-am spus Florinei c-o să treci pe la ea, pe sus, ca să-i spui noapte bună, ştii şi tu cât de mult ţine la tine, dar ia stai, puloverul tău e nou, c-arată cu adevărat nemaipomenit, tu mi-aminteşti mereu de actriţa aia, cum o chema-o, dragă, aia care-a fost prinsă la furat, ce zici, crezi că-i aşa o nenorocire dacă am luat file de porc în loc de coaste de miel, ştii şi tu că o oală cu carne de miel trebuie să stea ore-n şir în cuptor, în timp ce fileul de porc am putea să-l prăjim iute în tigaie, hai, dragule, c-o să fie, ai văzut şi tu, că poimâine e o şedinţa cu părinţii, aşa c-o să-ţi pot spune imediat, hai, du-te tu de data asta, e chiar îngrozitor, ultima oară mai-mai să m-aleagă casier, şi când te gândeşti că eu nici nu-s în stare să socotesc, iar contul nostru e mereu pe minus, ooo, dar puloverul chiar că-i nou, nu, că-ţi stă grozav…

Cândva, între cel de-al doilea şi cel de-al treilea copil, Caroline încetase să mai pună din când în când şi punct. O ţinea aşa, într-una, până când i se termina aerul. Iar multe lucruri le mai şi repeta.

— Bună, Gerri, scumpo, spuse Bert.

Ţinându-l în braţe pe cel mai mic, pe Severin, mă sărută pe obraz. Asta în timp ce Severin se şi întinsese după cerceii mei cu broscoiul fermecat.

— Nu mă duc deloc la şedinţa aia cu părinţii.

— Da' nici eu, îi răspunse Caroline. Ultimele cinci dăţi tot eu m-am dus şi a fost un calvar toată pălăvrăgeala de-acolo, chestii greu de suportat de către oricine, tot mereu votul ăla secret, care ţine până noaptea târziu…

Severin încercă să-mi smulgă dintr-o ureche broscoiul cel fermecat. Şi avea nişte puteri ca de urs. Sigur ar fi reuşit, dacă nu i-aş fi prins şi eu mâna. De cum i-am dat drumul la degete, şi-a strâmbat mutra, căpătând nişte trăsături plângăreţe. Iar eu m-am apucat să-mi masez lobul urechii.

— Păi atunci nu se duce niciunul dintre noi, a spus Bert.

Severin se zbătea supărat în braţele lui Bert, fiindcă nu mai putea ajunge la cerceii mei.

— Bine, atunci eu mă duc să-i spun lui Flo noapte bună.

— Da, drăguţ din partea ta, o să-ncep cu curăţatul legumelor,

spusese Caroline. N-am găsit deloc hasmaţuchi{20}, dar cred că şi năsturelul e destul de gustos, nu, dacă nu se duce niciunul dintre noi, atunci ăia o să hotărască aşa, de capul lor, cum că e voie cu *Nutella* întinsă pe pâine la micul dejun sau, mai ştii, că se va ţine o zi a animalelor de casă, în care toată lumea are voie să-şi aducă de-acasă propria şinşilă…

— Puţin îmi pasă, îi răspunse Bert.

— Ba uite că mie-mi pasă, i-a replicat Caroline. Fiindcă trebuie să mă descurc toată ziulica cu copiii ăştia plângăcioşi, cărora le-ar fi drag să aibă şi ei o şinşilă a lor sau să înfulece *Nutella,* sau…

— Spui asta de parcă n-aş fi niciodată pe-acasă, zise Bert.

— Păi, aşa şi e…

Şi, de cum am început să urc scara, Severin se puse şi el pe urlat.

— Ia te uită, ce dulce, spuse Caroline. Îi place de tine, de fapt, toţi copiii noştri te plac, dar puloverul e chiar nou, îţi şade grozav, nu-i aşa, dragule, că Gerri arată minunat, seamănă cu actriţa aceea, aia pe care au prins-o furând…

Când am ajuns şi eu în camera lui Flo, fetiţa şedea în patul ei, încă trează. Fratele ei, Gereon, dormea deja adânc într-un pat alăturat. Se potrivise cum nu se putea mai bine, căci nu-i adusesem decât fetiţei ceva: vechea mea cutie muzicală, cu balerina care se învârtea de îndată ce săltai capacul.

— Ce fel de cântec este ăsta? m-a întrebat Flo.

— Valsul Dunării, i-am răspuns.

— Şi chiar vrei să mi-o dai de tot? Nu doar aşa, cu împrumut?

— Nu, uite, începând de azi e a ta.

— Oh, mulţumesc! Chiar că eşti cea mai grozavă de pe lume, Gerri. Auzi, Gerri, când ai fost mică ai avut şi tu un animal de casă?

— Am avut o pisică. Numai că am fost nevoită s-o împart cu celelalte trei surori ale mele. Şi, fiindcă eram cea mai mică, aveam dreptul doar la coada ei.

— Tot e mai bine decât aşa, fără niciun animal, spuse Flo. Gerri, n-ai putea să-mi faci cadou de ziua mea un iepuraş? Fiindc-atunci mama şi tata n-o să poată să-l mai dea.

— Păi, să vedem, poate, am răspuns, simţind cum brusc mi se puse un nod în gât.

Ziua de naştere a lui Flo cădea în iulie, şi atunci n-aş mai fi fost în viaţă. O botezasem doar şi mi-era fină şi, trebuia să recunosc, mi-era cu mult mai dragă decât Habakuk, care îmi fusese vârât pe gât ca fin.

— Ştii, l-aş iubi foarte mult pe iepuraş, spuse Ho.

După care, ca în fiecare sâmbătă, mă întrebă:

— Gerri, ai făcut cunoştinţă cu vreun bărbat săptămâna asta?

— Da, i-am zis, gândindu-mă la Gregor Adrian. Unul cu ochii verzi şi cu nume frumos.

— Şi ai simţit că-ncepe să-ţi bată şi ţie inima mai tare?

— Mai e vorbă! Atât că era deja al alteia. Al unei femei-vampir.

— Cei buni sunt mereu deja daţi, suspină Flo. Hai, strânge-mă puţin în braţe!

Şi, spunând acestea, îşi făcu braţele colac în jurul gâtului meu.

— Mmm, ce frumos miroşi!

— *E Pampelune,* îi spusesem. Dacă vrei, ţi-l las ţie moştenire.

— Nu, mai bine un iepuraş, spuse Flo.

Dragă mătuşă Evelyn, dragă unchiule Korbmacher,

Prin prezenta, renunţ la garsonieră începând cu data de întâi a lunii următoare.

Din păcate, nu sunt în măsură să respect termenul de revocare a contractului, aşa cum îl stabilisem, căci vinerea care vine am deja de gând să-mi pun capăt zilelor. Sunt sigură însă că veţi găsi de urgenţă un nou chiriaş, poate vreo doamnă mai în vârstă, din cercul vostru de enoriaşi, sau vreo studentă credincioasă, de prin Coreea. Acum, cel mai bine ar fi o studentă, căci o doamnă mai în vârstă ar putea aluneca pe scara aceea de incendiu, după care v-ar mai da şi în judecată.

Sigur ar fi şi în interesul viitorului chiriaş dacă i-aţi cumpăra şi voi Hillei o maşină de spălat. Şi, în loc să-i tot vârâţi în cutia poştală noi şi noi broşuri, cu titlul *Lasă-l pe Iisus să intre în viaţa ta,* aţi putea s-o invitaţi din când în când la voi, la cină.

Dragă mătuşă Evelyn, îţi închipui, poate, că eram eu mult prea mică pentru a pricepe mare lucru, dar mi-aduc foarte bine aminte cum, deseori, mă făceai *un copil de pripas*. Şi tot aşa, ca ieri, ştiu cum, laolaltă cu mătuşa Alexa, aţi speculat mereu amândouă pe seama culorii părului meu, spunând că acolo, la maternitate, aş fi fost schimbată sau că aş fi fost un copil făcut cu poştaşul, lucruri care întotdeauna v-au făcut imediat să începeţi să chicotiţi. Pe atunci socoteam că totul nu era decât o mare răutate, dar abia mai târziu, atunci când am aflat de ereditate la biologie, am înţeles eu ce urmăreaţi cu adevărat de fiecare dată. Te pot însă linişti: sunt fiica tatălui meu. De la el am părul închis la culoare şi ochii căprui, chiar dacă aşa ceva este puţin mai complicat, căci el însuşi are părul şaten-deschis. Dar, dacă ai privi mai atentă schema lui Mendel{21}, ai pricepe. De aceea ţi-am şi pus în cutia de scrisori vechiul meu manual de biologie, ca să poţi studia în linişte capitolul 5 (pag. 146 şi următoarele). În cazul părinţilor mei, se întâlnesc nişte calităţi mixte moştenite de copii. Tina este blondă, cu ochi căprui, Rika este blondă, cu ochi albaştri, Lulu este blondă, cu ochii verzi, iar eu sunt brunetă, cu ochi căprui. Dar, desigur, culoarea ochilor şi cea a părului nu pot fi amestecate după propriul plac şi transmise mai departe, aici intervenind noţiuni cum ar fi *dominant* şi *recesiv*. Astfel, potrivit teoriei genetice a aceluiaşi Mendel, este imposibil ca o femeie cu ochi albaştri (cum ai fi, de exemplu, chiar tu) şi un bărbat cu ochi albaştri (cum ar fi, de exemplu, unchiul Korbmacher) să aibă un copil cu ochi căprui (cum ar fi Volker, de exemplu).

Despre aşa ceva însă, ai să poţi citi acum în tihnă. E chiar un subiect interesant şi, cu cât îl aprofundezi mai mult, cu atât mai intens începi să-ţi priveşti şi semenii mai bine în ochi.

Salutări dragi lui Volker, Hillei, lui Johannes Paul şi lui Petrus, Theresei şi Bernadettei. Poate n-ar fi rău dacă v-aţi ruga cu toţii pentru mine.

A voastră, Gerri

Şase

De cum m-am întors în bucătărie, după urarea aceea de noapte bună, am constatat că apăruseră şi ceilalţi: Marta cu Marius, Ulrich cu Charly, până şi Ole cu Mia. În mod cu totul excepţional, Marta şi Marius nu veniseră cu niciun copil, în afară, desigur, de cel pe care Marta îl purta în pântec. Iar dacă ai fi stat să judeci după dimensiunile burţii Martei, acela ar fi putut fi foarte bine şi-un pui de elefant.

Charly se arătase cu totul şi cu totul binedispusă:

— De trei zile încoace, sunt nefumătoare. Şi asta fără niciun pic de hipnoză. Nu că-i grozav? În afară de asta, am poftă de nişte salată! Dar mai grozavă e chestia cu ţâţele. În sfârşit, nu mai am nevoie de niciun *Wonderbra.* Uite, atingeţi-le şi voi, sunt veritabile!

Marius se şi înfipse să răspundă provocării, dar Marta îl plesni peste degete.

— Charly doar glumeşte, i-a spus ea.

În comparaţie cu, să zicem, *portocalele* de sâni ai lui Charly, cei ai Martei păreau nişte falnici bostani de Halloween, cu toate că, faţă de burta de opt luni, care se bomba pe sub ei, erau de-a dreptul piperniciţi.

— Nu, vorbesc cât se poate de serios, a spus Charly. Trebuie să le atingeţi cu toţii! Haideţi! Nu faceţi pe timizii!

Zău dacă nu-mi amintea puţin de *hammerhart31*, pe atunci, în cafenea: *Nu te jena, atinge-l liniştită, e cu adevărat tare ca ciocanul!*

— Cum, azi nu v-a lovit nicio boală molipsitoare? l-am întrebat pe Ole, de îndată ce, în semn de salut, acesta m-a luat în braţe.

Avea acelaşi păr blond, rebel, care-i cădea mereu pe frunte. Ce să spun, un bărbat atât de sexy! Iar mie încă îmi mai părea rău că era însurat cu alta. Bineînţeles, precum îi era obiceiul, mirosea şi acum puţin a dentist. Şi asta oricât de recent ar fi trecut pe la duş.

— Şşşt, a făcut el, izbucnind în râs. Uite că nu ne-a mai dat prin cap nicio altă scuză. Şi, în afară de asta, mie chiar îmi place carnea de miel gătită la oală, *à la provençale.*

— Să sperăm că tot atât de bună o să ţi se pară şi din altă carne decât cea de miel. Fiindcă, ştii, Caro a luat nişte file de porc.

— Curată *porcărie!* rosti Ole, aruncând o privire către locul unde şedea soţia lui, care tocmai fusese convinsă de Charly să-i palpeze sânii.

— Ei, Mia, o să conduci tu la plecare, căci azi e rândul meu să beau.

— Ba nu, e-al *meu,* îi răspunse Mia, o roşcată destul de drăguţă, cu nişte picioare lungi, de invidiat.

Roşcata lucra ca locuitoare a şefului recepţiei hotelului de lux *Lexington – Cinci anotimpuri,* printre altele chiar hotelul în care urma

să aibă loc nunta de argint a mătuşă Alexa. Numai închirierea *Sălii oglinzilor* se ridica la suma de două mii cinci sute de euro. Şi asta fără serviciu. Un lucru despre care fusesem pusă de mama mea s-o întreb pe Mia. Nu se ştie din ce motiv, dar numita sală îi stătea maică-mii ca un ghimpe-n ochi. Probabil fiindcă propria ei nuntă de argint se ţinuse acasă, în sufrageria plină de leoparzi şi de îngeraşi, lucru pe seama căruia mătuşa Alexa strâmbase din nas.

— Două mii cinci sute de euro, chiria sălii, dar la mătuşa Hulda ştie să se văicărească, cum c-ar fi strâmtorată! comentase mama mea, punând mâna imediat pe telefon.

Sora asta a bunicii, Hulda, fusese numită şi *mătuşica cu moştenirea,* căci nu avea copii, posedând în schimb o avere impresionantă şi o minunăţie de vilă. Mama mea şi celelalte surori ale ei puseseră fiecare totul la bătaie, încă din fragedă copilărie, doar-doar ar ajunge şi ar rămâne nepoata ei preferată. Ceea ce includea şi o cleveteală regulată pe seama concurenţei.

— Doar tu ai fost cel care ai băut ultima oară, îi mai spusese Mia lui Ole. Bună, Gerri. Ce bine-mi pare să te văd. Că doar n-oi fi şi tu gravidă?

— Nu, i-am răspuns. După cum ştii şi tu, sunt singură.

— Şi nimeni nu pricepe chestia asta, spuse Ole.

Flirtase mereu cu mine într-un fel amabil şi inofensiv, forţând nota doar atât cât să mă pot simţi bine şi să nu-mi fac iluzii false. Ce mai, Ole rămânea un tip pe placul meu. Uneori – ba, la drept vorbind, destul de des – mă răsfăţăm chiar, închipuindu-mi cam ce ar fi fost dacă nu ar fi existat Mia asta.

Caroline mă luă de braţ, de parcă atunci m-aş fi înfiinţat.

— Puloverul e nou? s-a interesat. Îţi şade pur şi simplu minunat, nu-i aşa Ole, Gerri arată grozav, seamănă cu actriţa aia, aia pe care au prins-o furând.

— Winona Ryder, rostise Ole.

— Exact, spuse şi Caroline. Gerri seamănă ca două picături de apă cu Winona Ryder.

— Ha-ha-ha, făcu Mia.

Caroline îi aruncă o privire asasină. N-o plăcea deloc pe Mia şi nu-i iertase deloc lui Ole că reluase legătura cu ea atunci când ea şi Bert încercaseră să-l cupleze cu mine.

— E limpede doar că Gerri e tipul Winona Ryder, cu ochi mari, căprui, bucle întunecate…

— …cu fundul mare, a completat Mia.

— Păi, dacă fundul lui Gerri e mare, cum mai rămâne cu al meu? a întrebat Caroline.

— Al tău e şi mai mare, a spus Mia.

— De fapt sunt tipul Marilyn Monroe, le-am corectat, la iuţeală,

doar-doar nu s-ar fi repezit Caroline asupra Miei.

— Nu, nici vorbă de aşa ceva, dulceaţo, se băgă şi Charly în vorbă, sărutându-mă cu mult foc. Marilyn era blondă şi-avea nişte ţâţe babane. Uite aşa, ca mine. Na, pune şi tu mâna!

— Mda, bucură-te tu cât ai ceva motive, spuse Caroline. Când o să am ocazia, o să-mi facă plăcere să-ţi arăt puţin vergeturile cu care m-am ales.

Mia îşi întoarse privirea.

— Ole, tu i-ai pipăit ţâţele lui Charly? Dacă nu, fă-o, te rog, că altfel o să ne scoată din minţi toată seara cu chestia asta.

— Numai să nu mă pizmuiţi, mai spuse Charly. Gerri, ai primit şi tu e-mail-ul acela de la Britt Emke? Nu că-i de groază că unul dintre noi a şi murit? Ce crezi, cine-o fi? Şi din ce cauză o fi murit oare? Ei, atunci chiar că-mi pare bine că m-am lăsat de fumat. Nici nu-ţi dai seama ce repede se poate întâmpla aşa ceva. Şi uite cum, încetul cu încetul, am ajuns şi noi la vârsta la care ai face bine să-ţi porţi ceva mai mult de grijă.

Ulrich mă plesni zgomotos pe umăr.

— Hei, bătrânico! rosti el.

De când era cu Charly, se purta faţă de mine de parcă am fi fost doi vechi tovarăşi de pahar, care n-ar fi avut nicicând ceva în comun.

— Ei, ce spui de noutăţile noastre?

— Păi, sincere felicitări, i-am răspuns.

— Da-da, şi din partea mea, strigă şi Mia. Chiar aşa, nişte superţâţe.

— Lume-lume, ne pare rău din pricina mielului, spuse Bert. O s-avem parte de aşa ceva sâmbăta viitoare, pe cuvânt!

— Din păcate, sâmbăta viitoare n-o să fiu prin preajmă, spuse Mia. Merg la Stuttgart, la un curs de perfecţionare.

— E foarte posibil ca şi eu să lipsesc, le-am zis.

— Dar tu unde te mai duci? întrebă Caro.

— Eu… ăăă, m-am bâlbâit.

Blestemăţie! Cu asta chiar că mă dădusem de gol. Din fericire, ceilalţi îmi interpretaseră complet greşit încurcătura.

— Hopa, făcuse Marius. Gerri are o întâlnire!

— Un *rendez-vous* pentru Gerri! zbieră şi Bert. Păi, era şi timpul.

Un „rendez-vous”? Păi, se putea spune şi aşa. Pielea mi se făcuse deja ca de găină. Un „rendez-vous” cu moartea. Ca în filmul acela, cu Brad Pitt, „Întâlnire cu Joe Black”.

— Şi cum îl cheamă? a întrebat Charly.

— Ăăă, Joe, am răspuns, roşind de îndată.

— Şi cu ce se ocupă? voi să ştie Ole.

— E, ăăă, e şi el mare şi tare prin, ăăă, adică pe unde se fabrică coase sau cam aşa ceva, am răspuns.

— Cuţite de maşini de tuns iarba? a întrebat Marius.

Am scuturat din cap.

— Mai degrabă nişte chestii aşa, demodate… lame.

— Poate cuţite Solinger, îşi dădu şi Bert cu părerea. Poate ne faci şi nouă rost de nişte cuţite de sushi. Apropo, cine se ocupă azi de aperitive?

Marta căsca.

— Fie, mă ocup eu.

— Ia ascultaţi aici! N-aţi vrea s-o lăsăm încolo de supă? întrebă Caroline căscând şi ea. Vreau să spun că, pe urmă, iar durează o veşnicie. Iar dacă azvârlim legumele în oală, peste fileu, şi le lăsăm aşa, să se înăbuşe ar trebui să meargă, nu? Şi-am mai avea şi mai puţin de spălat.

— N-am nimic împotrivă, spusese Marius, căscând şi el.

Ole schimbă cu Mia şi cu mine o privire grăitoare şi se apucă să caute tirbuşonul. Asta în timp ce noi două i-am întins paharele pe muteşte.

*

A doua zi, mama mea a pus capăt tuturor frământărilor mele, încredinţându-mi, după cum bine ştiţi, colecţia ei de somnifere. Nici nu-mi închipuiam c-aş fi putut avea aşa un noroc. Iar dacă aş fi avut cine ştie ce dubii în privinţa perfecţiunii planurilor mele, atunci, odată cu întâmplarea aceasta, ele mi se risipiseră definitiv: era limpede vrerea sorţii ca să-mi pot pune capăt propriei vieţi. Fiindcă altfel cum să mă fi procopsit, cu atâta bunăvoinţă, cu muntele acela de somnifere?

Acum, că tot aveam în mână soluţia tuturor necazurilor mele, puteam să-mi pun la punct, liniştită, *„rendez-vous”*-ul cu Joe, lucru care suna cu mult mai nevinovat decât o *sinucidere*.

Spuneam eu ceva mai înainte că, de fapt, sunt o fire mai degrabă economă, dar dacă tot ştiam că de-acum înainte nu mai aveam nevoie de bani, uite că puteam aşa, deodată, fără pic de mustrări de conştiinţă, să-i şi spânzur. Era chiar foarte important să arăt bine atunci când ar fi dat peste trupul meu. Iar rochia aceea era o nebunie curată: strâmtă, stând întinsă pe mine şi fără să pară lipsită de personalitate, cu un decolteu adânc, fără să aibă însă vreun aer vulgar, şi roşie ca focul la culoare, una care, în mod cu totul excepţional, îmi venea şi bine.

Mortal de frumoasă! o lăudase şi vânzătoarea, fără să ştie însă câtă dreptate avea.

Din nenorocire, nu aveam deloc nişte pantofi potriviţi, şi, deşi la început mă ţinusem tare, deloc dispusă să mai fac vreo achiziţie, – la drept vorbind, atunci când ar fi dat peste mine, m-ar fi aflat întinsă –,

îmi căzuseră însă ochii pe săndăluţele acelea, de un roşu parcă rupt din rai, cu fluturaşii aceia din ştrasuri. Şi, cu toate că ele fuseseră deosebit de scumpe, iar eu abia dacă puteam umbla pe tocurile acelea subţiri şi zvelte, le-am cumpărat. Adevărul era însă că aşa, încălţată cu ele, nici nu trebuia să umblu. Făceau în schimb o minunăţie de glezne, subţiindu-le, ceea ce, întinsă, aşa cum aş fi fost găsită, ar fi dat bine.

În afară de asta, cumpărasem şi două sticle de votcă, din cea mai scumpă. Una ca să exersez, iar cealaltă pentru cazul propriu-zis. Trebuia să păstrez laolaltă, în stomac, atât somniferele, cât şi alcoolul, fără să fiu silită să vărs totul. Iar asta cerea un anumit antrenament. Aşa că scotocisem după toate băuturile alcoolice de prin casă, adunându-le la un loc şi hotărând că aşa, cât era săptămâna de lungă, să le dau pe gât încetul cu încetul, lucru care m-ar fi ajutat să-mi mai ridic puţin moralul, constituindu-se, deopotrivă, într-un soi de făcut curat şi de antrenament.

Rendez-vous-ul cu Joe mi-l propusesem pentru vinerea care ar fi urmat. Propria casă nu era însă locul cel mai potrivit pentru a mă sinucide, fiindcă, la urma urmelor, mai trebuia să fiu puţin atentă şi cu Hilla, şi cu copiii. Ceea ce mă făcuse să închiriez o cameră dublă la hotelul *Regency Palace,* cu vederea spre Rin, pentru o nimica toată de 320 de euro pe noapte. Cu micul dejun inclus, lucru de care însă n-aş mai fi avut nevoie. Şi unde mai pui că – iar asta era şi partea bună a poveştii – nici nu mai trebuia să achit nota de plată.

Până atunci însă mai rămăseseră multe de făcut.

Şi chiar de duminică seara am început cu antrenamentul, cu ajutorul a două sticle de vin roşu, primite în dar de la unchiul Korbmacher atunci când împlinisem treizeci de ani. Aşa că m-am apucat să umblu de colo-colo prin casă, cu un pahar plin cu vin roşu într-o mână şi cu o pungă de gunoi în cealaltă, încercând să-mi văd locuinţa cu ochii celor pe care urma să-i las în urmă. În primul şi în primul rând, am aruncat vibratorul pe care mi-l făcuse cadou Charly. Nici vorbă să fi dat mama mea peste el. Sau mătuşă-mea. Era un lucru îngrozitor, care nici măcar nu aducea cu modelul său masculin, cu excepţia situaţiei în care ar fi existat pe lume bărbaţi cu două mădulare în culori fosforescente. Să fiu sinceră, încă nu descoperisem la ce era bun cel de-al doilea, ceea ce făcea ca aparatul să fi rămas neatins, în ambalajul original. Şi, de cum l-am înfundat în gunoi, aşa, pentru o clipă, şi-a făcut simţită prezenţa şi propria-mi conştiinţă, încărcată. Charly îmi spusese că jucăria fusese foarte scumpă şi că era una dintre cele mai bune de pe piaţă, scoasă într-o ediţie limitată. Atât că acum chiar că era prea târziu ca s-o mai fi pus la licitaţie pe eBay. Nu aruncasem punga de gunoi în tomberonul casei – cine ştie, poate se apucau să scotocească şi pe acolo – ci scăpasem de ea, îndesând-o într-un coş de gunoi dintr-o staţie de tramvai. Poate că ar fi dat peste

chestia aia vreun om al străzii şi s-ar fi bucurat şi el.

În hol, m-am împiedicat la întoarcere de sacoşa de iută, pe care mi-o dăduse Lakritze şi din care ieşea la iveală *Ronina, vânătoreasa din negură,* volumul-pilot, pe care se presupunea că îl redactase Adrian. Fusesem hotărâtă să-l arunc în grămada de hârtie veche, dar biruise subit curiozitatea şi m-am apucat să citesc. Ronina, proaspăt ajunsa femeie-vampir, trebuia s-o protejeze pe o tânără muritoare, pe nume Kimberley, de muşcătura unui vampir rebel.

Totul era aşa de fără de suspans, încât, ca să pot rămâne conectată la firul poveştii, m-am văzut silită să golesc o sticlă întreagă de vin roşu.

Dumnezeu cu mila! Acest Gregor Adrian se putea socoti într-adevăr fericit că mai avea o slujbă şi nu era nevoit să trăiască din scris. Lipsa cu desăvârşire a oricărui talent îţi sărea în ochi pe fiecare pagină. Cu toate astea, nu se putea plânge că i-ar fi lipsit fantezia.

Mai degrabă împotrivă decât potrivit propriei voinţe, începusem să cuget cam cum ar fi trebuit procedat pentru a face povestirea mai bună. Ca personaj, Kimberley asta aproape că nu exista, ca să nu mai spun că şi vampirul acela rebel avea nişte motive destul de firave pentru a vrea s-o muşte tocmai pe Kimberley. În definitiv, chiar că nu era nimic interesant la ea, nici măcar grupa sanguină. Ce mai, se simţea în tot locul lipsa cu desăvârşire a dramatismului, a adevăratei motivaţii şi a profunzimii sentimentelor. Sentimente cum erau acelea ale Leei, bolnava mea de leucemie… Cât ai clipi, m-am aşezat la masa de scris, încropind o versiune complet nouă a *Căii Leei.* Trebuia să recunosc, acţiunea imaginată iniţial câştigase evident în avânt prin diverse lupte cu săbii crestate, în vreme ce faptul că atât personajelor secundare cât şi celor principale le creşteau niscaiva colţi ascuţiţi, când ţi-era lumea mai dragă, conferea întregului o tensiune de netăgăduit.

În ceea ce privea partea erotică, povestea nu era lipsită acum de ceva picanterie, fiindcă nu puteai şti dacă unul urma să-l sărute sau să-l muşte pe celălalt.

Mă prinsese miezul nopţii – lucram concentrată o scenă de transformare, ceva pretenţios, o amestecătură între suptul de sânge şi sex – când sună telefonul. Era Charly.

— Tocmai am avut un coşmar, îmi spuse. Te-am trezit cumva?

— Nu, i-am răspuns, turnându-mi încă nişte vin roşu. Că şi eu tocmai treceam printr-un soi de coşmar. Unul cu mult sânge.

— Am visat că Ulrich şi cu mine eram nişte părinţi jalnici, spuse Charly. Şi dacă tot m-am trezit, mi-am dat seama că aşa este.

— Ce vorbe-s astea! i-am întors-o. O să fiţi nişte părinţi extraordinari.

— Nu, a continuat Charly. Ieri seară iar am fumat. Şi chiar dacă n-a

fost decât o jumătate de ţigară, năravul s-a dovedit mai puternic decât mine.

— Ei, haide că doar o jumătate nici nu-i aşa de rău.

— Ştii şi tu ce se întâmplă mereu cu plantele mele de apartament, mai spuse Charly. Ce-ar fi să se întâmple acelaşi lucru şi cu copilul?

— În locul tău chiar nu mi-aş face nicio problemă. Omul se adaptează întotdeauna.

— O să uit de el prin vreun supermagazin, spuse Charly.

— Lasă c-o să-i legăm un clopoţel.

— Rahat! Mi-e rău, mai apucă să spună Charly. Cred că trebuie să vărs. Dar îţi mulţumesc că m-ai ascultat.

— N-ai de ce, i-am zis, după care m-am întors la manuscrisul meu.

*

Săptămâna de până la rendez-vous-ul meu cu Joe trecuse parcă în zbor. Mă antrenasem silitoare, în fiecare zi, la datul pe gât şi ţinutul acolo al băuturii şi lucrasem punct cu punct la lista mea *de rezolvat.* Şi, băşca, mai terminasem de scris şi *Calea Leei prin negură,* căci nouă, ăstora din zodia Fecioarei nu ne plac lucrurile făcute pe jumătate. Iar ceea ce începeam o dată, duceam până la capăt.

Iar lucrul acesta era valabil şi în cazul acţiunilor de asanare.

Aşa ajunsesem să car mai mulţi saci de gunoi de prin casă. Iar dacă tot începusem, furia mea de scăpat de una şi de alta nu mai cunoscuse nicio limită. Aparatură casnică, haine, încălţări, lenjerie, bibelouri, tablouri, hârtii, lenjerie de pat, cosmeticale, tot ce nu-mi plăcea aşa, sută la sută, trebuia aruncat, urmând să mai rămână prin preajmă numai ceea ce îmi aşeza propria persoană într-o lumină autentică şi pură. Ceea ce însemna cam puţin. Iar dacă mă refeream cu precădere la haine, chiar că nu mai rămăsese mai nimic.

Ia să nu fi fost o nevrotică depresivă, zău dacă toată curăţenia asta la sânge nu m-ar fi distrat pe cinste. După toate manevrele, casa începuse să pară mult mai spaţioasă, dulapurile se arătau golaşe şi fiecare lucru îşi avea locul său.

În fiecare miercuri trebuia să fac curat prin casă pe la mătuşa Evelyn şi, cu toate că, de data asta, mă pusese să-i pieptăn franjurii covoarelor persane şi să-i curăţ cuptorul, timpul trecuse ca în zbor. Ia să fi ştiut eu mai din timp ce plăcut era să faci curat uşor cherchelită cu ceva votcă!

Săptămâna viitoare o să spălăm dulapurile, anunţă mătuşa Evelyn. De fiecare dată când se referea la sarcinile pe care le primeam, se exprima la persoana întâi plural, în realitate ea nemişcând niciun deget, ci doar privindu-mă trăncănind.

— Vai, ce mă bucur, i-am spus.

Săptămâna viitoare urma să nu mai fiu pe lumea asta.

De cum m-am întors în garsonieră, m-a sunat Lakritze, ca să mă întrebe ce făcusem cu planul acela de idei. I-am răspuns că aveam să-i trimit manuscrisul definitivat prin poştă, vinerea următoare, o veste care avu darul s-o bucure nespus.

— Mda, repede şi de nădejde, ca-ntotdeauna! Şi eu care îmi închipuiam c-o să mă lăsaţi de izbelişte, mai spuse Lakritze. Fără dumneavoastră chiar c-aş ajunge pe drumuri. Manuscrisele pe care le-am primit până acum sunt ceva de groază. Se pare că-i imposibil să faci sângele să urce la un nivel superior.

Lakritze nu figura pe lista celor care ar fi urmat să primească din partea mea o scrisoare de rămas-bun. La urma urmelor, nu puteam să le scriu chiar *tuturor*. De aceea (dar mai cu seamă fiindcă, din motive de antrenament, tocmai îmi turnasem pe gât două pahare de votcă cu suc de portocale), m-am folosit de prilej ca să-i spun:

— Îmi sunteţi foarte simpatică, Lakritze. Şi vă doresc numai bine, din toată inima.

Lakritze primise izbucnirea aceea sentimentală destul de degajată:

— Păi, şi dumneavoastră îmi sunteţi foarte, foarte simpatică, Gerri. Şi chiar îmi face o plăcere deosebită să colaborez cu dumneavoastră.

Vai, ce plăcut! Mai mai să-mi dea lacrimile, atât fusesem de mişcată.

— La revedere. Să ne vedem într-o lume mai bună, i-am urat, pe un ton solemn.

— Da, spuse Lakritze. Păi, o să ne străduim şi noi.

Până şi mama mea a sunat şi eram sigură că, dacă ar fi ştiut ea că aceea era ultima oară în care vorbea cu mine, altele ar fi fost lucrurile pe care mi le-ar fi spus.

— Copilă, am vrut numai să te întreb aşa, scurt, cam ce ai vrea să îmbraci pentru nunta de argint a mătuşii Alexa.

— Păi, pfff…

— Bine, dar, te rog, nu din nou vechitura aceea de jachetă din catifea. Pentru aşa o ocazie, ai putea să-ţi cumperi şi tu ceva nou. Hanna, o ştii doar, Hanna lui Klaus, Klaus Köhler, a purtat de curând, când şi-a sărbătorit Annemarie cei şaizeci de ani, un costum foarte şic, cu pantalon. Cu o vestă pe sub jachetă. Aşa ceva ţi-ar sta şi ţie foarte bine. Aş putea s-o întreb pe Annemarie, dacă, la rândul ei, ar putea s-o întrebe pe Hanna de unde şi-a luat costumul, iar apoi am putea merge împreună să-ţi cumpărăm şi ţie aşa ceva.

— Eu, ăăă, tocmai mi-am cumpărat o frumuseţe de rochie roşie, i-am răspuns. Dar şi nişte încălţări potrivite.

Mama mea tăcu preţ de câteva secunde, evident buimacă. După care îmi spuse:

— *Roşie?* Chiar trebuia să fie roşie? Doar roşul e atât de bătător la ochi. Aşa ceva nu pot purta foarte mulţi. Mă gândisem mai mult la un

bej frumos. Iar costumul cu pantalon al Hannei chiar bej era.

— Mamă, dar rochia e foarte frumoasă. Şi-mi stă nemaipomenit. Un lucru pe care l-a spus până şi vânzătoarea.

— De unde până unde? Asta o spun toate, numai ca să scape de boarfele vechi de prin magazin. Ce, nu ştiai că primesc ceva procente? Ce-ar fi dac-ai împrumuta şi tu ceva drăguţ de la surorile tale? Ei?

— Vrei să spui vreun halat de-al Tinei aşa, à la Laura Ashley{22}, sau vreun costum cernit de-al lui Lulu? Nu, mamă, rochia e minunată, o să vezi. A costat patru sute treizeci de euro.

— *Patru sute treizeci de euro?* C-aşa eşti tu, dai banii mereu pe toate nimicurile. Parcă văd c-o fi vorba de vreo cârpă ieftină…

— Patru sute treizeci, am repetat. Şi încă a fost redusă de la opt sute.

— Nu cred o iotă, spuse mama mea. Asta o zici doar aşa…

Am suspinat.

— Vreau să spun, nu-i nimic, Riluge, mai spuse mama mea. Te-ai simţi şi tu mai bine, dac-ai fi mai bine îmbrăcată. Fiindcă altfel n-ar mai fi de mirare de ce asta mică a mea n-are şi ea parte de un bărbat, când umblă în halul în care o face.

Am suspinat iar.

— Ştii cumva că, printre rade, umblă deja vorba că ai fi nu chiar aşa… normală? mă întrebă mama mea.

— Cum, cum?

— Chiar aşa, *nenormală,* rosti mama mea. Ştii doar, aşa, *altfel.*

— Altfel faţă de ce?

— Ei, hai, nu te mai preface şi tu acum mai proastă decât ai fi, a spus mama. Aşa, altfel. În alt fel. Altminteri. Din altă lume.

— *Lesbiană?* Rudele îşi închipuie c-aş fi lesbiană?

— Ascultă, copilă. Ştii doar că nu-mi place când te-aud folosind asemenea expresii.

— Mamă, lesbiană e chiar termenul corect, în timp ce *în alt fel, altminteri* şi *din altă lume* sunt, dimpotrivă, termeni incorecţi, am pus-o la punct.

— Păi, dacă te-ar auzi cineva vorbind aşa, mai c-ar zice că ai fi de-a binelea…

— …lesbiană? Ei bine nu, nu sunt, mamă. Pentru-aşa ceva ar mai trebui să-mi placă să fac sex cu femeile. Şi, în cel mai bun caz, să şi am parte de-aşa ceva. Numai că, de o vreme, nici n-am mai făcut sex. Nici cu vreo femeie, nici cu vreun bărbat. Nu cred însă că priveşte pe nimeni aşa ceva. De ce nu s-or întreba, foarte bine, dacă mătuşa Alexa şi unchiul Fred or mai face-o împreună?

— Tigelu! se răstise mama mea, indignată.

— Vezi tu, asemenea întrebări sunt indiscrete şi incomode, dar, cu toate astea, noi ăştia singuri, ne lovim de ele la tot pasul.

Mama mea tăcu preţ de câteva secunde. După care, spuse:

— Ştii doar că Fred a fost operat la prostată.

— Ce face?

— Mai multe nici nu-ţi spun. Buzele-mi sunt pecetluite. Sunt discreţia personificată. Ştii, dacă tot vii *din când în când* cu câte un bărbat pe la petrecerile de familie, ai face bine să preîntâmpini zvonurile răutăcioase. Aşa cum fac şi verişoarele tale Franziska şi Diana.

— Păi, alea apar întotdeauna cu câte un alt bărbat, i-am răspuns. Iar mătuşa Marie-Luise se poartă şi ea totdeauna de parcă de-a doua zi ar şi începe să bată clopotele de nuntă. Dacă m-ai întreba însă pe mine, ţi-aş spune că tipii sunt luaţi deja. Ia spune, de data asta cu cine mai sunt, din nou, ca şi logodite?

— Păi, prietenul cel nou al Dianei e un agent de bursă, spuse mama mea. Iar Franziska îl are tot pe ăla de data trecută. Ea chiar o să se mărite la toamnă.

— Cu frizerul ăla cu părul aranjat à la Elvis şi cu glasul lui Goofy? am întrebat, uşor şocată.

— Nu numai că-i frizer, spuse mama mea. Dar are şi patru saloane în oraş. Iar Marie-Luise i-a dat de înţeles Franziskăi că, odată ajunsă la treizeci de ani, nu-ţi mai poţi permite să mai aştepţi cine ştie ce prinţ, care să sosească în galop, pe spinarea vreunui cal alb. Trebuie să mai facă omul şi compromisuri. Iar un bărbat cu patru saloane înfloritoare în vremuri ca acestea nu-i deloc de trecut cu vederea. Ce ţi-au spus cei de la farmacie în legătură cu medicamentele?

— Cu ce?

— Ştii, cutia mea de pantofi, plină cu medicamente. Ziceai c-ai s-o duci la farmacie.

— Ăăă, păi, s-au bucurat nespus. Tocmai s-a semnalat faptul că în Etiopia oamenii au început să se plângă din nou de o îngrozitoare epidemie de tulburări ale somnului, iar tabletele tale au picat la ţanc.

— Foarte bine, foarte bine. Acum o să mă duc să mă pregătesc pentru partida mea de bridge, mai spuse mama mea. Să ştii c-o să-ntreb totuşi de unde şi-a luat Hanna costumul ăla, cu pantalon. Şi-o să mă uit şi prin catalogul *Heine,* să văd dacă nu dau peste ceva potrivit pentru aşa o ocazie. Te mai sun eu.

În alte împrejurări, poate că m-aş fi încumetat s-o contrazic din nou, dar ce rost ar mai fi avut să fi stârnit o ceartă aşa, căutată cu lumânarea?

— Da, mamă, aşa să faci. Şi mulţumesc pentru tot.

Aşa mi s-a părut, că asemenea ultime vorbe ar fi fost unele pline de demnitate.

— Păi, de-asta sunt mamele pe lume, îmi răspunse mama mea.

Preaiubită Flo,

Îţi mai aduci tu aminte de vremea când citeam împreună povestea indienilor acelora, care, în vis, petreceau laolaltă şi chiar puteau urca împreună pe vârful unui munte? Închipuie-ţi atunci că în noaptea asta am vorbit în vis cu viitorul meu soţ. Avea o pană de vultur înfiptă în păr şi ochi dulci, iubitori. Şi am ştiut pe dată că el era cel care îmi fusese sortit, căci inima începuse să-mi bată în piept ca nebună.

— Nu-ţi pierde vremea acolo, în depărtări. Vino încoace, la sfântul Scoruş-de-Munte, la picioarele Muntelui Vulturilor şi ia-mă de soţ, mi-a spus el (în limba indiană, pe care eu o înţelegeam totuşi!!!). Căci, negreşit, tu şi cu mine suntem făcuţi unul pentru celălalt.

A fost un vis minunat. Iar când m-am trezit, am dat peste pana aceea de vultur alături, pe pernă. Aşa că, fireşte, am şi luat-o din loc, rezervându-mi un bilet pentru următorul zbor către America. Încă de copilă am visat să ajung soţie de indian. Şi unde mai pui că mi-a mai rămas ceva timp ca să-mi împachetez câteva lucruri (ceea ce face ca să mă pot folosi numai bine de bentiţa ta cu buline colorate!) şi pentru a-ţi scrie scrisoarea asta, ca să nu te miri de ce am dispărut aşa, dintr-o dată.

Viitorul meu soţ e căpetenia indienilor *Nikati,* nume care s-ar traduce, oarecum, prin *Cei ce trăiesc în Paraclis.* El însuşi îşi zice *Yakutu,* ceea ce înseamnă: *Bărbatul cel frumos şi înţelept, care-şi ţine nevasta pe palme.* Să ştii că numele astea, ale indienilor, sunt alese întotdeauna cu mare înţelepciune. Şi mai sunt chiar nemaipomenit de mulţumită că nu sunt aleasa lui *Ratuli,* fratele lui Yakutu, căci numele acestuia înseamnă *Cel căruia îi put picioarele.* Câh! Chiar c-am avut noroc!

Ceea ce am putut vedea şi eu în vis din tot satul tribului Nikati, arăta de-a dreptul desprins din Paradis: un lac de un albastru limpede, păşune şi pădure, iar alături, maiestuos, Muntele Vulturilor, cu creasta acoperită de zăpezi, în timp ce în tot locul, printre corturile pestriţe, alergau cai şi ţopăiau iepuraşi. Şi se găseau nenumărate tufe de afine.

Şi-am mai zărit câteva broaşte-ţestoase uriaşe. Iar cei mai mici dintre ţâncii indienilor le şi călăreau.

După cum îţi poţi închipui şi singură, mă bucur deja la nebunie la gândul vieţii care mă aşteaptă ca soţie a căpeteniei. Din nenorocire, în satul cu pricina nu se află niciun telefon, nicio cutie poştală şi nici nu sunt telefoane mobile. De aceea o să-mi fie tare dor de tine. Poate că vom reuşi până la urmă, măcar în vis, să vorbim una cu cealaltă şi să mai schimbăm între noi ceva noutăţi.

Ai grijă să mănânci mereu multe legume.

A ta Gerri (cea care, de mâine încolo, are să se numească Yokata,

ceea ce înseamnă ceva de genul *Cea care pluteşte pe deasupra norilor)*

P.S. Dragă Caroline, dragă Bert! Animalele de casă sunt potrivite pentru o bună dezvoltare psihică a unui copil. Stimulează sentimentul responsabilităţii şi, în general, îi întăresc personalitatea. Nişte părinţi iubitori le vor permite întotdeauna copiilor lor să aibă un animal de casă, iar Flo a ajuns la vârsta potrivită pentru un iepuraş. În legătură cu această temă, v-am tipărit, de pe internet, câteva articole şi vi le-am anexat, sperând foarte mult să nu care cumva să nu-i duceţi la îndeplinire unei bune şi vechi prietene o ultimă dorinţă.

Vă rog ca, atunci când o să împlinească optsprezece ani sau poate şi mai târziu, să-i daţi lui Fio inelul meu cu acvamarin. Până când o să se maturizeze şi o să fie stabilă din punct de vedere psihic, lăsaţi-o să creadă că trăiesc foarte bine şi mulţumită într-un sat indian. Nu ţin în niciun chip să le răpesc prea devreme copiilor chiar toate iluziile, oricum s-ar numi ele: iepuraş de Paşti, Sfântul Nicolae sau condiţia într-un stat a femeilor singure. Nu cred totuşi să aveţi probleme în privinţa asta, căci, la urma urmelor, aţi fost în stare să-l faceţi pe copil să creadă în existenţa unei zâne a suzetei, una care ar fi avut nevoie de suzeta aceea încovoiată pentru niscaiva nou-născuţi. Hei! Dar nu cumva asta era cam scârbos?

Şapte

A fost o greşeală să mă mai duc o dată în hol, chiar o greşeală uriaşă. Una cu totul şi cu totul iremediabilă.

Şi asta numai din pură vanitate.

Adevărul era însă unul şi bun, acela că arătam pur şi simplu răpitor. Părul, machiajul, rochia, săndăluţele, toate laolaltă erau curată nebunie! La drept vorbind, nu mă prezentasem niciodată atât de bine. Cinstitul peste măsură cu alcool din cursul săptămânii îi făcuse chiar foarte bine înfăţişării mele, căci mai tot timpul îmi fusese prea rău ca să mai şi îmbuc câte ceva. Iar rezultatul fusese un abdomen aplatizat frumuşel şi contururi ale feţei evident mai accentuate. Astfel, cearcănele întunecate aveau darul să le sporească ochilor mărimea. Iar coafeza îmi făcuse nişte şuviţe caramel şi arămiu pal, care arătau de-a dreptul fantastic.

În această ultimă seară a vieţii, frumuseţea ei căpătase o strălucire cu totul nepământeană. Niciunul dintre cei care o văzură nu ar fi urmat să dea vreodată uitării acea imagine. Părea că fusese învăluită de o vrajă, una care o făcea deopotrivă de ispititoare şi de neatins.

Ar fi fost adevărată risipă să nu mă fi arătat în rochia aceea măcar o singură dată, câtă vreme aş mai fi fost încă vie. Numai aşa, celor câţiva, străini, nimeriţi pe jos, prin holul hotelului şi numai preţ de vreo cinci minute. Şi, cu prilejul acela ar fi urmat să mă descotorosesc şi de ambalajul somniferelor, pe care le scosesem din cutiuţele lor de aluminiu şi le ordonasem pe masă pe cinci rânduri. Alături, aşteptau pregătite deja votca, o sticlă cu apă, un pahar pentru apă şi unul pentru tărie.

Scrisorilor de adio le făcusem vânt, rând pe rând, în cutia poştală din faţa hotelului. Fuseseră destule, în parte chiar vârâte în plicuri grosuţe, pentru timbre plătisem o mică comoară, iar din pricina lor, cutia poştală era acum plină ochi.

La ora şase seara fusese golită, iar acum ceasul arăta şapte şi jumătate. Aşa că ultimele mele cuvinte se aflau deja în drum către destinatarii lor.

Totul decursese potrivit planului. Nimic nu mai putea da greş de acum înainte.

Mai am ceva timp, i-am spus imaginii mele din oglindă. Oglinda până în podea a camerei de hotel era ornamentată cu auriu, conferindu-i făpturii mele un cadru demn. *Aş putea să merg până jos şi să mă las şi eu puţin admirată, după care mă pot întoarce sus şi începe cu înghiţitul.*

Făptura din oglindă nu mă contrazise, arătându-se mai degrabă plină de cochetărie aşa, printre zulufii din cap, şi zâmbindu-mi. Iar eu

i-am zâmbit la rându-mi. Rujul acela de buze, de un roşu strălucitor, mi se potrivea de minune. În mod normal, preferam numai culori decente, tocmai pentru a nu-mi accentua şi mai mult gura mare, dar, la urma urmelor, nici Mia Roberts nu făcea aşa ceva prea des. Iar dacă tot urma să mă arăt şi eu mai îndrăzneaţă, atunci în ziua cu pricina cu atât mai mult…

De cum am ajuns în holul hotelului şi am aruncat ambalajele tabletelor într-un coş de gunoi, am constatat că nu se aflau prin preajmă decât două doamne în vârstă, care păreau că-şi uitaseră ochelarii de vedere acasă. Iar tipa de la recepţie nu catadicsi nici ea să-mi arunce vreo privire. Doi oameni de afaceri, în costume, îşi făcură intrarea pe uşa rotativă, făcând-o însă de urgenţă la stânga, către bar. Nici măcar nu m-au observat. *Hei! Asta-i ultima ocazie să mă admiraţi încă vie!*

Tot ce-mi mai rămăsese de făcut era să mă întorc din drum şi să urc în cameră, numai că-mi ajunseră la urechi sunetele de pian venind dinspre bar, şi îmi trecu prin minte ideea nesăbuită de a bea un ultim pahar cu şampanie, aşa, ca un soi de preparativ. Iar dacă oamenii aceia de afaceri nu ar fi avut ochi pentru mine nici atunci, când ar fi urmat să stau cocoţată pe scaunul de la bar, picior peste picior, chiar că nu ar mai fi fost nimic de făcut cu ei.

Aşa se face că am intrat în locul cu pricina, legănându-mă pe tocurile săndăluţelor mele roşii, mergând direct către propria-mi pierzanie. Chiar dacă nu remarcasem de la bun început, ajunsesem deja desfătarea şi obiectul privirilor laudative ale celor doi oameni de afaceri, care luaseră loc la masa de vizavi de bar. Ce mai, exact aşa cum îmi dorisem! Cu un zâmbet mulţumit, m-am urcat pe unul dintre scaunele din faţa tejghelei, aflat chiar în raza vizuală a celor doi. Ei, uite că tot a meritat! Până şi chelnerul de la bar mă găsea destul de atrăgătoare.

— Un pahar cu şampanie, vă rog, am spus, clipind mărunt din gene.

— Vine imediat, îmi răspunse barmanul.

M-am aşezat picior peste picior, mi-am netezit rochia pe trup şi am privit împrejur. Încăperea era scufundată într-o lumină rece, amintind de un asfinţit, fiind împărţită în mai multe nişe pluşate. La ora aceea nu era cine ştie ce agitaţie. Maşina de cafea espresso torcea molcom în legea ei, pianistul interpreta *As time goes by,* iar într-un colţ, vizavi de acei doi oameni de afaceri, pe jumătate ascunsă îndărătul unei plante, se giugiulea o pereche. Nu ţineam să mă uit, dar se ocupau unul de celălalt într-un fel care lăsa să se presupună că fiecare îşi înfipsese limba cât mai adânc, până în sinusurile partenerului. O scârboşenie.

Femeia avea părul roşu, iar braţele care-i ieşeau la vedere din rochia-sac de pe ea, una neagră, erau pline de pistrui. Arăta de parcă ar fi fost Mia. Mai apoi, bărbatul îşi retrase limba din gura ei, iar ea a

râs. Acelaşi râs ca al Miei.

Dar ia stai puţin!

Acum puteam să-i văd profilul chiar foarte bine, iar acesta era de neconfundat. Era chiar Mia, nu mai încăpea nicio îndoială.

Numai că bărbatul nu era câtuşi de puţin Ole. Avea părul închis la culoare şi arăta cu cel puţin zece ani mai în vârstă.

— Şampania dumneavoastră, mă atenţiona chelnerul.

Nu, nu se putea aşa ceva! Mia era la cursul acela de perfecţionare, la Stuttgart. Ca să nu mai spun că era măritată şi fericită. Femeia care s-a ridicat mai apoi, şi, strâns lipită de bărbatul necunoscut, s-a îndreptat către mine, nu putea fi cu niciun chip Mia. Şi totuşi, ea era! Trecuse atât de aproape de mine, încât am putut să-i adulmec până şi parfumul.

Am deschis gura, pentru a spune ceva, dar Mia nici nu mă băgă în seamă. Bărbatul îşi ţinea mâna pe fundul ei, în timp ce amândoi au dispărut prin uşa de sticlă, către holul hotelului.

— Mă întorc imediat, i-am spus barmanului, luându-le urma celor doi până în dreptul uşii.

I-am zărit oprindu-se la recepţie, pentru a discuta cu tipa de acolo, după care au primit o cheie şi s-au îndreptat către lifturi tot aşa, strâns înlănţuiţi.

Ce era să fac? N-ar fi trebuit cel puţin să-i dau de veste lui Ole, înainte de-a mă duce să-i fac de petrecanie singurei martore a acestei întâmplări, adică mie însămi? Sărmanul Ole, îşi închipuia că nevastă-sa făcea cursuri de perfecţionare aşa, unul după altul, când, în realitate, îl înşela cu un Apucător-de-Cur şi un Băgător-de-Limbă-n-Gât. Trist!

Pe de altă parte însă, ce să mă fi interesat pe mine toată povestea? Poate că nu era decât o întâmplare izolată, de care Ole nici n-ar fi urmat să afle vreodată ceva, urmând să îmbătrânească fericit alături de Mia…

Chiar în aceeaşi clipă, cineva îmi puse mâna pe braţul meu. Speriată, am tras un ţipăt.

— Pssst, spuse acel Cineva. Eu sunt.

Era chiar Ole.

Mă zgâiam la el ca la o stafie. Dar era chiar el, în carne şi oase, cu părul cel deschis la culoare atârnându-i peste frunte şi învăluit în acelaşi miros vag, de dentist.

— C… Ce cauţi tu aici? l-am întrebat.

— Am stat acolo, mai în spate, mi-a răspuns Ole, arătând către o nişă îndepărtată. Nu mi-a venit să-mi cred ochilor atunci când te-am văzut intrând pe uşă.

— Bine, dar, dar Mia… am bâiguit.

— Mda, e şi Mia pe-aici, spuse Ole. Cu amantul ei.

L-am privit cu gura căscată.

— Ei, bine, la început am fost şi eu un pic şocat a continuat el. Haide, ia-ţi şampania şi aşază-te la masa mea acolo, în colţ. Şi-o să-ţi spun toată povestea asta tristă. Toată povestea cea lungă, care a făcut din mine un bărbat care-şi spionează nevasta.

— A, nu, nici vorbă de aşa ceva, mai… mai am şi alte treburi, i-am spus.

Chiar dacă era evident că Ole era dărâmat, nu ar fi durat prea mult până să-i vină să mă întrebe ce căutam prin acel hotel. Şi atunci planul meu chiar că ar fi fost în mare pericol.

Ole îşi trecu mâna prin păr, descoperindu-şi chipul.

— Iartă-mă, te rog, ai şi tu, desigur, o întâlnire. Cu Joe, c-aşa parcă-l cheamă, nu? Probabil că-l aşteptai aici, nu?

Am dat din cap.

— Păi, e limpede, altele ai tu acum pe cap şi taman aşa ceva îţi mai lipsea, să te-ntinzi la vorbă cu mine despre căsnicia mea încurcată. Înţeleg.

Mi se părea că Ole mai avea puţin până să izbucnească în plâns.

— Chiar că-i un moment nepotrivit, am rostit cu părere de rău.

— Bineînţeles. Absolut înţeleg. Atât că, atunci când ai intrat pe uşă, am crezut că la mijloc trebuie să fi fost vorba de vreo voinţă divină sau ceva de genul ăsta… o făptură de încredere! Cineva, care să-mi sară în ajutor şi să facă lumină în toată nebunia asta… Îmi pare aşa de rău.

— Nu-i nimic, i-am răspuns.

— Ar fi fost chiar prea frumos pentru-a fi şi adevărat.

Ole şi-a privit ceasul.

— E opt fără un sfert. Ştii ce? O să m-aşez aici, lângă tine, la bar, şi-o să beau până îţi apare prietenul. La ce oră v-aţi înţeles să vă întâlniţi?

— Ăăă, cam pe la opt, i-am răspuns, în timp ce m-am cocoţat din nou pe scaunul cel înalt cu gândurile învârtindu-mi-se prin cap.

Cerule, cum să scap oare de Ole? Ia să nu-mi fi venit ideea aia nesăbuită, să mai ies o dată din cameră!

— Dar e, ăăă, nu mi-o lua în nume de rău, dar zău dacă, într-un fel, n-ar fi ciudat să stăm aici aşa, împreună, şi să-l aşteptăm, nu? Nu cred că aşa ceva…

— Oh, înţeleg, înţeleg, spuse Ole, aşezându-se pe scaunul de lângă mine. Ştii, n-aş vrea în niciun caz să-ţi dau peste cap întâlnirea.

— Bine.

— Nu-ţi face griji, stau eu cu ochii pe uşă şi, de cum îţi apare iubitul, o să mă prefac că nici măcar nu te cunosc, mai spuse Ole. Ca şi când pur şi simplu n-aş fi decât un tip abţiguit, care s-a nimerit şi el să stea la bar, lângă tine. Aş dori un whisky. Unul dublu, vă rog. De

fapt, chiar unul triplu, dacă există cumva aşa ceva. Şi fără gheaţă.

M-am apucat să sorb din şampanie. Ei, dintre toate jocurile sorţii, întâlnirea cu pricina era cea mai enervantă. „O dată" voia şi omul să se sinucidă…

Poate că, înainte ca Ole să se fi prins de ce se întâmpla, ar fi trebuit pur şi simplu să fi ţipat ceva de genul „Ah, dar uite-l în sfârşit!", să fi dat năvală în holul hotelului şi să-mi fi căutat adăpost la mine, în cameră. Şi zău dacă asta nu era singura posibilitate care-mi trecuse prin minte de a scăpa de el!

Am privit prin uşa de sticlă. Un grup de japonezi tocmai mişuna prin holul hotelului. Nici că se putea ocazie mai potrivită. Gata, valea de-aici!

— Ah, dar ui… am început, când, dintr-o dată, Ole izbucni în lacrimi.

Şi-a lăsat capul pe umărul meu, cu trupul scuturându-i-se de hohote de plâns. Barmanul a aşezat paharul cu whisky în faţa noastră, dăruindu-mi un zâmbet plin de milă.

— Rahat, am spus printre dinţi.

— Se po-aaate spu-neee cu vârf şi-ndes-aaat, rosti Ole, printre sughiţuri.

Apoi, o vreme, l-am lăsat să plângă. După ce însă am început să-i simt lacrimile prin rochie, direct pe piele, l-am împins uşurel de pe umăr.

— Hei, hei! Acum chiar aşa o nenorocire n-o fi. Din punct de vedere statistic, cel puţin 60 din femei îşi înşală bărbaţii. Iar când vine vorba despre bărbaţi, aceştia îşi înşală nevestele chiar în proporţie de 70.

Ole se smiorcăia mai departe.

— Nu credeam c-o s-ajung printre cei 60 care sunt înşelaţi. Dimpotrivă, mi-am închipuit că între Mia şi mine era ceva cu totul şi cu totul special.

— Bine, dar sigur aşa şi e, l-am încurajat. Totuşi…

— Nu mai spune! Să-ţi zic eu ceva? Chestia asta se petrece de ani de zile! Ani de-a rândul n-a făcut decât să mă-nşele. De asta sunt chiar foarte sigur. Iar nătângul de mine n-a remarcat nimica-nimicuţa din toată povestea. Iar dacă aş fi ţinut-o tot aşa, nici eu n-aş fi tras o tură de jogging pe malul lacului Aachener Weiher, ca să mă întâlnesc aşa, întâmplător, cu o colegă de-a Miei.

— Da-da, aşa, întâmplător, îl îngânasem.

— Da, serios! Fiindcă altfel, eu, unul, fac jogging în parcul municipal, îmi răspunse Ole. În sfârşit, am vorbit şi noi de una şi de alta, colega aceea şi cu mine, conversaţie din care a rezultat că ea habar nu avea de vreun curs de perfecţionare în Stuttgart, fiind însă la curent cu faptul că eu şi Mia fusesem plecaţi la Paris, vreme de patru săptămâni.

— Nu mai spune! Dar despre chestia asta n-aţi scos nicio vorbă.

— Păi, pentru că nici n-am fost plecaţi acolo! a zbierat Ole către mine. Tot Mia a fost cea care se dusese la cursuri de perfecţionare, iar eu am stat singur acasă. Scuză-mă, te rog, n-am vrut să ţip la tine.

— Bine, e-n regulă. Deci n-a fost la Paris, ci la un curs de perfecţionare?

— Nu! Tu nu-nţelegi? Ne minte în toată regula, şi pe mine, şi pe ceilalţi. Ălora le spune c-ar fi cu mine, la Paris, iar mie îmi toarnă c-ar fi la cine ştie ce perfecţionare. Când, în realitate…

— Ah, asta era, i-am răspuns.

— În orice caz, m-am întors acasă şi m-am prefăcut că n-aş şti de niciunele. Şi adevărul era că, la vremea respectivă, nici nu ştiam chiar foarte multe. Aşa că am crezut şi eu că pur şi simplu se înşela colega şi că toată tărăşenia ar fi fost dintre cele mai nevinovate… Numai că azi de dimineaţă Mia a plecat la cursul ei de perfecţionare, la Stuttgart, iar eu pe urmele ei.

— Până la Stuttgart?

— Nici vorbă, a zbierat din nou Ole, lucru care i-a făcut pe cei doi oameni de afaceri să ne arunce priviri scormonitoare.

Ole a coborât tonul.

— Numai până la următorul loc de parcare. Acolo unde şi-a lăsat maşina şi de unde a plecat mai departe, la cumpărături. Lenjerie! Roşu-închis!

— Hm-hm. Iar tu, tot după ea, nu?

Ole m-a aprobat, dând din cap.

— Da, ca un nenorocit de detectiv particular de duzină mi-am urmărit nevasta pas cu pas. Iar când a fost vorba de raionul de lenjerie de la Kaufhof m-am văzut nevoit să mă ghemuiesc îndărătul standurilor cu sutiene. Ce şi-or fi zis ceilalţi clienţi, c-oi fi fost vreun pervers?

— Tot ce se poate, i-am răspuns. Vreau să spun, ei şi!

— Uite, azi mi-am lăsat închis cabinetul, îi dădea Ole mai departe. Toată dimineaţa au sunat asistentele mele la pacienţi, ca să le amâne consultaţiile. Fiindcă doctorul fusese silit să se ocupe de spionatul nevestei. Dar unde am rămas?

— Şi ce s-a întâmplat după ce Mia şi-a cumpărat obiectele alea de lenjerie?

— A cutreierat buticurile. Atât de tacticos însă, încât mi-am zis c-aşa o chestie, cu perfecţionarea, nu era, probabil, decât o găselniţă, cât să poată merge liniştită la cumpărături. Mai apoi însă, într-o cafenea de pe Ehrenstraße, s-a întâlnit cu bărbatul acesta.

— Cel de adineauri?

— Da, cu el, bineînţeles, spuse Ole. I-a înfipt de urgenţă limba-n gât, aşa că nici n-am mai avut timp să mă întreb dacă nu cumva era vorba

de vreun văr care-mi rămăsese mie necunoscut.

— Şi, pe urmă?

— Ce să-ţi zic, o scârboşenie. Au mers mână-n mână până la cea mai apropiată staţie de taxiuri, de unde au luat unul până la hotelul acesta.

— Bine, dar de ce n-au luat maşina ei? am întrebat. Sau pe-a lui?

— Ăăă… habar n-am.

Ole mi-a aruncat o privire înfuriată.

— Doar chestia asta nu joacă niciun rol. Cred că erau într-atât de excitaţi unul de celălalt, încât nu voiau să mai piardă vremea, urmând să înceapă giugiuleala încă din taxi. În afară de asta, e o bucată bunicică de drum din Ehrenstraße până în parcarea de la Kaufhof şi, probabil, nici nu-şi doreau să fie văzuţi. În orice caz, cu taxiul s-au oprit la hotelul acesta. Ai idee cât costă o noapte aici?

Am făcut semn din cap, în chip de neştiinţă.

— Să ştiu măcar că de plătit o să plătească porcul ăsta, spusese Ole. Lenjeria a costat deja, nu glumă.

— Dar cum ai putut să urmăreşti taxiul? l-am mai întrebat.

— Cu un alt taxi, a răspuns Ole. Nici nu ştii în ce stare de şoc am fost.

— Da, dar şoferul s-a bucurat, fără îndoială. Urmăriţi maşina aceea… Cu siguranţă că aştepta aşa ceva de ani buni.

— Şi unde mai pui că i-am lăsat şi-un bacşiş de zece euro, adăugă Ole. Mia şi tipul şi-au luat o cameră, în care au şi rămas toată după-amiaza. Am fost complet dat peste cap. Nici n-am ştiut cum să reacţionez.

— Păi, te-nţeleg, i-am spus.

— Aşa că m-am aşezat aici, în bar, şi am aşteptat. Nici nu ştiu ce-a fost în mintea mea când am intrat aici, dar nici că m-am limpezit la cap. La un moment dat s-au înfiinţat amândoi aici. În colţul în care mă aflam, m-am făcut pe dată mic, cu toate că fiecare dintre ei n-avea ochi decât pentru celălalt. Ea, una, a ţinut-o mai tot timpul în nişte chicoteli ciudate.

— Poate că el ajunsese s-o gâdile cu limba direct în nas, am comentat.

— Pe urmă ai apărut şi tu, a continuat Ole. În rochia ta roşie, arătai asemenea unui înger. Am crezut că am început să am vedenii! Pe de altă parte însă, am răsuflat uşurat. Sincer, nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă nu ţi-ai fi făcut apariţia. Poate că l-aş fi luat la rost pe tip şi i-aş mai fi tras şi una.

— Nu, chestia asta n-o cred.

— La drept vorbind, nici eu, mi-a mărturisit Ole, venindu-şi în fire. Am stat ca un laş, cocârjat acolo, în colţul meu, şi mi-am ţinut răsuflarea. Îngrozitor. Ce laş şi nevolnic mai sunt.

— Nu eşti deloc laş, te afli doar în stare de şoc.

— Da, da, aşa-i. Din fericire te afli prin preajmă.

Ole îşi şterse lacrimile de pe faţă.

— Of, Dumnezeule, mă simt atât de penibil. Cu-adevărat! Tu încerci să te bucuri de-o seară frumoasă, iar eu ce fac, îţi urlu cât pot în urechi. Asta-i chiar prea… adică, mi-e şi ruşine. Sincer, îmi pare foarte rău.

— Nu-i nimic. Ce-ar fi dacă am merge afară şi ţi-am căuta un taxi şi aşa, comod…

Ole scutură din cap, după care îşi privi ceasul.

— Joe ăsta al tău nu se arată a fi prea punctual.

Tipul părea să-şi fi lipit fundul de scaunul de bar, devenind una cu el. Eu am aruncat o privire spre uşă. Japonezii dispăruseră deja. Un bărbat tot se mai afla însă în dreptul recepţiei. Aş fi putut să mă reped înspre el şi să mă port ca şi când ar fi fost Joe. Deodată însă, privirea mi se opri asupra urechilor lui, de-a dreptul scârbos de clăpăuge. Până şi de la distanţă arătau înfiorător. Nu aveam niciun chef ca Ole să-şi închipuie că mă dădeam în vânt după bărbaţii cu astfel de urechi.

— Dacă s-ar fi petrecut totul la *Lexington,* Mia, ca angajată a hotelului, ar fi căpătat o reducere de preţ, spuse Ole. Numai că acolo nu prea i-ar fi picat bine să fie văzută cu amantul. Nasol, nu? Puteţi să-mi mai daţi un whisky, vă rog? Unul dublu, adică triplu, vă rog.

— Vorba e, de ce nu s-or întâlni *la el* acasă? am întrebat.

Ole ridică din umeri.

— Poate că locuieşte la mama naibii. Sau poate că are drept locuinţă vreo magherniţă împuţită, în plină dezordine.

— Sau, mai ştii, omul nostru o fi şi el însurat, am dat cu presupusul.

— Oh, Dumnezeule, rosti Ole. Ce *porc!*

— Îmi închipui că, pentru amândoi, totul nu-i decât o aventură. Căsniciile amândurora sunt importante şi nu-şi doresc să renunţe la ele, mi-am continuat ipoteza. Iar dacă ai să te porţi ca şi când n-ai avea habar de-aşa ceva, lucrurile n-o să se schimbe şi-o să-mbătrâniţi şi voi fericiţi laolaltă.

— Spune drept, nu cumva ţi-ai pierdut minţile? se oţărî Ole către mine. Cam cum ar merge o asemenea relaţie anapoda?

Apoi, îşi privi din nou ceasul.

— Poate că Joe al tău e prins pe undeva, în trafic. Dar de unde vine, până la urmă?

Direct din „lumea de dincolo”, băiete! Cu coasă cu tot!

— De la, ăăă, de la Frankfurt, i-am răspuns.

— Mamă-mamă, rosti Ole. Că doar n-o vorbi acum în dialectul acela, de prin Hessen. Spuneai, pe vremuri, că nu ţi se pare deloc un grai erotic.

— Păi, la fel zic şi-acum. Atât că Joe vorbeşte germana aia cultă,

fiindcă, de felul lui, e din, ăăă, Bremen.

— Dar chiar n-are de gând s-apară? spuse Ole. Chestia asta, cu lăsatul omului s-aştepte, nu aduce a bune maniere. Şi singură, într-un bar.

Încetul cu încetul, începea să mă scoată din ţâţâni.

— Ascultă, mie chiar îmi face plăcere să aştept aşa, de una singură. În locul tău, m-aş duce-acum acasă.

— Nici vorbă de aşa ceva, îmi zise Ole. Că doar n-o să te las să stai singură în bar, cu nişte bărbaţi străini zgâindu-se la tine.

— Vezi tu că se zgâieşte vreunul pe-aici?

— Bineînţeles. Cu toţii fac ochii mari. Uite, tipilor ălora doi de-acolo, din faţă, le-au curs balele tot timpul. Adevăru-i şi că rochia asta, a ta, e… cam apetisantă.

— Hm, mulţumesc.

— Vorbesc serios. Şi nici n-am mai văzut-o vreodată pe tine. După cum nici săndăluţele.

— Ei, astea-s vechi de tot, m-am eschivat.

— Şi-ai mai trecut şi pe la coafor, adăugă Ole. Adevărul e că şi Mia a fost ieri pe la coafor.

Apoi, îi sosi whisky-ul, din care luă două mici înghiţituri.

— Ce zici, cam cât i-ai da?

— Lui Joe?

— Nu, amantului Miei. Arăta cam în vârstă, nu?

— Pe undeva pe la mijloc, aş zice vreo patruzeci şi mai bine.

— O căzătură, decretă Ole. Îşi petrece şi el criza vârstei mijlocii cu Mia. Dar Joe câţi ani are?

— Treizeci şi cinci, i-am răspuns, acela nefiind altceva decât numărul somniferelor care mă aşteptau în cameră şi se întrebau pe unde naiba stau.

— Dar pe unde-o fi individul? întrebă mai apoi Ole. Ar fi putut să dea şi el un telefon, să-ţi spună că mai întârzie.

— Numai că mi-am lăsat mobilul sus, în cameră, i-am răspuns. Bine-ar fi să mă duc şi să-l iau.

Ole mă privi năucit.

— Ţi-ai luat o cameră aici?

— Păi, da.

— Bine, dar de ce, când ai fi putut merge cu el la tine acasă. Sau… Oh, nu, nu-mi spune că şi voi doi aveţi o aventură secretă, de care nimeni nu trebuie să afle.

— Prostii, i-am spus. Doar ştiţi cu toţii de chestia asta.

— E căsătorit, nu-i aşa?

— *Nu,* i-am răspuns. Nu şi nu!

Ole tăcu, dar tăcerea lui era, într-un fel, plină de milă. Pianistul o luase de la început cu *As time goes by.* La urma urmelor, poate că nici

nu ştia altceva. Voiam una şi bună, să ies de-acolo.

— Mai doriţi un pahar de şampanie? mă întrebă barmanul.

— Nu, mulţumesc. Adică, ba da, fie.

După care am suspinat. Nu puteam să mă duc pur şi simplu sus şi să mă sinucid, când Ole suferea într-atât, în chinurile iubirii. Ar fi trebuit să mă asigur cel puţin că va ajunge acasă cu bine şi că nu se va apuca de cine ştie ce altceva.

— Ce-ai de gând acum, să stai aici peste noapte şi s-o aştepţi pe Mia?

— Habar n-am, îmi răspunse Ole.

— Nu cred c-ar fi o idee tocmai bună.

— Atunci sugerează-mi ceva mai de soi, mi-o întoarse Ole.

— Cred că cel mai bine ar fi să te duci acasă şi să te gândeşti în linişte.

— Păi, la ce? întrebă Ole. Cumva la faptul că aş fi complet idiot?

— Să zicem.

Ole comandă încă un whisky.

— Numai că a-nceput să-mi placă aici, spuse el.

Okay, fă ce vrei! Mă săturasem deja până peste cap. Prin faţa ochilor minţii începuseră să-mi treacă imagini cu scrisorile mele de despărţire, în timp ce erau ordonate după codul poştal de către o maşină de sortat. Ce mai căutam eu pe aici, pe jos? Chiar să-mi fi luat Dumnezeu minţile?

— Acum plec şi eu, am rostit, hotărâtă.

— Încotro? m-a întrebat Ole, privindu-mă înspăimântat.

— În camera mea. Mă duc şi-i dau telefon lui Joe.

— Nu, rămâi cu mine, Gerri. Te rog.

— Nu, nu se poate.

— Bine-bine, înţeleg, bineînţeles că nu se poate, scuză-mă.

Ole se uită iar la ceas.

— Cred însă că ăla nici nu mai vine. Nenorocitul acela însurat ţi-a dat ţeapă.

— Tot ce se poate, am comentat. De-aia vreau să-i şi telefonez.

— Până la urmă, tot e însurat! Ştiam eu. Ce netrebnic! Îşi înşală nevasta şi-şi mai bate joc şi de tine. De o femeie ca tine. Înjosită la statutul de amantă. Ca să nu mai spun că nici nu-i punctual.

Ole se aplecă peste tejghea.

— Hei, dumneata! strigă el către barman. Poţi să-ţi închipui aşa ceva? Nenorocitul i-a dat ţeapă.

— Nu mi-a dat, i-am spus, lăsându-mă să alunec de pe scaunul de bar. Puteţi să puneţi şampania pe nota de plată a camerei? E numărul 324.

Barmanul aprobă, dând din cap.

— Nu, nu, rosti Ole. Chestia asta o plătesc eu.

— Fă bine şi ia un taxi pân-acasă, Ole.

— Eşti aşa de drăguţă cu mine. Eşti de departe omul cel mai drăguţ pe care-l cunosc. Arăţi bine, eşti şi deşteaptă, şi amuzantă. Joe ăsta chiar că nu te merită.

— Prea târziu, i-am spus, sărutându-l pe obraz şi simţind, pentru ultima oară, mirosul de dentist.

Cât pe ce să izbucnesc în plâns. Acum însă trebuia să fiu tare!

— La revedere, Ole. O să vezi, totul o să fie bine. Şi nu care cumva să-ţi dea prin cap cine ştie ce gânduri prosteşti.

— Nu, nicio grijă, Gerri. Te sun eu, când o să fiu în stare să-mi fac ordine în gânduri.

Mi-am muşcat buza de jos şi m-am îndreptat către uşă.

— Dacă ai nevoie de mine, mă găseşti aici, strigă Ole în urma mea.

Dragă doamnă Köhler,

Ştiu că de câţiva ani mi-aţi propus să vă spun *mătuşă Annemarie,* numai că am deja destule mătuşi veritabile, ceea ce a făcut ca, până în ziua de azi, să refuz oferta aceasta, altfel o dovadă de strânsă apropiere. Din câte ştiu şi eu, dumneavoastră nu mă puteţi însă suferi. Şi asta de pe vremea când am refuzat să merg cu Klaus la balul de absolvire.

Toată povestea asta este însă o mai veche neînţelegere, pe care vreau s-o lămuresc cu prilejul acesta, o dată pentru totdeauna: NU m-am *răzgândit prea din scurt,* cu totul şi cu totul surprinzător, pentru a-l lăsa pe sărmanul Klaus fără parteneră. Dimpotrivă, le-am dat de înţeles, cât se putea de limpede, atât mamei mele, cât şi lui Klaus, şi asta nu o dată, că mai degrabă aş fi mâncat o farfurie de melci decât să merg la balul de absolvire cu un băiat care 1) atunci când dansează, îşi scoate dosul în evidenţă, de parcă ar fi o raţă care-şi face nevoile, 2) miroase, de parcă nu s-ar fi spălat de vreo doi ani, 3) se scobeşte în nas şi-şi stoarce coşurile de pe gât în pauza dintre dansuri şi 4) cu toate astea, continuă să se creadă irezistibil. Iar ultimul reproş vi se adresează chiar dumneavoastră. E vorba de ceea ce eu numesc bună-creştere.

Fireşte tocmai acestei din urmă calităţi îi datorăm faptul că, în ziua balului, Klaus s-a prezentat în faţa uşii casei noastre cu un buchet de flori în mână, şi anume exact în acelaşi moment cu Georg Straub, care, şi el, purta un buchet de flori. (Numai aşa, în paranteză fie spus şi spre propria dumneavoastră satisfacţie: chiar dacă mirosea întotdeauna frumos, Georg Straub număra prost paşii la rumba, iar la tango mă călca pe picioare de mama focului.)

Nu este adevărat că am deschis uşa şi am izbucnit în râs. După cum nu-i adevărat nici că aş fi strigat ceva de genul *Ha-ha, Klaus, acum chiar c-ai luat plasă, nu, tontule?*

În realitate, de cum am dat cu ochii de cei doi băieţi, stând în faţa uşii cu câte un buchet de flori în mâini, am trăit şocul vieţii mele. Klaus se arătase indiferent la prezenţa lui Georg şi uitase de buchetul de flori. Se scobea liniştit în nas şi m-a întrebat: *Eşti gata, Gerri?*

Şi încă cum mai eram de gata! Şi anume cu nervii.

Bine, Klaus, ţi-am spus doar că n-am niciun chef să merg cu tine, l-am pus eu la punct. Dar Klaus nu s-a lăsat: *Bine, dar am crezut că nu vorbeai serios. Hai, vii?*

Ce-ar fi trebuit să fac? Trebuia să mă fi gândit şi la Georg. Căci nu ar fi fost drept ca Georg sau eu să fi fost siliţi să tragem ponoasele nesimţirii lui Klaus, nu?

A încercat ea, mama mea, să-l cumpere pe Georg, cu o bancnotă de cincizeci şi să-l determine să facă calea întoarsă, acasă, numai că

părinţii ăstuia îl aşteptau jos, în maşina cu care ar fi urmat să ne ducă la şcoala de dans. Nu este adevărat că m-am urcat în maşina aceea râzând batjocoritor, după cum s-a spus mereu mai târziu, ci foarte, foarte mâhnită. După cum nu-i adevărat nici că i-aş fi făcut lui Klaus vreun semn cu degetul!

Până la urmă, s-a lăsat şi cu happy end. Faptul că, atât de spontan, Hanna Koslowski mi-a luat locul, n-a fost, desigur, decât în propriul ei interes, o binecuvântare pentru întreaga familie, dar mai cu seamă pentru Klaus. După cum am auzit, Hanna se descurcă de minune în costumul ei bej, cu pantalon, dar şi ca *mort* la jocul ei de bridge. Şi mai are şi un simţ al afacerilor, căci bancnota aceea, de cincizeci, cu care o momise mama mea, pentru a salva onoarea lui Klaus, a reuşit ea s-o negocieze cu succes, preschimbând-o într-una de o sută.

S-aveţi parte de-o viaţă splendidă!

A dumneavoastră, Gerri Thaler

P.S. Alăturat, aveţi un exemplar din *Sora de noapte Claudia, suspectă*. *Juliane Mark* este doar unul dintre pseudonimele mele. Sunt foarte mândră că sunt o autoare de romane de dragoste de succes şi nu am vreun *birou de dactilografiere*.

Opt

De cum am ajuns înapoi, în cameră, primul lucru pe care l-am făcut a fost să-mi scot săndăluţele din picioare şi să mă arunc pe pat. Eram pur şi simplu zăpăcită.

Până atunci fusesem de-a dreptul convinsă că nu exista nimeni în anturajul meu căruia să-i fi mers mai rău decât mie. Trebuia totuşi să recunosc că Ole o ducea destul de prost. Fiindcă desigur nu era frumos să afli că nevasta te înşela. Şi că, spre ruşinea ta, erai silit să-ţi spionezi iubirea vieţii.

Pe de altă parte însă, era mai bine să fi posedat ceva, pe care să-l fi pierdut, ca şi când nici nu l-ai fi avut vreodată, nu? Şi, în definitiv, el poate că se simţise în acea zi cu totul şi cu totul mai prost decât mine, chiar dacă *el* nu suferea din dragoste decât de vreo câteva zile, spre deosebire de *mine,* care fusesem nevrotică depresivă toată viaţa, ceea ce, desigur, era mult mai rău.

Zeci de femei ar fi stat la coadă, pentru a se arunca în braţele chipeşului şi blondului dentist, de îndată ce acesta ar fi fost liber. Numai în cazul meu nu era vorba de nicio coadă!

Păi, n-aveam eu dreptate? Iar pentru asta aveam tot dreptul să-i pun capăt vieţii ăsteia, înainte de-a apuca să devină şi mai nenorocită de-atât.

Aşa că m-am încălţat din nou cu săndăluţele şi m-am pieptănat. Machiajul îmi stătea încă perfect şi doar rujul de buze parcă necesita o reîmprospătare. Se făcuse nouă fără douăzeci, iar dacă totul s-ar fi desfăşurat conform planului, în jurul orei unsprezece ar fi urmat să dorm adânc şi sigur. Pentru totdeauna, pe vecie.

Arăta ca un trandafir proaspăt înflorit, pe care nimeni nu-l culesese şi a cărui mireasmă nimeni nu dorise s-o preţuiască. Şi acum aşa, peste noapte, avea să se veştejească, în vreme ce toate petalele urmau să fie risipite de vânt.

Cam cu aşa ceva urmau să se aleagă.

Ciudat, dar tocmai în clipele acelea îşi făcuse simţită prezenţa şi una dintre măselele din spate, de pe partea stângă, şi asta printr-o durere stăruitoare. Ceea ce mă făcu să-mi pipăi locul cu pricina, cu limba. Oh, nu, aşa ceva chiar că nu era cu putinţă: plomba dintelui ăluia fusese refăcută de Ole chiar cu un an în urmă. Şi uite că cimentul iar cedase. Frumoasă treabă!

Solemn, m-am aşezat la măsuţă, faţă în faţă cu tabletele rânduite pe ea, am turnat apă în paharul cel mare şi votcă în cel mic.

— În cinstea ta, am rostit către imaginea mea din oglindă.

Dintr-acolo, dinspre oglindă, imaginea îmi trimise o privire sceptică.

— Ei, haide, nu mai face mofturi, că doar am planificat totul cu de-

amănuntul. Şi nu e cale de întoarcere. Căci totul are să se înrăutăţească. De la o săptămână la alta, de la an la an.

Imaginea din oglindă continua să mă privească sceptică.

— Fără serviciu, necăsătorită, fără un acoperiş deasupra capului, fără copii, am mai spus. Iar dacă toţi îşi vor citi scrisorile, s-a zis şi cu toţi prietenii noştri. Nu mai e loc de dat înapoi. Singură, nevrotică, depresivă, în vârstă şi ridată… Asta-ţi doreşti s-ajungi?

Imaginea mea din oglindă scutură energic din cap.

— Păi, vezi! Ceea ce-nseamnă că am putea să începem!

Aşa că m-am apucat să dau pe gât votca, după cum mă şi antrenasem. Brrr! De-a dreptul scârbos! Acum şi tabletele. Ce-ar fi să încep cu cele de culoare roz, ca să mă pregătesc treptat pentru cele albastru-deschis, după care să le mântui şi pe cele de pe rândurile stropite în alb-cenuşiu. Şi, printre ele, nimic mai potrivit decât câteva înghiţituri de apă şi-o duşcă de votcă.

Tableta numărul unu: o punem pe limbă, o înghiţim, clătim. Şi gata. Numărul doi: o punem pe limbă…

Cineva bătu la uşă.

Aşa ceva nu era prevăzut în planul meu, ceea ce mă făcu să rămân acolo, pe scaun, cu limba întinsă, sperând ca bătăile să fi fost la uşa de alături. Nici vorbă însă. Şi se mai făcură o dată auzite, de data asta mai tare şi mai îndelung.

— Gerri? Gerri? Eşti înăuntru? striga cineva de-afară, de pe hol.

Era Ole. Ei, asta chiar că era culmea! Şi uite-mă acum şezând aşa, cu limba atârnându-mi din gură şi, de spaimă, nefiind în stare să fac nici cea mai mică mişcare.

— Gerri! Eu sunt, Ole! zbiera Ole afară, în faţa uşii. Ştiu că eşti înăuntru. Haide, deschide odată! Altfel vin şi m-arestează pentru tulburarea ordinii publice! Gerri! Trebuie să-ţi spun ceva! Gerri!

Încetul cu încetul am început să mă înfurii. Aşa că mi-am tras limba înapoi, în gură, înghiţind tableta, dar uitând să mai clătesc cu apă.

— Pleacă, Ole! am spus, cu gura uscată.

Atât că Ole nu mă putea auzi şi continua să bată în uşă, ca un apucat.

— Gerri! Deschide, Gerri!

M-am ridicat de pe scaun. Trebuia să scap de individ, fiindcă altfel, cine ştie, ar fi stat acolo toată noaptea să bată la uşă şi să zbiere.

— Niu locuiaşti aşiii nişio Gierri, aişi şadi Juşenka. Plecat odat sau hiiiem poliâţâia, m-am strâmbat eu în dreptul uşii.

— Doamne iartă-ne, tu eşti, Gerri, îmi răspunse Ole de pe partea cealaltă a uşii. Deschide repede! Trebuie să vorbesc cu tine neapărat!

— Păi, nu se poate, m-am răstit. Cară-te!

— Dar de ce? Ştiu că Joe n-a apărut, fiindcă am stat tot timpul cu ochii pe holul hotelului. Eşti singură! Deschide şi lasă-mă să intru.

Lumea a-nceput deja să se uite ciudat la mine.

Probabil că treceau unii pe hol.

— Bună seara! îi salută Ole. Nu vă faceţi griji, nu mi se întâmplă să mă port aşa mereu, numai că azi am aflat că nevastă-mea mă înşală şi m-am îmbătat. Nu-i chiar original, ştiu, dar nici că mi-a dat prin minte ceva mai bun. Îmi sugeraţi ceva? Da-da şi nu vă mai uitaţi aşa, ca prostul! Şi aveţi grijă c-al treilea de sus, de pe dreapta, e cariat. Se vede de-aici!

Ce mai, insuportabil. Iar dacă Ole ar fi continuat să se mai poarte mojiceşte cu alţi oaspeţi ai hotelului, ar fi fost doar o chestiune de timp până când să fi apărut şi personalul hotelului, lucru pe care, în niciun caz nu mi-l doream. Aşa că i-am deschis uşa.

— Dar de ce ţi-a luat aşa de mult? m-a întrebat Ole, strecurându-se în cameră. Ce, erai dezbrăcată?

— Nu, dar tocmai…

Cerule! Tabletele!

M-am repezit pe lângă Ole către măsuţă, măturându-le dintr-o mişcare şi încercând să le strâng în pumn. Jumătate din ele au aterizat însă pe podea.

Numai că Ole nu băgase nimic de seamă. Şi se lăsă să cadă ca un bolovan pe patul dublu.

— Mi-a venit acolo, jos, o idee nemaipomenită, spuse el. În timp ce mă uitam prin holul hotelului, căutându-l pe Joe al tău, mi-a dat prin cap ideea genială a tuturor timpurilor.

— Nu cumva aia în urma căreia te-ai potoli cu scandalul pe-aici, pe sus? l-am întrebat, aruncând tabletele în sertarul uneia dintre noptiere.

Apoi, m-am aplecat şi le-am cules de pe jos pe celelalte.

— Nu, ceva cu mult mai bun, spuse Ole. Mi-a venit ideea cum să-mpuşcăm noi doi iepuri dintr-o lovitură. Dar ia stai, ce tot faci? Ţi-ai pierdut cumva lentilele de contact? Hai că te-ajut eu!

— Nu! Nu! am ţipat din răsputeri, lăsând tabletele tocmai strânse să se împrăştie din nou pe jos. Nici măcar nu port lentile de contact. Adunam şi eu… ăăă… nişte firimituri…

— Păi, e vorba de… începu Ole. Deci: ţi-a dat ţeapă unul, Joe. Aşa-i sau, altfel spus, am dreptate? Iar eu, la rându-mi, am fost înşelat de Mia. Nebănuitele căi ale zeilor ne-au condus paşii tuturor către acest hotel. Eşti de acord cu mine până aici?

— Mda, mai puţin cu chestia cu Joe, am spus.

— Da, da. De fapt, pe unde o mai fi şi ăsta? întrebă Ole. Lasă-mă să ghicesc: unul dintre copii a făcut pojar, nu-i aşa? Asta spun mereu nenorociţii ăştia însuraţi.

— N-are niciun copil, i-am spus, în timp ce, fără să bată la ochi, am împins tabletele în spatele picioarelor măsuţei. Ole n-ar fi dat de ele,

căci era limpede că percepţia îi fusese serios diminuată. Şi nici nu-i căsătorit. În schimb ar putea ajunge aici din clipă-n clipă.

— Ce? rosti Ole, ridicându-se. Serios?

Am dat din cap, întărindu-mi vorbele. Şi mai are şi centura neagră, simţeam nevoia să adaug, o chestie care, probabil, l-ar fi făcut pe Ole, în sfârşit, s-o şteargă. Numai că Ole era cu mintea dusă.

— Ha-ha, cât pe-aici să nu mă prind, spuse el, lăsându-se din nou să se prăvălească pe pat. Bine, dar despre ce fel de aglomeraţie în trafic mai poate fi vorba la ora asta? Ascultă, nu trebuie să te jenezi de mine, dragă Gerri. Li se poate întâmpla şi celor mai frumoase şi celor mai buni dintre noi să ia ţeapă şi să fie batjocoriţi în toată regula.

— Ei, hai, *te rog.*

— Ba da, ba da! Uită-te numai la mine! De unde să mă fi gândit eu că nevastă-mea urma să mă înşele cândva cu-aşa o pocitanie de individ. Vreau să spun, uită-te şi tu la mine: arăt cu-adevărat bine, adăugă Ole. Cu toată modestia, sunt chiar cel mai arătos bărbat, cât vezi cu ochii în jur. Şi unde mai pui că-s şi *dentist.* Pe unul ca mine nu te-apuci să-l înşeli.

— Ole, sigur toată povestea asta e un şoc îngrozitor pentru tine şi zău dacă nu mi-ar făcea plăcere… să vorbesc despre aşa ceva cu tine, dar altă dată. Acum însă…

— Ascultă mai întâi planul cel genial. Şi imediat o să te simţi mai bine. Crezi în karma?

— Ole! Al naibii ce mult mi-aş dori să fiu singură, i-am spus căscând.

Că doar n-or fi început deja să-şi facă efectul somniferele?

— Nu trebuie să cauţi greşeala la tine, spuse Ole. Crede-mă, nu are nicio legătură cu persoana ta faptul că Joe ăsta se poartă atât de mizerabil. Tu eşti grozavă şi cu siguranţă că Joe nici nu-şi doreşte altceva decât să fi fost căsătorit cu tine în loc s-o aibă de nevastă pe cea de-acum, vreo Muma-Pădurii. Numai că acum e prea târziu. Şi nu-i decât vina lui. A lui, nenorocitul! Trebuia să se fi gândit mai bine altădată. Între noi fie vorba, lasă că şi tu ai avut întotdeauna o mână proastă la bărbaţi şi chiar că trebuia să ţi-o spun o dată şi-o dată. Te atrag tipii care nu trebuie, unii care nu-s câtuşi de puţin conştiincioşi şi-s cu gândul numai la distracţie. Unii care numai profită de pe urma tinereţii şi a frumuseţii tale, fără să dea nimic în schimb.

— Ha-ha-ha! am izbucnit

— Dar ia spune, în camera asta de lux nu-i niciun minibar?

— Ba da, dincolo. Dar o sticlă de 0,21 de *Coca-Cola* costă şapte euro douăzeci.

— Dar nici nu vreau *Coca-Cola,* îmi răspunse Ole, întorcându-se pe burtă şi târându-se în direcţia minibarului, fără să se ridice. Vreau nişte whisky. Că tot m-am obişnuit cu-aşa ceva. Şi puţin îmi pasă cât

costă. Sunt doar bogat Sunt un om bogat, chiar aşa. Un bărbat chipeş şi bogat! Probabil că de-aia m-a şi luat de bărbat târâtura aia roşcată.

Apoi deschise frigiderul.

— Nici vorbă de whisky. Numai vin roşu şi şampanie. Şi bere. Tii! Dau telefon la room-service. Cu siguranţă, ăsta-i cel mai nenorocit lucru pe care-l pot face ăştia de-aici pentru cineva. Unde-i telefonul?

— Aş putea să-ţi ofer nişte votcă, i-am spus, turnându-i preţioasa mea licoare într-un pahar de apă.

— Votca nu-i rea, spuse Ole, trăgând un gât zdravăn. Plătesc eu totul. Fii atentă acum: karma asta intervine atunci când totul nu-i deloc întâmplător. Totul. De aceea şi planul este următorul: în timp ce Mia îşi face de cap cu iubitul ei, iar iubitul tău cu propria lui consoartă, o să petrecem şi noi doi, adică tu şi cu mine, noaptea împreună. Aici, în camera asta de hotel. Ce zici? Nu-i chestia asta genială, de-a dreptul genială?

— E… de-a dreptul o tâmpenie, i-am răspuns. Infantilă, asta e! Uite Mia, ce poţi face tu, pot face şi eu, iţi-biţi! Ca să nu mai spun că eu, una, n-am nimic de câştigat de pe urma unui asemenea plan.

— Ba da, i-o plăteşti lui Joe, mai spuse Ole. Nu pricepi? E exact ce merită dacă te lasă pur şi simplu să aştepţi. Iar dac-o să vadă că în loc să-l aştepţi, te-ai… cu un chipeş dentist cu *Porsche*…

— Bine, dar Joe n-are de unde să ştie de chestia asta.

— Da, poate nu aşa, direct, mi-o întoarse Ole, scărpinându-se în cap. Indirect însă, cu siguranţă. Karma! Nimic nu e întâmplător! E vorba de piuprinci… ăăă… principiu. Tu nu-nţelegi?

— Nu, i-am răspuns.

— Dar ce-o fi aşa de greu? Mâine, dis-de-dimineaţă, Mia o să se înfăţişeze cu hodorogul ei în sala în care se serveşte micul dejun, dar acolo o să fim noi doi, din vreme, îndrăgostiţi lulea şi ţinându-ne de mâini. Iar eu am să-ţi dau să muşti din chifla mea cu magiun. Şi-o să vadă atunci şi Mia cum e.

— Da, *asta* înţeleg eu. Vrei s-o faci pe Mia geloasă. Dar, cum spuneam şi mai înainte, totul nu-i decât o copilărie şi ceva inutil. Nici vorbă să mă bag în aşa ceva.

— Bine, dar gândeşte-te puţin, cât de genial e totul, ridică glasul Ole. Nici măcar nu poate face vreo scenă, fiindcă altfel s-ar da de gol. Închipuie-ţi toată povestea asta: îţi înşeli bărbatul şi chiar a doua zi constaţi că şi el te-a înşelat, chiar în aceeaşi noapte şi în acelaşi hotel. Parc-ar fi din filme, nu?

— Ascultă aici, Ole, m-am răstit. Înţeleg eu foarte bine că ai chef de răzbunare. Încearcă totuşi să nu mă ameţeşti că ar fi vorba aici de vreo karma şi că din toată povestea aş mai avea şi ceva de câştigat.

— Oh, păi, poate nu aşa, direct, insistă Ole, golindu-şi paharul.

— Nu direct?

— Bine, OK, adevărul e că, pentru tine, toată chestia asta are un rol ingrat. Ştii însă că Mia nu te poate suporta, nu? Ceea ce-nseamnă că n-ai nimic de pierdut.

— Dar nici nu-i vorba de aşa ceva… am început, întrerupându-mă brusc. Zici că Mia nu mă suportă… Adevărat? Şi de ce nu, mă rog?

Ole se puse pe chicotit.

— E convinsă că umbli după mine cu limba scoasă. Foarte ciudat, nu? Când, de fapt, *toate* femeile umblă cu limba scoasă după mine.

— Nu-nu, în niciun caz, am spus, iritată.

Bine-bine, umblam eu cu limba scoasă după Ole, dar nu-i dădusem vreodată cuiva de înţeles aşa ceva. Niciodată!

— Şi pe-asta de unde a mai scos-o Mia?

— Ei, zice că totul se trage de-atunci, de când a fost cât pe-aci să ne cuplăm, explică Ole. Tu şi cu mine.

— Da, dar numai *cât pe-aici,* am subliniat. Cum să fi uitat? Că doar tot atunci răsărise din nou şi Mia.

— Exact, îmi răspunse Ole, întinzându-mi paharul gol.

I-am turnat din nou nişte votcă.

— Şi tocmai când era mai frumos. Tipic Mia. Să-i pizmuiască pe alţii până şi pentru negrul de sub unghii!

— Dar nici tu n-ar fi trebuit s-o fi luat de la-nceput cu ea, i-am trântit-o lui Ole, puţin înfuriată.

Îmi aminteam prea bine de seara în care Ole mă anunţase că el şi Mia erau din nou împreună. La auzul veştii, ştiu că îmi căzuse falca, fiindcă şi eu considerasem capitolul cu pricina ca pe unul închis.

— Ba da, fiindcă… Ah, e o poveste aşa de lungă.

— Atunci să faci bine şi nici să nu mi-o povesteşti.

În seara aceea, tocmai avusesem de gând să rostesc una dintre replicile clasice. Ceva de genul: „Nu vii până sus, să mai bem o cafea?”

Ei, în loc de asta, spusesem: „Oh, ce minunat, mă bucur pentru tine.”, dar şi „Bineînţeles, o să rămânem prieteni.”, un ultim lucru de care nu mai eram atât de sigură. Fusese un moment cu adevărat înfrogizitor.

— Prea bine, prea bine, a spus Ole. Trebuie să dăm cărţile pe faţă. Cam ce-ţi închipui tu despre graba care ne apucase atunci cu căsătoria? Ei?

— Pentru că… Oh! Cumva pentru că Mia rămăsese gravidă?

Tot ce mi se împărtăşea acum erau amănunte cu totul noi.

— Mda, făcuse Ole. În orice caz aşa mi-a spus. Lucru care mai apoi nu s-a adeverit.

Suflând, îşi împrăştie firele de păr blond căzute pe frunte.

— Şi când te gândeşti că m-am bucurat de toată întâmplarea, căci nici măcar nu eram sigur că copilul ar fi fost al meu. De fapt, pusesem

capăt relaţiei, deoarece aşa, o vreme, Mia fusese îndrăgostită de un altul. Aşa e Mia. Totul e la ea vremelnic. Uite, îmi scot şi eu pantofii, da?

Am scuturat din cap.

— Ştii, insist totuşi să pleci. Sunt şi eu obosită.

Lucru care era adevărat. Eram moartă de oboseală. Blestematele alea de tablete! Că doar nu şi-or face efectul chiar atât de repede!

— Este atât de tipic pentru tine.

Ole şi-a scos pantofii, aruncându-mi o privire drăgăstoasă.

— Ştiu, aşa ceva ţi se pare imoral. Şi vrei să mă împiedici să comit ceva imoral. Eşti aşa de drăguţă. Aşa un om plin de bun-simţ. Spre deosebire de Mia. O adevărată mică comoară, asta eşti. Chiar c-ar merita să-i ard una lui Joe ăsta.

— Şi eu ţie una, i-am răspuns, fără însă ca Ole să fi şi auzit vorbele mele.

— Ştii ce? Fac un duş şi după aia ne cuibărim frumos amândoi în pat şi-o să vorbim despre ce persoană minunată eşti, îi dădea Ole înainte, în timp ce îşi scotea hainele de pe el. Mai prost e că n-am şi eu o periuţă de dinţi la mine. De unde să fi ştiut chiar totul, nu?

Neajutorată, priveam şi eu cum, cu mişcări prost coordonate, Ole se dezbrăcă şi-şi aruncă hainele pe un scaun, pentru ca mai apoi, gol puşcă, să se răsucească către mine şi să mă întrebe:

— Îmi dai şi mie pasta ta de dinţi?

— E în trusa de cosmetice, i-am răspuns, privind în altă parte. Dar să nu te prind că pui mâna şi pe periuţa mea de dinţi.

— Nu-ţi face griji, o să mă spăl pe dinţi cu degetele, năsuc drag, spuse Ole, intrând, împleticindu-se, în baie.

Nici nu închise însă bine uşa, că m-am şi dezmeticit. Am tras adânc aer în piept mi-am pus în mişcare toate puterile rămase, aruncându-mă pe jos, adunând tabletele şi aruncându-le lângă celelalte, în sertarul noptierei, taman lângă Biblie. După care le-am numărat. Treizeci şi una… Numai două izbutisem să înghit… Unde să fi fost cele două care lipseau? Una dintre ele se rostogolise până lângă dulap. De urma celeilalte nici că izbuteam să dau, oricât de asiduu o căutasem. Blestemam în sinea mea. Tabletele alea erau averea mea cea mai de preţ. Erau biletul meu către lumea de dincolo. Numai că, din nenorocire, acum nu le mai puteam înghiţi. S-ar fi prins el, Ole, că ceva n-ar fi fost în regulă cu mine, şi-aşa s-ar fi ajuns să mi se golească stomacul şi să fiu dusă la psihiatrie.

Dar ce să fi făcut altceva?

Să mă fi mobilizat în clipa aceea, să-mi fi făcut bagajele şi s-o fi şters înainte ca Ole să fi ieşit din baie? Să-mi fi aruncat tabletele în poşetă, să mă fi încălţat şi s-o fi rupt la fugă în direcţia ascensorului? Aş fi putut să iau un taxi, până la un alt hotel şi, odată ajunsă acolo,

complet liniştită…

Nici nu mi-am dus gândurile până la capăt, că Ole se şi înfiinţă în cameră, păşind alene, cu un prosop înfăşurat în jurul coapselor.

— Dumnezeule, aşa un duş chiar că te trezeşte.

— Ole, drăguţule, dacă te simţi aşa de treaz, fii tu aşa de bun şi ia un taxi până acasă, i-am spus căscând din nou.

Începusem să-mi simt trupul greu ca plumbul. Acum, chiar dacă atârna el ca plumbul, starea era una plăcută. Tensiunile care, de săptămâni, mi se acumulaseră în muşchii cefei îmi dispăruseră.

— La drept vorbind, chiar aşa de treaz nu mă simt, îmi răspunse Ole. Presupun că aşa, treptat-treptat, doi la mie alcool în sânge tot am atins. Şi, în afară de asta, ideea mea tot grozavă rămâne. Mia chiar că s-ar uita ca proasta la haine. Ca să nu mai spun că şi pentru Joe al tău ar fi o lecţie.

— Bine, Ole, nătângule, scoate-l odată pentru totdeauna pe Joe din toată povestea asta. Tu nu-nţelegi că din tot ce spui n-o să-i ajungă nimic la urechi? Cât despre Mia, tu chiar nu te-ai gândit că pentru toată chestia asta ar putea angaja vreun asasin profesionist, care să-mi ia zilele pe după vreun colţ? Ca să nu mai spun că eu, una, nu vreau aşa ceva nici în ruptul capului?

— Ba bine că nu! sări Ole, privindu-mă încrezător. Dar n-aş putea să fiu şi eu o singură dată în viaţă un egoist? Ştii, ăsta-i un prilej unic, pe care nu-l poţi lăsa să treacă aşa, pur şi simplu. Mia n-o să-ţi facă nimic, aşa că nici nu-ncape vorbă de vreun asasin, pe care, oricum, l-ar tocmi mai degrabă pentru mine. Iar tu nu trebuie decât să te prefaci că între noi ar fi ceva.

— Păi, asta se-nţelege de la sine, am spus.

— Te rog, te rog, Gerri, fă-o pentru mine, spuse Ole, turnându-şi încă nişte votcă. Uite, o să-ţi fac dinţii gratis, până la sfârşitul vieţii. Şi numai cu cele mai bune implanturi de ceramică. Fiindcă veni vorba, să ştii că ai dinţi cum nu se poate mai bine de îngrijiţi, năsuc drag. Am apucat să ţi-o spun până acum?

— Da, la ultimul control profilactic, i-am răspuns. Şi nu-mi mai spune tot timpul *năsuc drag!*

— Îmi pare rău, năsuc drag, rosti Ole. Spun aşa numai fiindcă sunt băut. Dar şi pentru că dintotdeauna am vrut să-ţi spun aşa. Hopa, ţine-te bine, dulceaţă!

Ca din senin, genunchii începuseră să-mi tremure. Dar nu într-un mod neplăcut, ci mai degrabă aducând cumva a relaxare. M-am lăsat să alunec pe pat.

— Dar n-ai băut decât două pahare de şampanie, spuse Ole. Dintre noi doi tu eşti cea mai trează şi-ar trebui să-mi dai peste labe dacă cine ştie ce gânduri neruşinate mi-ar trece prin minte. În privinţa asta, mă las pe mâna ta.

— Mă simt prea obosită, ca să mai ajung să mă gândesc la ceva neruşinat, i-am spus, lăsându-mă să mă prăbuşesc pe spate.

Ce mai, cele roz îşi făceau repede efectul!

— Ce spui, te rog? Hei, doar nu vrei să te culci acum? E încă devreme. E doar nouă jumătate. Cum rămâne cu petrecerea noastră?

Mi-am scuturat picioarele, descotorosindu-mă de săndăluţe, mi-am desfăcut fermoarul rochiei, şerpuind aşa, trântită, în afara ei.

— Eşti tu drăguţ să aşezi chestia asta pe scaun? am spus, cu ochii numai cu greu deschişi. A costat patru sute treizeci de euro.

Ole apucă rochia şi o îngrămădi în spatele lui, pe fotoliu.

— Ascultă, Gerri, dacă ai de gând să mai dai jos din lucrurile de pe tine, chiar că nu mai garantez de nimic, spuse el.

— Numai sutienul, i-am răspuns, în vreme ce ochii tocmai mi se închiseră. Altfel, simt că n-am aer.

— Da, şi eu la fel, zise Ole. Oh, Dumnezeule!

Am încercat să mai deschid o dată ochii, dar nu eram în stare.

— O să dorm şi eu un picuţ acum. Şi vreau ca în tot timpul ăsta să te porţi cum se cuvine, clar?

— Păi, atunci acoperă-te şi tu, spuse Ole. Doar sunt şi eu bărbat.

Aşa că mi-am tras pătura peste mine. Dumnezeule, cât de comod era patul ăla! Pernele miroseau a proaspăt spălat, iar, în plus, aşternuturile erau călcate!

— Cu tine nu mai are omul nevoie de ciocolată, spuse Ole.

— Închide lumina, *năsuc drag,* am mai apucat să murmur.

— OK, imediat vin şi eu în pat, îmi răspunse Ole. Încă un pahar de votcă, atât. Cât să nu-mi vină să mă urc pe tine.

Aş fi vrut eu să mai spun ceva, dar am adormit imediat.

Dragă mătuşă Hulda,

Sunt Gerri, fata cea mai mică a nepoatei tale Dorothea, ştii doar, singura care nu-i blondă şi cea care are pe conştiinţă porţelanurile de Meissen.

Dintre toate mătuşile, eşti singura pe care o iubesc cel mai mult. Cinstit vorbind, de fapt eşti singura pe care o pot deosebi de toate celelalte. Poate fiindcă n-ai ales să porţi unicatul acela de coafură cu bucle albe şi, chiar dacă ajunsă la peste optzeci de ani, mai foloseşti încă rujul de buze şi rimelul. Pentru că ai riduri şi fumezi ţigarete de foi cu capătul învelit în hârtie aurită. Pentru că preferi să ai o discuţie cumsecade, decât să te lamentezi la nesfârşit despre felurite boli şi pentru că faci glume destul de bune pe seama unchiului Gustav şi a vărului Harry. Dar poate şi pentru că n-ai alături vreun unchi senil, care să se folosească de fiecare prilej pentru a le ciupi de fund pe toate femeile sub cincizeci de ani.

De ce nu te-ai măritat niciodată, mătuşă Hulda?

Ai să sfârşeşti asemenea mătuşii Hulda, sunt vorbe care circulă prin familie, iar mie, uneia, mi-au fost rostite de vreo mie de ori. Atunci când, în clasa întâi fiind, l-am împins pe Clemens Diederichs în urzici, pentru că încercase să mă sărute după ce mâncase un sandvici cu carne de ton şi bineînţeles atunci când nu avusesem niciun chef să mă duc cu Klaus Köhler… N-are importanţă… Oricum, de când am împlinit treizeci de ani, aud vorbele astea aproape zilnic: *Ai să sfârşeşti asemenea mătuşii Hulda.*

Mda, se prea poate! Dar să ştii că NU m-aş fi sinucis dacă aş fi ştiut că aş fi putut cândva să sfârşesc ca tine. Ca o mătuşica bogată şi ridată. Pun rămăşag că bărbaţii ţi-au stat la picioare toată viaţa. După cum sunt sigură că nici nu te-ai ferit vreodată din calea relaţiilor care de care mai palpitante. Şi toate hainele acelea şi pălăriile minunate, vila uriaşă şi călătoriile cele grozave făcute pe Coasta de Azur, până în India şi până la New York! În împrejurări ca acestea aş putea chiar să-mi închipui că n-ai suferit cine ştie ce din pricină că a trebuit să te lipseşti de copii. Eu chiar îmi doresc foarte mult vreo câţiva! (Cât e care de adevărat că ai avut cândva sifilis? Sau, poate, e şi asta vreo bârfă de familie, ca şi aceea potrivit căreia eu aş fi lesbiană?)

Numai că şi vremurile sunt azi altele. Mătuşă Hulda, în ziua de azi nu mai poţi alege între nu şi deloc, între bani şi iubire, între copii şi bastarzi, între muşchi şi creier, între aventură şi bună-cuviinţă… În zilele noastre n-ai de ales decât între Klaus Köhler şi *hammerhart31,* adică între hazna şi butoiul cu bălegar, între iad şi purgatoriu. Şi nimeni, nimeni nu-i plăteşte nimănui chiria.

De aceea nici nu mai vreau să trăiesc. De aceea, dar şi fiindcă sunt nevrotică şi depresivă şi nu mai vreau să iau niciun medicament în

urma căruia să înceapă să-mi cadă părul.

Unde mai pui că mai cred şi în iubire, mătuşă Hulda! Cred foarte mult în asta.

Aşa după cum probabil ştii, mama mea, asemenea tuturor celorlalte surori ale ei, verişori şi verişoare, îşi face şi ea calcule în legătură cu moştenirea, lucru pentru care ne-a şi îmboldit mereu ca, în concediu fiind, să-ţi trimitem cărţi poştale, de Crăciun să facem bine şi să-ţi expediem tot soiul de mărunţişuri bricolate, inutile, şi să-ţi mulţumim în exces pentru ciorapii pe care ni i-ai făcut întotdeauna cadou de ziua de naştere a fiecăreia dintre noi. Trebuia astfel să-ţi lăsăm impresii dintre cele mai bune, lucru din pricina căruia nici nu avea voie niciuna dintre noi să-ţi dezvăluie secretul ocupaţiei mele. Dar ştii ce? Eu, una, chiar sunt mândră de meseria mea. Nu conduc niciun mic *birou de dactilografiere*… Scriu romane de dragoste. Iar din familia mea nu s-a găsit niciunul care să-şi fi dat vreodată osteneala să fi citit măcar unul dintre ele. Că dacă ar fi să te iei după ei, toţi citesc numai Kafka şi Thomas Mann. Dar poate că cititul îţi face plăcere. Uite, ai alături nişte ediţii speciale, tipărite cu litere de-o şchioapă, din romanele *Primul sărut al Sophiei* şi *Angela, sora de la pediatrie,* pe care le poţi citi chiar fără ochelari.

Cu salutări din toată inima,

A ta, Gerri

Nouă

Cum am făcut ochii mari, abia dacă mi-am dat seama unde mă aflam. De cum m-am lămurit însă, i-am şi închis la loc.

Lângă mine zăcea întins Ole, lucru pe care îl puteam mirosi şi cu ochii închişi. Era aşa, un amestec de vapori de votcă şi whisky cu miros de dentist, nu chiar într-atât de neplăcut după cum ar părea la auzul descrierii. Nu sforăia, dar respira profund şi zgomotos.

O vreme, am respirat şi eu în acelaşi ritm cu el.

Nimic nu se potrivea. El nu trebuia să se fi aflat acolo, dar nici eu n-ar fi trebuit să mă fi aflat acolo. Cel puţin nu aşa, vie.

Nu m-am bucurat câtuşi de puţin de faptul că mai eram încă în viaţă. Acum totul era mai rău decât înainte. Şi unde mai pui că se stârnise şi durerea de măsea. Aia din fundul gurii, de pe stânga. *Au!*

— Şi asta e tot aşa, tipic, am spus în şoaptă şi m-am ridicat din pat!

Afară se luminase deja. Draperiile erau trase, iar eu am stat să admir, pentru prima oară cu adevărat, grandioasa privelişte a Rinului. Un şlep aluneca molcom pe râu în sus, cu luminile de poziţie pălind în strălucirea dimineţii. Cerul era limpede şi albastru. Urma să fie o zi călduroasă de primăvară.

Poştaşii Germaniei se aflau de mult la lucru şi-şi îndesau în tolbe scrisorile mele de despărţire. Tolbele le încărcaseră în maşinile acelea galbene sau le săltaseră pe cadrele bicicletelor.

Cu gândul la poştaşi, am uitat să mai şi expir. OK, numai nu intra în panică! Încă nu era chiar totul pierdut. Apoi, încetişor, am dat drumul afară aerului din plămâni. Dacă aş fi reuşit să mă fac nevăzută din hotelul ăsta, cu tot cu tabletele mele, şi aş fi găsit un locşor liniştit în care să le fi putut da pe gât, înainte ca Ole să se trezească, aş fi putut încă s-o cârmesc în direcţia dorită.

Imediat însă, mă lovi cu toată puterea un alt gând, acela că nu aveam niciun ban cu care să plătesc camera de hotel. Cum aş fi încercat să mă strecor, cum m-ar fi reţinut. Mai apoi, odată ajunsă la circa de poliţie, ar fi urmat să fiu percheziţionată şi acuzată de trafic cu somnifere.

Şi iar m-am silit să expir liniştită. Hai că lucrurile erau doar pe jumătate grave. Că doar aveam la mine Master Card-ul. Urma să ies de aici foarte calmă şi să-mi achit nota de plată. Iar până când banii ar fi fost extraşi din cont, ar fi urmat să fi fost de mult moartă şi îngropată.

Blestemăţia naibii, că doar n-o fi chiar aşa de complicat să dai colţul!

Măcar se mai potolise durerea aia de măsea. M-am ridicat şi eu cu grijă mare. Sinceră să fiu, mă aşteptam să-mi explodeze capul de durere, numai că, ciudat lucru, nu mă încercă chiar nicio durere. Prin

comparaţie, mă simţeam odihnită, ca după un somn îndelungat. Ce mai, pastilele roz chiar că erau bune şi zău dacă nu le puteai recomanda şi altora, fără cea mai mică ezitare. Ajunsă însă în faţa oglinzii, am dat înapoi, înspăimântată. Nu atât fiindcă, până la chiloţi, eram complet despuiată, ci pentru că, cu o seară în urmă, nu mă demachiasem. Tuşul de gene şi fardul de pleoape îmi stăteau întinse pe toată faţa.

M-am uitat înspre Ole. Dormea adânc şi serios. Şi nici nu era de mirare, la cât turnase în el. Păi, atunci puteam să-mi permit mai întâi un duş, iar după aceea să-mi pun gândurile în ordine.

Apa caldă îmi făcu bine. Până şi panica mi se mai potoli. Mai aveam timp, preţ de câteva ore, până când primul destinatar ar fi urmat să-şi deschidă scrisoarea de adio pe care i-o adresasem şi să fi dat alarma. În afara lui Ole, nu ştia nimeni unde mă aflam şi, deoarece nimeni nu ştia ceea ce-i era cunoscut lui Ole, nimănui nu i-ar fi dat prin minte să-l întrebe tocmai pe el pe unde aş umbla. Să-i fi scris cuiva că urma să-mi iau o cameră la hotel? Chiar că habar nu mai aveam. Dar dacă totuşi o făcusem, presupun că s-ar fi apucat să bată toate hotelurile din oraş. S-o fi luat din loc şi să mă fi depărtat ceva mai mult? Aş fi putut să iau un taxi până la gară, iar acolo să mă urc în primul tren. Oriunde ar fi mers, tot aş fi dat eu peste o cameră de hotel, în care să-mi pot înghiţi tabletele. Treizeci şi două mai rămăseseră şi ar fi trebuit să-mi ajungă. Numai alea două de c-o zi în urmă fuseseră în stare să mă facă să dorm ca un bolovan.

Da, chiar aşa ar trebui să fac! Să păstrez liniştea, să ies de sub duş, să mă îmbrac, să-mi pun tabletele în poşetă şi să-mi iau valea de-aici. Taxi, gară, tren, hotel şi… gata!

M-am uscat în grabă şi m-am strecurat înapoi, în cameră.

— Gerri? Chiar tu eşti sau nu-i decât una dintre fanteziile mele deocheate?

Ole se trezise şi mă privea cu ochi vârstaţi de vinişoare roşu.

Rahat! Rahat! Rahat!

— Nu-i decât una dintre fanteziile tale deocheate, i-am şoptit. Şi dormi pe mai departe, adânc şi serios. Închide ochii…

— Ooof, nu aşa de tare, spuse Ole. Serios, îmi crapă capul de durere. N-ai din întâmplare vreo aspirină?

— Dormi! *Dormi!* l-am implorat. Ăsta nu-i decât un vis… Eşti *obosit,* ochii ţi-i simţi tot mai *grei* şi nu-ţi doreşti altceva decât *să dormi*…

— Eşti goală, spuse Ole.

— Pentru că e vorba de un vis, i-am spus.

— Hm, făcu Ole, circumspect. Tu eşti goală, iar asta-i o cameră de hotel. Dar şi eu sunt în pielea goală.

Iar ca să-şi verifice spusele din urmă, aruncă asupra lui însuşi o privire pe sub pătură.

— Da, da. Fantezie deocheată. Dormi, Ole, adormi odată, curând răsare şi luna… i-am susurat.

— Stai că acum mi-aduc aminte de tot, spuse Ole. Mia şi amantul ei, hotelul, barul, tu…

— Toate astea n-au fost decât în vis, i-am mai spus, descumpănită. Dacă adormi acum din nou…

— Oh, Dumnezeule, spuse Ole. Când mă gândesc la noaptea trecută, zău dacă nu mă simt altcumva.

— Şi eu la fel, am spus, lăsându-mă să cad pe pat, pe partea mea şi îngropându-mi faţa în mâini.

Parcă ar fi fost totul o vrajă!

— Numai că asta şi merită Mia, spuse Ole. N-o să m-apuc să i-o spun, dar eşti mai bună decât ea.

— La ce? am întrebat.

— Păi aşa, la pat, îmi răspunse Ole. Sincer, eşti o adevărată grenadă în pat.

Lasă că ştiam eu! Că doar nu luasem decât nişte somnifere, în niciun caz vreun afrodiziac! Şi mai eram şi sută la sută convinsă că Ole nu mă atinsese. Mă rog, fie şi doar nouăzeci şi nouă, virgulă nouă la sută… fiindcă, oricum, dormisem. Dar nu fusese decât un somn şi nu vreo anestezie totală. M-aş fi trezit eu dacă Ole m-ar fi atins. Şi cel mai târziu aş fi făcut-o atunci când atingerile i-ar fi depăşit măsura. Dar cum să fi reuşi el aşa ceva? Fusese o minune până şi faptul că nimerise patul, în halul de beat în care se afla.

Numai că Ole îşi încropea ceva ce aducea a o nouă realitate.

— Am ştiut-o tot timpul. În realitate, cu Mia totul nu-i decât… e, mai degrabă, o… păi, aşa, o plictiseală. Şi nu-i deloc adevărat ce s-a spus mai mereu despre roşcate.

— Ole, cred că nu eşti în stare să-ţi aduci aminte chiar de tot ce s-a-ntâmplat, i-am pus în vedere. Că doar ai şi băut, fir-ar să fie, aşa de multă votcă.

— Da, dar încă mi-aduc aminte de toate cele, spuse Ole. De fiecare detaliu.

— Ah, da?

— De cum ţi-am scos rochia de pe tine, ba nu, de cum ne-am smuls unul altuia hainele de pe noi şi cum ne-am aşa, peste tot… şi la duş am fost laolaltă şi acolo, sub duş, acolo… şi-apoi… Dumnezeule, că doar nu plângi?

Mi-am luat mâinile de pe chip.

— Nu, nu plâng. Mă gândesc doar la faptul că amintirile fiecăruia dintre noi cu privire la noaptea trecută merg cam în direcţii diferite.

— Ce vrei să spui cu asta? Ce, n-am fost bun? se alarmă Ole, scărpinându-se în cap, încurcat. A fost din pricina alcoolului. Altfel, sincer, sunt cu mult mai bun.

— Nu, vreau să spun că noi doi, în niciun caz…

Ole se întinse după telefon.

— Am nevoie de-o pastilă. Poate chiar de două. Şi de o periuţă de dinţi. Un hotel ca lumea ar trebui să-mi poată face rost de-aşa ceva, nu?

Şi chiar i se promise că amândouă lucrurile urmau să-i fie aduse în zece minute.

— Ei, aşa mai merge, spuse Ole şi-mi zâmbi. Aşa că mai întâi mă duc să fac un duş. Şi… Gerri? Îmi pare rău. Noaptea trecută n-am fost decât… ei bine, n-am fost decât aşa, o umbră a celui care sunt cu-adevărat.

— Ole, n-ai fost deloc de niciunele… Ah, las-o baltă!

Era munca în zadar. Tipul nici nu voia să conceapă că amândoi zăcusem întinşi ca doi morţi, unul lângă celălalt, şi că doar dormisem.

Şi, fiindcă veni vorba de morţi: aş fi putut s-o şterg cât sta el sub duş. Şi nici nu apucă să intre cu totul în baie, că am şi sărit în picioare, răsucindu-mă în jurul meu aşa, fără rost Tablete, taxi, gară…

Dar unde mi-or fi fost lucrurile? Trebuia să mă îmbrac cu cele în care venisem până la hotel, în jeans, tricoul cel negru cu Kermit pe el şi pantofii cei negri, cu şireturi. Trebuia să mai pun pe mine şi lenjeria, bineînţeles înainte de orice… Hai, concentrează-te odată, fir-ar să fie! Şi acum, esenţialul, tabletele. Ar fi durat o veşnicie să le fi cules una câte una din sertar, dar, ajutându-mă de sertar, aş fi putut să le deşert pe toate direct în poşetă.

Fir-ar să fie, chestia se înţepenise! Hotel de lux, dar cu nişte rahaturi înţepenite de piese de mobilier de două stele! Am tras cu toată nădejdea şi… Vruuum! Am zburat cât acolo, cu tot cu sertar, prin toată camera. Plouă cu pilule peste pervazul ferestrei, iar Biblia fu catapultată până în perete.

— Blestemăţia naibii! îmi scăpă.

Se auziră bătăi în uşa camerei.

— Room-service!

— Deschizi tu, Gerri? strigă Ole, în timp ce duşul încetă să mai curgă.

— Nu pot chiar acum, am spus, încercând în acelaşi timp să pun la loc sertarul şi să culeg tabletele de prin pat.

Ole îşi făcu apariţia din baie, gol-goluţ şi ud.

— Lasă că mă duc eu, spuse el şi-i deschise unui tânăr în uniformă, care reacţiona de parcă ar fi fost normal ca un oaspete al hotelului să-l întâmpine aşa, în pielea goală.

— O cutie de aspirine şi o periuţă de dinţi.

— Mulţumesc foarte mult şi puneţi-le pe nota de plată a camerei.

Apoi, Ole îşi luă portofelul din pantalonii care zăceau atârnaţi pe scaun şi-i dădu flăcăului zece euro drept bacşiş.

Între timp, izbutisem să aşez din nou sertarul pe şinele lui. În schimb, tabletele zăceau împrăştiate prin toată camera. Câtorva le-am tras un şut şi le-am împins sub pat, ca să nu apuce Ole să calce pe ele şi să înceapă să pună întrebări incomode.

Numai că Ole nici nu le dădu atenţie.

— Uite, acum mă simt cu mult mai bine, spuse el, după ce închise uşa în urma tânărului.

— Ce noroc pe capul tău, i-am răspuns.

— Ce, eşti cumva supărată pe mine? Aş putea să-nţeleg. Adevăru-i că nu m-am purtat chiar ca un gentleman. Vreau să spun, mai întâi îţi plâng pe umăr şi pe urmă… Dar nu sunt nici eu decât un bărbat, iar tu o femeie foarte atrăgătoare…

— Nu-s deloc supărată pe tine, i-am spus.

— Mda, poate, dar nici nu-mi porţi cine ştie ce gânduri bune, adăugă Ole.

Ce-i drept, nici că-i purtam vreunele! Omul ăsta era ca scaiul. Pur şi simplu era imposibil să-l scuturi de pe tine.

Iar timpul trecea.

Nu mai auzeam vorbele lui Ole, debitate în timp ce acesta se îmbrăca, auzeam doar secundele bătând. De parcă aş fi stat lângă o bombă cu ceas. Primii poştaşi erau deja pe drum, tic-tac, nestăviliţi, aceştia îşi vedeau de drum pe mai departe, tic-tac, de la o cutie poştală la alta, îşi făceau loc prin grădinile de dinaintea caselor, tic-tac, trecând pe lângă câini agresivi şi atenţionări scrise, de genul Vă *rog, fără pliante publicitare!*

— Mi-e foame, zise Ole.

— Şi mie, am spus, la rându-mi, puţin mirată de ce-mi ieşise pe gură.

Cinstit vorbind, mi-era chiar o foame de lup. Ei, asta e, urma să luăm şi micul dejun împreună. După care tot mai rămânea timp să adun tabletele alea, să ajung la gară şi să mă arunc în vreun tren care se îndrepta către Novosibirsk…

— Tu ţii ca Mia să ne vadă împreună?

— Care Mia? întrebă Ole.

— Ei, Ole, Mia e femeia care ţi-a frânt ieri inima, i-am spus, dintr-o dată pierindu-mi definitiv şi supărarea pe Ole.

Îi era şi lui greu în clipele alea. Aşa că nici nu era de mirare că se purta într-atât de ciudat.

— De fapt, simt că inima… ar fi în formă bună, spuse, privindu-mă atent, în timp ce-mi făceam genele şi-mi dădeam pe buze cu obişnuitul meu ruj incolor.

— De ce-or fi ţinând femei le gura căscată atunci când îşi fac genele?

— E condiţionat genetic, i-am răspuns, apucându-mi poşeta şi dând

la o parte, cu piciorul, încă vreo două tablete. Din partea mea, putem să mergem.

— Arăţi tare dulce, spuse Ole. Sincer, când te vede omul aşa, nici n-ar zice ce pisică sălbatică poţi fi…

Singura reacţie a fost să-mi dau ochii peste cap.

*

În sala în care se servea micul dejun, un soi de seră inundată de lumină, entuziasmul îmi reveni o vreme. Bufetul era o desfătare. Un munte de fructe exotice, chifle şi alte soiuri de pâine, brânză, mezeluri, slăninuţă prăjită şi crocantă, jumări de ouă cu creveţi şi cârnăciori atât de mici şi de drăguţi, toate astea ne zâmbeau parcă. Era cafea şi ceai, în toate variantele, sucuri tocmai rezultate din storsul fructelor şi lactate cremoase. Iar în aer plutea un miros minunat.

— Cam aşa-mi închipui eu raiul, am rostit.

— De ce ai poftă? mă întrebă Ole.

— Pur şi simplu de orice, i-am răspuns.

Patru drumuri am făcut până la bufet până le-am adunat pe toate cele după care tânjisem: o farfurie cu ananas, mango, căpşune şi papaia, un pahar cu suc de morcovi şi portocale, un capucino, o chiflă cu mac, o felie prăjită de pâine integrală, unt, jumări de ouă cu creveţi, o bucată de brânză de Morbier, o bucăţică de brânză puturoasă de Winzer, din Alsacia, şi un cârnăcior dintre cei atât de mici şi de drăguţi.

Ole privi mulţumit alegerea mea.

— Oricum ar fi, măcar am reuşit să-ţi stârnesc pofta de mâncare, spuse el. Sau… Că doar n-o ţine loc de satisfacerea de celălalt fel?

— În realitate, n-am mai pus nimic în gură de ieri dimineaţă, i-am spus.

— Dispar numai pentru puţin, spuse Ole şi-mi făcu cu ochiul. Tu apucă-te de mâncat şi poftă bună!

Ceea ce am şi făcut! M-am lăsat pe spate în scaunul din nuiele de ratan împletite şi am sorbit din ceaşca cu capucino. În sala de mese se mai aflau, poate, încă vreo douăzeci sau treizeci de oaspeţi ai hotelului, dar iureşul cel mare încă se lăsa aşteptat sau, cine ştie, poate chiar trecuse. Nici vorbă de Mia şi de iubiţelul ei. Acum, e de presupus că aveau ceva mai bun de făcut. Dar ce putea fi mai bun decât să savurezi un asemenea mic dejun? Sincer, mâncatului chiar că i-aş duce lipsa atunci când aş fi moartă.

Ole întârzie să apară. Iar când în sfârşit o făcu, golisem deja farfuria cu fructe, după cum mântuisem şi pâinea prăjită cu jumări de ouă cu creveţi, ca şi jumătate din chifla cu mac.

— Dar pe unde ai stat atâta? l-am întrebat, ducând la gură şi cârnăciorul cel atât de micuţ şi de drăguţ. În timpul ăsta zău dacă n-aş fi ajuns de vreo trei ori la Novosibirsk.

— Am achitat totul, spuse Ole, binedispus. Lucrurile tale sunt la recepţie, iar camera a fost plătită.

— Cum, cum?

De spaimă, cârnăciorul cel atât de micuţ şi de drăguţ pur şi simplu îmi căzu din furculiţă.

— Hai, nu te mai fandosi acum. Plătitul camerei e chiar cel mai mărunt lucru pe care-l pot face, spuse Ole. Şi nici nu are vreo legătură cu ce s-a-ntâmplat între noi noaptea trecută. Am simţit-o pur şi simplu ca pe o necesitate, ca măcar cheltuielile să mi le-asum. Aşa, ca pentru o prietenă care a fost pentru mine acolo, atunci când eu… eram în mare necaz.

Chiar să fi fost lacrimi în ochii lui?

— Bine, din partea mea, fie, am spus, precipitat.

— Prea mult nici n-a fost de făcut, spuse Ole. Pur şi simplu am aruncat toate lucrurile în geanta ta de voiaj, alături de cele din baie.

— Dar n-ai dat… Te-ai uitat cumva pe sub pat şi prin sertare?

— De ce? Ar fi trebuit cumva? Ei, dac-ai uitat ceva, nu-i nicio problemă. Putem să mergem şi să căutăm mai încolo. Că doar n-o fi vorba de vreo bijuterie sau altceva de genul acesta?

— Ah, nu, am spus. Numai o… carte.

— Păi, acolo nu mai era decât Biblia, spuse Ole. Am crezut că-i a hotelului.

— Oh, nu, aia era a mea, i-am răspuns.

Ole îmi aruncă un zâmbet cald.

— Ia te uită! Nu încetez să ajung să-ţi cunosc laturi noi, Gerri. Luăm noi Biblia mai pe urmă. Într-un hotel ca ăsta nu se pierde nimic. Cum e cafeaua?

— Parcă-i din rai, i-am răspuns, apucând din nou cârnăciorul şi vârându-mi-l în gură. Cred c-o să mai iau unul. Şi, Ole? Biblia mi-o iau eu şi *singură*.

— Rahat! rosti Ole. *Mia!* Era să uit de tot de ea.

— Ca şi când te-aş crede! i-am spus.

— Nu, serios! E aici! Şi ea, şi domnul amant. Sărmanul! Aşa, la lumina zilei, chiar c-arată ca o antichitate. Terminat, ce mai. Ca şi când azi-noapte n-ar fi închis un ochi.

— Poate că nici n-a făcut-o! i-am spus.

— Dar eu cum arăt? mai întrebă Ole.

— Uimitor de bine, i-am răspuns. De unde te-ai făcut cu bronzul ăsta delicat?

— Tocmai se aşază la o masă din spate de tot. În spatele tău, în diagonală. Nu care cumva să te uiţi. Prefă-te că n-o vezi.

— Bine, dar nici n-o văd, i-am spus. Că doar n-am ochi şi-n spate.

— Şi cum să reacţionez dacă dau cu ochii de noi? Întrebă Ole, agitat.

— Păi, nu ziceai că ai un plan? i-am spus.

— Ce plan? mă întrebă Ole, tot mai agitat.

— Păi, planul ăla, care mi-a dat planul meu peste cap, i-am întors-o.

Ole nu mă asculta. Şi asta pentru că se zgâia peste umărul meu stâng, în direcţia Miei.

Am suspinat.

— Hai, termină cu uitatul la ea, i-am spus. Mai bine te-ai aşeza pe scaun aici, lângă mine. Ceea ce-o să-nsemne că ea o să te vadă, dar tu pe ea nu, iar ea n-o să vadă că tu ai văzut-o deja.

— Bine, rosti Ole şi se aşeză fără chef pe scaunul de alături. Şi-acum?

— Acum nu-ţi mai rămâne decât s-aştepţi până când apare-n zbor desertul din brânză de vaci, i-am răspuns.

La urma urmelor, şi eu eram puţin agitată. Ce-ar fi făcut Mia dacă ar fi dat peste noi? Dar eu, în locul ei, ce-aş fi făcut?

Am luat o înghiţitură din sucul meu de morcovi şi portocale.

— Ţi-ar rămas ceva pe buză, îmi atrase atenţia Ole.

— Cum?

— Pe buza de sus, spuse Ole. De la suc.

Luă un şervet şi-mi tamponă faţa cu el.

— O, aşa e bine, i-am spus. O să crape de necaz Mia când o vedea chestia asta.

Ole lăsă să-i cadă şervetul.

— Mia poate să mă pupe-n cur. Nu fac aşa ceva din pricina ei. Ţi-am spus cumva că ai o guriţă aşa, dulcică?

Apoi, mă sărută. Am fost puţin surprinsă, dar i-am făcut jocul, rezultând un sărut din acela, ca-n filme, cu tot dichisul. Iar noi doi, de buni ce ne-am arătat, mai cam fi meritat un Oscar. Mi-am înfipt o mână în părul blond al lui Ole. Ceea ce, oricum, îmi dorisem dintotdeauna să fac.

Încheiarăm sărutul abia când mobilul lui Ole se puse să sune.

— Oho!

Cu respiraţia întretăiată, Ole îl culese dintr-un buzunar al pantalonilor.

— E Mia! îmi şopti.

— Grozav! Răspunde! l-am îndemnat.

Hm, hai că nu fusese chiar aşa de rău. Parcă regretam acum că, noaptea trecută, dormisem buştean.

— Bună, iubito! spuse Ole. Cum e vremea la Stuttgart?

M-am prefăcut că îmi aranjam pantoful şi, aplecată, am privit cu grijă în spate. Undeva, pe diagonală, şedea iubitul Miei, singur la

masă. De Mia însă, nici urmă. Iubitul arăta puţin pierdut, chiar încurcat. Şi se răsuci în toate părţile, ca şi când ar fi căutat pe cineva.

— Pe-aici e o vreme fantastică, spuse Ole. Tocmai fac o cursă de jogging prin parc.

Apoi îmi făcu cu ochiul.

— Ieri seară? Ah, nimic deosebit. Am terminat nişte socoteli particulare şi m-am uitat la televizor. Dar tu? Da, înţeleg. Cursurile de perfecţionare sunt întotdeauna groaznic de solicitante. Iar aerul abia dacă se mai poate respira în sălile în care se conferenţiază. Când zici că pleci spre casă? Ai chef să mergem în seara asta la Caroline şi la Bert, la seara aceea, de bucătărit, sau, mai bine, mergem undeva să mâncăm? Da, cum vrei. Şi condu cu grijă, scumpo. Te iubesc. Pe curând.

Apoi, Ole apăsă pe tasta de încheiere a convorbirii, făcând telefonul să dispară din nou în buzunarul pantalonilor.

— Ei, cum am fost? Unde e?

— Cred că-i pe undeva, prin hol, i-am răspuns. Amantul se tot uită şi el după ea. E clar că ne-a văzut şi-a dat năvală afară, ca să te sune.

— Păi, aşa-i trebuie, spuse Ole. Acum, cinstit vorbind, Gerri. Uită-te şi tu la el! Ce are tipul ăsta şi eu nu?

Dar iar sună un telefon. De data aceasta fu cel al amantului Miei. Răspunse, după care părăsi sala.

— Ha-ha, am făcut. Asta trebuie să fi fost Mia, care i-o fi spus că nu mai poate lua micul dejun pe ziua de azi. Acum, aproape că-mi pare rău de ea. Şi chiar că-i într-o încurcătură serioasă.

Ole îmi prinse capul în mâini.

— Eşti minunată, Gerri!

— Păi, să-ţi fie de bine, i-am răspuns.

Ole se pregăti să mă sărute din nou. M-am desprins însă din mâinile lui.

— Hei! i-am spus. Acum nu se mai uită nimeni.

— Bine, dar… spuse Ole.

— Niciun *dar!* Planul tău a funcţionat!

M-am sculat apoi de la masă.

— Chiar nu-mi dau seama ce-ai obţinut sau ce-are să se întâmple după toate astea, dar ştiu că acum trebuie să mă ocup din nou de persoana mea.

Iar primul lucru pe care trebuia să-l fac era să ajung din nou în cameră şi să-mi adun tabletele de pe jos.

Nu înainte însă de-a mânca bucăţica cea gustoasă de brânză de Winzer, din Alsacia. Mmm! O plăcere!

Ole arăta de parcă ar fi fost chinuit de remuşcări.

— Îmi dau seama că ai nevoie mai întâi de o oarecare distanţă, spuse el. Totul e o poveste foarte încurcată… Mai bine zis, un mare

balamuc. Şi mai e la mijloc şi Joe ăla.

— Exact, am rostit.

M-am înfipt şi în bucata de brânză de Morbier, pe care am pus-o imediat la loc, în farfurie. Ce mai căutam eu acolo? Că zău dacă nu pierdusem destul timp cu mâncatul. Energic, mi-am aruncat pe umăr poşeta.

— Numai bine, Ole. Am petrecut o foarte… interesantă bucată de vreme alături de tine. Numai că acum chiar că mă grăbesc.

Şi cât de adevărate mi-erau vorbele. Şi, în timp ce o zbugheam din sala aceea, poştaşul era, probabil, pe punctul de a arunca epistola mea de adio în cutia de scrisori vopsită în verde a părinţilor mei. Trebuia neapărat să mă îndrept către Novosibirsk. Şi, dacă s-ar fi putut, cât mai repede.

— Gerri, Joe ăla nici măcar nu-i aşa de bun pentru tine. Tot timpul alegi bărbaţii nepotriviţi, mai spuse Ole.

M-am prefăcut însă că nu am auzit nimic.

În hol, am zărit cu coada ochiului o persoană roşcată sărind îndărătul unei coloane, dar nu m-am uitat intenţionat după ea, ci mi-am văzut pe mai departe de alergătura mea pe scări, în sus. De cum am ajuns la etajul trei, mi-am adus aminte că n-ar fi fost deloc rău dacă aş fi întrebat de cheie jos, numai că uşa camerei 324 sta căscată.

Ce mai noroc! Ceea ce însemna că nu mai trebuia să ajung din nou până jos, la recepţie şi să servesc celor de-acolo cine ştie ce poveste.

Am dat direct peste un cărucior cu tot soiul de detergenţi şi alte produse de curăţat. De după cărucior mă privi mirată o femeie micuţă şi îndesată.

De umăr îi atârna un aspirator, iar la subsuoară ţinea strâns un pământuf de praf.

— Nu aspiraţi praful! am zbierat din toţi rărunchii. E camera mea.

— Dar în cameră nu-i nimeni, îmi răspunse camerista. Şi tocmai am terminat curăţenia de dinaintea sosirii oaspeţilor următori.

— Cum adică… deja? N-am fost plecaţi decât cel mult o oră! am zbierat la ea. Aşa ceva chiar că n-am mai auzit!

— Aţi uitat cumva ceva? mă întrebă camerista.

— Da, bineînţeles!

— Dar ce anume?

— Păi…

Vita naibii! Că doar băgase de seamă că aspirase treizeci şi trei de tablete-somnifere! Blop-blop-blop… Dar ce să fi făcut? Să-i fi smuls aspiratorul din mână şi să-i fi deşertat sacul?

Camerista mă privi clătinând din cap şi o luă din loc, trecând pe lângă mine cu căruciorul şi cu aspiratorul.

Am rămas în urma ei, în cameră, cu braţele spânzurate în lungul trupului.

Pierdusem Biletul meu către lumea de dincolo se dusese naibii pe tubul unui aspirator.

Şi peste tot în Germania poştaşii erau pe drum.

Dragă Tina, dragă Frank,

Doar aşa, pe scurt şi cu toată limpezimea: testamentul meu nu este, în niciun caz, atacabil. Aşa se face că doresc ca Chisola să capete şiragul de perle, notebook-ul şi iPod-ul, chiar fără alte discuţii şi fără să-l faceţi pe copil să aibă mustrări de conştiinţă. Din partea mea, n-aveţi decât să le cumpăraţi lui Arsenius şi lui Habakuk câte un şirag de perle, câte un notebook şi câte un iPod, din banii voştri, dar întrebaţi-vă despre motivele pentru care îi preferaţi fetiţei pe băieţi, ca şi despre ce ar putea avea drept rezultat permanenta ei nedreptăţire faţă de gemeni (sic!).

Şi încă ceva: ar putea exista nişte vaci care să aibă aceleaşi obişnuinţe gastronomice ca şi voi, numai că printre oameni, în general, nu se obişnuieşte ca ceva ce a mai fost mestecat să mai fie vârât încă o dată în gură. Iar dacă vă întrebaţi de ce la voi nu gustă nimeni din salată, atunci aţi putea să vă duceţi cu gândul la observaţia Tinei din vara trecută. Citez: „Da, castronul ăsta îşi merită toţi banii. Îl folosim aproape la orice, la salată, la budincă, ca lighean pentru spălatul pe picioare sau pentru vomitat, mai ales atunci când e vorba de vreo gripă gastrointestinală.” Mai aveţi ceva de spus?

Aş mai avea eu în schimb câte ceva de zis pe tema asta, a *obiceiurilor frumoase şi a bunelor maniere,* numai că mai trebuie să termin încă cinci scrisori de adio, să închiriez o cameră la un hotel şi să dezgheţ frigiderul.

Cu salutări drăgăstoase,

Preaocupata voastră Gerri

Zece

Bineînţeles că aş fi putut urca într-un tren către *Cine-ştie-unde* şi fără somnifere. Mai exact spus, asta era unica alternativă. Căci un lucru era sigur: acasă nu mă mai puteam întoarce. Iar dacă toţi urmau să citească scrisorile mele, nu mai puteam să merg nicăieri.

Câte şi mai câte nu le scrisesem tuturor!

Spre exemplu, mătuşii Evelyn! Dacă ar fi aflat că nu sunt deloc moartă, m-ar fi strâns de gât cu mâinile ei. Probabil că nici Volker şi nici unchiul Korbmacher nu ar fi avut motive de entuziasm, cu privire la faptul că Volker nu era fiul unchiului Korbmacher. Iar mătuşa Evelyn câtuşi de puţin, bineînţeles.

Ce să mai zic de Adrian ăla, de la *Aurora!* Nu mai ştiam foarte exact, dar eram aproape sigură că apucasem să-i descriu starea sânilor mei. Dumnezeule!

Ce-am făcut? Şi ce-mi mai rămăsese de făcut acum? Aveam nevoie de o ascunzătoare ca lumea. Dar încotro s-o apuc? Nu-mi dădea prin minte decât numele unui singur om, la care aş mai fi putut în cele din urmă să apelez.

*

— Gerri, şoricelule! strigă Charly. Ia te uită, ce surpriză plăcută. Ulrich, mai pune-o farfurie pe masă. A venit Gerri la micul dejun.

— Dar ce, n-a trecut poşta pe la voi? am întrebat.

— Ba da, tocmai a fost, îmi răspunse Charly. Şi am primit un pachet de la *Babyland.* Nişte lucruşoare de-mbrăcat, o splendoare. Şi nişte ulei. Tocmai voiam să-l desfac şi să le încerc. Dar ce-i cu tine cu geanta de voiaj? mă întrebă Charly.

— Păi, pentru că… ăăă… nu mai pot să mă-ntorc la mine acasă, i-am mărturisit. Mătuşă-mea m-ar omori lovindu-mă cu crucifixul.

— Da' ce-are baba iar? Ce, ai uitat cumva să lustruieşti balustrada scării?

Ulrich, îmbrăcat numai în chiloţi-boxeri, mă bătu pe umăr.

— Bună dimineaţa, bătrânico. Cafea?

— Da, te rog, i-am răspuns, lăsându-mă să cad într-un scaun din nuiele împletite ce stătea prin preajma vechii mese de bucătărie.

Pe masă trona un pachet uriaş, înfăşurat într-un ambalaj în dungi roz şi albastre precum cerul senin, iar pe el zăceau şi două scrisori, dintre care una era de la mine.

— Bine, fiindcă, mai nou, Charly a-nceput să bea ceai de fenicul, spuse Ulrich.

— Şi tu ai bea din ăla, dacă ţi-ar fi tot aşa de rău cât mi-e mie, se

răţoi Charly şi se aşeză lângă mine. Chestia cu senzaţia de rău de dimineaţă e o minciună sfruntată. Fiindcă mie mi-e rău toată ziulica.

— Şi mie, am rostit, holbându-mă la scrisoarea mea.

Aş fi putut s-o înşfac şi s-o înghit. Ceea ce oricum experimentasem o dată, în vremea şcolii, cu un bileţel, pe care mi-l strecurase Charly.

— Ia să-mi dai bileţelul acela, domnişorico! mugise Rothe. Şi hai, mai repede! Număr până la trei. Unu, doi…

La trei, îmi şi vârâsem bileţelul în gură. Altfel nici nu se putea, căci pe peticul de hârtie scria aşa: *Rothe e un porc sadic şi neofascist, cu burta atârnând.* Şi, din păcate, chestia era şi adevărată.

— Mai ţii minte Charly cum te-am scăpat pe vremuri de Rothe? am întrebat. Şi-a mai trebuit să scriu şi de-o sută de ori: *În Germania, hârtia nu e de mâncat!*

— Da, individul ăla avea metode parcă scoase din Evul Mediu, îşi aduse aminte şi Charly. Şi când te gândeşti că nu avea decât cel mult patruzeci de ani. O chestie care-ţi dă de gândit. Fiindcă, dacă am ghinion, o să-l aibă şi plodul meu drept profesor. Oh, dar asta ce mai e? O scrisoare de la tine, Gerri? Pentru mine? Ce, nu puteai să mă suni? mai spuse ea şi râse.

Mi se făcu inima cât un purice.

— Ştii ce, Charly? Săptămâna trecută am băut şi eu cam mult… Aşa că citeşte-o şi tu ceva mai târziu.

Entuziasmată însă, Charly scoase scrisoarea din plic şi o despături. Privirea i se plimbă pe rândurile mele, de colo-colo.

— Da' de ce scrii… Da, da, e-adevărat, din păcate… Da, aşa-i, obiectul acela ruginit ar fi trebuit dezinfectat…

Chicoti, pentru ca mai apoi ochii să i se umezească dintr-o dată, de bună seamă fiindcă ajunsese la partea în care scrisesem că o prietenă mai bună ca ea nici că mai pomenisem şi că îi doream şi fetiţei ei să aibă parte de o amică asemenea ei.

— Oh, *ce frumos!* Uite, Ulrich, Gerri mi-a scris o scrisoare de dragoste. Aşa e, Gerri? Dar e aşa de dulce!

Mi-am muşcat buzele.

— La asemenea idei drăguţe numai tu te puteai gândi…

Deodată însă, fruntea începu să i se încreţească, căci, lucru cert, ajunsese la P.S. Iar ultimele propoziţii le citi cu glas tare:

— *Mai degrabă ar suporta o intervenţie la stomatolog decât să te audă cântând „Somewhere Over the Rainbow". De aceea, te rog să nu care cumva să-ţi vină ideea să interpretezi vreun „Ave Maria" sau cine ştie ce altceva cu ocazia înmormântării mele. N-aş dori ca, aflată la mormântul meu, lumea să aibă, pe nepusă masă, vreun motiv de veselie.* Cu asta ce mai e?

Ulrich mă privi şocat.

— Gerri!

— Eu… Eu…

Nici eu nu mai ştiam ce să mai spun.

Charly mă privi, rănită.

— Ia spune, Ulrich, aşa-i? Tu chiar ai zis chestia asta?

— Ăăă, da, poate, cândva… aşa, într-o doară, îi răspunse Ulrich. Bine, dar Gerri…

— Bineînţeles însă că n-ai vorbit serios, nu? i-o întoarse Charly.

— Păi, pfff, dacă mă iei aşa, direct, puţintel serios tot am vorbit şi eu, spuse Ulrich. Dar mai bine ai întreba de ce Gerri ţi-a…

— Chiar aşa, ce vrea să-nsemne chestia asta, că n-aş şti să cânt? îşi duse Charly vorba până la capăt. Sunt doar o interpretă chiar căutată. Am… contracte cu duiumul. Uite, la sfârşitul săptămânii viitoare iar o să cânt la o nuntă. Ai idee câte *Ave Maria* am cântat eu pân-acum prin biserici? Sau de câte ori am interpretat *Saving All My Love To You* sau *Candle in the Wind?* Ce, că nici nu le mai poţi ţine şirul!

— Aşa şi e, adăugă Ulrich. Dar nu de asta a zis Gerri…

— Poate că ai remarcat însă şi tu că, oriunde te-ai duce, nu apuci să cânţi decât o singură dată, am mai spus, pironindu-mi privirea în pământ. Nimeni nu te mai cheamă şi a doua oară.

— Tocmai, dar asta se-ntâmplă deoarece cânt cu deosebire pe la nunţi, iar lumea nu se căsătoreşte chiar atât de des într-o singură viaţă, explică Charly. Lucru care-i valabil şi pentru înmormântări. Ulrich, *tu* mai ţii minte cum am fost cât pe-aici să pun mâna pe pe contractul ăla cu casa de discuri, nu? Iar firma nu era nici ea de acolo! Era una care avea sub contract cele mai mare stele şi, cu toate astea, mă voia pe mine.

— Da, îi confirmă Ulrich. Numai că asta a fost înainte să te-audă cum cânţi.

Charly amuţise.

— Îmi pare rău! am consolat-o.

— Mda, şi mie! spuse Charly. Zece ani îmi sacrific pentru cariera asta şi uite cum îi vine unuia abia azi ideea să-mi spună că nu ştiu deloc să cânt! Grozavi prieteni, n-am ce zice!

— Bineînţeles că ştii să cânţi, am încercat s-o dreg. Numai că nu aşa de bine.

— Vrei să spui nu îndeajuns de bine! Uite-mă ajunsă şi la treizeci de ani şi fără de slujbă.

— Bine, dar mă ai pe mine, spuse Ulrich.

— Ştii ce, mai tacă-ţi gura, se stropşi Charly la el. Niciunul dintre voi n-are habar de muzică şi sunteţi pur şi simplu afoni.

— La fel şi tu, i-am întors-o.

— Ia potoleşte-te, se stropşi Charly şi la mine. Drăguţă prietenă! Păi, ca să-mi spui asemenea chestii nu trebuia să-mi scrii nicio scrisoare. Şi nu-ţi face griji, că la înmormântarea ta n-o să cânt! O să joc…

Se opri şi mai privi o dată scrisoarea.

— Ce vrea să spună şi rahatul ăsta cu înmormântarea? Şi de ce, mă rog, îmi laşi pernele tale cu modele cu trandafiri?

Mi-am pironit din nou privirea în pământ.

— Oh, Dumnezeule! rosti Charly.

— Am ştiut eu de cum ai intrat aici că ceva nu era în ordine, spuse şi Ulrich. Aveai privirea aia, de ceaşcă cu lapte.

— Gerri?

Charly mă privea cu ochi mari, cu mâna proptită în regiunea inimii.

— Spune-mi, *te rog,* că nu-ţi puseseşi în minte să faci aşa ceva.

— Ba am vrut s-o fac, i-am răspuns. Habar n-ai ce se petrece cu mine.

— *Spune-mi, te rog, că nu intenţionai să faci aşa ceva,* repetă Charly, de data aceasta chiar ameninţător.

— Îmi pare rău. Lucrurile nu trebuia să se petreacă astfel. Şi doar plănuisem totul atât de exact. Numai că, până la urmă, mi-a dat totul peste cap camerista.

Şi am început să plâng.

— Iar acum toţi şi-au primit scrisorile de adio şi n-am nici cel mai mic habar ce să fac!

— Ei, dar dacă tot trebuie să se smiorcăie careva pe-aici, apoi eu sunt cea mai îndreptăţită! zbieră Charly la mine. Că doar nu te gândiseşi să-mi coci aşa ceva! Sunt gravidă! Te-ai gândit şi tu la mine, măcar o clipă?

— Eu… dar, păi, trăiesc încă, i-am spus.

— Slavă Domnului, se răsti Charly şi, strângându-mă în braţe în aceeaşi clipă, aproape că mă storci. Slavă Domnului!

*

Mi-a luat peste o oră până le-am înşirat lui Charly şi lui Ulrich toată povestea, timp în care Charly se văzuse silită să sară de vreo şapte ori de la locul ei, ca să meargă şi să vomite, dintre care de cinci ori numai a încercat-o senzaţia, iar de două ori chiar a făcut-o.

M-am străduit şi eu să n-o lungesc prea mult şi să evit orice aspect filosofic al catastrofei. Ca să nu mai spun că nici nu m-am apucat să povestesc în toate amănuntele despre Ole şi mine – spre exemplu, n-am mai pomenit faptul că, la un moment dat, amândoi fusesem mai mult sau mai puţin goi – istorisind numai despre felul în care, fără vreo intenţie, Ole reuşise să mă împiedice să înghit tabletele şi despre cum, tot el fusese cel care, mai mult sau mai puţin, contribuise la faptul că tabletele ajunseseră pe jos, iar mai apoi fuseseră aspirate.

În timp ce Ulrich se arăta interesat cu deosebire de povestea cu Mia şi Ole *(Stricata aia roşcată tot a avut o aventură până la urmă?),* Charly,

în ciuda stării ei proaste, pricepu până la urmă că chestia cu Mia şi Ole nu reprezentase decât aşa, o poveste lăturalnică şi că adevărata dramă abia urma să se petreacă.

— În această situaţie, în momentul acesta toţi prietenii tăi şi toate rudele tale sunt convinse că te-ai sinucis, spuse ea.

— Nu, numai cei care au primit din partea mea câte o scrisoare, i-am răspuns. Ce-i drept, sunt destul de mulţi.

— Şi-ai tăi?

— Hm, da.

— Da' tu te-ai ţăcănit chiar de tot? se răţoi Charly la mine. O să facă infarct! Să faci bine să-i suni imediat şi să le spui că eşti încă-n viaţă.

Am scuturat din cap.

— Nu pot să fac aşa ceva, am rostit. Mama mea m-ar omorî.

— Păi, nu asta-ţi doreai? observă Ulrich.

— Tre' s-o faci, spuse Charly. Ştii doar că n-o pot suporta pe maică-ta, dar aşa ceva chiar că n-ar merita.

Sări apoi de la locul ei şi-mi întinse telefonul.

— Hai, sună!

— Dar nu mă-ncumet, i-am răspuns.

— Sună tu, o îndemnă Ulrich pe Charly. În clipa asta Gerri nu e tocmai stăpână pe ea. Ce, nu pricepi? Că doar a vorbit foarte serios. Altfel nici n-ar fi trimis toate scrisorile alea.

— Nu-mi vine să cred că într-adevăr asta voia să facă, mai spuse Charly. Nu voia decât… Nu voia decât să ne trezească pe toţi la realitate. Şi n-a fost decât o idee prostească şi venită aşa, din senin. Nu-i aşa, Gerri?

Ulrich clătină din cap.

— Gerri nu-i deloc aşa, Charly. Ea îşi face întotdeauna socoteala foarte, foarte exact. Iar acum trebuie ajutată.

— În niciun caz nu mă duc la psihiatrie, m-am împotrivit. Dacă la asta te-ai gândit!

— Bineînţeles că nu, spuse Charly.

— Cu toate că acolo ţi-ar fi locul, adăugă însă Ulrich. Iar asta ca măcar să fii împiedicată să te-arunci cumva în faţa primului tren.

— Bine, dar nu sunt tipul Ana Karenina, ci celălalt, Marilyn Monroe, l-am asigurat. Eu, una, am nevoie de somnifere, iar astea sunt acum în sacul aspiratorului cameristei de la *Regency Palace.* Ceea ce-nseamnă că nu sunt în vreun pericol acut.

Ce fraieră fusesem! Ar fi trebui să şterpelesc sacul aspiratorului. Şi-acum aş fi stat într-un compartiment de tren, alegând tabletele de prin gunoiul hotelului. Bucată cu bucată. N-ar fi fost frumos, dar măcar ar fi fost o perspectivă.

— OK, o să-i sun acum pe-ai tăi, spuse Charly. Ca să împiedicăm o catastrofă şi mai mare.

— În timpul ăsta eu mă duc să mă-ntind în pat, i-am spus.

— În niciun caz, rosti Ulrich, prinzându-mă de cot. Acolo sunt nişte foarfece.

— Lasă că nu-s nici tipul harachiri, i-am răspuns, arătând, aluziv, către stativul de cuţite de pe bufetul de vizavi. Şi cât n-aş fi dat să fi fost!

Charly formase deja numărul alor mei.

— Da, bună dimineaţa, doamnă Thaler, aici e Charly, Charlotte Marquard. „Groaznica aia de Charlotte". Ascultaţi, doamnă Thaler, în caz că v-aţi deschis deja corespondenţa… Cum? N-aţi deschis-o? Bine, atunci cel mai bun lucru ar fi să nici n-o faceţi… Da, o scrisoare de la Gerri, exact, bine-ar fi să n-o deschideţi, fiindcă… Gerri şi-a zis să facă o glumă, adică toată scrisoarea e doar o glumă proastă, nu, *n-o deschideţi*! Şi nici măcar să nu vă dea prin cap s-o citiţi. Ei, drăcia naibii, de ce nu vreţi să m-ascultaţi… Gerri este bine, serios, e chiar aici, lângă mine. Da, nici eu nu ştiu ce vrea să-nsemne chestia asta, dar… Mda, pe undeva are şi ea dreptate, căci i-aţi spus mereu numai răutăţi în legătură cu părul ei… Nu mai citiţi mai departe, fiindcă, aşa cum v-am mai spus, tabletele acelea le-a… o cameristă de hotel… iar ea-i aici sănătoasă şi în toată regula… da, dar Klaus acela era „cu-adevărat" o sumă absolută de scârboşenii şi oricine ar fi stat bine cu toate cele cinci simţuri, nu l-ar fi manevrat decât aşa, cu cleştele… Nu, la şaisprezece ani, Hanna Koslowski încă mai citea cărţi cu ponei, după cum tot ea, îşi scrijelise şi *I love Black Beauty*{23} pe toate învelitorile cărţilor şi caietelor… Ascultaţi-mă puţin… Da, o să-i spun, chiar dacă, probabil, nu ăsta-i momentul cel mai potrivit… Dar poate că şi dumneavoastră ar trebui să… Doamnă Thaler! Cel mai bine ar fi să-i sunaţi chiar acum pe cei cărora Gerri le-a mai trimis scrisori din acestea, de despărţire, ca să nu stârniţi panică… Da, vă-nţeleg… Nu, cu siguranţă că mătuşa Hulda n-o s-o scoată din testament numai pentru atâta lucru… Bine, dar asta-i o meserie onorabilă, de care aţi putea fi mândră, mama mea ar plesni chiar de ciudă… dar… Ah, ştiţi ce? Nici nu mă mai miră atunci că Gerri are crizele astea de depresie! Sunteţi o mamă îngrozitoare şi tot timpul mi-am dorit să v-o fi spus.

Charly apăsă pe tasta de încheiere a convorbirii şi-i aruncă lui Ulrich aparatul.

— Vaca asta nătângă iar se gândeşte numai la ea! Iar noi trebuie să ne facem mereu griji c-ar putea face vreun infarct. Ce mai, e foc de supărată pe Gerri.

— Şi, bănuiesc, n-o fi nici singura, spuse Ulrich. Pentru numele lui Dumnezeu, Gerri, dar ce-ai fost în stare să le scrii ălora?

Mda, pentru numele lui Dumnezeu, oare ce le scrisesem „ălora"?

— *Trebuie* s-ajung la Novosibirsk, am rostit, în şoaptă. Trebuie să m-ascund pe undeva.

Telefonul din mâna lui Ulrich se porni să sune.

— Vă rog, ascundeţi-mă! m-am rugat.

— Gerri, eu cred că cel mai bine… începu Ulrich.

— Da, vă rog!

— Bine, Gerri, dar nu-i deloc de glumit cu asemenea ieşiri. Un tratament psihiatric…

— O punem în camera copiilor, îi completă Charly vorbele. Că acolo pot s-o am sub ochi zi şi noapte.

— Mulţumesc, am mai rostit. Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc!

*

În casa mătuşii mele totul era cufundat în linişte. Aplecate de spate, ne-am furişat pe sub ferestrele laterale şi, cu paşi uşori, ne-am cocoţat pe scara de incendiu. Inima îmi bătea, gata-gata să-mi iasă din piept, iar mâinile îmi tremurau în asemenea hal, încât m-am chinuit serios să nimeresc gaura cheii.

— Habar nu am de ce fac una ca asta, am şoptit. Că dacă m-ar prinde mătuşa Evelyn, chiar că aş feşteli-o.

— Dar ai nevoie de lucrurile tale, îmi şopti Charly. Dac-aş fi venit de una singură, m-ar fi putut arestat pentru hoţie. Şi, în orice caz, să ştii că mătuşa o să fie foarte fericită că n-ai murit încă.

— Se vede că nu-mi cunoşti rudele, i-am întors-o.

Atunci când am reuşit să descui uşa, am remarcat că cineva ne-o luase deja înainte. Iar acel cineva era tocmai mătuşa Evelyn. Stătea la masa mea de bucătărie, cu mâine vârâte în caseta mea de bijuterii.

Se sperie cel puţin tot atât cât m-am speriat şi eu. Eu, una, am rămas locului, de parcă aş fi prins subit rădăcini, holbându-mă în direcţia ei. Mătuşă-mea se holbă şi ea la mine.

Numai Charly îşi păstră cumpătul şi spuse:

— Bună dimineaţa! Nu vă deranjaţi. Nu voiam decât să luăm câteva lucruri. Şi nu vă speriaţi, că nu-i spiritul lui Gerri, e Gerri însăşi.

— Văd şi eu, se stropşi mătuşa Evelyn. Dorothea m-a sunat deja şi mi-a zis că ţi-ai permis numai aşa, o glumă proastă, fără nici un Dumnezeu. Nici eu n-am crezut niciun minut în toată povestea.

— Îmi pare rău, am îngăimat. N-am vrut…

— Maică-ta se dă de ceasul morţii, îmi spuse mătuşa Evelyn. Trebuie să dea telefon pe la toţi şi să le explice că nu te duce mintea nici să-nghiţi nişte somnifere.

— Ia ascultaţi aici, se răsti Charly.

— Dac-o afla şi mătuşa Hulda… mai ameninţă mătuşa Evelyn.

— Dar ce cauţi tu de fapt prin caseta mea cu bijuterii?

Oscilam între ruşine, spaimă şi furie.

— Nimic, îmi răspunse mătuşa Evelyn. Şi să-ţi fie un lucru limpede

de-acum înainte: asta nu mai e locuinţa ta. Ai renunţat la închiriatul ei. Iar cu tot ce-ai făcut, te-ai lins pe bot de orice drept de-a mai locui pe-aici.

— Bine, dar mai sunt pe-aici şi lucruri de-ale lui Gerri, spuse Charly. Ba chiar şi bijuteriile ei.

Mătuşa Evelyn închise capacul casetei.

— Nu cumva vreţi să insinuaţi că aş fi interesată de flecuşteţele astea ieftine?

— Păi, cam aşa stăteau lucrurile, îi răspunse Charly.

— N-ai dat de urma a ceea ce căutai, nu?

Cu vorbele astea, am făcut un pas înspre mătuşa Evelyn. Ştiam sigur ce era în mintea ei.

— Inelul cu acvamarin şi şiragul de perle nu erau în casetă.

— Ce prostie! Cu toate că, de drept, mi-ar cam aparţine, îmi răspunse mătuşa Evelyn. Şi tu ştii asta foarte bine.

Charly se hotărî să n-o mai bage în seamă pe mătuşă. Îmi aduse geamantanul din nişa în care-l ţineam şi-l trânti pe pat.

— Dumnezeule, Gerri, prea multe lucruri nici nu mai ai! Dar ce-ai făcut din locuinţa asta?

— Am curăţat-o, i-am răspuns, fără s-o scap din ochi pe mătuşă.

— De maică-ta chiar îmi pare rău, spuse mătuşa. Ce pedeapsă pe capul ei o asemenea fiică! Am zis-o eu dintotdeauna, copil de pripas, fără niciun Dumnezeu!

De data asta, furia îmi dădu pe-afară.

— Nu mă mai tot face copil de pripas, mătuşă Evelyn!

— Dar n-o spun deloc cu rea intenţie, îmi răspunse mătuşa. Aşa ai fost tu de când mă ştiu, ultrasensibuă. Nu te mai crede şi tu chiar atât de importantă.

— În legătură cu tema asta, a copilului de pripas, te-ai uitat şi tu prin manualul meu de biologie, mătuşă Evelyn?

— De ce, din pricina aluziilor tale infame din scrisoare?

Mătuşa îşi încrucişă braţele.

— Până şi-un orb poate vedea că Volker e băiatul lui Reiner – părul, picioarele crăcănate, nasul… Iar în caz că-ţi închipuiseşi c-ai să poţi s-arunci vreo sămânţă de vrajbă, mă văd silită să te dezamăgesc: ai împroşcat în zadar cu venin.

— Tu ar trebui să ştii cel mai bine, mătuşă Evelyn, i-am răspuns, luându-mi laptop-ul de pe masă. Că Mendel ăla sigur habar n-avea de nimic.

Charly deschise sertarul comodei.

— Măcar ceva lenjerie mai ai şi tu, nu?

— Numai piesele aşa, mai acătării, i-am răspuns.

— Păi, nu-s decât trei, îmi răspunse Charly.

— Da, i-am confirmat, regretând profund că aruncasem toţi chiloţii

aceia, de culoarea pielii, care îţi ascundeau burta, şi care mă costaseră o avere.

— Locuinţa trebuie eliberată cât mai curând, decretă mătuşa Evelyn. Şi trebuie renovată. Ar fi chiar mai frumos dacă ne-ai lăsa-o într-o stare locuibilă şi ne-ai scuti de toată munca necesară ca s-o scoatem la lumină. Ca să nu-ţi mai spun că ne mai datorezi şi chiria pe următoarele trei luni.

— Hei! Da' mai opriţi-vă puţin, spuse Charly. Nepoata dumneavoastră tocmai a trecut printr-o tentativă de sinucidere şi, în loc să vă bucuraţi că mai e încă-n viaţă…

— Bine, dar toată povestea asta nu-i decât teatru, îi răspunse mătuşa Evelyn. Numai şi numai ca s-ajungă şi ea, în sfârşit, în centrul atenţiei. Ca atunci când, tot aşa, cu bună ştiinţă, a reuşit să facă praf porţelanurile de Meissen. Îl cunosc pe copilul ăsta de când s-a născut şi ştiu cei poate pielea.

Numai că, de data asta, mi-ajunsese şi mie.

— Unchiul Korbmacher mi-a citit scrisoarea? mi-am aruncat întrebarea. Dar Volker?

Mătuşa Evelyn nu-mi răspunse la întrebare. Spuse totuşi ceva:

— În toţi anii ăştia te-am luat şi te-am ţinut aici, la noi, şi-aşa ne mulţumeşti tu?

— Deci nu au citit-o, i-am spus. La urma urmelor, nici nu ţin morţiş să le-o arăt. Cu toate că, dacă Volker a fost cumva atent prin şcoală, la ora de biologie, probabil că s-a tot întrebat el pân-acum de culoarea ochilor lui. Dar poate că a închis totul în el.

— Ţii cu tot dinadinsul, cu asemenea acuzaţii infame şi scornite, să tulburi fericirea unei familii?

Ochii mătuşii pur şi simplu ardeau.

Charly, care înghesuise între timp în geamantan tot ce-i picase în mână, se opri şi mă privi, plină de nădejde.

— Nu vreau să dau peste cap nicio familie fericită, am început. Dar n-am niciun chef să plătesc chiria pe încă trei luni şi nici să fiu nevoită să renovez pe-aici. Dacă stărui însă, află că insist şi eu să-i dau niscaiva lecţii de genetică unchiului Korbmacher. Sau mătuşii Hulda.

— Bine, dar ăsta-i şantaj, şuieră mătuşa Evelyn.

— Dacă ţi-aş pune în vedere să-mi plăteşti lunar 1.000 de euro, *atunci* aş zice şi eu c-ar fi vorba de-un şantaj, i-am întors-o. Şi hai, zău, mie chiar că mi-o poţi spune. Cine-a fost norocosul?

— Infamie! se stropşi mătuşa Evelyn.

Charly trase fermoarul geamantanului şi-l ridică de pe pat.

— Restul îl luăm noi mâine.

— Pun pariu ca fost unchiul Fred, mi-am continuat ideea. În orice caz, dacă m-aş lua după culoarea ochilor, el s-ar potrivi cel mai bine.

Mătuşa Evelyn nu mai scoase o vorbă.

Dragă Britt,

Din păcate trebuie să refuz invitaţia de participare la întâlnirea clasei, deoarece, în vinerea care vine, voi deceda în urma unei supradoze de somnifere şi nu mă voi mai putea deplasa.

Cu siguranţă că arzi de nerăbdare să afli ce drum am urmat în viaţă, ca să te poţi simţi şi tu mai importantă decât ai fi. Ei, bine, n-am chiar nimic de ascuns!

Sunt necăsătorită, nu am niciun prieten şi, de câţiva ani încoace, n-am mai făcut şi eu sex ca lumea. Locuiesc cu chirie într-o garsonieră, mi-am întrerupt studiile de germanistică încă din cursul primului semestru şi, de la examenul de bacalaureat încoace, am pus pe mine fix patru kilograme şi jumătate. Toate prietenele mele sunt măritate şi fericite şi/sau au copii minunaţi. Conduc un *Nissan-Micra,* vechi de vreo paisprezece ani, mi-au ieşit deja primele patru fire de păr alb în cap, iar seara mă uit cu plăcere, pe DVD, la ecranizările după Jane Austen. O dată pe săptămână, mă duc şi fac curăţenie în casa mătuşii mele. De zece ani scriu romane de dragoste pentru Editura *Aurora.* Pseudonimele mele sunt *Juliane Mark* şi *Diana Dollar,* numai că acum, din păcate, cărţile mele nu mai sunt cerute. Starea actuală a averii personale înregistrează un deficit de 498 de euro şi 29 de cenţi. În afară de asta, mai sunt şi nevrotică depresivă şi n-am câştigat în viaţa mea vreun *„Beatle”*. Mulţumită?

Şi încă ceva! Să ştii că n-am fost eu cea care ţi-a înmuiat cozile în clei şi ţi le-a lipit de spătarul scaunului, chiar dacă, cu atâta convingere, aşa i-ai dat de înţeles lui Rothe. Pe atunci, în ciuda tuturor explicaţiilor şi dezvinovăţirilor, am fost nevoită să scriu de o sută de ori: *O domnişoară germană nu trebuie să fie pizmaşă pe podoabă capilară minunată a alteia.* Iar tu, făţarnică, ai rânjit printre lacrimile tale de crocodil. De parcă aş fi tânjit vreodată după părul tău lins şi destrămat! Chiar aşa stând lucrurile, n-o să-l dau nici azi în vileag pe adevăratul făptaş, rămânând solidară până la moarte!

Gerri Thaler, născută „gură căscată de broască”

Unsprezece

Jos, la baza scării de incendiu, şedea Johannes Paul în maşinuţa lui, blocându-ne trecerea.

— Ge-eh-ri-hi? E-adevărat ce spune mama?

— Nu, sigur că nu. Aia vorbeşte numai prostii, îi răspunse Charly. Hai, fă loc, măi, Sfinte Petre. La urma urmelor n-o fi asta Poarta Raiului.

Chicoti pe seama glumei ei, însă faţa lui Johannes Paul rămase imobilă.

— Mă cheamă Johannes Pa-haul. Petru e fraaa-tele meu. Ge-eh-rihi? E-adevărat ce-a spus mama?

— Ia ascultă, măi, flaşnetă, eşti surd? se mai sumeţi o dată Charly la el. Vrem şi noi să trecem!

— Bine, dar ce-a spus mama ta? l-am întrebat.

— A spus că tu nu-l iubeşti pe Iisus, rosti Johannes Paul.

— Dar… îl iubesc foarte mult pe Iisus, i-am răspuns, cu destulă convingere.

— Mişcă-ţi gioarsa asta de maşină la o parte, că acum scap pe jos notebook-ul, mai spuse Charly. Iar asta ar fi cam scump pentru maică-ta!

— Da' mama zice că l-ai întristat tare mult pe Iisus, spuse Johannes Paul, în vreme ce, lent, îşi dădea înapoi maşinuţa. Da' ce-ai făcut de l-ai supărat pe Iisus?

— Am… Am… Dar Iisus nu-i deloc supărat, m-am încurcat în vorbe.

— Chiar aşa, spuse Charly. Ăla-i mai rezistent decât îţi închipui tu. Ca să nu mai spun cât de generos e. Şi chestia asta poţi să i-o spui liniştit şi maică-tii.

— Da' ce ai fă-hă-cut? insistă Johannes Paul.

Hilla îşi făcu apariţia în cadrul ferestrei de la bucătărie.

— Hai la masă, Johannes Paul, îi spuse copilului, privindu-mă cu răceală.

Charly n-o băgă deloc în seamă.

— Îi e greu unui copil să-nţeleagă de ce îi vine cuiva aşa, nitam-nisam, s-o dea încolo de viaţă minunată, după ce i-a fost dăruită de Iisus. Cinstit vorbind, şi pentru noi, adulţii, e de neînţeles.

Am simţit o nevoie urgentă să mă apăr. Numai că nu ştiam cum.

— Bine, dar viaţa mea nu e chiar aşa, o minunăţie, am spus. Ba e chiar cam… E o viaţă înfiorătoare. Numai că, pentru aşa ceva, nu dau eu vina pe Iisus.

— Viaţa ţi-ai căpătat-o din mâinile Domnului, dar ceea ce faci din ea este propria ta răspundere, spuse Hilla.

— Bine-bine, poate aşa, vreo cincizeci la sută, am completat.

Şi atunci, Hilla îşi propti mâinile în solduri.

— Înfiorătoare? Înfiorătoare? Zici că viaţa ţi-e înfiorătoare? Dar eşti sănătoasă, nu? Ai un acoperiş deasupra capului şi-ai avut tot timpul burta plină, nu? strigă, neaşteptat de temperamental, ochii-i fulgerându-mă cu furie îndreptăţită. Ai idee cât de mulţi pe lume sunt cei cărora le merge rău? Sau cum trăiesc atâţia şi atâţia, prin ţări în care domneşte războiul, foametea şi sărăcia? Sau câţi nu sunt aceia care şi-ar dori şi ei un trup sănătos? Nu faci decât să păcătuieşti faţă de Dumnezeu dacă nu preţuieşti cât de bine-ţi merge.

Mi-am muşcat buzele.

— Nici nu ştii ce tare mă calci pe nervi, spuse Charly, prinzându-mă de cot şi zorindu-mă mai departe. Fanatică religioasă plină de ea! Ai idee câte parale or să fie siliţi să dea copiii tăi, atunci când vor fi mari, pe terapie? *Îl supăraţi pe Iisus dacă vă certaţi. Îl supăraţi pe Iisus dacă faceţi tărăboi. Îl supăraţi pe Iisus dacă faceţi pipi pe voi.* Iar dacă e cineva pe-aici care păcătuieşti, apoi acela eşti chiar tu! Atât că tot tu eşti cea care nu-şi dă seama de aşa ceva. Haide, Gerri, să ne cărăm de-aici înainte să-nceapă din nou să stropească de jur-împrejur cu agheazmă.

Ajunsă în maşină, am izbucnit în plâns.

— Până la urmă, Hilla are dreptate, m-am smiorcăit. Dacă şi-ar pune capăt vieţii toţi ăia cărora le merge mai rău decât mie, s-ar rezolva dintr-o mişcare şi problema suprapopulării.

— Bineînţeles că or să existe mereu oameni cărora o să le meargă mai prost, spuse Charly. Hai, mănâncă-ţi legumele, gândeşte-te că sunt copii în lumea a treia care ar fi fericiţi dacă ar avea ceva de mâncare. Nu te mai văita atâta că te-ai lovit la genunchi şi gândeşte-te la oamenii care nu mai au picioare deloc. Nu mai plânge că ţi-a murit pisica, atâta vreme cât sărmana Katerina Lemuşkaia şi-a pierdut în masacrul de la Vladivostok bărbatul, fiii şi fiicele.

Adevărul era că nu mai citisem un ziar de nu mai ştiam când.

— Dar cine-i Katerina Lemuşkaia şi ce-i cu masacrul acela, de la Vladivostok?

Charly suspină.

— Habar n-am, am scornit şi eu totul. Nu vreau să spun cu asta decât nu există vreun etalon al nenorocirii. Nenorocirea e relativă.

— Sărmana Katerina Lemuşkaia, am rostit, punându-mă pe un plâns de-a dreptul amar pe seama sortii teribile a femeii aceleia, chiar dacă ea nici nu exista în realitate.

Deodată, începu să mă doară din nou şi măseaua.

*

Dar nu toată lumea îmi purta pică fiindcă încă mai trăiam. Aşa se face că unii chiar se bucurară. Asta a spus cel puţin Ulrich, care

preluase toate telefoanele de la acest sfârşit de săptămână. Sunaseră şi surorile mele, Caroline şi Bert, Marta şi Marius, dar şi mătuşa Alexa şi vărul Harry. Cu toţi stăruiau în a-mi transmite că erau fericiţi să mă ştie încă în viaţă. În orice caz, asta spunea Ulrich. Eu, una, nu mă duceam la telefon, scuturând numai din cap aşa, pe muteşte, atunci când îmi întindea el receptorul. Găseam pur şi simplu imposibil să vorbesc cu cineva. Mi-era o ruşine amarnică. Şi mai eram şi destul de sigură că nici mătuşa Alexa şi nici vărul Harry nu intenţionau să-mi adreseze vorbe prea măgulitoare. Probabil că nici Lulu şi nici Tina.

— O să vă sune Gerri, mai târziu, rostea Ulrich, notând totul, asemenea unei secretare destoinice.

Din când în când, îmi făcea o mică sinteză:

— Lulu a întrebat dacă mai ai cumva adresa de e-mail a unui anume *hammerhar31* şi dacă treizeci şi unu acela înseamnă ceea ce-şi închipuia ea că ar însemna. Tina vrea să ştie de ce fel de baterii are nevoie mp3 player-ul, iar vărul Harry a spus că nu mai eşti între Franziska şi unchiul Gustav, ci după o anume Gabi, care şi-a anunţat sosirea de curând.

Tot sfârşitul de săptămână am şezut sau am zăcut pe canapea – în camera de repetiţii a lui Charly, viitoarea cameră a copilului – zgâindu-mă la pereţi sau la tavan. Jaluzelele erau lăsate, aşa că nu puteam vedea dacă afară era zi sau noapte. Şi, la urma urmelor, mi-era indiferent.

Nu mi-aş fi închipuit că se putea întâmpla aşa ceva, dar acum îmi mergea şi mai rău decât înainte de sinucidere. Înainte de sinuciderea ratată, vreau să zic. Ce să spun, mare scofală de planificare! Ceea ce însemna că ar fi trebuit să-mi iasă din cap presupusul meu talent organizatoric. O planificare ca lumea ţine cont şi de imprevizibil, iar asta ar fi trebuit să-mi fie limpede. Şi ar fi trebuit să-mi fi alcătuit măcar un aşa-numit *plan B*.

Cel puţin încetase din nou durerea aceea, de măsele.

Mă uitam pe tavan. Cu câţiva ani în urmă, izolasem camera cu cartoane de ouă, pentru ca vecinii lui Charly să nu fie deranjaţi de cântările ei. Arătau destul de ciudat aşa, unul lângă altul, lipite pe pereţi şi pe tavan, iar Charly le vopsise cu vârf şi îndesat în violet-închis şi alb-cremos.

— Chiar dacă e cu-adevărat foarte practic să antifonezi camera copilului, eu, una, m-aş gândi totuşi la un alt aranjament, fără cartoane de ouă, am spus, de îndată ce Charly apăru din nou în cameră, lăsându-se să cadă lângă mine, pe canapea.

— Vrei să spui unul aşa, în albastru-deschis, cu norişori? mă întrebă Charly. Da, la acela m-am gândit şi eu. Acum am timp berechet, de vreme ce, în curând, şi-aşa o să cânt numai în cada de la baie.

— Sincer, îmi pare foarte rău, Charly. Ştiu ce mult îţi place să cânţi.

Şi n-ar fi trebuit să-ţi stric asemenea plăcere.

Am suspinat.

— Ei, lasă că sunt o grămadă de alte lucruri care-mi fac şi ele tot atâta plăcere, spuse Charly. Din păcate, ai şi tu dreptate: chiar că nu-s nici măcar aşa, mediocră. Şi ar fi trebuit să-mi fi dat seama de asta cu mult mai devreme, atunci când m-a făcut atentă altcineva. Numai că aşa-s oamenii: lucrurile importante nu le spun semenilor lor. Şi cred că tu ai dat un exemplu bun, creând un precedent. Aşa am ajuns să-l sun şi eu pe tatăl meu şi să-i spun că ar trebui să facă ceva neîntârziat împotriva halenei ăleia a lui.

— Parc-aud că nu s-a bucurat câtuşi de puţin, i-am întors-o.

— Nu, dar dac-ar sta şi el să se gândească puţin, ar trebui să se considere chiar fericit că i-am spus-o. Cu toţii îi simt duhoarea, dar unul nu se găseşte să-i dea şi lui o şansă să schimbe ceva, iar chestia asta nu-i deloc cinstită, nu? În privinţa adevărului, n-ar trebui să ne menajăm mai deloc. Gerri, tu nu vrei să mănânci ceva?

Scuturând din cap, am refuzat.

— Că nu te-oi fi gândind acum tot timpul cum ai putea să-ncerci s-o faci din nou? mă întrebă Charly.

— Ei, nu chiar aşa, tot timpul, i-am răspuns. Pentru că în rest încerc să-mi aduc aminte cui i-am mai scris şi cam ce i-am mai scris.

— Bine, dar toate astea trebuie să mai fie încă în calculator, spuse Charly. Sau te pomeneşti că le-oi fi şters?

— Fireşte, i-am răspuns. Am şters, curăţat şi aruncat aproape totul. Ştii, am vrut să nu mai rămână decât lucrurile adevărate!

— Asta-i clar doar, spuse Charly. La urma urmelor, ceva bun tot a-nsemnat chestia asta. Ai scăpat şi tu de tot balastul şi-acum o s-o poţi apuca pe un drum complet nou.

— Fără serviciu, fără bani, fără locuinţă, i-am răspuns. Şi-unde mai pui că toţi sunt supăraţi nevoie mare pe mine.

— Ei, numai ciudaţii din familia ta sunt supăraţi. Cât priveşte serviciul, ai putea să-ncepi să-ţi cauţi altceva, la o altă editură, mai spuse Charly. Poate că n-oi şti *eu* să cânt de-adevăratelea, dar *tu* chiar poţi scrie!

— Da, dar nu mi se mai *dă voie*. Şi după ce l-am mai şi batjocorit pe redactorul-şef de-a lungul a vreo trei pagini, mi-am anulat şi cea mai mică dintre cele mai mici şanse.

M-am plesnit cu palmele peste faţă.

— Şi, dacă mă gândesc mai bine, mi se părea chiar un tip de treabă.

Ulrich căscă uşa şi-şi vârî capul înăuntru.

— Caro şi Bert sunt aici, anunţă el.

— Nu vreau să văd pe nimeni, am spus, în timp ce Caroline dădu buzna pe lângă Ulrich, aruncându-se dramatic, în genunchi, în faţa canapelei, pentru a mă îmbrăţişa.

— Gerri, oh, Dumnezeule, vai dar ce spaimă mi-ai tras, sunt aşa de bucuroasă că n-ai făcut-o, nu mi-aş fi iertat niciodată că n-am băgat de seamă, şi eu care mi-am închipuit mereu că eşti fericită, doar eşti un om vesel şi minunat, şi toţi ţin la tine, mai ales copiii, că doar de ce-ţi închipui tu că te-am vrut drept naşă a lui Flo, că întotdeauna am considerat liniştitor să-mi închipui că te-ai ocupa de ea în caz că ni s-ar întâmpla nouă ceva, ah, Gerri…

— Îmi pare rău, am murmurat.

— Uite-ţi inelul, adăugă Caroline. E minunat şi e aşa de drăguţ că te-ai gândit să i-l laşi lui Flo, dar mi-ar fi cu mult mai drag dacă i l-ai dărui tu însăţi, abia peste vreo patruzeci de ani sau cam aşa ceva…

Şi, cu vorbele astea, îmi împinse pe deget inelul cu acvamarin.

— Şi cu iepuraşul cum rămâne? am întrebat. Mi-e teamă că peste patruzeci de ani o să fie cam târziu pentru aşa ceva.

Caroline suspină.

— Ştii, până la urmă tot eu o să fiu obligată să fac toată munca… Loc însă am avea destul, iar Florine e deja chiar foarte înţeleaptă… Da, cred c-o să primească un iepuraş.

— Măcar asta, am comentat.

Bert se sprijini de cadrul uşii.

— Ulrich zice că ţi-ai pierdut slujba. Dar de ce n-ai spus nimic despre asta? Uite, la firma noastră căutăm de mult pe cineva pentru birou. Şi cred c-ai câştiga, în orice caz, cam tot atât cât scoteai din scris.

— Păi, ar fi… i-am răspuns şi mi-am dres glasul. Mulţumesc.

— Iar în privinţa bărbaţilor… hei, Gerri, o femeie drăguţă, cu simţul umorului şi cochetă cum eşti tu se mărită destul de devreme, spuse Bert.

— Exact, rosti şi Ulrich.

— Bine, dar *tu* nu m-ai vrut, i-am răspuns.

— Ba *tu* nu m-ai vrut pe *mine,* mi-o întoarse Ulrich.

— Păi, da, fiindcă nu m-ai vrut tu, i-am spus.

— Acum, cât mai stai aşa, ar trebui să te bucuri de libertatea pe care-o ai, spuse Bert. Să ştii că nu-i întotdeauna chiar aşa de grozav să duci în spinare o familie şi o ipotecă. Uneori aş da orice numai ca să mai pot dormi şi eu mai mult duminica dimineaţa.

— Nătărăule, se stropşi Caroline. Felul ăsta de-a gândi e tipic bărbătesc. Chiar şi-aşa, fireşte că-i ceva adevărat la mijloc, Gerri. Uită-te şi tu cât de distractiv poate fi să n-ai nimic pe cap. Gândeşte-te doar la Bridget Jones.

— Prost exemplu, interveni Charly. Până la urmă, aia tot are parte de Colin Firth.

— Bine, dar doar aşa, în film, preciza Caroline.

— Da, dar gândiţi-vă şi voi la toate căsniciile care nu merg, spuse şi

Bert. Nu ştiţi voi, dar la Mia şi la Ole, năprasnic ce bate criza la uşă.

— Ce spui? se prefăcu Charly mirată.

— Şi-ncă cum! adăugă Bert, clătinând din cap. A trecut Ole aseară pe la noi şi ne-aruncat nişte aluzii indubitabile. Mia…

— …stricata, completă Caroline.

— …îl înşală, spuse Bert. Acum, lasă că nici reputaţia lui Ole nu-i chiar aşa de imaculată. Rahat, tipul arăta ca terminat. Zău dacă-l mai văzusem până atunci în halul ăla.

— Mda, dar să vezi ce şoc a avut atunci când i-am povestit de chestia cu Gerri, spuse Caroline. Pur şi simplu s-a făcut alb la faţă.

— Aşa-i, confirmă Bert. Cred c-a şi-ntrebat de vreo cinci ori dacă eram siguri, vrând să afle toate amănuntele.

— Chiar aşa? spuse Charly. Dar Mia unde era?

— Cică acasă, în pat, cu o migrenă, ne mai informă Bert. Probabil terminată gata în urma cursului ei de perfecţionare.

— E o bestie, spuse Caroline. Am spus-o mereu. Acum însă trebuie s-o luăm şi noi din loc, căci babysitterul e tocmit doar pentru o oră.

Mă sărută pe obraz.

— Numai bine, Gerri, iar voi doi aveţi grijă serios de ea.

— Cum să nu, spuse Charly, punându-şi mâna pe burtă. Doar dacă nu-mi vine să mă duc să vomit.

— Ha-ha, făcu Caroline. Treaba cu vomitatul e curată joacă de copil în comparaţie cu ceea ce te aşteaptă mai încolo.

*

Aş fi rămas pentru totdeauna să zac pe canapeaua aceea, din apartamentul lui Charly, dar mă lămurisem deja că aşa ceva nu era posibil. De fapt, nu aveam decât trei posibilităţi, fără ca dintre ele să-mi fi surâs vreuna: ori mai încercam o dată, ori mă lăsam internată într-o instituţie medicală, ori îmi duceam viaţa mai departe, oricum ar fi fost.

Duminică seara, Ulrich intră în cameră, aducând din nou un bileţel, pe care mi-l citi: *Măică-ta îţi transmite că mâine dis-de-dimineaţă, la ora opt, trebuie să fii în faţa uşii ei sau, de-acum înainte, nu te mai numeşti fata ei. Dacă ţi-ai putea închipui cât de cât prin ce iad trebuie să treacă ea în perioada asta din pricina ta. Iar dacă încă o dată o să i se mai povestească la telefon de escapadele tale pline de prost-gust şi de laşitate, va fi nevoie să se interneze în vreo clinică din pricina problemelor cu inima.*

— Bine, spuse Charly. Păi, după capul meu, acolo ar şi merita să stea.

— *Un lucru măcar ai putea face şi tu, să răspunzi din proprie iniţiativă la telefon şi să-ţi explici purtarea,* mai spune maică-ta, adăugă Ulrich.

— Ah, rahat! i-am răspuns.

— Nu trebuie să te duci deloc, hotărî Charly. Las-o pe maică-ta să se-agite.

— Dar n-o ştii pe mama. Vorbeşte cât se poate de serios, am spus. Niciodată n-am s-o mai pot privi în ochi.

— Ei şi? În cel mai rău caz te-ar putea dezmoşteni şi uite-aşa n-o să te mai alegi tu cu niciun leopard de porţelan! Ooo, şi ce păcat, spuse Charly.

— Dar are şi ea dreptate. Chiar că mă port cu laşitate, am spus.

— Să ştii că nu sunt chiar convinsă, insistă Charly. Mie-mi pari chiar foarte curajoasă. Să scrii toate scrisorile alea şi mai apoi să mai şi rămâi în viaţă…

— Bine, dar n-a fost deloc cu bună intenţie, spuse Ulrich. Dumnezeule, Charly, de câte ori trebuie să-ţi explic chestia asta?

— Lasă că ştiu eu, i-o trânti Charly, imperturbabilă. Oameni buni, voi chiar subapreciaţi subconştientul! Iar ăsta a vrut conflict. A vrut acţiune. Se săturase de rahatul ăsta atât de politicos şi atât de fals.

— Minunat, am spus. Şi-acum trebuie să plătesc eu toate oalele sparte. Îmi urăsc subconştientul ăsta.

Dar poate că Charly avea totuşi dreptate, căci, cu toate că mai degrabă m-aş fi chircit pe canapea, subconştientul ăla mă trezi a doua zi devreme, alungându-mă din pat.

Şi fix la ora opt am sunat la uşa alor mei.

Îmi deschise uşa tatăl meu. Arăta oarecum obosit şi parcă ceva mai bătrân decât de obicei.

— Bună, tată, am rostit.

— Bună, Gerri, îmi răspunse el.

Nu-mi făcu nicio mutră, dar nici nu se repezi, ca în alte daţi, să mă îmbrăţişeze sau să mă sărute.

— Vezi că maică-ta e-n bucătărie.

— Ştii, cea care se află acum în faţa ta nu-s eu, am ţinut să-i spun. E subconştientul meu.

Nicio tresărire pe chipul tatălui meu.

— Maică-ta nici nu vrea să te mai vadă. Tocmai a primit nişte flori. De la mătuşa Hulda.

— Oh, am făcut. Şi eu care credeam că i-aţi spus adevărul mătuşii Hulda, cum că nu… deloc nu m-aş fi… Crezi c-ar fi cazul să fac calea-ntoarsă?

— Nici să nu-ndrăzneşti! zbieră la mine mama mea, de-acolo, din bucătărie. Să facă bine şi să intre!

— Intră, spuse tatăl meu.

— Mătuşa Hulda n-a fost acasă la sfârşitul ăsta de săptămână, mai zbieră mama, din bucătărie. Aşa că i-am spus menajerei ei, chiar am implorat-o, să distrugă scrisoarea de la tine, numai că neisprăvita aia

de poloneză s-a prefăcut că nu mă înţelege deloc…

— Îmi pare rău, i-am răspuns.

Presupusa mea parte de personalitate atât de dornică de sfadă se dăduse din nou complet la fund, iar eu am rămas singură, tânjind după armonie ca întotdeauna.

— Ei, fii însă liniştită, spuse mama, din spatele uşii aceleiaşi bucătării. Ai să faci bine şi-ai să suni personal la mătuşa Hulda, căreia ai să-i explici totul, m-ai înţeles? Numărul e cel de lângă telefon.

Cu faţa împietrită, tatăl meu îmi aduse un scaun din sufragerie, pe care mi-l propti lângă telefon, pentru ca apoi să dispară către aceeaşi încăpere.

Am format numărul mătuşii Hulda.

— Berkrschtflukmanskijov, rosti cineva de la capătul celălalt al firului, cu siguranţă menajera.

— Aici e Gerri Thaler, nepoata doamnei Flugman. Doamna e cumva acasă?

Era încă foarte de dimineaţă, dar parcă aş fi avut chef de o votcă. Partea proastă era că toate băuturile alcoolice erau în bucătărie, loc în care se afla şi mama mea. Probabil că-şi ţinea urechea lipită de uşă, ca să controleze dacă executam cumva ceea ce mă trimisese să fac.

— Da, vă rog?

Era vocea tinerească şi cultivată a mătuşii.

Mi-am dres glasul.

— Eu sunt, Gerri.

— Gerri?

— Gerri, fata cea mică a nepoatei tale, Dorothea.

— Dorothea?

Am suspinat.

— Gerri aia, care are pe conştiinţă porţelanurile de Meissen, mătuşă Hulda.

— Ah, Gerri „aia”. Îţi mulţumesc pentru scrisoarea drăguţă şi plină de originalitate, inimioara mea, spuse mătuşa Hulda. Bine, dar eu credeam că ţi-ai pus deja capăt zilelor. O, cu siguranţă c-am scăpat eu ceva din vedere. Şi mai prost e că i-am trimis deja mamei tale nişte flori.

— Da, ştiu, mulţumesc foarte mult. Ăăă. În orice caz, treaba este că sunt încă în viaţă şi am vrut să-ţi spun că… în orice caz, mama mea e toată… Ţine nespus de mult… Adică, dintre toate surorile, ea e într-adevăr ce…

— Termină odată cu toate astea! îmi şuieră mama mea, de după uşa de la bucătărie, lucru care mă făcu să amuţesc.

— Bineînţeles că încă mai trăieşti, că altfel nici că mai fi putut suna. Nu-i aşa, inimioara mea?

Mătuşa Hulda făcu o pauză. Şi am auzit cum îşi aprinse una dintre

ţigaretele ei.

— Şi ce-ai de gând să faci acum? N-o să-ţi fie greu, de vreme ce toţi ştiu cam ce-i în mintea ta?

— Eu… aşadar, am vrut să iau nişte somnifere, i-am mărturisit. Şi ar fi fost o chestie sigură. Am avut treizeci şi cinci de bucăţi, pe care însă – în împrejurări care, acum, mi-ar lua cu-adevărat prea mult timp ca să le descriu – le-am pierdut.

— Pierdut?

— O cameristă a apucat să le strângă cu aspiratorul.

— A, aşa carevasăzică, înţeleg, inimioară. A mers cum nu se poate de prost, adăugă mătuşa Hulda. Bine, dar n-ai putut să improvizezi şi tu la iuţeală altceva?

— Nu, i-am răspuns.

— Mda, toată povestea asta îţi cam taie, ca să zic aşa, „pofta de mâncare". Aşa-i şi când caută omul o ciupercă-albă, nu dă de urma ei oricât ar căuta în lung şi-n lat.

Chicotea oare mătuşa Hulda?

— Şi, ai de gând să mai încerci o dată, inimioară?

Nici eu nu ştiam ce să răspund. Voiam oare să mai încerc o dată?

— Hai, cere-ţi odată iertare! şuieră mama mea, dindărătul uşii de la bucătărie.

— Iartă-mă, te rog, mătuşă Hulda, am rostit.

— Bine, dar pentru ce, inimioară?

— Păi, fiindcă am… pentru că ai… primit scrisoarea aia, am bâiguit.

— Hai, te rog, inimioară! Că doar a fost aşa, ca o variaţie drăguţă. Şi mulţumesc pentru toate foiletoanele alea. Adevăru-i că, altfel, nici nu citesc aşa ceva…

— Mda, bineînţeles că nu, i-am răspuns, pe un ton amar.

Doar nimeni nu citea decât Kafka şi Thomas Mann!

— …dar îmi plac ilustraţiile. Uite cum se răsuceşte către înapoi femeia asta, în uniforma ei de asistentă medicală. Zău dacă nu-i deosebit de mobilă. Şi tânărul are un piept cu adevărat extraordinar. Şi cât de tuciuriu pare. O minunăţie. Cred c-o să m-apuc s-o răsfoiesc chiar acum. Arrivederci, inimioara mea.

— Ăăă, da, arrivederci, mătuşă Hulda.

— Ce, asta a fost tot? răcni mama mea din bucătărie. Şi ce-a zis?

— Salutări dragi, am răspuns. Acum pot să plec?

— Nici vorbă de aşa ceva, îmi răspunse mama mea tot aşa, ţipat. Ai să stai toată ziua la telefonul ăla şi-ai să preiei toate apelurile. Singură te-ai băgat în toată încurcătura asta, singură s-o şi scoţi la capăt, c-aşa e cinstit.

— N-ar fi mai simplu să cuplezi tu robotul? i-am propus.

— Nu, fiindcă aşa ceva ar fi cu mult mai rău, spuse mama mea. Că

ar trebui după aia să şi sun înapoi… Nu, nu, ai să le explici chiar tu oamenilor la telefon aşa, direct şi personal, că toată istoria n-a fost decât o greşeală şi că eu, una, n-am nimic de-a face cu ea.

— Vrei să spui o greşeală în sensul că… ăăă…?

— În sensul că… Să faci bine şi, fir-ar să fie, să-ţi dea prin minte oarece! mai zbieră mama mea. Că-mi strici toată reputaţia.

Aşa că m-am aşezat comod pe scaun şi am sperat din tot sufletul ca telefonul să nu sune deloc. Din nefericire, sună chiar foarte curând. Iar primul apel veni din partea doamnei Köhler, mama lui Klaus Köhler.

— Mi-am închipuit eu de la bun început că trebuie să fie vorba de vreo glumă proastă, spuse ea, recunoscând cu cine vorbea la telefon. Mereu ai avut un simţ al umorului tare ciudat.

— Cere-ţi scuze! îmi şuieră mama din spatele uşii.

— Scuzaţi-mă, m-am executat.

— Lui Klaus ar trebui să-i ceri scuze, mi-o întoarse doamna Köhler. Fiindcă i-ai călcat în picioare sentimentele! Din păcate, n-o să ai un fiu al tău, fiindc-aşa, mai devreme sau mai târziu, ai fi aflat şi tu cât o doare pe o mamă să împărtăşească cu fiul ei faptul că acestuia îi e zdrobită inima şi existenţa… Atunci când îi sunt curmate iluziile că totul pe lumea asta se petrece în deplină dreptate!

— Bine, dar v-am scris doar cum s-a petrecut totul, doamnă Köhler! i-am răspuns. De fapt, tocmai Klaus a fost acela care mi-a distrus iluziile!

— Fetiţă dragă, îmi spuse doamna Köhler, cu toate că era clar că nu-i eram dragă câtuşi de puţin. Oricum ai da-o şi-ai întoarce-o tu, totdeauna va rămâne o pată jenantă în biografia ta, aceea că tenţeleseseşi să mergi la balul de absolvire cu doi băieţi deodată. Eu i-am atras mereu atenţia Dorotheei: astea care se maturizează mai devreme, micile târâturi, astea sunt ratatele de mai târziu.

Da, iar împuţiţii ăia care se mai şi scobesc în nas or fi celebrităţile de mâine, nu? Nu fusesem deloc vreo târâtură! Şi nici măcar nu mă maturizasem mai devreme. Făcusem şaisprezece ani şi tot nu aflasem cum se folosea un tampon. Dar ce rost ar fi avut să-i fac confidenţe doamnei Köhler?

— Cere-ţi iertare! şuieră mama mea dindărătul uşii.

— Încă o dată, vă rog să mă scuzaţi, am rostit înainte de a închide. De ce-şi închipuie, mamă, doamna Köhler, că n-o să am copii? Ce, şi ea crede c-aş fi lesbiană?

— Ca să ai parte de copii, ai nevoie de-un *bărbat,* îmi explică mama mea, tot din spatele uşii. Numai că, după tot ce-ai făcut, n-o să te mai ia niciunul. În orice caz niciunul dintre cei care ar avea „cât de cât" toate cele opt simţuri. Ce-ţi închipui tu, că n-a mai putut Klaus de fericire c-a gustat din cupa „aceea" a suferinţei? Ah, îmi vine să intru-n pământ de ruşine.

Opt simţuri? Să fi posedat Klaus Köhler chiar opt simţuri? Văzul, auzul, mirosul, gustul, pipăitul, puţitul, scobitul în nas… Dar care să fi fost cel deal optulea?

Următorul telefon l-am primit de la mătuşa Alexa.

— Ia n-auzi, Gerri, copilă, eşti acasă? Şi eu care credeam că maică-ta n-o să te mai lase în veci să-i treci pragul!

— Ei, ba da, dar numai până în hol, i-am răspuns.

— Cere-ţi iertare, se auzi din nou şuieratul maică-mii.

— Iartă-mă, mătuşă Alexa, am îngăimat.

— Şi pentru ce, mă rog? întrebă mătuşa.

Da, asta cam aşa era, că ei nu-i trimisesem nicio scrisoare jignitoare.

— Iartă-mă că am făcut praf porţelanurile alea de Meissen, am rostit.

— Ei, iertate şi uitate, spuse mătuşa. Că doar mereu i-am spus Dorotheei c-o s-o ajungă cândva greşelile ei cu educaţia. Doamne-Dumnezeule, Gerri, copila mea, dar aşa ceva chiar că nu se face nicicând! Lasă şi omul „în urmă" asemenea scrisori de despărţire, dar numai pentru cazul în care ar sfârşi-o aşa, dintr-odată, şi nu se-apucă să le trimită „înainte"! Sper ca Claudie a mea să nu se-apuce vreodată să facă o asemenea *prostie*.

Chiar că era de nesuportat, asemenea tuturor celorlalte mătuşi ale mele. Măcar avea dreptate într-o privinţă, căci fusese într-adevăr o mare prostie din partea mea. Ia să nu fi trimis scrisorile de despărţire şi să fi văzut atunci cum n-aş mai fi avut atâta scandal pe cap. Şi asta aşa, pe lângă toţi nervii de dinainte.

— Mătuşa Hulda a dat vreun semn de viaţă? mai întrebă mătuşa Alexa.

— I-a trimis mamei nişte flori, i-am răspuns.

— Oh, nu mai spune! comentă ea, râzând din toată inima. Ştie cumva şi că somniferele le primiseşi de la maică-ta?

— Nu, i-am răspuns.

— Ei, lasă c-o să-i povestesc eu îndată despre chestia asta, spuse mătuşa şi, bine dispusă, închise.

Cel de-al treilea interlocutor a fost Gregor Adrian, de la Editura *Aurora*.

— Familia Thaler, am răspuns.

— Bună ziua, aici este Adrian de la Editura *Aurora,* spuse el, cu glas cald, de bariton. Ştiţi, Gerri Thaler a lucrat pentru noi. Sunteţi rudă cu Gerri Thaler?

Zău dacă puteam rosti vreo vorbă. Genunchii mi se înmuiaseră subit. Bine că măcar şedeam pe scaun.

— Cine-i acolo? se auzi şuieratul maică-mii, de după uşă.

— Alo? Mai sunteţi la aparat? întrebă Adrian. Aşadar, noi, cei de la *Aurora,* am dori să ne exprimăm compasiunea şi… ăăă… adică, Gerri

a fost un om cu totul minunat…

— Bine, dar nici măcar n-o cunoşteau, i-am întors-o.

Pentru un moment, la capătul celălalt al firului se aşternu tăcerea. Apoi, Adrian reveni:

— Poate nu cine ştie ce. Dar destul pentru a putea afirma că era o autoare foarte înzestrată.

— Ha-ha-ha! am făcut Şi-atunci de ce aţi oprit seria *Norina?* De ce nu i-aţi propus să scrie pentru *Lauros*? Hm?

— Pentru că… adică *Lauros* nu se află în sfera mea de influenţă, spuse Adrian. În afară de asta, sunt nou în editură şi n-aveam de unde să ştiu…

Îşi drese glasul:

— E un pic prea devreme ca să… dar…

Şi iar îşi drese glasul:

— Când are loc înmormântarea?

— Nu se ţine deloc, i-am răspuns, înţepată.

— Ce spuneţi, vă rog?

— Nu are loc şi gata! Fiindcă nici măcar nu-s moartă.

Urmă o nouă tăcere, de data asta, evident, mai lungă.

— Gerri? Vreau să spun, doamnă Thaler? Chiar dumneavoastră sunteţi?

— Da, i-am răspuns, provocator.

— Adică nu sunteţi deloc moartă?

— Exact, i-am confirmat. Ceea ce nu înseamnă că nu mi-ar fi făcut plăcere să fi fost.

Şi, mai înainte de orice, chiar în situaţia aceea, care nici că ar fi putut fi depăşită în penibil.

— Şi… Bine, dar atunci ce-nseamnă toate astea? Ce-a fost asta, numai aşa, un soi de… chestie de PR? întrebă Adrian.

— Nu, nicidecum! m-am răstit, fără să ştiu însă de ce mă înfuriasem tocmai atunci şi tocmai pe el. Pur şi simplu am avut ghinion, OK? Cum mi se-ntâmplă mie, de obicei! Un lucru care-mi străbate viaţa precum un fir roşu. Ce vă închipuiţi, că v-aş mai fi trimis aşa o scrisoare, dacă aş fi ştiut că voi mai da vreodată ochii cu dumneavoastră?

Iar se lăsă o clipă de linişte la celălalt capăt al telefonului.

— Presupun că nu, îmi răspunse până la urmă Adrian.

Apoi tăcurăm şi unul şi celălalt.

— Şi ce v-am scris? am întrebat, abătută.

— Cum adică, chiar nu mai ştiţi?

— Eram beată, i-am spus. Ca să nu mai spun c-am scris o grămadă de scrisori.

— Înţeleg, îmi răspunse Adrian.

— Cere-ţi scuze, îmi ajunseră la urechi, de după uşă, vorbele

şuierate ale maică-mii.

— Scuzaţi-mă, vă rog, am rostit, mecanic.

— Pentru ce anume? întrebă Adrian.

— Dar ce… sunteţi vreun sadic? m-am răstit la el. Nici eu nu mai ştiu sigur ce v-oi fi scris pe-acolo, dar îmi cer scuze pentru orice aş fi pus pe hârtie şi-mi retrag toate vorbele, OK?

— Ăăă, OK, spuse şi Adrian. Adică nu consideraţi că stilul meu literar ar fi unul jalnic şi, din punct de vedere lexical, absolut inacceptabil, precum şi că acţiunea ar fi absolut o mizerie, nu?

— Ăăă… ba da, i-am trântit-o. Pentru asta însă mă şi scuz. Şi… ăăă… pentru toate celelalte lucruri. O să păţească Lakritze ceva fiindcă mi-a pomenit atâtea despre cele asupra cărora ar fi trebuit să-şi ţină gura?

— Îmi faceţi impresia că nu vă mai aduceţi aminte chiar de nimic din tot ce mi-aţi scris, spuse Adrian.

— Păi, chiar că nu mai ştiu. Fără să fi uitat însă tot ce mi-a povestit Lakritze. Deci, o să aibă cumva necazuri?

— Nu, spuse Adrian. Chestia asta poate rămâne între noi.

Chiar că era un gest drăguţ.

— Mulţumesc. O fi cumva supărată pe mine, fiindcă m-am sinucis?

— Dar ce, a primit şi ea cumva vreo scrisoare de adio?

— Nu.

— Atunci înseamnă că nu ştie de nimic, mă linişti Adrian. Iar în dimineaţa asta are şi o zi liberă. Ascultaţi-mă, Gerri. V-am citit manuscrisul şi trebuie să mărturisesc că-l găsesc bun. Într-adevăr, este… bun!

— Mulţumesc, i-am răspuns, buimăcită.

Fusese o neglijenţă din partea lui să-mi spună aşa, pe nume şi, fără vreun motiv anume, inima se porni să-mi bată năvalnic.

— În plus, găsesc argumentele dumneavoastră foarte convingătoare, adăugă Adrian. Chiar vă pricepeţi bine de tot la descrierile de personaje şi la acţiune.

— Păi, asta am şi zis, i-am întărit spusele.

— Aşa că aş trimite deja la tipar *Calea Leei prin negură* aşa, ca prim roman al seriei *Ronina,* continuă Adrian. De aceea am şi dat de fapt telefon, ca să obţin o aprobare pentru publicarea postumă a romanului şi să lămuresc cine urma să primească onorariul.

— Mda, păi, pentru aşa ceva ar fi fost probabil puţin cam devreme, i-am răspuns, închipuindu-mi cam cum ar fi reacţionat ai mei la un asemenea telefon, dacă aş fi reuşit să înghit de-a binelea somniferele: *întreaga noastră compasiune, dar am putea şi noi să publicăm romanul cu vampiri semnat de fiica dumneavoastră? Din banii cuveniţi aţi putea să-i cumpăraţi chiar şi un sicriu mai acătării.*

— Da, ştiu, spuse Adrian. Numai că, totodată, am vrut să aflu şi cum

vă simţiţi.

— Bine, dar dacă chiar aş fi fost moartă… am spus.

— Da, dar poate că nu aţi fi apucat să înghiţiţi destule somnifere, zise Adrian, glasul sunându-i, de data asta, ceva mai agitat. Sau, cine ştie, poate aţi fi fost găsită la timp.

— Dar… am început.

— Niciun „dar”, copilă! şuieră de după uşă glasul maică-mii aşa, din pură obişnuinţă.

— Onorariul o să-l primesc eu însămi, fără îndoială, am rostit. Ceea ce-ar face ca şi contul meu să sară din nou la plus.

— Bine, răspunse Adrian. Atunci treaba e ca şi lămurită. Orice altceva discutăm noi mai târziu.

Nu voiam ca el să închidă telefonul.

— Spuneţi-mi, aţi fi venit la înmormântarea mea? am întrebat, aproape în şoaptă.

— Aş fi trimis o coroană, mai spuse Adrian, înainte de a închide.

Dragă Harry,

Iartă-mi, te rog, întârzierea, dar pur şi simplu am avut mult de lucru şi am fost ocupată până peste cap cu pregătirile sinuciderii mele. Iată însă, în sfârşit, şi cele două strofe, de câte patru versuri, pentru volumul acela, aniversar, al nunţii de argint a părinţilor tăi:

Alexa vru şi ea un soţ bogat, holahi, holaho
Şi-aşa de Fred s-a tot apropiat, hola hi ha ho
Maşină, plod, căţel şi casă, hola hi, hola ho
Mai bine nici că a putut să iasă, hola hihaho.

Vai de acela însă cu mai bună stare, holahi, holaho
În contra lui Alexa ascuţea topoare, hola hi ha ho
Fred o şi păţi cu-a lui prostată, hola hi, hola ho
Iar viaţa e aşa de minunată, hola hihaho.

Salutări din inimă, în re-major, de la verişoara ta,

Gerri

P.S. Îmi pare rău că ţi-am spus cândva că dacă mănânci săpun o să fii în stare să zbori. Nici eu nu eram prea mare pe vremea aceea, dar de unde să fi ştiut că, şi peste câţiva ani, tu, prostovane, ai să continui să şterpeleşti săpunul de prin toate toaletele şi să-l bagi în tine. Orice s-ar spune, erai deja de nouă ani atunci când, ghiftuit cu săpun, ţi-ai făcut vânt de pe acoperişul garajului unchiului Gustav! Sincer vorbind, şi azi încă mă mai întreb cum, cu asemenea antecedente, ai izbutit să ajungi economist într-o instituţie.

Doisprezece

Maică-mea mă lăsă să plec abia după-masă, numai după ce şi ultimele surori, partenere de bridge ale ei şi mătuşi apucaseră să telefoneze. (Din câte îmi mai aduceam aminte însă, niciuneia dintre ele nu le trimisesem totuşi vreo scrisoare. Ei şi? Mi-am cerut iertare de la toate.)

Chiar dacă, în tot timpul ăsta, mama mărşăluise de cel puţin trei ori pe lângă mine (cum ar fi, în drum către baie), nici măcar nu-mi aruncă vreo privire, ca să nu mai spun de vreo vorbă. Din când în când, îmi dădea poveţe şuierate, dindărătul uşii. Nici de mâncat sau de băut n-am primit nimic.

După şcoală sună şi soră mea. Lulu.

— Hopa, dar ce cauţi tu pe-acasă? Şi eu care credeam că mama n-o să vrea să-i mai calci pragul.

— Din păcate, uite că m-a lăsat, i-am răspuns.

— Ei, dar dacă tot te-am prins la telefon, pot să-ţi spun, în primul rând, că e minunat că încă mai trăieşti şi, în al doilea rând, că bănuiala ta în ceea ce-l priveşte pe Patrick nu s-a adeverit.

— Păi, atunci e cât se poate de bine, am mai spus.

— Da, spuse Lulu. Patrick şi tipul acela, peste care-ai dat tu…

— *Hammerhart31*.

— Da, perversul ăla. Ei, bine, cei doi chiar n-au nimic în comun.

— În afară de înfăţişare, i-am întors-o. Poate sunt gemeni astrologici, că doar ar trebui să existe şi-aşa ceva.

— Prostii, îmi spuse Lulu. Pur şi simplu, ai pro-iec-tat tu ceva asupra lui Patrick!

Atunci când, de faţă cu mine, folosea neologisme, Lulu obişnuia să le rostească deosebit de răspicat.

— *„Hammerhart”!* Ai tu aşa, un talent, de a da peste tipii cei mai insuportabili. Şi încă pe internet! Doar ţi am spus că pe-acolo îşi fac de lucru numai panglicari şi perverşi. Şi-acum fă bine şi dă-mi-o pe mama, că trebuie să-i spun ceva.

— Da, dar nu te-ntinde şi tu la vorbă, fiindcă mătuşa Elsbeth n-a apucat încă să sune, i-am pus în vedere. Chiar dacă habar n-am de ce, tot trebuie să-i cer scuze de urgenţă.

La urmă i-am cerut iertare şi maică-mii:

— Mamă, îmi pare rău, i-am spus, de cum ne-am dat seama definitiv că nu mai era niciunul care ne-ar mai fi putut suna.

— Chiar aşa simplu să nu crezi tu că-ţi merge cu mine, îmi spuse mama mea. Mai judecă şi tu înainte să faci ceva.

— Şi dacă acum aş fi fost moartă? i-am trântit-o.

— Ar fi fost la fel de rău, îmi răspunse mama mea.

Mare scofală!

Înainte de-a pleca, l-am căutat pe tata şi am dat de el în grădină. Tocmai sădise în pământ nişte lăstari de dovlecei.

— Tată? Nici tu nu mai vorbeşti cu mine?

— Bine, dar despre ce ai vrea să vorbim, Gerri? spuse, păstrându-şi acelaşi chip împietrit. Ştii, un lucru ca ăsta nu-i deloc de glumă.

— Dar n-am vrut să-i fac nimănui niciun rău, i-am răspuns.

— Hai că mă faci să râd, zise tatăl meu, preschimbându-şi deodată căutătura într-una teribil de furioasă. Cum îţi închipui tu că, luându-ţi zilele, nu faci nimănui niciun rău?

— Am crezut că n-o să vă fie atât de rău…

Partea proastă era că lacrimile începură să mi se prelingă deja pe obraji.

— Adevărul e, tată, că-n ultima vreme nu mi-a mers cine ştie ce. Să ştii că nu numai voi v-aţi făcut planuri c-aş putea avea parte de altă viaţă… ci şi eu! În afară de asta, mai am şi o anumită predispoziţie nevrotică şi… cu toate că m-am luptat şi-am tras ca un bivol… până la urmă asta a fost singura ieşire.

— N-avem parte mereu de viaţa pe care ne-am fi dorit-o, îmi spuse tatăl meu.

Pe frunte, venele, care, de obicei, îi ieşeau la iveală numai când pierdea la tenis, i se umflaseră.

— Şi zău dacă mi-am dorit ca, la un moment dat, fiica mea cea mică să încerce să-şi curme viaţa.

— Cum spuneam, n-am vrut să-i fac nimănui niciun rău, am comentat.

Tatăl meu strânse din buze.

— Şi-acum, cinstit vorbind, niciunul dintre voi nu mi-ar fi simţit cu-adevărat lipsa! îmi scăpă pe gură.

Aha, uite că iar a ieşit la suprafaţă presupusul meu subconştient, pus pe harţă!

— Şi-aşa n-am cum să fac şi să dreg cât să vă convină şi vouă ceva. De culoarea părului meu, ca şi de meseria mea vă e ruşine şi vă mai e jenă şi pentru că nu mi-am găsit pân-acum niciun soţ. Ştiu că ar fi trebuit să mă fi născut băiat. De patru ori la rând ţi-ai dorit şi tu un fiu şi tot de-atâtea ori tot c-o fată te-ai ales. Iar dezamăgirea ta a mai crescut un pic de fiecare dată. Dar tocmai, că nici n-avem parte mereu de viaţa pe care ne-am fi dorit-o, nu? Şi ar trebui să ne mulţumim cu ceea ce avem.

Am vorbit aşa, pradă furiei, încât chiar am contenit şi cu plânsul. Tatăl meu se arătă vizibil surprins, încât se văzu incapabil să-mi dea vreo replică.

— Uite, măcar acum ai şi tu parte de nepoţi, i-am mai spus, înainte de-a mă răsuci şi-a o lua din loc.

*

— Ia uite pe cine-avem noi aici, spuse Charly, de cum îmi deschise uşa.

Era vorba de Ole, care mă privea foarte serios, cu sprâncenele adunate către rădăcina nasului. Iar asta era o figură pe care nu i-o ştiam. Fiindcă, altfel, se uita la mine parcă aş fi fost pruncul Iisus în persoană, cu ochii lui albaştri larg deschişi şi strălucitori.

Ei poftim, ce să-ţi spun! Că doar nu era singurul care să-mi fi aruncat o căutătură întunecată. Iar cu aşa ceva te şi obişnuieşti.

— Trebuie să vorbim, mi se adresă Ole.

— N-am chef să vorbesc cu nimeni, i-am trântit-o, ocolindu-l şi călcând apăsat în direcţia camerei de repetiţii a lui Charly, acolo unde, printre cartoane de ouă, îmi doream şi eu să fi putut izbucni în hohote de plâns aşa, tare şi pe săturate.

În afară de chestia asta, nici nu arătam prea bine. Părul mi-era nespălat, nu eram machiată (nici nu meritase, că doar trebuise să bocesc destul şi oricum s-ar fi dus totul) apoi purtam şi un tricou împrumutat de la Charly, pe care scria *Fuck yourself*.

— Tocmai s-a întors de la părinţii ei, explică Charly. Ei, cum a fost, Gerri, şoricelule. Foarte rău?

N-aş fi vrut, dar am început pe dată să plâng în hohote, chiar înainte de a ajunge la uşă.

— Ciurdă de şobolani! afurisi Charly. În loc să se bucure şi ei că eşti încă în viaţă şi să se întrebe de ce oi fi făcut aşa ceva…

— Dar de ce-ai făcut-o, Gerri? întrebă Ole.

— Păi, asta e, că *n-am* făcut-o, i-am răspuns. Tocmai asta-i problema mea.

— Adică îţi luaseşi o cameră în hotelul ăla numai ca să-ţi pui capăt zilelor? mai întrebă Ole.

— Lasă-mă în pace, Ole, i-am întors-o, încercând să închid în urma mea uşa căptuşită cu cartoane de ouă. Ai tu şi-aşa destule probleme, în care noi, ceilalţi, nici nu ne băgăm.

Ole vârî piciorul în deschizătura uşii.

— Ştii, n-aş vrea decât să lămuresc câteva lucruri.

— Dar nu-i nimic de lămurit, i-am spus. Pur şi simplu, te-ai nimerit şi tu la momentul nepotrivit, în locul nepotrivit.

— Ba la momentul potrivit şi-n locul potrivit, mă corectă Charly. Fiindcă, fără Ole, acum chiar că erai moartă.

— Da şi ce bine ar fi fost, i-am zis.

Charly îi puse lui Ole mâna pe umăr.

— Are şi ea nevoie de câteva zile-n plus. Şi cred că cel mai bine ar fi să pleci.

— Da, chiar acum, răspunse Ole. N-aş avea decât vreo câteva întrebări. Ce mai e cu Joe?

Nu i-am răspuns, ci doar i-am împins uşa peste picior.

— Nu cumva ai făcut asta din pricina lui? întrebă Ole.

— Of, Ole! Joe ăsta nu-i decât o chestie, un… ăăă… sarconom, i-am răspuns.

— Ce?

— Acropole!

— Hă?

— Acronim, am mai rostit. Cine ştie cum s-o numi aşa ceva!

— Anonim, propuse Charly. Pseudonim, metaforă.

Ole îşi încreţi fruntea.

— Tot nu pricep.

— Pe Joe ăsta l-am născocit, i-am explicat. Voi aţi spus c-ar fi fost vorba de un rendez-vous, iar mie chiar mi-a convenit aşa ceva. Un rendez-vous cu moartea. Exact ca-n filmul cu Brad Pitt.

— *Întâlnire cu Joe Black,* rosti Charly. Mda, să mori de plictiseală, până la scena de sex.

— Atunci, nu există niciun Joe? mai întrebă Ole.

— Ei, cum să nu, cu ghiotura chiar, i-am trântit-o, cu ţâfnă. Atât că eu, personal, nu cunosc niciunul. Şi-acum du-te şi tu acasă. Vreau să fiu singură.

Numai că, îndărătnic, pantoful lui Ole nu se lăsă dus din uşă. Şi era unul italienesc, cusut manual, fin şi scump, care avu ceva de suferit în urma răului tratament.

— Dar tabletele de unde le-ai avut?

— Le-am primit şi eu cadou, i-am răspuns, călcându-l cu nădejde peste degetele de la picior, fără ca măcar să-l fi făcut să clipească.

— Bine, dar în bar de ce ai mai intrat? Ce căutai acolo? întrebă el iar.

— Ca să beau şi eu un ultim pahar de şampanie, i-am răspuns. Da, ştiu, a fost curată prostie. Dar aşa s-a-ntâmplat. Şi-acum, hai, du-te!

— De neînchipuit! izbucni Ole. Şi când mă gândesc că fusesem cât pe-aici să iau un taxi şi să mă duc acasă…

— Aşa e, i-ai salvat viaţa lui Gerri, îi spuse Charly, cu căldură în glas.

— Da, spuse şi Ole, schiţând un rânjet. Pe undeva, e chiar frumos. Dar ia numai să mă fi prins şi eu că ceva ar fi fost în neregulă, că astăzi aş fi avut şi eu cu ce mă lăuda.

— Ei, lasă că şi pentru atâta eu, una, îţi sunt oricum veşnic recunoscătoare.

Charly îl sărută pe obraz şi aşa Ole fu scos din ale lui. Iar eu am profitat de ocazie, ca să-i împing piciorul din loc şi să trântesc uşa.

— Hei! strigă Ole. N-am terminat!

— Las-o, îl sfătui Charly.

În ciuda atâtor cartoane de ouă, puteam să aud fiecare cuvânt.

— Trece şi ea prin multe acum. Ca şi tine, bineînţeles. Să ştii că-mi pare rău din pricina poveştii cu Mia. Aţi apucat să vorbiţi unul cu celalalt?

— Totul e foarte complicat, îi răspunse Ole.

Şi câtă dreptate mai avea!

— Iubeşte pe altul? întrebă Charly.

— Păi, de unde să ştiu eu asta? i-o întoarse Ole. Că nici n-am vorbit de vreun alt bărbat.

— Bine, dar ea ştie că ai aflat că te înşală, nu?

— Habar n-am, spuse Ole. De unde să ştiu eu ce-i în capul Miei. Cum spuneam, totul e foarte complicat. Iar în ultima vreme nici nu prea mai schimbăm multe vorbe, Mia şi cu mine.

— Dar… îngăimă Charly. Bine, dar chestia asta nu poate dura la nesfârşit! Aşa ceva trebuie totuşi lămurit. La urma urmelor, sunteţi căsătoriţi.

— Ştiu, spuse Ole. De-aia mă şi aflu aici.

— Dar ce amestec are Gerri în toată povestea asta? se interesă Charly. Ah, înţeleg! Fiindcă Mia îşi închipuie c-ar fi ceva între tine şi Gerri!

— Cum spuneam, nu ştiu ce i-o fi trecând Miei prin cap, zise Ole. După cum nu ştiu nici ce crede Gerri.

De parcă Gerri ştie ce să mai creadă, mi-am zis şi eu, părăsindu-mi locul de tras cu urechea, din dosul uşii, şi trântindu-mă pe canapea.

Un minut mai târziu, m-am trezit cu Charly înăuntru.

— Ole a plecat, îmi spuse. Nu ţi se pare şi ţie că se poartă cam ciudat?

— Îşi închipuie c-am făcut ceva împreună, i-am trântit-o.

Charly se lăsă să cadă alături de mine, pe canapea.

— Poftim?

— Era în asemenea hal de beat, că nici nu mai ştia să facă deosebirea între dorinţă şi realitate. Şi de cum s-a sculat şi s-a văzut dezbrăcat lângă mine, pur şi simplu a potrivit totul în mintea lui.

— Dar cum se face că era dezbrăcat? vru să ştie Charly.

Am săltat din umeri.

— Păi, n-avea nicio pijama la el, am lămurit-o.

— Bine, dar e imposibil să nu ştii dacă ai făcut sau nu sex, continuă Charly.

— Nu mai spune! Şi cu Seppel ăla cum a fost atunci, când te-ai speriat c-ai fi putut rămâne gravidă numai fiindcă, beată cum erai, adormiseşi pe canapeaua lui.

— Îl chema Kaspar, mă corectă Charly. Şi-a fost vorba de cu totul altceva. Că am trecut printr-un moment de *black-out*{24} cât se poate de

adevărat.

— Ei, atunci poate că şi Ole a avut parte de unul, i-am zis.

— Bine, dar i-ai explicat doar că totul nu-i decât o prostie, insistă Charly.

Iarăşi am ridicat din umeri.

— Ce, crezi că m-a crezut? i-am spus, ridicându-mă de pe canapea. Charly… Nu mai suport toate astea. Mai bine mă duc de bunăvoie la o clinică de psihiatrie, decât să mai fiu nevoită să mai dau ochii cu cineva. Ca să nu mai spun că acolo e cald şi uscat şi ţi se dă destulă mâncare.

— Ce tâmpenie! se răţoi Charly. Mie mi se pare că tot ai ieşit cu ceva în câştig. Le-ai spus tuturor cam tot ce gândeai despre ei, iar acum, în sfârşit, chiar se va alege grâul de neghină. Pentru că de-acum înainte n-ai să mai ai de-a face decât cu cei care chiar înseamnă ceva pentru tine şi care te iubesc.

— Bine, dar şi faţă de ei mi-e ruşine, am răspuns.

— Ruşine… Ia ascultă, câţi ani ai? Ruşinea e aşa, pentru fetiţe, mă îmbărbătă Charly.

— Uite, chiar azi a dat telefon la ai mei acasă Adrian ăla, de la editură. Iar el e cel căruia i-am scris că-l consider sexy, că prietena pe care o are nu mi se pare potrivită pentru el şi că în pliul de sub sânii mei nu-ncape nici măcar un singur creion. Ia mai zi şi-acum că nu te-ai ruşina în locul meu!

— Nu, mi-o trânti Charly. De vreme ce totul e purul adevăr.

— Bine, dar pe bărbatul ăsta nu-l cunosc câtuşi de puţin, i-am spus.

— Ei, atunci nici nu-i aşa de rău, zise Charly. Şi ce-a vrut?

— Ar fi vrut să trimită o coroană la înmormântarea mea şi să întrebe dacă putea să publice postum romanul cu vampiri pe care-l scrisesem.

— Păi, nu-i toată chestia asta minunată, sări cu gura Charly. Uite că acum iar ai o slujbă.

— Era vorba de un *roman cu vampiri,* mi-am întărit vorbele, cu un ton de dispreţ.

— Şi unde e? se interesă Charly.

Am arătat către laptop.

— Acolo, înăuntru. *Calea Leei prin negură.* Dar nu te-apuca să citeşti, dacă zici că eşti sensibilă la vărsarea de sânge.

Charly se arătă de-a dreptul obsedată de Lea. Iar după ce ridică capacul notebook-ului şi dădu drumul programului, pur şi simplu înfulecă cele optzeci de pagini în mai puţin de trei sferturi de oră. Tot timpul m-am uitat la ea şi m-am minunat. Se ambalase, ce mai! Iar la un moment dat ajunse chiar să-şi roadă şi unghiile, lucru pe care, altfel, nu-l făcea decât în sala de cinematograf.

— Chiar că-i grozav, spuse, de cum termină de citit. Dumnezeule, ce

tensiune! Şi cum merge mai departe? Or să se căsătorească Ronina şi Sir Arnos?

— Păi, întrebarea asta trebuie să şi-o pună cititorii la fiecare roman, i-am explicat. Eu i-am conceput pe-amândoi după modelul Clark Kent şi Lois Lane{25}. Sau după cel al perechii Remington Steele şi Laura Holt{26}.

— Aha, înţeleg, spuse Charly. Păi, asta aduce suspans şi mai mult. Şi altceva ce mai scrii?

— Charly, n-am de gând să scriu romane cu vampiri. Sunt o mizerie!

— Da, dar o mizerie care te ţine încordat, mi-o întoarse Charly. Şi de când ai căpătat, mă rog, aşa pretenţii literare? Numai fiindcă te porţi precum tânărul Werther{27}, nu se cheamă c-ai fi cumva vreun Goethe. Şi asta lăsând la o parte faptul că pe Werther ăsta eu, una, l-am găsit întotdeauna plicticos. Cu toată fandoseala lui autocompătimitoare, faţă de Charlotte aia. În locul tău, aş da buzna peste Adrian acesta, de la editură, şi i-aş spune că aş scrie pentru el.

— Hm, am făcut. Dar seria asta cuprinde aşa de multe porcării şi tâmpenii…

— Ei şi? O să-i spui că vrei să lucrezi în condiţiile tale: fără porcării şi tâmpenii şi pentru ceva mai multe parale. Ce, ai ceva de pierdut?

— Hm, am făcut, din nou.

— Haide odată! Dac-a dat el telefon special ca să cumpere romanul unei moarte, atunci s-ar putea spune că într-adevăr e mort după el. Şi ştii ceva, mie chiar că-mi plac romanele tale, nu numai fiindcă sunt pline de romantism, ci şi pentru că sunt antrenante. Şi, într-o oarecare măsură, chiar ciudate, cu toţi ticăloşii ăia, armele bizare şi portalurile fermecate, spuse Charly. Adică, fără să vreau să le nesocotesc pe celelalte romane: în astea, ale tale, se petrece din plin ceva. Închipuie-ţi cum ar fi dacă necredincioşii ăştia ar da năvală în clinica doctorului Ohlsen şi ar fura de-acolo rezervele de sânge. Sau dacă Angela, sora de la pediatrie, s-ar dovedi în realitate o femeie-vampir, iar doctorul Goswin ar fi muşcat de un pricolici… Ce mai, practic ai putea preschimba oricare dintre romanele tale într-unul cu vampiri! Vreau să spun *transforma.*

Poate că ceva adevăr tot era la mijloc. Fiindcă şi în cazul Leei totul îmi venise foarte uşor.

Iar Charly se înfierbântă deodată.

— Câte romane ai scris tu în ultimii zece ani? întrebă.

— Două sute patruzeci şi unu, i-am răspuns. Cu *Calea Leei,* două sute patruzeci şi două.

— Păi, vezi? mai spuse Charly. Ai material cu duiumul. N-ai decât să presari ceva vampirism printre rânduri…

— Şi le am pe toate salvate pe CD-ROM, i-am zis.

Pe Charly o pufni râsul.

— Ceea ce nu se poate spune despre piesele de lenjerie, pe care le-ai aruncat, fanatică mică a ordinii şi curăţeniei ce eşti! Ai vrut să ne faci să credem că ai purtai numai slipuri tanga, mici şi delicate. Dar ia stai, că acum mi-aduc minte! Ce s-a ales de vibratorul ăla, pe care ţi l-am făcut cadou?

— Oh, pe ăla…

M-am scărpinat în creştetul capului.

— Mai mult ca sigur c-a pus laba pe el mătuşa Evelyn.

— Ah, *ştiam* eu! strigă Charly. L-ai lăsat să se piardă! C-aşa e cu cei care nu ţin la chiloţii lor, nu dau doi bani nici pe vibrator. Nici nu-ţi închipui cât a costat!

*

— Gerri Thaler. Am o întâlnire fixată cu Lakritze, am rostit.

Femeia de la recepţie îşi frecă bărbia.

— Nu cumva cu doamna Krietze?

— Ba da. Şi să nu-mi spuneţi cumva că nu-i ziceţi şi dumneavoastră Lakritze. Măcar aşa, în secret, am adăugat.

Femeia de la recepţie clătină molcom din cap.

— Sigur nu? Gabrie… La… Krietze?

Am privit-o neîncrezătoare.

— Probabil că sunteţi o sfântă, dacă nu vreţi să-i daţi porecla asta.

— Noi îi spunem *Fundul tweed,* spuse doamna de la recepţie, cu repulsie în glas.

— *Fundul tweed?*

— Pe-aici, îi poreclim pe toţi după şezut, explică doamna de la recepţie. Cei simpatici sunt *funduri,* iar cei mai puţin simpatici *cururi. Cur osos, Fund dungat, Cur trăsnet, Cur de piele…* Din păcate, cei mai mulţi sunt nişte *cururi.*

— Oh! Păi, e aşa… Şi cum îi ziceţi noului redactor-şef?

— *Cur apetisant,* îmi răspunse doamna de la recepţie.

— Asta fiindcă nu-i un tip prea drăguţ, am comentat, întristată.

— Nu, dar, de obicei, toţi cei noi sunt la-nceput nişte *cururi,* mă lămuri doamna de la recepţie şi puse mâna pe telefon. Nici nu ştiu de ce v-am spus toate astea! Doamna Krietze, a sosit Gerri Thaler.

Un minut mai târziu, Lakritze coborî şi mă însoţi până în biroul ei.

— Şampanie?

— Nu, mulţumesc. Mi-aduc aminte prea bine de ultima oară, i-am răspuns.

— Bine, dar v-a stimulat şi-aţi realizat o performanţă deosebită. Sunt chiar impresionată de *Calea Leei prin negură,* spuse Lakritze. Ca şi tânărul de altfel. Şi ce-i al lui e-al lui, fiindcă şi-a retras prostia aia a

lui în favoarea celor scrise de dumneavoastră. Dar pe unde-o fi acum?

— Credeam că ne întâlnim în biroul lui, am spus.

— În chichineaţa aia? zise Lakritze, pufnind în râs. Ei, nici chiar aşa! Ca să stăm tot timpul în picioare? Vă spun eu, aia nu-i o poziţie bună ca să ceri un onorariu mai mare.

Priveam evident uimită, fiindcă Lakritze îi dădu înainte:

— Ei, hai, copilă, că doar de-asta ţi-ai dorit întâlnirea asta, nu-i aşa?

— Nu, e vorba despre… Ce, credeţi c-aş putea pretinde mai mult?

— Bineînţeles c-aţi putea, îmi răspunse Lakritze. O sută în plus la fiecare roman ar trebui să meargă.

Se auziră bătăi în uşă, după care Adrian intră. Ei, în clipa aia parcă aş fi vrut un pahar de şampanie, cel puţin ca să-mi pitesc faţa îndărătul lui! Şi asta fiindcă m-am înroşit toată, chiar dacă acasă, în camera de repetiţii a lui Charly, trăisem scena în minte de vreo sută de ori, doar-doar n-aş fi roşit la o adică.

— Şmecheria e foarte simplă, îmi spusese Charly. Pur şi simplu nu trebuie să te gândeşti la ce i-ai scris.

Numai că să *nu* te gândeşti la ceva e mult mai greu decât îţi poţi închipui. Să zicem că nu v-aţi gândit de luni în şir la un lemur, nu? Necum la unul care să poarte bikini şi să pufăie dintr-o ţigară, nu? Ei, dar dacă vă zic eu acum să *nu* vă gândiţi la un lemur care fumează şi poartă un bikini? Ce-aţi face? Da, exact!

— Bună dimineaţa, spuse Adrian, dând mâna cu mine.

Am încercat să-l privesc în ochi cât mai dezinvolt cu putinţă, fără să mă gândesc la faptul că ştia că îl consideram sexy. Şi acum mi se părea la fel. Cu toate că era mai scund decât îmi închipuisem. Să fi avut puţin peste un metru optzeci, ceea ce însemna că, în mod evident, era mai scund decât Ole.

— Mă bucur să vă văd aşa de *plină de viaţă,* îmi spuse el.

Să-mi fi făcut cumva cu ochiul? Mi-am aranjat pe mine tricoul cu Kermit şi m-am necăjit subit că nu îmbrăcasem şi eu altceva. Dar cum aş fi putut oare, de vreme ce-mi aruncasem multe dintre lucruri, iar printre ţoalele lui Charly nu se găseau deloc unele pe care să le fi putut îmbrăca peste zi, fără ca mai apoi să fi ajuns în arestul politiei?

— Doriţi un pahar de şampanie? întrebă Lakritze.

— Dar ce, e ceva de sărbătorit? întrebă Adrian, răsucindu-se către Lakritze şi dându-mi astfel ocazia să verific de ce era numit *Cur apetisant* printre cei ce lucrau acolo.

Hm, da! Chiar că avea tot dreptul să poarte aşa un nume!

— Sigur că da! Doar am reuşit s-o aducem de partea noastră pe Gerri, pentru seria *Ronina,* şi mai avem în mână şi un prim roman extraordinar, spuse Lakritze.

— Aşa mai merge, dar numai un pahar, spuse Adrian.

— Mă duc s-aduc repede nişte pahare curate din bucătărie, zise

Lakritze, mişcându-şi fundul ei de tweed către uşă. Gerri, şi pentru dumneavoastră, nu?

— Nu, mulţumesc. Şi-aşa în ultima vreme am băut cam mult alcool, i-am răspuns.

— *In vino Veritas,* comentă Adrian.

— Da, numai că eu am băut votcă şi nu *vino,* i-am întors-o. Când ai aşa ceva în tine, scrii cu de-amănuntul şi ce n-ai fi vrut să pui pe hârtie.

— Păi, în cazul ăsta e foarte bine că nu mai ştiţi ce-aţi scris, spuse Adrian, oprindu-şi privirea, dacă nu mă înşelam, asupra pieptului meu.

Aşa se face că am roşit şi mai mult, dacă aşa ceva e cu putinţă.

Lakritze se întoarse cu paharele şi destupă sticla de şampanie.

— Romanul este minunat, nu? Iar dacă lucrurile or s-o ţină tot aşa, cred c-o s-ajung şi eu un fan al vampirilor. Gerri, următorul e cumva deja în lucru? În sănătatea dumneavoastră şi a noului bestseller al *Aurorei.*

— Sănătate! ură şi Adrian.

— Nici chiar aşa de repede, am spus. E drept, sunt eu gata să scriu pentru seria asta, cu vampiri, dar numai şi numai dacă conceptul urmează să fie restructurat.

— De acord, spuse Adrian. V-am şi spus la telefon că am găsit propunerile dumneavoastră de îmbunătăţire foarte convingătoare. Sunt lucruri pe seama cărora puteţi discuta împreună cu doamna Krietze, pentru a putea să le includă în prezentarea ei de la următoarea şedinţă a reprezentanţilor.

— Nu, nu m-aţi înţeles ca lumea, am insistat, aşezând pe masă o mapă transparentă. Uitaţi, aici se află deja noul concept. Are prea puţin de-a face cu cel vechi, am prelucrat fiecare personaj în parte, am creat mai bine de o duzină de personaje noi, am conceput o acţiune-cadru şi am structurat totul în seturi de câte zece romane cu continuitate. Un glosar întins pe trei pagini, alături de cele *Zece reguli de aur ale lumii vampirilor,* le vor uşura munca autorilor şi vor evita apariţia unor dezacorduri incomode.

Lakritze şi Adrian mă priviră la fel de consternaţi.

— Ştiu, totul sună puţin impus, am adăugat. Dar, după ce m-am documentat şi eu pe internet, am ajuns la concluzia că există un potenţial ridicat de vânzare. Aveaţi dreptate. Vampirii ăştia sunt chiar la mare preţ. Iar noi dorim ca vampirii noştri să se distingă artistic de masa produselor de proastă calitate, nu-i aşa? De aceea l-am şi eliminat pe *Java,* liliacul vorbitor al Roninei. Aşa un animal vorbitor s-ar potrivi mai degrabă într-o serie de comicsuri pentru copii.

— Dar *Java* nu vorbeşte în adevăratul înţeles al cuvintelor, el nu se poate *înţelege* decât cu *Ronina,* îmi explică Adrian.

— Vă rog foarte mult! m-am împotrivit. Femeia asta stăpâneşte deja incredibil de multe: telepatie, kung-fu, telecinetică, tehnici de tămăduire… Chiar e nevoie acum să mai fie în stare să vorbească şi limba liliecilor? Vreau să spun, nu, nu e cazul. Din partea mea, *Java* ăsta poate rămâne, dar numai aşa, ca un animal exotic, blând, de companie. Trebuie doar să nu mai joace niciun rol principal în spionarea duşmanilor.

— Hm, făcu Adrian, luându-mi dosarul şi frunzărindu-l nehotărât.

— E-adevărat, am nevoie urgentă de un loc de muncă, dar nu mă pot ocupa de acest proiect decât dacă totul se ridică cel puţin la un *anumit* nivel, am mai explicat. Altfel, din păcate, m-aş vedea nevoită să renunţ.

— Şi cât doriţi pentru asta? întrebă Adrian.

I-am întins un al doilea dosar.

— Aveţi aici rezumatele pentru primul set de zece romane. Aş putea să vă furnizez două sute treizeci de romane. Evident, cu condiţia ca şi cititorilor să le placă aşa ceva.

Am observat cum Lakritze însăşi se ciupi de braţ, ca şi când ar fi vrut să se asigure că nu visa.

Am tras adânc aer în piept.

— Şi nu doresc un onorariu, ci procente din vânzări.

Atât Lakritze, cât şi Adrian se arătară teribil de surprinşi. Şi amândoi îmi priviră dosarele, fără să le vină să creadă.

— Bine, dar asta e totuşi… neobişnuit, spuse Adrian, într-un sfârşit.

Am ridicat din umeri.

— Gândiţi-vă şi dumneavoastră la economiile pe care le faceţi în felul ăsta, fără să vă mai complicaţi cu vreo duzină de autori lipsiţi de talent. Iar dacă se vând prost, riscurile dumneavoastră ar fi minime.

Adrian mă privi doar. Am încercat să nu mă las dusă de privirea ochilor lui verzi şi l-am privit la rându-mi, cât mai degajată cu putinţă. Lucrasem din greu toată săptămâna din urmă, dar, cu ajutorul lui Charly, reuşisem să transform toate rezumatele seriei cu *Angela, sora de la pediatrie* în rezumate ale seriei *Ronina. Angela* se numea acum *Belinda,* iar blondul de *Goswin,* fostul medic rezident, chipeş asemenea unui zeu, era acum pe urmele ei, căci a) se dădea în vânt după muritori cu grupa sangvină O (mai cu seamă în nopţile cu lună plină) şi b) dorea să-i dea o lecţie *Roninei,* care se afla în relaţii foarte strânse cu *Belinda* şi care încerca să stăvilească uneltirile intrigantei surori-şefe *Alexandra,* care, la rândul ei, se îndeletnicea cu un comerţ profitabil cu rezervele de sânge dintr-un spital, susţinându-i astfel pe necredincioşii din cealaltă lume. Din fericire, mai era pe-acolo şi medicul-şef *Orlando,* care, ca de obicei, urma să facă ordine în tot acel haos, dovedindu-se până la urmă un iscusit luptător cu sabia şi pe al cărui piept, spre sfârşitul fiecărei aventuri, se putea sprijini şi *Belinda.*

Nimeni nu i-ar fi recunoscut, ceea ce mă făcu să pot prelua pasaje întregi, cuvânt cu cuvânt. Ce mai, totul urma să fie ca o joacă!

— Dacă nu doriţi dumneavoastră toate astea, mă pot adresa în altă parte, am adăugat. Căci, după cum cu înţelepciune aţi recunoscut-o: vampirii chiar sunt pe val!

— Am mai procedat în felul ăsta, i se adresă Lakritze lui Adrian. Cu seria *Colt*. Ce-i drept, asta se-ntâmpla cu mult înainte să apăreţi dumneavoastră, dar pe-atunci, creatorul şi autorul seriei a luat un procent din câştigul net din preţul de librărie.

— Acum, chiar creator nu mă pot eu numi, m-am băgat în vorbă, cu modestie. Doar am… Să zicem… am îmbunătăţit totul.

— Şi cât vreţi pentru aşa ceva? întrebă din nou Adrian.

— Cinci procente, i-am răspuns.

Lakritze şi Adrian schimbară o privire. Apoi, Adrian clătină calm din cap.

— Bineînţeles că trebuie să discut cu cei din conducere, începu el. Şi să vă citesc rezumatele. Cum de-aţi fost în stare să le scrieţi aşa de repede? Că doar aţi avut *atâtea altele* de făcut.

— Gerri e un geniu, îmi sări în ajutor Lakritze.

— Hm, făcu Adrian, aruncându-mi o privire sfredelitoare.

— Nu vă grăbiţi cu judecatul, am spus, încercând, de îndată, să-i susţin privirea. Aveţi timp până, să zicem, vinerea viitoare. Atunci însă chiar că trebuie să am şi eu un răspuns.

Am scotocit prin poşetă după un pix şi un bloc de notiţe şi am scris numărul de telefon al lui Charly.

— Acesta este numărul meu de telefon, am mai spus.

Adrian mă surprinse cu un zâmbet.

— Nu cumva i-aţi trimis şi fostului proprietar o scrisoare de despărţire?

Să fi ştiut oare ce bine arăta atunci când zâmbea? Şi că, în colţul stâng al gurii, îi răsăreau trei cute mărunte, iar în colţurile ochilor chiar mai multe?

— Ei bine, nu toată lumea poate suporta adevărul chiar într-atât de detaşat, i-am întors-o. Unii i-o iau cât se poate de serios în nume de rău celui care le dezvăluie cam ce gândeşte despre ei.

— Îmi închipui, îmi răspunse Adrian. Fiecare după cum este şi el apreciat.

— Bine, dar despre ce vorbim acum? se interesă Lakritze.

Bună ziua, domnule Rothe!

Nu-mi dau seama dacă vă mai aduceţi aminte de mine, ceea ce mă determină, pentru mai multă siguranţă, să vă împrospătez memoria: Gerri Thaler, promoţia de bacalaureat ’98, cursul de aprofundare de limba germană. Chiar dacă am avut ghinionul ca, începând din clasa a şaptea, să vă am drept profesor (atât la istorie, cât şi la germană), nu presupun câtuşi de puţin că mi-aţi cunoscut vreodată numele. Şi asta fiindcă întotdeauna m-aţi numit ba *Domnişorică,* ba *Domnişoara băgăcioasă* sau *Domnişoara Le-ştie-ea-mai-bine,* dar şi *Domnişoara Caută-în-văzduh.* Ştiţi, şi noi aveam destule nume pentru dumneavoastră, dar nu cred că doriţi să auziţi vreunul dintre ele.

Oricum, sunt cea care ar fi meritat unu la germană, dar primea întotdeauna din partea dumneavoastră numai câte un doi-minus, deoarece nu vă cădeau bine interpretările mele pe marginea operelor lui Goethe, Schiller sau Borchert.

Acum, că tot mai am puţin până sfârşitul vieţii mele şi fac un bilanţ, trebuie să mărturisesc, spre propria-mi mirare, că am totuşi o mulţime de lucruri pentru care vă sunt recunoscătoare. Nu aş fi priceput pe veci diferenţa dintre *din nou* şi *împotrivă*{28} până când, în clasa a şaptea, nu m-aţi pus să scriu de o sută de ori: *O domnişoară germană nu se împotriveşte cu vorba.*

Şi, bineînţeles, frumoasele cuvinte *Ce-i dăruit dăruit rămâne, iar luatul din nou, înapoi, e hoţie.* Asta m-aţi pus să scriu atunci când Britt Emke a împrumutat de la mine un pix şi nu mi l-a mai dat înapoi decât după ce am ameninţat-o că-i dau una în cap cu cartea de latină. Din păcate, tocmai atunci s-a nimerit să intraţi în clasă, luându-i imediat partea lui Britt. Şi, la urma urmelor, de ce? Fiindcă avea o faţă de cal nemţesc? Fiindcă era în stare să verse lacrimi la comandă, în vreme ce eu, una, numai în cazul în care m-aş şi înfuriat şi, în plus, aş fi scrâşnit din dinţi?

De parcă îi dădusem în dar pixul acela! În realitate nu era decât un dar din partea mătuşii mele Hulda, cu totul excepţional, care-mi şi plăcea, deoarece, mai întâi şi mai întâi şi cu totul excepţional, nu era o pereche de dresuri care să-ţi fie mici. Şi în pixul cu pricina se mişca de colo-colo şi un trenuleţ. Îl mai am şi azi. Mai bine că nu ştiţi cum l-am căpătat înapoi, fiindcă altfel sigur ar fi trebuit să scriu de o sută de ori: *Unei domnişoare germane nu-i este permis s-o lovească pe alta cu picul de şters cerneala.*

Cu deosebită stimă,

Gerri Thaler

Treisprezece

Flo ne deschise uşa casei.

— Ne-aţi adus ceva?

— Da' cum se face că nu eşti încă-n pat? întrebă Charly.

— Pentru că nu-s încă obosită, îi răspunse Flo. Şi fiindcă am vrut să v-aştept.

Mă îmbrăţişă furtunos, şi apoi încă o dată, de cum i-am strecurat un abţibild micuţ, înfăţişând un inorog.

— Eşti cea mai drăguţă de pe lume, Gerri!

— Şi dacă ţi-aş fi adus eu ceva, atunci aş fi fost eu cea mai drăguţă de pe lume, nu? o luă la rost Charly, geloasă.

— Nu, i-o tăie Flo. A doua.

— Ia mergi tu la culcare! o îndemnă Charly.

— Azi e lună plină şi, de obicei, copiii nu prea au somn. Şi-ai face bine să te obişnuieşti cu asta!

Caroline veni dinspre bucătărie, împărţi sărutări şi se-apucă din nou de sporovăit, fără punct şi fără virgulă:

— Charly, dulceaţo, tot îţi mai e rău şi-ţi vine să vomiţi, nu, ha-ha, ar fi trebuit să ţi-o spun din capul locului c-aşa ceva nu-i nicidecum vreo bagatelă, Ulrich, n-ai mai terminat odată cu rasul, urs ţepos ce eşti, Gerri, ce bine că eşti aici, arăţi chiar minunat, tricoul ăsta e nou, Severin, lasă-i cerceii-n pace, am luat somon în loc de ton, că nici n-ar mai trebui cumpărat aşa ceva din pricina pescuitului excesiv la care e supus, şi uite aşa, curând, o să dispară toţi, fiindcă n-apucă şi ei s-ajungă la maturitate şi să se-nmulţească, că nici de mâncat nu mai găsesc de niciunele, Severin, lasă aia, ţi-am spus doar, că şi pe peştii ăia, mai mici, îi pescuim, chiar că-i o ruşine, uneori chiar mi se face ruşine că sunt om, somonul măcar provine dintr-o fermă ecologică irlandeză, ceea ce-nseamnă că-l putem mânca cu conştiinţa împăcată, că m-am gândit că poate-l facem în sos de smântână cu mărar, cu tăiţei laţi, merge şi repede şi te şi saturi, ca să nu mai spun ce mult le place copiilor, Marte şi Marius chiar ar trebui s-apară pe-aici cu amândoi, că şi babysitter-ul n-a putut să stea cu cei mici în seara asta, Ole şi Mia au venit deja, dar, vă rog, nu suflaţi un cuvânt, din care să priceapă c-am şti ceva despre criza din căsnicia lor, că Ole ne-a spus totul numai silindu-ne să ne jurăm c-o să ne ţinem gura, aşa că purtaţi-vă ca şi când totul ar fi la fel ca-nainte, vezi că Odette vrea să-i pună lui *Pocahontas* rochia *Frumoasei din pădurea adormită*.

— Ce prostie! exclamă Flo, luând-o la fugă pe scări, în sus.

— Bună şmecherie, spuse Charly, recunoscătoare.

— Funcţionează însă numai în cazul fetelor, zise Caroline, ridicându-l pe Severin în braţe şi făcând o cărare printre munţii de

bulendre, pantofi şi jucării, pe care, cu şuturi, le aruncă de-a stânga şi de-a dreapta.

Deodată, am simţit că-mi piere tot curajul să mai fac vreun pas înainte. Atât că Charly mă apucă de cot.

— Haide odată! Nu-i nimic de care să-ţi fie ruşine.

Ah, Charly! Ce m-aş face fără tine? În aceeaşi dimineaţă dăduse ultima ei reprezentaţie oficială în postura de cântăreaţă, cu prilejul unei nunţi ce se ţinuse în biserica Sf. Agnes, când cântase un *Ave Maria,* în vreme ce Ulrich şi cu mine şezusem pe ultimul rând de bănci şi ascultasem. Dar nu numai cântarea lui Charly, ci şi ce comentau pe tema asta nuntaşii.

— Dumnezeule, dar cine-a mai angajat-o şi pe-asta?

— Sigur e ruda cuiva de pe-aici.

— Nici nu-i de mirare că mama miresei plânge-n hohote deja.

— Mulţumesc, îmi şoptise Ulrich. Chiar era şi timpul ca cineva să-i pună capăt gogoriţei ăsteia.

— Cu plăcere, i-am răspuns, cu toate că mă durea inima, ascultând-o pe Charly cum interpreta cu ardoare toate tonurile acelea false.

— Pieptul înainte, capul sus, mă îmbărbătă ea, eu executându-mă întocmai.

Chiar că nu aveam vreun motiv să mă ruşinez. În orice caz nu faţă de prietenii mei.

De fapt, era o sâmbătă seara ca oricare alta. Găteam câte ceva şi încercam, pe cât se putea, să nu luăm în seamă zarva făcută de copii. Şi totuşi, atmosfera nu era deloc cea obişnuită. Pe de-o parte, fiindcă Marius şi Martha îmi aruncau tot timpul nişte priviri ciudate şi, atunci când vorbeau cu mine, rosteau cuvintele foarte rar, accentuându-le prin tonuri ultrarăspicate, iar pe de altă parte fiindcă Ole se ferea să se uite înspre mine, spre deosebire de Mia, care aproape că mă asasina din priviri.

Şi zău dacă nu-mi dădu prin minte să mă sui pe masa din bucătărie şi să dau explicaţii: *Nu mă aflu sub influenţa mijloacelor psihofarmaceutice şi nu am nimic de-a face cu Ole. Mă jur pe viaţa mea!*

Bineînţeles că n-am avut curaj să fac aşa ceva. Şi, în afară de asta, cu toate că într-adevăr nu aveam nimic de-a face cu Ole, începusem, încetul cu încetul, chiar să regret lucrul acesta. Fiindcă nu reprezenta nicio deosebire nici pentru Ole, nici pentru Mia.

Aproape că aveam impresia că Mia îşi dorea neapărat să-i remarc privirile ucigaşe.

— Ei, cum a mers, Mia, cu cursul ăla de perfecţionare, de săptămâna trecută? am întrebat-o, atunci când nu m-am mai putu abţine nici eu şi luasem cu toţii loc în jurul mesei, ca să mâncăm tăieţeii cu somon.

Flo se cuibărise în poala mea, precum obişnuia, lăsându-se hrănită

de mâna mea, ca şi când ar mai fi fost încă un bebeluş.

— Plictisitor, ca de-obicei, îmi răspunse Mia. Ce să mai zic de tine, c-am auzit c-ai fi avut parte de-un sfârşit de săptămână plin de emoţii.

— Mia! şuieră Marius, chestie la care Mia reacţionă ca şi când n-ar fi auzit nimic.

— Ia cască tu gura, că acum vine trenu', am făcut-o atentă pe Flo.

— Tare sunt curioasă, Gerri. Zău, cum a fost?

Mia se aplecă puţin înainte, făcând ca părul ei roşcat să se aprindă şi mai mult la culoare în strălucirea luminii, asemenea unor flăcări.

— Carevasăzică, când să iei şi tu nişte somnifere, ţi se întâmplă ceva. N-ai vrea să ne spui ce? Sau cine-a fost la mijloc?

— Hai, Mia! Termină odată cu toată chestia asta, o repezi Caroline. Eu, una, mă bucur nespus că n-a făcut-o. Şi-n afară de asta, gândeşte-te şi tu că-s copii de faţă!

— Eram doar curioasă, spuse Mia. În locul lui Gerri, m-aş bucura să ştiu că lumea e interesată de ce se-ntâmplă cu mine. Că doar e mai bine aşa, fie vorba-ntre noi, decât să nu fi fost nimic. Nu-i aşa Gerri? Hai, povesteşte-ne şi nouă cum a fost.

— În mod normal, lumea întreabă mai întâi *de ce,* i-am răspuns, făcând să mai intre un vagon de marfă plin ochi în gura lui Flo.

— O, păi, dacă ai fi vrut *într-adevăr* s-o faci, ai fi avut din partea mea toată înţelegerea, spuse Mia. Doar locuieşti într-o nenorocită de garsonieră din casa unei mătuşi oribile, scrii literatură pornografică de toată jena şi mai ai şi-un fund cu care s-ar mulţumi două la un loc.

— Ia ascultă, Mia, tu chiar te-ai prostit de tot? o luă la rost Bert. Gerri nu scrie deloc literatură pornografică! Ce-i cu felul ăsta de-a te purta cu o prietenă, una care tocmai a încercat să se sin… Ştiţi şi voi doar prin ce-a trecut, nu?

— Chiar aşa! se revoltă şi Marta.

— Obiectiv vorbind, viaţa lui Gerri nu-i cu nimic mai rea decât a ta sau a mea, spuse şi Charly.

— Ce-i aia *pornografică?* întrebă Odette, fiica Martei şi a lui Marius.

— Ei, poftim, acum eşti mulţumită? i-o trânti Caroline Miei.

Pentru ca, întorcându-se către Odette, să-i spună acesteia:

— Draga mea, pornografice li se spune tuturor cărţilor ălora, cu poveşti palpitante despre ponei.

— Ce păcat că nu scrii şi tu, Gerri, cărţi pornografice, spuse Odette, cu regret în glas.

Am remarcat totuşi că nu se găsise nimeni care să rostească ceva în apărarea fundului meu. Că doar şi partea asta a trupului – ca s-o spun de data asta limpede şi răspicat – nu mi-era cu-adevărat mai mare decât media. Iar în ultimul timp şi-aşa mai scăzuse în proporţii, de vreme ce abia dacă mai puneam gura pe ceva.

— Oh, scuză-mă, te rog, Gerri, n-am vrut să te calc pe coadă, spuse

Mia, exagerând în delicateţea din glas. Sigur ai avut tu motivele tale, *ultrapersonale*.

— Ia mai tacă-ţi fleanca odată, Mia! izbucni Ole.

Iar Mia asta şi făcu, cel puţin până terminară copiii de mâncat, se ridicară de la masă şi se înhăitară în obişnuitele lor jocuri gălăgioase, pe parcursul cărora, din cinci în cinci minute, câte unul dintre ei se întorcea alergând, lovit şi urlând. Mi-am întins şi eu picioarele, care îmi amorţiseră sub greutatea lui Flo, şi am privit pe furiş în direcţia lui Ole. Şi el mă privi tot aşa, pe ascuns. Mai-mai să-i zâmbesc, dar îmi căzu privirea asupra Miei, ceea ce făcu să-mi piară zâmbetul din nou.

Mia se ridică şi se aşeză pe scaunul rămas liber lângă mine, trăgându-l şi mai aproape, ceea ce chiar că n-ar fi fost nevoie.

— Mă gândesc tot timpul cum aş aranja *eu* totul dacă ar fi să vreau să mă omor, îmi spuse ea, pe şoptite.

Ce mai, îşi alesese foarte bine momentul atacului: Charly tocmai îi dădea o mână de ajutor lui Caro ca să strângă farfuriile, Marta îi scotea lui Odilo, fratele mai mic al Odettei (da, ştiu, parc-ar fi povestea cu Arsenius şi Habakuk), o piesă de *Lego* din nas, iar ceilalţi se adânciseră într-o discuţie. Numai Ole ne privea îngrijorat, fără ca totuşi, de la celălalt capăt al mesei, să poată auzi ce spunea Mia.

— Poate că mi-aş lua o cameră drăguţă la un hotel, m-aş găti şi eu ca lumea şi l-aş suna pe unul după care îmi curg balele de multişor, spuse ea.

Aha, prin urmare acum mergea direct la ţintă! Încerca şi ea să-mi ghicească gândurile. Dar poftim de încercă! Mă aflam evident în avantaj, căci măcar ştiam ceea ce ştia ea şi, în al doilea rând, ştiam că ea nici măcar nu-şi permitea să se arate la curent cu toată povestea, decât în cazul în care ar fi recunoscut că nu fusese la nicio perfecţionare, ci cu amantul în acelaşi hotel cu noi. Şi, în al treilea rând, între mine şi Ole chiar nu se petrecuse nimic!!!

— Dar ce, e vreunul după care-ţi curg *ţie* balele de multişor? am întrebat-o. Fiindcă, dacă nu mă-nşel, fu eşti femeie măritată.

— Nu-nu-nu, nu mă-nţelegi. Am încercat doar să mă pun în pielea ta, îmi şopti Mia.

Ochii ei spălăciţi, de un albastru de acuarelă, aveau, în ciuda luminii mai degrabă sărăcăcioase, pupilele abia deschise. Şi mi s-a părut că arătau un pic de groază. Aşa un efect trebuia ţinut minte şi folosit în paginile seriei *Ronina*.

— Mi-am închipuit doar ce-aş fi făcut eu în locul *tău*. Şi-atunci aş fi dat *eu* telefon după tipul ăla, după care-ţi curgeau *ţie* balele de multişor. Şi i-aş fi bocit la telefon, dându-i de înţeles că ar urma de îndată să-mi pun capăt zilelor, ceea ce l-ar fi făcut să vină iute la tine, doar-doar ar fi izbutit să te împiedice să te omori.

— Bine, dar aşa ceva chiar c-ar fi o prostie din partea ta, i-am

răspuns. Fiindcă atunci nici c-ai mai fi putut să te sinucizi.

— Păi, tocmai asta e, mi-o întoarse Mia. Ştiai că treizeci la sută din toate tentativele de sinucidere nu reprezintă decât nişte strigăte doar aşa, ca s-atragă atenţia? Că asemenea oameni nici nu urmăresc altceva decât să se-aleagă şi ei c-o porţie de mângâiere, pe care, după capul lor, ar merita-o?

— Ce, te-ai documentat cumva pe internet?

Mia dădu din cap.

— Şi mai ştii ceva? Cred că exact aşa s-au petrecut lucrurile şi în cazul tău.

— Aşa se şi explică, cel puţin, lipsa ta de compasiune şi îngrijorarea, i-am răspuns.

— Trebuie să recunosc, şmecheria asta nu mi se pare rea, continuă Mia. Chiar dacă perfidă, totuşi de efect. Tipul după care-ţi curg ţie de multişor balele, abia dacă-ţi poate rezista atunci când stai în faţa lui aşa, cu ochi de ciută, umezi şi trişti. Şi nici nu trebuie subestimat câtuşi de puţin efectul avut asupra unui bărbat, căruia îi dai sentimentul de a fi salvatorul. Iar înainte de-a te dezmetici bine, te şi trezeşti întinsă-n pat, cu tipul alături.

— Zău dacă ştiu ce să-ţi spun, Mia, dar mie, uneia, mi se pare un pic prea mare toată risipa asta, numai ca să-ţi pice un tip la aşternut, i-am zis.

— Ei, unii bărbaţi nu-s chiar aşa de uşor de fermecat, spuse Mia. Cum ar fi ăia însuraţi.

M-am văzut silită să izbucnesc în râs.

— Dar ce tipă, mă rog, ar fi aşa de netoată, încât să se-arunce de gâtul unui bărbat însurat?

Mia mă privi serioasă.

— Mai multe decât îţi închipui, Gerri. Poate n-o să crezi, dar până şi Ole mai calcă din când în când pe de lături.

— *Ole?* am rostit şi m-am uitat către el.

Avea un aer neliniştit, aproximativ ca şi când perna de sub şezut ar fi fost înroşită în foc.

— Nu se poate! Tocmai Ole?

— Tocmai el, murmură Mia. Habar n-are el, dar o prietenă de-a mea l-a văzut cu alta la sfârşitul ăsta de săptămână.

— Poate că era vreo verişoară? am sugerat, treptat găsind toată povestea cu-adevărat amuzantă.

— Nu-nu-nu, nu mă-nţelegi, spuse Mia, aplecându-se cu un aer tainic. Prietena mea i-a văzut pe Ole şi pe iubita lui într-un hotel. La micul dejun. Giugiulindu-se.

Probabil că Mia mă considera chiar cea mai de pe urmă căzătură, de vreme ce nu roşisem la această ultimă dezvăluire.

— Nu, nu cred deloc aşa ceva. Nu poate fi vorba de Ole! Precis l-a

confundat prietena ta.

Mia scutură din cap.

— E sigură sută la sută pe ce-a văzut.

— Şi când zici că s-ar fi întâmplat aşa ceva?

— La sfârşitul săptămânii trecute, spuse Mia, în timp ce pupilele i se îngustară de ajunseră cât gămălia de ac.

— Aoleu! Sărmana de tine, am rostit, cu milă în glas. Pe când tu erai la cursul de specializare! Chiar că e… o mare porcărie. Dar el ce spune despre asta?

— Păi, nu ştie încă nimic, răspunse Mia. Am vrut să mai aştept… încă puţin.

— Vrei să spui că e ceva serios? am întrebat.

Mia mă privi îndelung. După care spuse:

— Eu, una, cred c-ar fi exclus.

Aşa, deci? Ce obrăznicie! O capră arogantă!

— Atunci se cheamă că totu-i bine, i-am răspuns, stăpânindu-mă. Atât că nu-nţeleg de ce nu-l pui pe Ole în faţa descoperirii făcute de prietena ta, că aşa te-ai fi lămurit şi tu mai de mult.

— Probabil c-o s-o fac eu şi pe-asta, zise Mia. Aş fi făcut-o de ceva vreme, dacă nu s-ar fi dat între timp totul peste cap cu tentativa ta de sinucidere. Ce-ai de gând, să mai încerci o dată?

— Ei, ştii ce? Pentru moment m-am bucurat din plin de atenţia celor din jur şi mi-am mai primit şi porţia de alint, i-am spus.

— Nu te interesează chiar deloc ce fel de tipă este cealaltă femeie?

— Vrei să spui iubita lui Ole? Bineînţeles că mă interesează, i-am zis. Mă gândeam doar că ar fi putut să-ţi facă rău să vorbeşti despre aşa ceva.

— Nu, în niciun caz, spuse Mia. Prietena mea spune că e una care nu-ţi spune nimic, o femeie cu o înfăţişare de-a dreptul plictisitoare.

— Mda, am făcut, adăugând şi-un zâmbet prietenos. Păi, asta aş fi spus şi eu în locul ei. Fiindcă cea care vrea să-şi amărască inutil prietena, aplică o descriere şi mai penibil de exactă, arătându-i ce poamă ar fi cealaltă. Ca şi când n-ar fi fost de-ajuns că te înşela, nu?

— Nu, *într-adevăr!* spuse Mia. Prietena mea mi-a spus că nu-nţelege în ruptul capului ce-a găsit Ole la aia.

— Păi, acolo unde loveşte iubirea… i-am spus.

— Iubire! se burzului Mia. Ţ-am spus doar că-n niciun caz nu poate fi ceva serios!

— Hm, păi, atunci nu mai rămâne să fie decât aşa… o atracţie animalică, i-am spus. Şi, de fapt, cu-atât mai bine, căci aşa ceva trece iute.

— Da! Daaaaaaa!

Era Marta, care, până la urmă, izbutise să scoată din nasul lui Odilo semnalizatorul auto de la jocul de *Lego,* iar acum îl flutura pe sus,

triumfătoare. Uşurat, Odilo o şi luase din loc, cu paşi grăbiţi. Se întâmpla des să-şi vâre câte ceva prin nas, lucruri pe care Marta nu reuşea întotdeauna să le şi scoată de acolo. Aşa cum se întâmplase cu puţin înainte de Paşti, când Odilo îşi băgase înăuntru coiful unui omuleţ-pompier de la *Playmobil,* de fusese necesară intervenţia unui medic de la urgenţă pentru a i-l scoate. Marta chiar se jură că, în plus, în sinusurile nazale ale lui Odilo s-ar fi pierdut încă doi pantofi de păpuşă *Barbie*.

— În curând chiar că trebuie s-o luăm din loc, anunţă Marius, cu ochii la Bert, care, cu Severin şezându-i pe umeri, adormise.

Aşa cum se întâmpla, de fapt, în fiecare sâmbătă.

— Da, şi noi, spuse Ole, sărind din locul unde şedea. Hai, vii, Mia?

— Păi, tocmai mă întreţineam atât de bine cu Gerri, îi răspunse Mia.

— Mai vorbim noi şi-altă dată, i-am spus, îngăduindu-mi şi-un zâmbet discret. Chiar sunt curioasă ce-o să se-ntâmple mai departe.

— Şi eu, spuse Mia.

Ole se încruntă.

În vânzoleala generală de dinaintea plecării – copiii nu se lăsară prinşi şi trebuiră vânaţi prin toată casa, iar Bert, treaz între timp, căută în zadar jacheta Miei – m-am pomenit cu Ole care mă apucă de braţ.

— Trebuie să *vorbim*! îmi spuse.

— În locul tău, mai degrabă aş începe prin a *vorbi* cu Mia, l-am imitat. Ştii, îşi închipuie c-ai fost atras de mine în hotelul ăla, ca să mă-mpiedici să mă sinucid. Am impresia că te-ar crede imediat dacă i-ai spune şi c-ai rezistat ispititorului meu fund cât toate zilele.

— Bine, dar nu-i deloc adevărat, rosti Ole.

— Dar adevărul e tot atât de nevinovat, i-am întors-o. În afară de cel al Miei! Ce mai aştepţi? Că doar ai toate atuurile-n mână.

Bert scoase triumfător jacheta Miei de sub un hanorac roşu şi o pereche de cizme de cauciuc şi i-o întinse. Marta reuşise să-l prindă pe Odilo şi să-l ţină strâns la subraţ. Al naibii ce mai zbiera şi se zbătea acolo.

— Luni, la douăsprezece şi jumătate, în cafeneaua *Fassbender*. Te rog, vino! Îmi mai spuse Ole, atât de încet, încât, practic, abia dacă îşi mişcă buzele.

Mia se agăţă de el, înălţându-şi către chipul său privirea-i ispititoare.

— Nici nu ştii cât mă bucur c-o s-ajungem în pat, dragul meu. Tu nu?

Vrând-nevrând, Ole se lăsă pus în mişcare de Mia, în timp ce ea îmi aruncă o ultimă privire, una de genul *Cum ajung acasă, sun un asasin!*

Din partea mea, chiar ar fi trebuit s-o facă. Speram doar să nu angajeze cine ştie ce ageamiu, ci unul care să-şi facă treaba repede şi

fără să provoace dureri.

*

În dimineaţa următoare, sună mama mea.

— *Azi e duminică,* spuse ea.

— Da, mamă. Ştiu şi eu, i-am răspuns, pe un ton politicos.

— Fix la douăsprezece şi jumătate mâncarea-i pe masă, spuse mama mea. Găluşti de porumb, sparanghel şi cartofi cu pătrunjel. Aş dori să nu ajungi prea târziu, fiindcă, altfel, te-ai lins pe bot!

Am fost puţin surprinsă.

— Mamă, vrei să spui cu asta că mă inviţi la masă?

— Păi, ce altceva?

— Şi nici n-ai de gând să-mi pui farfuria acolo, în hol, iar în rest să nu-mi mai dai atenţie?

— Hai, nu fi obraznică, mi-o întoarse mama. Cum am zis, fix la douăsprezece şi jumătate; pune şi tu pe tine ceva decent, că vine Patrick cu maică-sa şi n-aş vrea să facem impresie proastă. Îi datorăm asta lui Rigelulu.

Aoleu, dar asta chiar părea să fie ceva serios, de vreme ce Lulu îndrăznea s-o aducă pe viitoarea ei soacră în cuşca noastră cu leoparzi şi să-i facă cunoştinţă cu toată familia, inclusiv cu Arsenius şi Habakuk şi lipsa lor de bune maniere la masă. Relaţiile de până atunci ale lui Lulu luaseră sfârşit, mai toate, după vreo două luni, cel mult trei şi nu-mi aminteam să fi cunoscut decât o singură soacră potenţială. Ei, dar asta însemna că trebuia să fii tare sigur de toată povestea, pentru a face un asemenea pas.

Să ne înţelegem, n-o invidiam deloc pe Lulu! Era doar tulburător să ştii că undeva, în lumea largă, bântuia un pervers ce arăta aidoma viitoarei perechi a soră-mii.

— Pe curând, copilă.

Se vede treaba că mama mea, din pricina evenimentelor deosebite, hotărâse să treacă peste faptul că altfel era furioasă foc pe mine şi că nu mai voia să schimbăm nicio vorbă.

Era greu să găsesc ceva decent de îmbrăcat, căci în cursul acţiunii mele de asanare cele mai multe dintre lucrurile mele ajunseseră în containerul de haine vechi, iar în dulapul lui Charly, din păcate, se găseau prea puţine dintre piesele care să fi apărut în ochii maică-mii drept *decente.* După ce le-am dat la o parte pe toate cele pe care erau scrise înjurături, mi-a mai rămas de ales între un tricou cu înscrisul *Podolski*[29]*, vreau un copil cu tine!* şi o bluză albă, cam transparentă.

— Restul sunt la spălat, îmi spuse Charly, cu părere de rău în glas şi întinzându-mi un corsaj negru, din piele.

— Nu, i-am tăiat-o. Decât asta, mai degrabă cămaşa aia, cu cap de

mort pe ea.

— Bine, dar, din nefericire, are o gaură imensă sub mânecă, mai spuse Charly.

Până la urmă, mi-am tras pe mine bluza aceea, transparentă, fiindcă tot zicea Charly că aşa, cu un sutien drăguţ, alb ca neaua, unul *trăsnet* (care mă cam zgâria, altfel însă, de soi, motiv pentru care nici nu căzuse victimă selecţiei), bluza arăta elegantă şi absolut *trendy*.

Şi, de cum am ieşit din baie, Ulrich şuieră printre dinţi, în semn de admiraţie.

— Hei, stai aşa, bătrânico, adăugă el cu vorbe. Aşa mai merge. Că nici nu ştii peste cine dai pe drum.

Charly îi arse un cot între coaste.

— Arăţi foarte… ca din înalta societate, şoricelule.

— Zău, nu ştiu, i-am răspuns. Nu cumva mi se văd sfârcurile?

— *Yeah, baby,* rosti Ulrich. Garantat din înalta societate. Şi cum îi zice norocosului? Dar nu ţi se pare că e un pic prea devreme? După socoteala mea, poate-ar fi mai bine să capeţi şi tu o stare psihică aşa, mai stabilă, înainte să… Au!

Ceea ce fu un semn că Charly îi arsese din nou una între coaste.

— Viitoarea mamă-soacră a soră-mii vine azi în vizită la ai mei, am explicat, examinându-mă din nou, nu tocmai convinsă.

— Păi, da, e limpede, zise Ulrich. Pentru ocazia asta, bineînţeles c-aşa o costumaţie este exact cea potrivită.

— Hai, pieptul înainte, umerii înapoi şi capul sus, comandă Charly. Şi să nu te prind că-l laşi să-ţi cadă-n pământ, ai auzit?

Că doar n-o fi fost totul în zadar.

— Ce vrei să spui? am întrebat-o.

— Păi, toată chestia asta cu omorul, îmi răspunse Charly.

*

Mama lui Patrick era o femeie micuţă de statură, ştearsă, cu păr grizonat, tuns scurt, cu o pereche oribilă de ochelari, asemenea celor din rafturile de la casa unui supermagazin şi o bluză bej, înflorată toată. După ce privi de jur-împrejur prin sufragerie, cu respect, spuse:

— E foarte frumos aici, la dumneavoastră.

Iar vorbele ei avură darul să cucerească năvalnic inima maică-mii.

— O femeie atât de simplă, dar c-o inimă de aur, spuse ea mai târziu, în bucătărie, pe când îi dădeam şi eu o mână de ajutor să pregătească farfuriile.

— Sărmana, dar ce bluză imposibilă. Dar când să se fi pus şi ea la punct cu moda? Că s-a ocupat de făcut curăţenie, ca să-şi poată continua băiatul studiile. Dar azi e şi ea mândră că Patrick are drept prietenă o fată deşteaptă şi frumoasă precum e Gentilu. O profesoară

cu definitivatul dat şi de familie bună.

— Şi blondă, am adăugat.

— Da, şi blondă, repetă mama mea. Ceea ce-nseamnă că şi copiii lor vor arăta extraordinar. Mai mult sos, Titigerri, dar numai peste sparanghel. Şi fiindcă veni vorba, iar ţi-ai pus o bluză îngrozitoare! Se vede direct prin sutien. Nu ţi-am spus atât de clar să pui şi tu pe tine ceva decent? Dacă te roagă omul *odată* ceva…

— Îmi pare rău, i-am spus, gândindu-mă că mai nimerit ar fi fost să fi venit cu tricoul cu *Podolski.*

— Ce să-ţi spun! zise mama mea. Lasă că ştiu eu c-o faci intenţionat. Aşa ai fost de când mă ştiu: pur şi simplu ca nuca-n perete!

Mâncarea fu, ca întotdeauna, foarte gustoasă, chiar dacă Arsenius şi Habakuk se îndârjiră să nu pună în gură nici peşte, nici sparanghel, în timp ce cu cartofii se ţinură numai de porcării. Cu toţii se purtară ca de obicei, mai puţin tatăl meu, care nu mă onoră cu nicio privire. Probabil fiindcă încă mai era supărat pe mine, pentru tot ce-i reproşasem lunea care trecuse.

Chisola se aşeză pe locul de lângă mine şi, zâmbindu-mi timid, îmi spuse:

— Uite-ţi mp3 player-ul. Acum s-ar putea să ai din nou nevoie de el.

— Poţi să-l păstrezi liniştită, Sissi, i-am spus. *(Sissi* era un nume secret pe care i-l dădusem, cu mult mai bun, în orice caz, decât *Chissi,* aşa cum o striga câteodată mama mea: diminutivele nefiind neapărat vreo binecuvântare.) Ce-i dăruit dăruit rămâne, iar luatul din nou, înapoi, e hoţie.

— Dar acum o să rămâi în viaţă, nu?

Am suspinat.

— Presupun, i-am răspuns.

— Sparanghelul are gust de vomă, zbieră Habakuk.

— Peştele are gust de muci, i se alătură Arsenius.

Ce bine era că gemenii ăştia nu erau trei, că, altfel, presupun că şi cartofii ar fi avut gust de… N-are importanţă!

— Habi! Arsenius! Ce-o să zică musafirul despre noi? întrebă mama mea.

Musafirul, la singular. Fiindcă, evident, Patrick făcea parte deja din familie.

— Vai dar ce faimos e să ai aşa, o familie mare, spuse mama lui Patrick. Şi eu mi-am dorit dintotdeauna fraţi şi surori pentru Patrick al meu, dar – ajunsă aici, suspină – n-a fost să fie.

Ceea ce însemna că Patrick nu avea niciun frate geamăn care, sub numele de *hammerhart31,* să fi bântuit pe internet. Păcat!

— Lipseşte una dintre surorile lui Tigelu, interveni mama mea. Cea de-a doua mea fiică mai mare locuieşte cu familia în Venezuela. Bărbatul ei e diplomat, iar Getirika noastră lucrează ca interpretă

autorizată. Vorbeşte trei limbi.

— Ah, ce minunat! Nişte fete cu adevărat talentate, spuse mama lui Patrick şi se întoarse către Tina. Şi *dumneavoastră* cu ce vă ocupaţi?

— Deocamdată sunt casnică şi mamă, chiar suprasolicitată, îi răspunse Tina, plină de demnitate. Dar când s-or face şi gemenii mai măricei – Oare când s-o întâmpla şi-aşa ceva? – o să mă întorc la şcoală, la catedră.

— Înc-o profesoară, trase concluzia mama lui Patrick, impresionată, în vreme ce mama mea stătea să plesnească de atâta mândrie.

De cum se răsuci însă mama lui Patrick către mine, mama mea îi şi întinse castronul cu cartofi.

— Mai doriţi cumva o porţie?

— Nu, mulţumesc foarte mult, îi răspunse femeia. Masa a fost minunată. Ca la restaurant. Aşa ceva bun, nici că mi-aş fi putut permite.

— Ce vorbe-s astea, mamă? De parcă nu ţi-ai putea permite o masă ca lumea!

Era clar că femeia îl făcea pe Patrick să se simtă cam penibil!

Maică-sa se mai răsuci o dată către mine.

— Şi dumneavoastră ce meserie aveţi?

Mama mea sări în sus şi se apucă să adune în devălmăşie farfuriile.

— Vrei să vii şi să m-ajuţi în bucătărie cu desertul, Lunge?

— Ah, mai aveţi şi desert, spuse mama lui Patrick.

— Şi mamă, te rog, nu face acum ca şi când n-ai avea parte nici de desert, îi atrase atenţia Patrick maică-sii.

— Gerri e scriitoare, îi răspunse răspicat tatăl meu femeii.

Mama mea înţepeni pe loc, cu teancul de farfurii în mâini. Până şi ceilalţi îl priviră pe tatăl meu, buimăciţi, cu mine cea mai uimită dintre toţi.

— Scriitoare! repetă mama lui Patrick. Oh, dar e grozav. Şi ce scrieţi? Poate cunosc deja vreo carte de-a dumneavoastră.

— Eu… am început, tocmai când mama mea lăsă să-i scape pe jos o furculiţă.

Iar asta avu darul să mă facă să amuţesc din nou.

— Păi, mie, unuia, îmi place cel mai mult *Sora de noapte Claudia, suspectă,* rosti tatăl meu. Foarte palpitantă, până la ultima pagină.

Să fi avut o furculiţă în mană, aş fi scăpat-o şi eu pe jos!

— Sau *Un trandafir pentru Sarah,* îi dădu înainte tatăl meu. Asta, de pildă, e aşa, plină de sentiment.

— Bine, dar sună minunat, aprecie mama lui Patrick. Cu prima ocazie, o să-mi fac rost de ele.

— Aş putea să vă împrumut exemplarele mele, îi răspunse tatăl meu. Dacă-mi promiteţi c-o s-aveţi mare grijă de ele.

— Ei, dar e de la sine înţeles, spuse mama lui Patrick.

Domnului
Dietmar Margenheimer
Moltkestr. 23

Dragă Dietmar, alias *Max,* 29 de ani, nefumător, timid, dar gata oricând de distracţie.

Făcând eu curăţenie, am dat peste corespondenţa noastră şi mi-am amintit de tine. Din păcate, prima şi unica noastră întâlnire nu a decurs deosebit de bine şi, probabil, te mai întrebi şi în ziua de azi dacă nu care cumva acolo, la toaleta femeilor, mi s-o fi întâmplat ceva.

Îmi pare rău că pur şi simplu te-am lăsat atunci aşa, să aştepţi. (Mi-am luat tălpăşiţa pe uşa din dos.) Numai că, cinstit vorbind, am fost şi eu şocată de faptul că nu te chema nici *Max,* n-aveai nici 29 de ani şi nu erai nici măcar timid. Am presupus că măcar erai cu adevărat gata oricând de distracţie, dar, luându-mă după scrisoarea pe care mi-ai trimis-o mai târziu, nici măcar aşa ceva nu se potrivea. (Sorry că nu ţi-am răspuns, dar n-am vrut să mai torn gaz pe foc!)

Acum, între noi fie vorba, *Max sau* Dietmar, lucrurile nu merg chiar aşa! Nu te poţi întineri chiar cu zece ani, când arăţi de parcă ai fi cu cinci ani mai în vârstă. Iar dacă te mai cheamă şi Dietmar, atunci n-are ce căuta numele de *Max.* Am şi eu probleme dacă tot a trebuit să fiu o Gerda, în loc de o, să zicem, *Chloé.* Dar cam aşa stau lucrurile: până şi numele ne aparţine. Recunosc că e dificil să-şi închipuie lumea c-ai fi sexy aşa, sub numele de Dietmar, dar ce-ar fi să-ţi zici *Didi*? Sau, pur şi simplu, ai putea să-ţi inversezi numele cu prenumele! *Alo, sunt Mergenhaimer* – nu că sună deja altfel?… – OK, tot un rahat e şi aşa. Ceea ce vreau însă să-ţi spun în legătură cu chestia asta este că ai avea mai mult de câştigat, dacă rămâi autentic şi sincer. De aceea ţi-am şi pus alături un roman, în care un protagonist, mai degrabă dezagreabil, izbuteşte până la urmă să câştige dragostea unei femei atrăgătoare tocmai fiindcă e sincer, autentic şi absolut foarte, foarte sexy. Citeşte şi tu *Vara în care Lara a întâlnit iubirea* şi ai să afli cam tot ceea ce trebuie să ştii despre bărbaţi şi femei.

Îţi doresc mult noroc în căutarea unei partenere.

Cu salutări din inimă,

Gerri Thaler

P.S. Bancnota de cinci euro este pentru acel *latte macchiato* pe care a trebuit să îl plăteşti pe vremuri pentru mine. Şi iartă-mă, te rog, încă o dată.

Paisprezece

— Nu ştiu, zău, ce l-a apucat pe taică-tău, îmi spuse mama mea, în bucătărie.

— Nici eu, am murmurat.

— Că doar nu discutăm niciodată pe-aici despre *activitatea ta profesională,* continuă mama mea. De ce trebuia să-nceapă aşa ceva tocmai astăzi?

— Poate fiindcă îşi închipuia că mama lui Patrick ar citi romane în foileton?

— Da, ce să-ţi spun! Poate chiar face asta. E doar o femeie simplă.

Mama mea plescăi.

— Fii atentă, copilă, pe fiecare farfurie o singură piersică! Şi pune-le exact la mijloc. Siropul de zmeură toarnă-l în sensul acelor de ceasornic… Dumnezeule, nu te mai preface mai proastă decât ai fi în realitate.

Aproape că m-am bucurat că între mine şi mama mea totul era din nou ca mai înainte.

— Sper ca măcar pentru nunta de argint a Alexei o să-mbraci şi tu ceva cuviincios, îmi mai spuse mama mea, în timp ce, cu un beţigaş, alcătuia un model drăguţ din sirop de zmeură şi frişcă.

— Mamă, nu cred c-ar trebui să vin la nunta asta de argint, mai ales acum, după ce toţi au primit din partea mea câte-o scrisoare de despărţire, i-am spus.

— Ce vorbă-i asta? Vrei să spui din pricina lui Evelyn şi-a unchiului Korbmacher? spuse mama mea şi apucă farfuria următoare. Evelyn mi s-a plâns de tine, spunându-mi c-ai fi avut ideea smintită că Volker n-ar fi fost fiul unchiului Korbmacher. Şi asta din pricina părului lui castaniu.

— Păi, aşa şi e, am confirmat.

— Ei, aş zice chiar c-ai nimerit la ţintă, continuă mama mea.

Am privit-o năucă.

— Bine, dar eu i-am scris asta doar din pricina faptului că fusesem atât de revoltată de purtarea ei, cu nasul pe sus. Dar şi fiindcă mă făcea întotdeauna copil de pripas.

— Ei, trufaşului şi Dumnezeu îi stă împotrivă, spuse mama mea. I-am spus că n-o pot ajuta cu nimic în privinţa asta, dacă tot au fost atenţi copiii mei în şcoală, la biologie.

— Chiar aşa i-ai zis?

— Nu poţi fi supărat pe altul numai fiindcă rosteşte adevărul, spuse mama mea, desenând o spirală perfectă pe trupul unei piersici. Şi i-am mai spus că eu, una, îl bănuiam pe Harald ăla, cu care lucrase pe vremuri, ceea ce-a făcut-o să amuţească.

— Nu pe unchiul Fred? am întrebat.

— Hm, făcu mama mea. Chiar şi asta ar fi o posibilitate. Aş zice chiar una cu mult mai picantă. În orice caz, te poţi muta oricând la loc, în garsoniera aia. A fost anulată rezilierea contractului. Uite, farfuriile astea două sunt pentru Arsenius şi Habakuk.

Trebuie să fi rămas cu gura căscată larg de tot, căci imediat îmi şi spuse:

— Şi, te rog, copilă, fără faţa asta, atât de neroadă, că vreau şi eu ca mama lui Patrick să-şi facă o impresie bună despre noi.

*

Chiar dacă, având în vedere purtarea alor mei, eram foarte mirată şi chiar debusolată, puse stăpânire pe mine un sentiment fierbinte, necunoscut mie până atunci, pe care numai după o vreme am fost în stare să-l identific. Într-adevăr, aşa trebuia să te simţi atunci când te ştiai iubit de ai tăi. Mă rog, fie iubirea asta chiar şi din soiul acela special, unic, care-i caracteriza doar pe ai mei.

Era un sentiment plăcut, care, o vreme, chiar mă ajută să uit de celelalte probleme personale.

O oră mai târziu, atunci când m-am îndreptat către maşină, şi m-am simţit apucată brutal din spate, de braţ, problemele celelalte mă copleşiră din nou.

— Ce-i tot rahatul ăla, pe care i l-ai scris lui Lulu, îmi fu şuierat în faţă, fiind şi scuturată bine, cam ca un sac de făină. Mi-a scotocit prin e-mail-uri şi a controlat la ce site-uri web m-am conectat.

— Ah, *asta* era? îmi pare rău, Patrick, semeni însă ca două picături de apă cu unul de-şi zice *hammerhart31,* cu care am avut o experienţă mai puţin fericită. N-am socotit decât că, la o adică, ar fi trebuit să ştie şi Lulu.

— Bine, dar nu poţi dovedi nimic! spuse Patrick. Ghinion, nu?

— Ăăă, dar nu intenţionam câtuşi de puţin… Că doar nu vrei să spui cu asta că tu…? Au, mă doare!

— N-o să mă las eu făcut praf de una ca tine, târâtură! Spuse Patrick. Numai fiindc-ai fi tu vreo muiere aşa, ciufută, care nu poate ascunde o aventură de o noapte! Chiar aşa, mai întâi te bagi pe internet, ca să dai şi tu de vreunul care să ţi-o tragă, şi mai apoi faci pe bosumflata că nu te ia imediat de nevastă! Nici dacă mă screm îndelung nu-mi pot aminti de tine, că doar, la urma urmelor, voi, muierile, sunteţi toate la fel.

— Poftim? Ia ascultă, Patrick…

— Puţin îmi pasă ce-ai de gând să-i spui, că doar o să neg totul, mă întrerupse Patrick. Mai degrabă mă crede pe mine decât pe tine.

Ar fi trebuit să-mi fi dat seama, că doar nu puteau exista chiar aşa

de multe asemănări. Ce gemeni astronomici!

— Ei, ai băgat la cap? mă întrebă *hammerhart31*. Bucură-te şi tu c-ai avut parte de ciocanul meu între coapse şi fii mulţumită!

Şi, cu vorbele alea, se răsuci şi se întoarse pe aleea de la intrarea casei alor mei, acolo unde surorile mele şi maică-sa îl aşteptau deja în maşină.

M-am scuturat din tot trupul, fără ca măcar să fi vrut. La ce-o fi visat ăsta nopţile? Iar ciocanul nu i-l atinsesem nici măcar cu cleştele de cuie. Vai şi ah!

Numai că, în felul ăsta îţi puteai da seama cât de mică era lumea.

Pe drumul către Charly, mi-am frecat braţul şi m-am gândit cum de fusese posibil să-l fi recunoscut atât de repede pe *hammerhart31,* în vreme ce el mă uitase cu desăvârşire. Ori eram eu vreo persoană aşa, mai ştearsă, care nu spunea mai nimic, după cum spusese şi Mia că i-ar fi zis prietena aia ai ei, inventată, ori *hammerhart31,* de-a lungul timpului, îşi dăduse întâlnire cu atât de multe femei, încât le pierduse complet şirul. Aş fi putut să-mi închipui că primele întâlniri cu o serie întreagă de asemenea femei avuseseră loc prin cafenele sau prin oricare alte locuri, în care astea, asemenea mie însămi, îşi manifestaseră dezinteresul pentru unealta lui, dar şi că Patrick, fără să se fi simţit respins numai de mine, îşi văzuse mai departe de vânătoarea lui, în ciuda a vreo câteva blesteme, fără să fi şi plătit pentru purtarea lui. Uimitor era doar faptul că, evident, făcuse cunoştinţă cu suficient de multe femei, care chiar şi-o… Vai de mine, nu, chiar aşa, gândul la aşa ceva pur şi simplu îmi întorcea stomacul pe dos.

Iar gândul îmi zbură către mătuşa Evelyn.

— Veşti bune, am rostit, de cum îmi deschise Charly uşa. Pot să mă mut la loc, în fosta mea garsonieră.

Charly mă privi cu silă.

— Înapoi, în gaura aia? Ce, te-ai ţicnit?

— Charly, nu pot să stau pe vecie aici, la voi, i-am răspuns.

— O săptămână! ridică glasul Charly. Nu locuieşti aici decât de-o săptămână. Şi chiar ne simţim bine, nu?

— Da, sigur, dar tu şi Ulrich…

— Şi Ulrich se bucură să te aibă în preajmă. Nu-i aşa, Ulrich, că nici tu nu vrei ca Gerri să se mute înapoi, la afurisita aia de mătuşă a ei? În cămăruţa aia apăsătoare, de sub acoperiş!

— Pe vremuri, Ulrich a locuit personal în cămăruţa aia apăsătoare, de sub acoperiş, am mai spus sau, mai degrabă, mormăit aşa ceva.

— Nici mie nu mi se pare o idee grozavă să te muţi din nou acolo, locul de unde tot ghinionul a luat-o la vale, îşi dădu cu părerea şi Ulrich. Hei, bătrânico, de ce n-oi căuta tu ceva mai de soi? Şi n-ai decât să rămâi aici până-ţi găseşti ceva.

— Exact, adăugă Charly. Acum, că şi câştigi mai mult, ai putea să-ţi permiţi chiar ceva mult mai frumos. Poate pe-aici, pe lângă noi!

— Stai puţin că nu-i încă sigur că se-aranjează cu-adevărat chestia cu serviciul, i-am atras atenţia. Iar ca să-ţi găseşti o locuinţă nouă chiar poate să dureze.

— Dar pe noi nu ne deranjează deloc, spuse Charly. Nu-i aşa, Ulrich, că nu ne deranjează câtuşi de puţin?

— Aşa-i, mormăi Ulrich.

— Iar tu ne eşti foarte, foarte dragă, îmi mărturisi Charly. Nu-i aşa, Ulrich?

— Aşa-i, mormăi din nou Ulrich.

Eram cu adevărat mişcată şi m-am văzut silită să plâng din nou, în hohote.

— Şi voi îmi sunteţi foarte, foarte dragi, am rostit.

— Prea bine, spuse Charly. Atunci să nu mai încerci vreodată să te omori.

*

Era de datoria mea s-o avertizez pe Lulu de felul în care se luase Patrick de mine, dar ceea ce ar fi urmat să întreprindă pe baza unei asemenea veşti chiar că era doar treaba ei. Sincer vorbind, nici nu găseam chiar aşa de rău faptul că Patrick, excitat nevoie mare şi la adăpostul numelui *hammerhart31*, îşi făcuse de lucru pe internet şi că îndemnase tot soiul de femei prin cafenele să-l apuce de… Că doar fiecare avea câte o pată neagră în propria-i existenţă. Mai rău mi s-a părut din clipa în care mi-a vorbit, căci tipul mi se arătase ca un gunoi respingător, sexist şi mincinos.

Ceea ce mă făcu s-o şi sun pe Lulu.

— Lulu, acum ştiu sigur că Patrick e una şi aceeaşi persoană cu *hammerhart31,* i-am spus fără înconjur. Cu puţină vreme înainte, mi-a spus-o chiar el.

— Ştiu eu despre ce-aţi vorbit amândoi, îmi spuse Lulu, cu glas stăpânit Patrick tocmai mi-a povestit.

— Nu mai spune! Ei, asta chiar că mă miră. Fiindcă mie, uneia, mi-a spus că ar nega totul şi că tu i-ai da crezare mai degrabă lui decât mie.

— Gerri, eşti sora mea mai mică, iar eu chiar ţin foarte mult la tine, numai că în chestia asta cred că mergi mult prea departe, spuse Lulu. Una e să-l găseşti atrăgător pe Patrick şi să te dai la el, dar alta e să scorneşti pe seama lui asemenea minciuni ordinare, doar-doar ne-oi despărţi.

— Ce? Nu m-aş da în viaţa mea la un tip ca ăsta, te-ai prostit? Uite, habar n-am ce ţi-o fi povestit, dar asta chiar că-i…

Totul era atât de gogonat încât mă umflă şi râsul. Dar asta doar aşa,

scurt.

— N-ai idee, Lulu, dar sincer, Patrick ăsta e ultimul nenorocit. A agăţat femei pe internet – treaba lui de ce – şi, cu numărul cu *hammerhart* le-a băgat în pat, iar acum nu mai recunoaşte nimic.

De-atâta agitaţie, măseaua începuse din nou să mă doară.

— Ia termină cu toate astea, mi-o tăie Lulu. Înţeleg că traversezi o perioadă dificilă, dar asta-i curată… boală!

— Da, şi de la *hammerhart31* mi se trage, i-am întors-o. După faptul că nici nu m-a recunoscut ţi-ai putea da şi tu seama cu câte femei s-a-ntâlnit. Nici măcar nu mai ştia dacă eram dintre cele cu care ajunsese în pat sau dintre cele care-i dăduseră papucii. Iar astea din urmă nu cred să fi fost tocmai puţine, fiindcă chestia aia din cafenea, cu *Atinge-l liniştită!* chiar că era de cea mai joasă speţă.

— Uite ce-i, acum chiar că-nchid, mai spuse Lulu, cu cea mai bună dintre intonaţiile ei de cadru didactic. Nu-ţi port pică, dar aş vrea să pun capăt discuţiei ăsteia.

— Pun pariu că nici n-o are de treizeci şi unu de centimetri, i-am mai spus soră-mii, care însă apucase să închidă.

Şi probabil că nici *hammerhart* nu e, am mai rostit aşa, ca pentru mine.

De cum i-am povestit totul, Charly s-a amuzat mai întâi, pentru ca apoi să spună:

— Soră-ta e o persoană adultă, iar dacă ţine morţiş să şi-l păstreze pe jegul ăsta de corditor de internet, hotărârea e a ei şi numai a ei.

Prea bine atunci! Încă o chestie pe care apucasem astfel s-o lămurim. Nu mai rămânea decât întâlnirea de taină cu Ole.

A doua zi, pe când îl aşteptam în cafeneaua *Fassbender,* măseaua continua să mă doară. Mai tot timpul nu făcuse decât să-mi atragă scurt atenţia asupra prezenţei ei, numai că de data asta nu mai era chip de tăgadă, fiind vorba chiar de dintele cu pricina şi nu de vreo misterioasă durere-fantomă.

Cu toate astea, mi-am turnat o linguriţă plină pe jumătate de zahăr în paharul de *latte macchiato,* uitându-mă totodată, nervoasă, de jur-împrejur, doar-doar aş fi dat de Mia, pândindu-mă de prin vreo ascunzătoare şi gata să mă străpungă cu vreo săgeată otrăvită. Era o zi de mai cum nu se poate mai frumoasă, iar eu prinsesem o masă afară, cu vederea către Biserica Apostolilor.

Ole sosi în pas alergător, întârziind numai vreo cinci minute. Cabinetul lui era taman după al doilea colţ de stradă.

— Un puşti care nu voia cu niciun chip să caşte gura, spuse el, cu respiraţia tăiată. Maică-sa fusese cu el deja pe la trei dentişti şi nu-şi deschisese gura în faţa niciunuia. Dar eu am reuşit. Nu că-s bun? îmi pare rău, intenţionasem să fiu chiar punctual. În altă ordine de idei, să ştii c-arăţi minunat. Ce, ţi-ai făcut ceva la păr?

— Mi l-am spălat, i-am răspuns sincer.

De fapt, îmi pusesem definitiv în gând să umblu puţin la stilul personal, numai că, după ce am constatat că singurele lucruri pe care le-aş fi putut pune pe mine ar fi fost perechea mea personală de blugi şi tricoul cu *Podolski, vreau un copil cu tine!* nu m-am m-ai obosit în rest.

— Păcat că nu-s eu Podolski, izbuti să articuleze Ole. Dar, cinstit vorbind, n-arăt parcă ceva mai bine decât el?

— E tricoul lui Charly. Şi cred că înscrisul e mai degrabă o ironie, i-am răspuns. La urma urmelor, Podolski ăsta e şi prea tânăr pentru noi. Sau, mai degrabă, noi suntem prea bătrâne pentru el.

Între timp, măseaua începuse să mă doară, nu glumă, şi, fără să vreau, mi-am dus mâna la falcă.

— Şi, până la urmă, ce-ai vorbit cu Mia?

Ole dădu din cap.

— S-a terminat.

Pentru câteva clipe, am uitat de măsea şi, spontan, m-am întins după mâna lui Ole.

— Ole, zău, îmi pare rău. Adică, e ceva serios între Mia şi iubitul ei?

— Habar n-am, îmi răspunse Ole. Că despre tip nici n-am vorbit.

— Vrei să spui că n-a vrut Mia să vorbiţi despre-aşa ceva?

— Nu, eu n-am vrut, spuse Ole. De fapt, nici n-am întrebat-o nimic despre el. Ştii ce, mă doare undeva de individul ăsta.

— Oricum ar fi, el rămâne în continuare motivul pentru care relaţia voastră nu mai funcţionează, i-am spus. Aşa că nu te amăgi!

— Nu, spuse Ole. Între timp m-am lămurit că nici n-ar fi trebuit să ne căsătorim.

— Ole, nu cumva te pripeşti? Cu mai puţin de două săptămâni în urmă erai un bărbat fericit în căsnicia lui… Au!

— Ce-ai păţit?

— Măseaua, am îngăimat. Mă doare. Mă cam doare.

— Păi, cam de când? vru să ştie Ole.

— De vreo câteva zile, i-am răspuns. Numai că pân-acum durerea-mi dispărea de la sine.

Ole se ridică de la masă.

— Haide! mă îndemnă. Chestia asta o rezolvăm imediat.

Îi făcu semn chelneriţei şi-i plăti mai apoi porţia mea de *latte macchiato,* fără să-şi plece urechea la protestele mele.

— La urma urmelor, a trecut deja o jumătate de an de când ai fost ultima oară pe la mine.

— Poate că se potoleşte iar aşa, de la sine, m-am împotrivit.

Atât că Ole mă şi prinsese de un cot, conducându-mă printre mese până pe trotuar.

— Despre care-i vorba? mai întrebă.

— În stânga, jos, penultima măsea. Aşa cred. De fapt, mă doare peste tot.

— Hm, hm, făcu Ole. E tocmai aia pe care am plombat-o anul trecut, după ce-i scosesem rădăcina.

— Da, exact! i-am confirmat. Dar, întorcându-ne la Mia, ştie măcar că nu din pricina mea, ci din a ei te aflai tu în hotel?

— Nu, mi-o tăie Ole. La aşa ceva n-am ajuns. Nici nu ne-am urcat bine în maşină sâmbătă seara, că s-a şi pornit să-mi zică: Ştiu că între tine şi Gerri e ceva, dar sunt gata să te iert. Şi-o s-o luăm din nou, de la început.

— Păi, pân-aici totu-i minunat, i-am spus. Dar ăsta ar fi fost momentul în care să-i fi spus că nu eu eram problema, ci babalâcul ăla, cu care Mia se sărutase vârându-i limba adânc în gât.

— I-am spus că lucrurile nu stăteau chiar aşa de simplu, continuă Ole. Ceea ce a făcut-o pe Mia s-o ia cu totul razna. Aşa se face că mi-a aruncat cele mai urâte jigniri, reproşându-mi că lucram tot timpul şi nu mă interesam de ea, că facem sex mult prea rar, iar dacă se întâmpla totuşi lucrul era groaznic de plictisitor, că până şi-n timpul liber tot despre dinţi vorbeam şi că ar fi fost culmea neruşinării că-mi mai ardea acum şi de-o aventură, unde mai pui că şi cu una ca tine, cu un fund ca al unui cal de circ.

— Şi ăsta ar fi fost şi momentul în care să-i fi spus ceva de genul: *Ia stai tu liniştită, tu, cur osos şi mincinos, şi spune-mi mai bine cine-şi dă întâlniri cu bărbaţi însuraţi, prin hoteluri, tu sau eu?* i-am spus, ambalându-mă tot mai mult.

— Numai că n-am făcut-o, îmi zise Ole. I-am spus în schimb că fundul tău arată trăsnet şi că mi se scoală numai dacă mă gândesc la el.

— Oh, am făcut. Asta-i, bineînţeles…

— *Ce, ţi-ai pierdut cumva minţile?* Nu, i-am răspuns, continuă Ole. Pentru ca tot Mia să-mi zică, urlând: *O să vezi tu ce-o să păţeşti!* Apoi, odată ajunşi acasă, s-a apucat să-şi pregătească o valiză şi să zbiere la mine: *Nici să nu-ndrăzneşti să mă opreşti!* De parcă aş fi încercat cumva! După aia, s-a urcat în maşină şi dusă a fost.

— La amantul ei! Bravo, Ole, grozavă mişcare!

— Ba nu, la ai ei, mă corectă Ole. Că mă sunat ieri imediat taică-su, ca să mă ia la rost. Mi-a spus chiar că n-ar fi tocmai de bun-gust ca, pentru o relaţie extraconjugală, să-mi aleg partenera din cercul comun de prieteni şi m-a întrebat dacă n-aş putea recurge totuşi la adevăratul raţionament, înainte de-a gândi cu sula. Şi mi-a mai atras atenţia că de-acum ştiu unde o pot găsi pe Mia, în caz că mi-ar fi venit între timp mintea la cap.

— Ce fel de familie mai e şi asta? am întrebat, pe deplin şocată. Chiar a spus *sulă?* Fiindcă ăsta ar fi fost şi momentul în care să-i fi

spus ceva de genul: *Hei, tată-socru, ia fă bine şi întreab-o pe fiică-ta de sula cu care s-a întâlnit vineri la „Regency Palace”. Şi asta încă nu-i totul…* Aoleu, între timp durerea chiar că s-a-ndrăcit!

— Aproape c-am ajuns, spuse Ole, deschizând uşa cabinetului său.

— Dar, domnule doctor, nu spuneaţi c-o să lipsiţi mai mult? vru să ştie asistenta aflată dincolo de tejghea.

— Ba da, numai că doamna Thaler suferă de nişte dureri acute. Pregătiţi-mi, vă rog, salonul unu şi trimiteţi-mi-o pe Lena.

Ole îmi făcu cu ochiul şi dispăru îndărătul unei uşi, în timp ce eu am intrat cu paşi mari în sala de tratament.

— Cardul dumneavoastră de asigurări, vă rog, îmi spuse asistenta.

I l-am întins peste tejghea.

— Chiar c-aţi avut noroc, îmi spuse. Până la sfârşitul lunii următoare, domnul doctor nici nu mai avea vreun loc liber în planificare.

— Credeţi?

Acum, definiţia pe care o dădeam eu norocului arăta cu totul altfel! Eu, una, chiar uram felul ăsta de activităţi neplanificate. Iar în vederea unei vizite la dentist chiar îmi plăcea să mă pregătesc cu vreo câteva zile înainte, sufleteşte, dar şi trupeşte.

De cum m-am aşezat pe scaun însă, durerea încetă dintr-o dată.

— Cred că mi-a trecut, am spus, ridicându-mă. Şi-o să plec.

— Rămâneţi acolo, pe scaun. Aşa se-ntâmplă mereu, îmi explică Lena, o asistentă blondă şi delicată, aninându-mi o bavetă în jurul gâtului. Aşa-i cu adrenalina. Dar odată ajunsă acasă, aţi lua-o de la capăt cu durerea.

— Ei, ia să vedem, spuse Ole.

În halatul lui cel alb, arăta ca versiunea personificată a doctorului rezident Goswin. (Atunci când inventasem personajul, nici nu-l cunoşteam pe Ole, dar îi semăna cu adevărat izbitor.) Am mai admirat preţ de o secundă în plus cât de bine i se potrivea albastrul ochilor cu tenul bronzat şi părul deschis la culoare, după care am fost lăsată să alunec în poziţie orizontală şi-mi fu proiectată lumina lămpii pe faţă.

Mecanic, am căscat gura şi am închis ochii.

— Foarte frumos, spuse Ole, ciocănindu-mi dinţii cu un cârlig de metal. Nu era vorba de măseaua plombată, fapt ce m-a bucurat peste poate, ci de cea de alături, ultima mea măsea neplombată.

Aveam dinţi bine proporţionaţi şi albi, dar nu tocmai deosebit de zdraveni. Şi asta în ciuda interdicţiei totale aplicate în copilărie asupra dulciurilor. Mulţumesc, mamă!

— Ah, dar e-o nimica toată, comentă Ole, înfundându-mi în gură două tampoane. Doar o găurică mică de tot. Şi nici n-o s-avem nevoie de injecţie, nu?

— Ha aaa! Hălă inheeeţie o hă himt hohu’, am rostit, cu falca

umflată.

— Am ştiut eu, fată curajoasă, spuse Ole, făcând pe dată freza să pornească.

— Inheeeţie! Inhecţie!

Mi-am agitat pumnii strânşi, în toate direcţiile.

— Ah, da, exact, spuse Ole, în timp ce freza muşca din dintele cu pricina.

Oh, şi cât de mult uram zgomotul acela!

— Mia s-a mutat, iar taică-su pretinde că nu ştiu să-mi stăpânesc sula.

La auzul vorbelor ăstora, asistenta îmi scăpă aspiratorul de salivă în gât. Pesemne că nu-i ajunseseră încă la urechi noile schimbări din viaţa particulară a şefului ei.

— Hîhîhî! am făcut.

— Scuze, murmură Lena.

— Zilele astea o să trebuiască să merg şi la un avocat, ca să-mi facă socoteala şi să-mi spună cu ce mai rămân după divorţ, adăugă Ole, găurind mai departe în locul bolnav.

— Hau! am zbierat. Hoare!

Dar Ole mă împinse uşor înapoi, în scaun, văzându-şi mai departe de găurit. Şi cu asta mă şi vindecă pentru totdeauna de fantezia aia, a mea, în care se făcea că ne-am fi prins într-o partidă pasională de sex, chiar pe scaunul acela de dentist. Cum spuneam, în fantezia aia, a mea. Ca să nu mai spun că, în aceeaşi fantezie, nu era vorba nici de freză, nici de asistentă.

— Păi, cam asta a fost, spuse Ole, tocmai pe când îmi închipuiam că urma să-mi pierd cunoştinţa. Ai fost foarte curajoasă. Probabil că nici n-o să fiu nevoit să plătesc prea mult, că nici creditul pentru cabinet nu-i chiar de colo. Ca să nu mai spun că nici n-avem vreun copil. Va trebui să-i plătesc în contul locuinţei, dar peste-aşa ceva pot să trec. Nu, nu, rămâi acolo, întinsă, că acum urmează şi plombatul. Ceva mai mult, Lena, da, exact atât. Din partea mea, poate să ia toată locuinţa, nu însă fără să-mi plătească pentru asta. Ha-ha, tare sunt curios de unde! Tipa topeşte fiecare cent pe care-l câştigă, pe pantofi în primul rând.

Apoi suflă cu ceva rece asupra nervului dintelui.

— Hauuu! am făcut, sfârşită.

Iar când, în sfârşit, am fost adusă în poziţia şezând şi mi-am clătit gura, am spus şi eu:

— Să ştii că m-a durut! De ce nu mi-ai făcut o injecţie?

— Hai că s-a aranjat nemaipomenit, îmi spuse Ole, drept răspuns. Lena, mai poţi să-ţi continui pauza de prânz vreo zece minute.

— Ia ascultă aici, aşa faci mereu? m-am răţoit la el, de îndată ce Lena închisese uşa în urma ei. Că doar auzeai foarte bine în ce hal

zbieram!

— Da, dar acum durerile au dispărut, spuse Ole, desprinzându-mi baveta din jurul gâtului. Şi nici nu eşti amorţită de la anestezie!

Apoi, cu buricul degetului mare, mă mângâie delicat pe buza inferioară.

— Acum, dacă te-aş săruta, ai simţi totul.

— *Dacă,* i-am tăiat-o. Numai că, după aşa o tortură, crede-mă că numai de sărutări n-am eu chef. Ole, nu mi se pare corect s-o laşi pe Mia să creadă că eu aş fi motivul despărţirii voastre.

— Bine, dar chiar eşti motivul, mi-o întoarse Ole.

L-am privit năucă.

— Ba nu-s deloc!

— Ba da, eşti, insistă Ole.

— Ce tâmpenie! Aminteşte-ţi, te rog, problema e că Mia te înşală!

— Te iubesc, Gerri, spuse Ole.

*

Charly îmi vârî sub nas un film de radiologie.

— Acolo! Uite-ţi finul! Adică, pe-acolo pe undeva, în mijloc.

— Ce dulce, i-am răspuns, distrată.

— Dulce pe naiba, îmi întoarse vorba Charly, bosumflată. Nici măcar nu poţi să distingi ceva! Şi eu care întotdeauna îmi închipuisem că tehnica din ziua de azi e atât de avansată, încât ai putea vedea clar dacă-şi suge sau nu degetul mare. Sinceră să fiu, sunt foarte dezamăgită. De săptămâni în şir m-am bucurat şi eu cu gândul la filmul ăsta şi uită-te şi tu acum: uterul, ca un soi de gaură neagră din spaţiul cosmic. Ce să mai spun de hârtia asta ieftină! Parc-ar fi de bon de casă.

— Charly, dar nu eşti decât la-nceput. Copilul nici n-are încă degete mari.

— Şi ce dacă, îmi răspunse Charly, ştergându-şi o lacrimă de ciudă din colţul ochiului.

Pentru ca mai apoi, pe nepusă masă, tot chipul să i se acopere de-o strălucire.

— Şi-acum să trecem la subiectele zilei, cele cu-adevărat ca lumea. Ştii, mătuşica aia de la editură a dat telefon după tine. Vor să te invite poimâine la prânz, la un dineu de afaceri, la *Beethoven.* Iar eu mi-am îngăduit să accept în numele tău.

— Nu mai spune! Şi cine, mă rog, sunt *cei* care vor să mă invite?

Ia te uite, dintr-o mişcare, eram iar călare pe situaţie!

— Păi, papagalii ăia de la editură, cu care vrei tu să faci mari afaceri, dragă *business-lady,* îmi răspunse Charly, strălucind parcă şi mai abitir. Nici nu ştii ce mândră sunt de tine!

— E drăguţ din partea ta, i-am zis. Dar nu te pripi. Poate că n-au de gând decât să mă refuze.

— Ce prostie, continuă Charly, prinzându-mi mâinile şi pornind cu mine într-un dans în cerc. Pentru-aşa ceva nu te-ar fi invitat ei taman la *Beethoven*.

Şi din nou a trebuit să-i dau dreptate.

— Lasă şi tu privirea asta sceptică şi bucură-te pur şi simplu, mă îndemnă Charly.

Păi, atunci foarte bine! Puţin chiar mă puteam bucura şi eu.

— Numai că n-am nimic de îmbrăcat, am anunţat, după vreo două secunde de bucurat.

— Ei, lasă că-ţi împrumut eu ceva, rosti cântat Charly. Ştii, la urma urmelor, viaţa chiar că-i frumoasă! Şi chiar merită trăită.

Apoi, în culmea elanului mişcării, dădu jos un vraf de hârtii de pe comodă, care se împrăştiară pe parchet.

— Chiar aşa, uite, mătuşa Evelyn a trecut pe-aici şi ţi-a adus corespondenţa, iar soră-ta a dat din nou telefon.

— Care dintre ele?

Mi-am aruncat ochii peste maldărul de scrisori, aduse de mătuşa Evelyn. Rahat! Soldul cărţii de credit! Şi o scrisoare de la Dietmar Mergenheimer, alias *Max, 29 de ani, 1,89 m, nefum., timid, dar gata oricând de distracţie*.

— Păi, e vorba de Lulu, îmi preciza Charly. Cu nasul pe sus, cantotdeauna. Cică ar trebui s-o suni.

— Ha, am făcut. Până la urmă tot l-a demascat pe Patrick ăla!

Nici vorbă însă de aşa ceva!

— E-adevărat ce zice mama, că n-ai chef să te-ntorci în fosta ta locuinţă? se interesă Lulu.

— Ăăă, da, i-am spus. O să-mi caut altceva.

— Şi asta-nseamnă că te-ai putea muta de-acolo aproape imediat', nu?

— Da, am mai spus. Şi nici nu cred că mătuşa Evelyn are de gând să-mi pună niscaiva beţe-n roate. De ce?

— Fiindcă am o locuinţă pentru tine, zise Lulu. A lui Patrick. Adică, bineînţeles, dacă-i preiei contractul de închiriere şi dacă proprietara lui e de acord!

— Păi, Patrick unde se mută? am întrebat aşa, prosteşte.

— La mine, fireşte, îmi spuse Lulu. Locuinţa mea e mai mare, e aproape şi de şcoală, şi de firma lui Patrick. Şi-aşa e toată ziua bună ziua la mine şi-i o prostie să plătim două chirii. Putem da banii şi pe altceva, mai ca lumea.

— Ascultă, Lulu, aş vrea să mă gândesc şi eu mai bine…

— Vrei locuinţa sau nu? întrebă Lulu, pe un ton răstit. E tare drăguţă, nu cine ştie ce de spectaculoasă, dar e-n partea de sud a

oraşului, două camere, bucătărie, hol, baie, balcon, etajul doi. La parterul clădirii e un magazin de brânzeturi, în apartamentul de vizavi locuieşte proprietara cu partenera ei de viaţă, iar la etajul trei şade o pereche tânără de studenţi. Chiria e OK, starea ireproşabilă, iar curtea interioară e ticsită de verdeaţă şi poate fi folosită de toată lumea.

— Păi, din ce se-aude, pare numai de bine, i-am răspuns. Dar…

— Patrick are un termen de preaviz de trei luni, dar dacă şi proprietara e de acord, se poate încheia un contract de reziliere şi ai putea să te muţi încă de la întâi iunie.

— Păi, atunci… am spus. Când aş putea să merg să văd şi apartamentul?

— Mâine după-amiază, după orele mele de şcoală, îmi răspunse Lulu. Vin eu şi te iau de la Charly pe la trei. Şi, Gerri? Te rog să te porţi cuviincios faţă de Patrick!

— Lulu, semeni deja cu mama, i-am atras atenţia.

— Doar sunt o persoană adultă, mi-o întoarse Lulu. Ceea ce n-ar strica s-ajungi şi tu.

— Toate la timpul lor, i-am trântit-o.

În ceea ce mă privea, lucrurile mergeau chiar binişor. Povestea cu slujba era promiţătoare, măseaua nu mă mai sâcâia, iar dacă mai făceam rost acum şi de o locuinţă, chiar că nu mai aveam vreun motiv să mă plâng. Cine să fi crezut toate astea?

— Locuinţa perversului ăluia? Poţi să te şi caci pe ea! se burzului Charly, de cum i-am povestit totul.

Am ridicat din umeri.

— Dacă e drăguţă şi, în oarecare măsură, accesibilă, să ştii c-o s-o iau, m-am împotrivit. Pot s-aduc un expert în Feng Shui sau cam aşa ceva, ca să se plimbe puţin prin ea, s-o afume şi s-alunge astfel spiritul perversităţii de pe-acolo.

— Da, şi pe urmă să-i mai fi şi recunoscătoare pe veci porcului ăstuia, adăugă Charly. Şi, în definitiv, ce atâta grabă? N-ai avea la dispoziţie decât două săptămâni jumătate ca să organizezi tot mutatul ăsta. Ce-oi fi având atâta împotrivă să mai stai pur şi simplu puţin pe-aici, pe la noi?

— Ei, o grămadă de lucruri, dragă Charly, i-am spus. Şi, în afară de asta, nu eu trebuie să-i fiu recunoscătoare lui Patrick, ci el mie, căci altfel ar fi căutat nu glumă un chiriaş care să-i preia contractul şi să mai şi plătească chiria pe trei luni înainte.

— Bine, dar ne simţeam atât de bine! Iar dac-o să-ncepi să trăieşti iarăşi singură, cine ştie, poate c-o să-nceapă să-ţi treacă din nou prin cap gânduri de-alea, negre. Aici măcar te pot tine sub observaţie…

Ochii lui Charly se umpluseră deja de lacrimi. Un lucru tipic la ea, cel puţin în ultimul timp: o dată dansa şi râdea, iar în minutul următor era podidită deodată de hohote de jale. De vină erau însă numai

hormonii sarcinii, aşa că nu era niciun motiv de îngrijorare.

— Sper să fie vreo nenorocită de gaură infectă, în care toţi chiriaşii să n-asculte tot timpul decât Xavier Naidoo şi să aibă un păsăroi Beo{30}, în stare să imite aterizarea unui avion. La acelaşi nivel de zgomot.

— Nu, sper dimpotrivă, să nu fie deloc aşa! Charly, eu, una, cred că tocmai am prins o serie de întâmplări norocoase, i-am spus. Şi încă ceva: Ole mă iubeşte.

Imediat, Charly se lăsă dusă cu vorba.

— Bineînţeles c-o face. Noi toţi te iubim. Avem nevoie de tine. Fără tine, viaţa noastră ar fi tristă, searbădă şi pustie. Noi…

— Nu, nu, am oprit-o. Nu din nou chestia cu *Nu-care- cumva-să-ţi-pui-din-nou-capăt-zilelor*. Mă iubeşte aşa, de-adevăratelea. În sensul clasic şi romantic. Mia s-a mutat la ai ei, iar Ole nici nu mai vrea s-audă de ea. Cel puţin aşa spune.

— Păi, astea chiar că sunt veşti dintre cele îmbucurătoare, se entuziasmă Charly, surâzând din nou. Felicitări din toată inima!

Hei? Dar ce se petrecea cu toţi? Într-un fel, pur şi simplu treceau peste toată povestea, un lucru de care însă numai eu nu eram în stare.

— Dar asta-i cu-adevărat îngrijorător! Sărmanul, nu ştie nici el ce spune.

— Ole nu-i deloc tipul care să spună un *te iubesc* aşa, la întâmplare, mai spuse Charly, încropind un mic dans zburdalnic, de data asta însă de una singură. În sfârşit s-a prins, că de atâţia ani asta aşteptăm cu toţii! Să vezi ce-o să-şi mai dea în petic Caro, de-aşa bucurie. Păi, tocmai acum ţi-ai găsit şi tu să-ţi cauţi altă locuinţă? Chiar c-ar fi adevărată pierdere de vreme! Ia gândeşte-te puţin: nici nu te-ai muta bine şi te-ai vedea suită s-o faci de îndată din nou, la Ole. Sper că mai are superlocuinţa aia. Numai ferestrele alea megaînalte şi arcuite sunt o nebunie.

— Aiurezi, Charly? Tu chiar nu vezi ce bramburească e totul?

Am scuturat apoi din cap.

— Ole ăsta e cu mintea complet vraişte. Habar n-are ce simte. Abia acum câteva zile a aflat şi el că-l înşală nevasta. Ăsta are nevoie de terapie, ca să conştientizeze şocul.

— Ei, uneori avem şi noi nevoie în viaţă de aşa, un soi de imbold, pentru a ne face ordine printre sentimente şi s-o apucăm într-o altă direcţie, de mult scadentă, zise Charly. Iar pentru aşa ceva nici vorbă s-avem nevoie de terapie. Că doar şi tu îl placi, nu?

— Fireşte că-mi place de el, i-am răspuns. Chiar foarte mult.

— Şi-atunci? mă repezi Charly. Pur şi simplu bucură-te şi tu că, în sfârşit, ai parte de ceea ce-ţi doreşti. O, unde mai pui că şi de sex în scaunul de la dentist! Şi chiar că va trebui să-mi povesteşti cum e!

M-am înroşit.

— Ţi-am… vreodată…?

— Da, Gerri, şoricelule, aşa ai făcut! mă lămuri Charly. Numai că-n seara cu pricina erai băută bine. Iar eu, la rându-mi, ţi-am spus povestea aia, superpenibilă, cu Leo Kernmann şi cu mine în toaleta avionului.

— O, aia despre care oricum nu mai ştiu nimic.

— Ei, pe asta m-am bazat şi eu, mai spuse Charly. Sunt unele lucruri, pe care e mai bine să le ţii pentru tine.

— Ştii, azi am stat întinsă pe scaunul lui Ole, am început. Şi, crede-mă, nu mi-a fost deloc gândul la sex. Chiar mi-am ferit capul într-o parte atunci când Ole a-ncercat să mă sărute aşa, în încheierea declaraţiei ăleia de iubire.

— Îmi pare rău, Ole, dar totul mi s-a-ntâmplat mult prea repede, i-am spus.

Ole făcuse o mutră uşor dezamăgită.

— Înţeleg că… Nu-i decât o săptămână de când te-ai… bâiguise el. Dar şi tu simţi la fel, nu? Că între noi ar fi legătura asta specială… şi că asta-i şi pricina tuturor acestor coincidenţe aparente, care ne-au condus paşii în acel moment, către acel hotel. O noapte fermecată…

— Ole, ţi-am spus chestia asta de vreo câteva ori până acum: În noaptea aceea nu s-a petrecut nimic între noi! Luasem şi eu somniferele alea, iar tu erai beat. N-a fost nimic fermecat la mijloc, în afară de faptul că ţi-ai vârât tu aşa ceva în cap.

— E foarte posibil să nu fi reţinut eu toate amănuntele, recunoscuse Ole. De-un lucru sunt însă sigur: sentimentele mele pentru tine nu-s deloc vreo închipuire.

Îl privisem lung şi sceptic. Arăta de-mi venea să-l mănânc, cu ochii ăia albaştri şi nevinovaţi, cu părul blond şi rebel, care-i cădea pe frunte, şi în halatul ăla alb, care-i venea atât de bine. Să fi fost şi eu născută într-altă zodie, mai pasională, probabil că aş fi lăsat naibii de-o parte toate reţinerile şi m-aş fi aruncat la pieptul lui cel lat. Numai că nu putea fi vorba să sari peste cal. În cazul nostru, al fecioarelor, scepticismul e un lucru înnăscut. Şi, în principiu, nu credem şi bună pace!

— Ascultă, tu chiar mergi la solar? îl întrebasem până la urmă.

Ole suspinase.

— Înţeleg că-ţi trebuie timp, Gerri. Că n-ai trecut prin cele mai grozave experienţe cu bărbaţii.

Ei, aici chiar c-avea deplină dreptate! Între altele, nici măcar cu el personal nu trecusem prin cea mai grozavă experienţă. Nu era vorba de niciun sentiment stenic să te îndrăgosteşti de cineva şi apoi să vezi cum acesta se căsătorea cu alta.

— Tu… ar trebui să lămureşti mai întâi cum rămâne cu tine şi cu Mia, îi spusesem, înainte de-a mă îndrepta către uşă. Zău dacă-mi

convine să fiu pricina despărţirii voastre. Nu mi se pare… corect!

— Pot s-aştept, strigase Ole în urma mea.

Doamnei
Gerri Thaler
Domröschenweg 12

Dragă Gerri,

Mulţumesc foarte mult pentru scrisoare. Am fost foarte uimit să primesc veşti despre tine, căci, orice s-ar zice, a trecut un an şi jumătate de când m-ai lăsat să te aştept acolo, în cafeneaua aceea. La vremea respectivă am avut chiar o discuţie nu tocmai drăguţă cu chelneriţa şi cu patronul localului, din cauză că am refuzat să-ţi plătesc porţia de *latte macchiato.* Până la urmă, mi-am impus punctul de vedere şi nu a mai trebuit să plătesc, o chestie din care m-am ales cu interdicţia pe viaţă de-a mai pune piciorul în localul cu pricina. N-a fost o experienţă nemaipomenit de grozavă, după cum, probabil, îţi poţi închipui. Dar să trecem peste asta.

Ceea ce mi-ai scris m-a pus serios pe gânduri. M-am mai întâlnit de-atunci cu destul de multe femei, unele dintre ele fiind chiar mai drăguţe decât tine. Una singură şi-a exprimat însă dorinţa de-a mă cunoaşte îndeaproape. *Jessica, 24, sexy, blondă natural.* Numai că şi *Jessica* asta se numea în realitate Hildegard, avea treizeci şi patru de ani şi, chiar dacă era blondă natural, era tot atât de grasă natural. Sau măcar durdulie. E adevărat că-i foarte drăguţă, dar şi eu, unul, cu totul altfel mi-am închipuit-o pe viitoarea soţie.

Acum, după ce am citit şi eu *Vara în care Lara a întâlnit iubirea,* poate c-o s-o sun totuşi din nou. E foarte adevărat că, până la urmă, erotismul stă în alte chestii decât aspectele exterioare asemenea înfăţişării, vârstei şi numelui. A fost deosebit de palpitant să citesc despre felul în care, încet dar sigur, Lara s-a îndrăgostit de Nathan. Şi nici nu ştii cât de bine m-am simţit atunci când Nathan i-a tras una în falcă încrezutului ăluia de Torsten şi că acesta s-a prăvălit peste masa de cafea, făcând praf toate porţelanurile de Meissen. Autoarea se pricepe nu glumă la chestiile astea, de iubire.

O să închei acum şi poate o să-i dau telefon lui Hildegard. Ştii, are un nume de familie foarte frumos: Katz. Aş putea s-o alint cu un *Pisoiaş,* ce zici?

În acest sens, din toată inima,

Al tău Didi Mergenheimer

P.S. Dacă n-o să reuşesc nimic cu Hildegard, n-ai avea cumva chef de încă o întâlnire? Iar cu acea ocazie ţi-aş putea da înapoi şi cei cinci euro.

Cincisprezece

Apartamentul lui Patrick era chiar mai drăguţ decât îmi închipuisem. Mi-au plăcut în mod deosebit atât de practicele dulapuri în perete din hol şi din dormitor.

— Le-am şlefuit şi le-am vopsit în alb cu mâinile mele, ţinu să menţioneze Patrick.

Am remarcat că nu mă privea în ochi. Poate că, între timp, îşi adusese aminte că-mi mai datora un capucino, dar poate că pur şi simplu i se făcuse şi lui ruşine aşa, în general. Am fost atentă să nu ajung singură cu el în aceeaşi încăpere, fiindcă, la drept vorbind, mi-era puţin frică de el. În locul de pe braţ, de care mă apucase atunci şi mă scuturase, aveam deja urme vineţii şi verzi.

Tot apartamentul era în alb şi negru. Faianţa imita o tablă de şah, pardoseala era alcătuită din planşe albe, pereţii erau albi, iar mobilă de bucătărie integrată neagră, cu feţe ultralustruite şi un blat de lucru din oţel inoxidabil. Canapele erau din piele neagră, rafturile pentru cărţi fuseseră vopsite în alb, o piele de zebră stătea întinsă pe jos, iar fotografii alb-negru înrămate erau agăţate pe pereţi.

— Pervers, mormăi Charly, care insistase să vină şi ea.

Mie, uneia, totul mi se păru însă destul de *cool*. Iar balconul era chiar foarte mare. Şi dacă ai fi pus în el o garnitură de hol tot ţi-ar mai fi rămas loc de un şezlong sau un hamac. Ah, cum de oi fi putut rezista atâţia ani fără un balcon?

Proprietara era o femeie simpatică, avea în jur de cincizeci de ani, şi, împreună cu partenera ei, deţinea magazinul de brânzeturi de la parter. Ostentativ, în vreme ce ne deplasam prin holul casei, Charly îşi înălţase nasul în vânt, adulmecând. Numai că pe mine nu mă deranja câtuşi de puţin mirosul de brânză. Adevărul e că-mi place brânza! În apartament însă, nici urmă de miros. Cel mai important lucru era acela că proprietara nu consideră contractul de reziliere o problemă. Ceea ce însemna că, de la întâi iunie, mă puteam muta. Şi nici nu ţinu să vadă vreo dovadă de venit, părându-i-se absolut în ordine că aşa, ca liber-profesionistă ce eram, nici nu aveam vreuna.

Singura problemă era garanţia aceea, reprezentând chiria pe trei luni. O chestie pe care *Master Card*-ul meu nu ar fi acoperit-o.

— Las' că-ţi împrumut eu banii, spuse Charly, mărinimoasă ca întotdeauna.

Adevărul era însă că ea, personal, nu avea niciun sfanţ şi că, de vorbit, vorbea în numele banilor lui Ulrich. Iar asta chiar nu puteam s-o accept.

— Nu e nevoie, spuse Lulu. Garanţia o plăteşte tata.

— Ho-ho-ho! făcu Charly.

— Cum? am exclamat, la un pas de-a leşina.

Încă din vremea primului şi ultimului meu semestru petrecut la universitate nu mai primisem bani din partea alor mei. Nici măcar de Crăciun sau de ziua mea de naştere. Mama mea prefera să-mi dăruiască cu asemenea prilejuri lucruri de care îşi închipuia ea că aş fi avut nevoie de urgenţă: pelerine de ploaie, seturi de sculuri de lână înspicată de Angora sau *Automatul 2020, pentru sucuri,* cel care, prin presare, transforma cât ai clipi orice fruct nedecojit în suc.

— Cred că poţi s-accepţi liniştită, spuse Lulu.

— Bine, dar nu vreau niciun fel de pomană, i-am răspuns.

— Ia mai tacă-ţi gura, mă repezi Charly.

— Mai trebuie să-mi plăteşti bucătăria, spuse Patrick. Pe care vreau cel puţin trei mii cinci sute.

— Patrick! spuse Lulu, ameninţător. Gerri n-are niciun ban şi în plus e sora mea mai mică.

— Bine, dar bucătăria m-a costat opt mii cinci sute, îi răspunse Patrick. Şi asta numai fiindcă am primit nişte reduceri babane. Numai frigiderul…

— Patrick! se mai răsti o dată Lulu. Acum suntem toţi o familie. Şi într-o familie nu râvnim unii la banii celorlalţi.

— Bucătăria e şi-aşa o mizerie, comentă Charly. Parc-ar fi a lui Frankenstein. Iar pe luciul ăsta, al feţelor, se văd toate urmele de degete. Pentru-aşa ceva n-aş plăti niciun amărât de cent.

De fapt, bucătăria nu mi se părea rea deloc. Sinceră să fiu, o găseam chiar grozavă. Tăbliile extensibile, ca la farmacie, frigiderul acela genial, model american, şi nemaipomenita plită cu gaz… În sfârşit, serile noastre de gătit ar fi putut să aibă loc şi în propria mea bucătărie. Iar Flo, Gereon şi Severin ar fi putut sta pe patul din dormitorul de alături. Dormitorul nu era deosebit de mare, dar, ajutat şi de dulapurile încastrate în perete, părea un spaţiu de-a dreptul generos, în vreme ce în sufragerie, la nevoie, puteau fi încropite şi nişte pătuţuri pentru copiii Martei şi ai lui Marius.

— Şi pe rafturile de cărţi am dat bani, spuse Patrick. Sunt chiar piese de marcă.

— Da, de pe eBay, completă Charly. Hai că pe internet eşti, ca să zic aşa, tare ca ciocanul.

— Chiar aşa de simplu tot nu e, adăugă Patrick, aruncându-i lui Charly o privire nimicitoare. Iar depozitatul şi transportatul mobilei costă şi ele o avere.

— Chiar că nu-i uşor să faci din două locuinţe una singură, rosti şi Lulu, suspinând. Fiecare trebuie să se despartă de unele lucruri care i-au aparţinut, aşa se întâmplă. Eu, de pildă, mă văd nevoită să-mi dau canapeaua preferată. Din întâmplare, n-ai vrea-o tu, Gerri?

— Cadou?

Lulu pur şi simplu îşi iubea mai presus de orice canapeaua ei tapiţată cu mătase, în culoarea roşu-violet, stilul neobaroc. Avea picioare de leu, aurite, şi o broderie reprezentând o coroană aurie. Stătea în faţa unui perete văruit în culoarea levănţelei, alături de o comodă de la IKEA, cu modele aplicate. Iar modelele astea erau un hobby de-al soră-mii. Canapelele din piele neagră ale lui Patrick ar fi urmat să pice destul de ciudat în locuinţa ei.

— Cadou, mai încape vorbă? îmi răspunse Lulu. Nu mai am nevoie de ea.

N-am mai stat prea mult pe gânduri. De canapeaua mea cea roşie şi veche din garsoniera de sub acoperiş m-aş fi descotorosit cu mare drag. La fel şi de bucătăria cea veche. Poate că, prin cei de la biserică, mătuşa Evelyn putea să găsească pe cineva care să aibă nevoie de toate astea.

— OK, am rostit, cu entuziasm.

Proprietara aduse contractele şi ne aşezarăm cu toţii la masa cu blat de sticlă a lui Patrick, pentru a le semna. Charly insistă ca Patrick să-mi înmâneze şi un înscris de donaţie, de mână, în legătură cu bucătăria.

— Asta ca să n-o storci până la urmă de bani pe Gerri, explică ea. Vreau să spun, atunci când Lulu n-ar fi atentă!

— Dar suntem cu toţii o familie acum, repetă Lulu. Aşa că un asemenea contract e chiar de prisos.

— Paza bună trece primejdia rea, mai spuse Charly. În legătură cu chestiile astea zău că sunt *tare ca ciocanul.*

— Din partea mea, fie, spuse Patrick, aparent sătul.

Până la urmă, aflaţi din nou în stradă, în faţa uşii casei, tot prinse el prilejul să mai vorbească numai cu mine. Asta în timp ce Charly şi Lulu o ascultau pe proprietara dezvăluindu-le secretul înflorii luxuriante a muşcatelor din faţa uşii magazinului.

— Te-am avertizat, *târâtură,* îmi spuse. Mai degrabă mă crede pe mine decât pe tine.

— Din păcate, chiar aşa e, i-am răspuns. Şi, fiindcă veni vorba, căcănarule, să ştii că n-am avut nimic de-a face unul cu celălalt. Aşa că nici nu mă mai face târâtură. Te-ai oţărât fiindcă n-am vrut să-ţi ating ciocanul de cauciuc şi m-ai făcut să-ţi plătesc ceaşca de capucino, după ce m-ai porcăit frumuşel.

— Bine, dar tocmai ţi-am făcut cadou bucătăria, spuse Patrick. Iar cu asta cred că suntem chit, târâ… vacă frigidă.

Da, era, ce-i drept, adevărat. În fond, făcusem o afacere cum nu se putea mai bună. Pentru aşa o bucătărie şi o minunăţie de locuinţă te puteai lăsa liniştită făcută şi vacă frigidă.

*

Nu avusesem parte niciodată de un *dineu de afaceri* într-un restaurant aşa de elegant cum era *Beethoven,* dar ştiam că nu te puteai înfăţişa acolo într-un tricou pe care să stea scris *Podolski, vreau un copil cu tine!* Aşa că mi-am înşfăcat *Master Card-ul,* m-am făcut că nu aş şti de starea, *pe roşu,* a contului meu şi mi-am cumpărat câteva lucruri de îmbrăcat, printre care şi nişte chiloţi. Era un sentiment plăcut ca aşa, poate drept schimbare, să port şi eu ceva care nu era transparent, rupt sau imprimat cu vreun înscris neserios. Poate că pantalonii gri-deschis, uşori, ca şi puloverul de aceeaşi culoare, cu mâneci scurte, nu reprezentau cine ştie ce îndrăzneală vestimentară, dar îmi dădeau un aer de nobleţe, aproape că îmi mângâiau trupul şi nici nu aveau tendinţa de a face cute. Înainte de a coborî din maşină, am mai verificat o dată, în oglinda retrovizoare, dacă nu-mi rămăsese lipit ceva ruj de buze pe dinţi şi dacă nu cumva uitasem prin păr vreun bigudiu. (Lui Charly i se întâmpla mereu aşa ceva: jumătate din timpul cât a durat nunta lui Caroline şi a lui Bert a petrecut-o cu un asemenea bigudiu rămas prins în părul de la spate, pe care eu i l-am descoperit prima, atunci când am vrut neapărat să ştiu de ce se tot hlizea lumea). Tot atunci am scăpat şi de guma de mestecat cosmetică din gură, căci, odată aflată într-un restaurant, se întâmpla uneori să fie mai greu să mai poţi face aşa ceva, exceptând cazul în care te-ai fi încumetat s-o înghiţi.

La radio anunţaseră tunete şi fulgere, fenomene care, pentru moment, urmau să alunge vremea caldă, de primăvară. Pentru moment era încă uscat pe afară, ceea ce se potrivea cu fantastica mea pereche de pantofi, nou-nouţi: cu toc, negri şi cu un aspect retro, care, pentru înălţimea la care mă arătau, erau uimitor de comozi.

Beethoven ăsta era un restaurant cu adevărat drăguţ, în orice caz privit din afară, iar dacă mi-am aruncat o privire pe una dintre ferestre, am rămas mirată de mulţimea de oameni aflată înăuntru, la mijloc de săptămână, ca să ia masa de prânz.

Am fost – ca întotdeauna – punctuală, la minut, şi m-am gândit dacă nu cumva ar fi trebuit să mai fac o tură în jurul clădirii, ca să nu apar chiar prima la masă. Aşa ceva ar fi denotat o stare de surescitare şi tare mi-aş fi dorit să mă arăt puţin mai degajată. În afară de asta, nici nu ştiam dacă Lakrize rezervase sau nu vreo masă.

— Iată-vă, în sfârşit, izbucni lângă mine un glas cald, de bariton.

Era Adrian, în blugi şi cu o bluză cu mânecă scurtă, verde, exact în nuanţa culorii ochilor lui. Eram sigură că i-o alesese o femeie, una care îl privise adânc în ochi. Poate chiar maică-sa.

— Ce bine că aţi sosit la timp!

— Dar aşa fac mereu, i-am răspuns. E doar zodia mea.

— Fecioară, spuse Adrian.

Am aprobat dând din cap, uimită.

— De ce? Sunteţi cumva şi dumneavoastră din zodia asta?

— Nu, îmi răspunse Adrian. Eu sunt săgetător.

— E de bine sau de rău? am insistat.

— Mie, unuia, mi-e indiferent, mă lămuri Adrian, deschizând uşa restaurantului şi lăsându-mă să intru prima. Nu cred în horoscoape.

— De fapt, nici eu, am pretins, în timp ce încercam să-mi aduc aminte dacă fecioara şi săgetătorul se potrivesc unul cu celălalt, hotărându-mă ca, imediat ce aş fi ajuns acasă, să verific pe internet. Chelnerul ne conduse către o masă aşezată într-un colţ, pregătită pentru două persoane.

— Dar ce, suntem singuri? am exclamat, înainte de-a mă putea controla.

— Doamna Krietze s-a scuzat, spuse Adrian. Probleme familiale.

— O, am făcut. Sper că nu-i vorba de nimic grav.

Adrian scutură din cap, în semn că nu.

— Ce doriţi să mâncaţi? Pe-aici au mereu un meniu foarte apetisant. Doar porţiile sunt puţin cam mici.

Am studiat lista de bucate. *Bucătărie internaţională* însemna, desigur, şi că în meniu erau folosite toate limbile posibile.

— Ce-i aia *Abalone?*

— Cred că sunt nişte melci de mare, îmi răspunse Adrian.

— Şi *Emincé?*

— Ceva cam ca o tocăniţă, mai spuse Adrian. Carne tăiată în felii subţiri.

I-am aruncat o privire impresionată. Nu era rău deloc. Ia să mai vedem cam ce mai ştia dumnealui!

— Dar *Scoparolo?*

— Ei, asta-i o brânză. De oaie.

Adrian îşi săltă sprâncenele şi mă privi pe deasupra meniului.

— Chiar vreţi să ştiţi sau e vreun concurs de cine ştie câştigă?

— *Chiffonade?*

— Asta e, ăăă… Habar n-am, spuse Adrian.

— Chiar şi-aşa, a fost chiar foarte bine, i-am spus. S-ar părea că frecventaţi localurile astea cu mâncăruri simandicoase, nu?

— Da, îmi răspunse Adrian. Dar mă uit cu plăcere şi la emisiunile gastronomice de la televizor.

— Păi, şi mie-mi plac, am exclamat, neputându-mi stăpâni privirea radioasă. Gătitul e chiar palpitant. Eu şi prietenii mei ne întâlnim în fiecare sâmbătă seara, ca să gătim împreună.

— Oho, dar asta chiar că-i frumos, comentă Adrian. Ei, cândva făceam şi noi din când în când la fel. Găteam sau jucam ceva… Numai că, între timp, mai toţi au copii şi, cumva…

Apoi, amuţi.

— Aşa-i, atunci când încep să aibă copii, devin tot mai scumpi la vedere, i-am spus, plină de înţelegere. Ei, dar ce să-i faci? Că doar dacă au copii n-o să te-apuci acum să-ţi cauţi alţi prieteni, nu-i aşa?

— Dar nici nu-ţi poţi petrece tot timpul alături de familiile astea, fericite, spuse şi Adrian. Aşa ceva nu prea suportă nimeni.

— Uneori pare că eşti picat de pe alte planetă, am spus. Sau chiar mai rău decât atât: ca şi când lumea s-ar fi învârtit mai departe, iar tu ai fi rămas înţepenit locului.

— Exact, rosti Adrian. Pretind mereu că sunt invidioşi pe câte unul, când, în realitate, doar le e milă de noi, celibatarii.

— Da. Şi unde mai pui că te-aleg mereu drept naş de botez, aproape ca un înlocuitor… Dar dumneavoastră nu sunteţi deloc singur, mi-am adus aminte şi am roşit în aceeaşi clipă. Vreau să spun, ăăă, vă rog să mă scuzaţi…

— Vă referiţi la chestia cu Marianne? Ce-i drept, până să fi primit scrisoarea dumneavoastră, nici n-am ştiut că toată lumea era la curent cu povestea asta.

Încurcat, Adrian îşi frecă nasul. Şi imediat am şi dat uitării propria-mi jenă.

— Da, dar o relaţie aşa, la locul de muncă, nu-i chiar aşa de uşor de ţinut secret, am spus, pe un ton mămos.

— Nu, probabil că nu. Oricum ar fi, i-am pus capăt.

— Cum? Nu cumva din pricina mea? am exclamat, roşind parcă ceva şi mai aprins. Vreau să spun, din cauza scrisorii mele? Pentru ce v-am scris… despre, ăăă…?

— Da, mi-o trânti Adrian. Din pricina a ceea ce mi-aţi scris. Dar şi pentru că nu era decât o relaţie consumată şi inutilă. Astăzi vă mai aduceţi aminte ce mi-aţi scris?

Mi-am legănat capul de un roşu aprins.

— Doar aşa, aproximativ.

Mi-ar fi plăcut să-l pot întreba ce fusese consumat şi inutil în relaţia aceea, dar n-am avut curaj. Probabil însă că Marianne Schneider asta rămânea cu cizmele în picioare când venea vorba de sex. O chestie consumată şi inutilă.

Chelnerul veni la masa noastră, ca să ne ia comanda, iar eu am avut timp să-mi recapăt culoarea normală a chipului. De cum am rămas din nou singuri, Adrian scoase un plic din servietă şi mi-l înmână.

— V-am adus un contract, prin care vă revin cinci procente din vânzările seriei *Ronina.* Iar plata se va face o dată pe an. De aceea am şi introdus o clauză de onorariu garantat, ca să nu fiţi nevoită să aşteptaţi după bani până în februarie. Astfel, la semnarea contractului primiţi cincizeci la sută din acest onorariu garantat.

— Atunci ar trebui să semnez cât mai iute, i-am răspuns, încercând să par cât mai nonşalantă.

Oh, Dumnezeule! Contract! Onorariu garantat! Parale!! Poate că aşa tot aş fi fost în stare să-mi plătesc, până la urmă, şi singură garanţia pentru locuinţă. Şi asta fără să fi fost nevoită să sparg vreo bancă sau să fi acceptat oferta tatălui meu.

— Din păcate, din cauza unor cheltuieli neprevăzute, contul meu este pe minus. Despre ce sumă este vorba?

Am deschis şi eu plicul, scoţând la iveală un teanc de foi tipărite, format A4, dintr-un soi de hârtie zdravănă. Mâinile îmi fură gata-gata să înceapă să-mi tremure, dar nu le-am dat voie s-o facă. Eram doar un profesionist. Mă rog, poate pe calea cea mai potrivită pentru a deveni unul.

— Citiţi totul liniştită, mă sfătui Adrian. Odată cu acest contract dobândiţi nu numai drepturi, dar vă asumaţi şi obligaţii. Sunteţi sigură că veţi putea face faţă acestei sarcini?

— Bineînţeles!

Nu înţelegeam o vorbă din tot ce citeam, dând paginile nerăbdătoare, în căutarea cifrei care ar fi urmat să-mi aducă contul bancar din nou pe plus. Iar când, în sfârşit, am dat de ea, la pagina trei, mai-mai să izbucnesc într-un răcnet: douăzeci şi patru de mii de euro!

— Iar jumătate din ei pe loc, preciza Adrian. Şi reprezintă numai suma garantată, căci ne place să credem că *Ronina* ar urma să aducă mai mulţi bani. Chiar cu mult mai mulţi.

De dată asta, mâinile chiar că începură să-mi tremure.

— Douăzeci şi patru de mii în fiecare an. Aşa de mulţi bani n-am avut niciodată!

Adrian îşi ridică sprâncenele.

— Asta-i relativ! În primul rând fiindcă este o sumă impozabilă, în al doilea rând deoarece pentru ei trebuie să scrieţi două romane pe lună şi, în al treilea rând, pentru că nu ştiu dacă v-aţi calculat tariful orar. Şi am impresia că numai polonezii care plantează sparanghel câştigă mai puţin de-atât.

— Bine, dar ăsta-i oricum un progres evident faţă de cum a fost până acum, i-am spus. Şi unde mai pui c-aşa o muncă îmi face şi *plăcere*.

— Aş vrea să fiu totuşi sigur că veţi putea face faţă acestei sarcini, insistă Adrian.

— Ascultaţi puţin, am răspuns. Zece ani la rând am scris pentru *Aurora* câte două romane pe lună şi pe fiecare dintre ele le-am predat la timp. Fără greşeli şi gata de tipar.

— Da, asta aşa-i, încuviinţă Adrian. Dar, ăăă, în interesul editurii trebuie să mă asigur că n-o să-ncercaţi din nou să vă luaţi viaţa. Pentru că atunci chiar c-am avea o problemă reală.

— Mda, am făcut. De-aşa ceva chiar că n-ai cum să fii prea sigur

niciodată. Vreau să spun că aş putea să contractez vreo boală sau să devin victima vreunui accident. Ca şi dumneavoastră de altfel. Fiindcă fiecăruia dintre noi i se poate întâmpla câte ceva.

— Deci nu intenţionaţi să mai încercaţi să vă sinucideţi, nu?

— Hmmm… momentan nu, i-am răspuns.

— Bine, spuse Adrian.

M-am aşteptat să mă întrebe de ce am vrut s-o fac, dar nu se interesă de aşa ceva.

— Nu sunt deloc nevrotic depresivă, i-am spus. Am trecut doar printr-o fază mai proastă şi de durată. Viaţa amoroasă, cea profesională, ca şi alte şi alte vieţi… Ce mai, toate păreau lipsite de perspectivă. Numai că acum lucrurile stau cu totul altfel.

— Mă bucur pentru dumneavoastră, comentă Adrian.

— Nu că acum chiar *totul* ar fi aşa, vreo minunăţie, am adăugat. E însă cu siguranţă cu mult mai bine.

— În toate privinţele?

— Cum?

— Păi, în viaţa amoroasă, în cea profesională, ca şi în alte şi-n alte vieţi, mă câtă Adrian.

Am reflectat în viteză.

— Da, am răspuns mai apoi. S-ar putea spune că da.

Sosi şi mâncarea, care se dovedi deosebit de gustoasă. Şi, fiindcă veni vorba, prin *chiffonade* trebuie înţeles un soi de adaos la supă: o salată verde tăiată în felii subţiri. Drept antreu, Adrian comandase o supă-cremă de sparanghel cu leurdă, iar ca fel principal cambut. Aş fi încercat şi eu, dar n-am avut curaj să cer aşa ceva. Bibilica mea se dovedi însă şi ea foarte bună. Nu am vorbit prea mult în timpul mesei, lucru care nici nu m-a deranjat. Şi totul fu o tăcere plăcută.

— De fapt, de unde aţi ştiut că Fecioarele sunt punctuale? am întrebat, odată ajunşi la desert.

— Habar n-aveam, mi-o trânti Adrian.

— Bine, dar zodia mi-aţi ghicit-o! i-am spus. Mai înainte, afară, în faţa uşii, nu ştiaţi chiar nimic? Aţi spus ceva despre punctualitatea mea, iar eu v-am răspuns că asta s-ar datora zodiei mele, iar dumneavoastră aţi spus…

— Ştiu eu ce-am spus, interveni Adrian. Şi n-am făcut decât să-mi aduc aminte că sunteţi născută pe paisprezece septembrie, asta-i tot.

— Ah, asta era, am răspuns, ducând la gură ultima linguriţă de parfe de căpşune. Asta era?

Adrian se îndreptă în scaunul lui.

— Şi-acum un espresso?

— Dar de unde ştiţi în ce zi sunt născută? am întrebat.

— Zău dacă-mi mai aduc aminte de unde. Poate că din vechile contracte, pe care m-am uitat, sau poate că din agenda doamnei

Krietze. De altfel, am o memorie bună, în privinţa multor lucruri, mai ales a acelora pe care le citesc. Aşadar, espresso?

— Da, cu plăcere.

Ciudat lucru! Şi doar eram atât de sigură că Lakritze nu ştia care mi-era ziua de naştere, ca să nu mai spun că prin contracte nu figurase niciodată un asemenea amănunt. Altfel, nici Lakritze nu s-ar mai fi arătat atât de surprinsă în privinţa vârstei mele.

L-am privit pe Adrian drept în ochi. Iar el îşi feri privirea.

— OK, am căutat şi eu pe Google după dumneavoastră, recunoscu.

— După mine?

Bine, dar pe unde, prin internet, se mai găsea şi ziua mea de naştere? Mă simţeam deja puţin măgulită. Ce drăguţ! Căutase pe Google după mine. Ceea ce însemna că dorise să afle mai multe despre mine. Dimpotrivă, mie, uneia, nu-mi dăduse deloc prin cap să procedez la fel în privinţa lui. Hm, odată ajunsă acasă trebuia neapărat să remediez situaţia!

— De pe pagina de internet a fostei dumneavoastră şcoli, îşi continuă confesiunea Adrian. Tot acolo erau şi notele de la examenul de bacalaureat, după cum erau trecute şi cursurile de aprofundare.

— Bine, dar aşa ceva e cu siguranţă un atentat la legea de protecţie a datelor, am spus.

— Mda, chiar aşa, adăugă Adrian. În ceea ce mă priveşte, eu chiar că mi-aş da şcoala în judecată dacă mi-ar face publice notele de la examenul de bacalaureat. În cazul dumneavoastră însă… Unu virgulă şapte, un rezultat destul de bun.

— Ar fi fost chiar cu mult mai bun dacă Rothe, neofascistul ăla ras în cap, nu mi-ar fi stricat mediile din cursul anului, i-am spus. Aşa, a fost, de departe, cel mai prost rezultat cu care a venit acasă vreodată careva din familia noastră. În afara maică-mii, bineînţeles, care nici n-a dat un asemenea examen. Chiar şi-aşa, până şi ea s-a arătat dezamăgită că n-am reuşit să mă număr printre primii trei din promoţia mea, aşa cum se întâmplase înaintea mea cu Tina, Rika şi Lulu. Astea-s surorile mele. Care sunt pur şi simplu mai bune decât mine, în orice privinţă. În plus sunt blonde, deştepte şi căsătorite. Sau măcar logodite.

Apoi, am tăcut. Şi am sperat să nu fi sunat totul a amărăciune şi pizmă.

— Eu am doi fraţi, spuse Adrian, pe neaşteptate.

I-am zâmbit.

— Şi asta e la fel de rău?

— Unul dintre ei şi-a dat doctoratul în fizică nucleară şi-a mai participat şi la Olimpiada de la Seul, în echipa de canotaj, în timp ce copiii lui cântă la vioară şi la pian. Cel de-al doilea a preluat conducerea întreprinderii tatălui meu şi s-a căsătorit cu un fotomodel.

Iar părinţii noştri sunt foarte mândri de cei doi.

— Cum, de dumneavoastră nu? Bine, dar dumneavoastră…

— *Eu* sunt la *Aurora,* unde stau într-o magazie, mă întrerupse Adrian. Ceea ce, în mod oficial, nu trebuie să afle nimeni. Şi se spune că *Gregor al nostru ocupă un loc de conducere în branşa editorială,* fiindcă numele *Aurora* e şi el tabu.

— Chiar că-i o nebunie, i-am spus. Dar ce vârstă aveţi?

— Treizeci şi patru, rosti Adrian, cu un suspin. Şi unde mai pui că încă mai trebuie să mă înfiinţez duminică de duminică la ai mei acasă, la masa de prânz.

M-am aplecat peste masă.

— Şi *eu!* Şi asta numai ca să mă las batjocorită. Nu v-aţi gândit niciodată să vă mutaţi într-alt oraş?

— Ei, cum să nu! spuse Adrian. Am stat doi ani în Anglia, la studii.

— Ei, vedeţi. Pe chestia asta, părinţii dumneavoastră chiar c-ar trebui să…

— Mda, asta în vreme ce fratele meu ocupa un post de lector-invitat la Oxford, îmi tăie din nou avântul Adrian.

— Hm, după câte-mi dau eu seama fraţii ăştia, ai dumneavoastră, sunt chiar nişte probleme, i-am răspuns. Că doar n-or arăta şi mai bine decât dumneavoastră! Măcar atât!

Ultimele vorbe le-am rostit chiar foarte sigură pe mine.

— Pe lângă studii, Alban a făcut şi pe manechinul. Iar Nikolaus tocmai a fost ales pe internet drept cel mai chipeş om de ştiinţă din Europa.

— Lăsaţi că-n schimb poartă numele astea, de *Nikolaus* şi *Alban,* am mai îndrăznit, căci altceva nu-mi dădea prin cap. Şi, de fapt, chiar nu-mi pot închipui c-ar arăta mai bine decât dumneavoastră. Uitaţi, *dumneavoastră* de ce n-aţi făcut pe manechinul cât timp aţi studiat? Ce-a putut *Alban,* aţi fi putut şi dumneavoastră să faceţi încă de mult.

— Eram prea scund, îmi răspunse Adrian. Că n-am decât un metru optzeci şi unu. În timp ce fraţii mei…

— Ştiţi ceva? l-am întrebat. Nu mai vreau s-aud niciun cuvânt despre fraţii dumneavoastră! Dacă spun *eu* că sunteţi cel mai arătos bărbat peste care-am dat de ani buni, adică nu, cel mai arătos peste care-am dat vreodată, atunci trebuie pur şi simplu să mă credeţi. Şi mai ştiu şi eu *câţiva* bărbaţi chipeşi.

— Bine, dar nu i-aţi văzut încă pe fraţii mei, spuse Adrian. Toate prietenele mele de până acum au fost fermecate la vederea lor. În orice caz, alea pe care le-am cărat după mine în fiecare duminică la prânzul alor mei.

— Şi Marianne Schneider?

— Pe Marianne nu am prezentat-o familiei, mi-o întoarse Adrian, revoltat. Şi nici nu cred că i-ar fi convenit aşa ceva. V-am spus deja că

ce-a fost între noi n-a reprezentat decât aşa, o relaţie lipsită de importanţă.

— *O chestie consumată şi inutilă* au fost cuvintele, l-am corectat.

Chelnerul apăru şi ne luă comanda pentru espresso.

— Dar cum se face că toate surorile dumneavoastră sunt blonde, numai dumneavoastră nu? se interesă Adrian, de îndată ce chelnerul se îndepărtă.

— Mătuşa mea, Evelyn, pretinde că aş fi făcută cu poştaşul, am început să-i explic. În realitate, sunt singura care îl moşteneşte pe tatăl meu. Părul castaniu, ochii căprui…

— Dar ochii nu vă sunt deloc *căprui,* insistă Adrian şi se aplecă înainte. Sunt aşa… de culoarea siropului de caramel ţinut în bătaia luminii soarelui.

Hm, ia te uită ce comparaţie drăguţă, mai bună chiar decât cea cu chihlimbarul, pe care o auzeam uneori!

— Sora mea, Tina, are ochii la fel, dar pe lângă părul ei blond arată cumva mai bine, am spus, încercând să-mi ascund încurcătura.

— Ştiţi ceva? mă repezi Adrian. Nu mai vreau s-aud niciun cuvânt despre surorile dumneavoastră!

Aş fi pus prinsoare pe noul meu contract că niciunul dintre fraţii lui nu avea un zâmbet atât de drăguţ. Unul care te îndemna şi pe tine la râs.

Cafeaua espresso sosi şi, încetul cu încetul, se apropie şi sfârşitul *dineului de afaceri,* chestie pe care o regretam din tot sufletul. Atât că Adrian trebuia să se întoarcă în magazia lui, iar eu la Charly, care făcuse rost de o sticlă de şampanie, cu care ar fi urmat să udăm contractul. Dar, înainte de asta, doream să-i mai fac o vizită tatălui meu.

— Mi-a făcut plăcere compania dumneavoastră, spuse Adrian, odată aflaţi în faţa restaurantului şi întinzându-mi mâna într-un fel ciudat, cât să nu pricep prea bine dacă ar fi trebuit să i-o scutur cu nădejde sau doar să i-o strâng.

Ceea ce m-a îndemnat să nu fac nici una,nici alta.

— Şi eu m-am simţit la fel, i-am răspuns, cu o strângere subită de inimă. Mulţumesc foarte mult pentru invitaţie. La revedere!

— Pe curând! îmi spuse Adrian.

Apoi, numai ce mă îndepărtasem vreo câţiva paşi, strigă în urma mea:

— Aşteptaţi!

M-am întors din drum şi am aşteptat fremătând.

— Cred că, ăăă, mă gândeam că, acum, dacă tot suntem, ca să zic aşa, colegi, am putea să ne spunem de fapt pe nume, nu? zise el.

— Bine, m-am arătat de acord. Cu toate că mie-mi place mai mult Adrian decât Gregor. Mai ales de când l-am şi botezat pe vampirul ăla

tot aşa, Gregor.

— Păi, important e să ne tutuim, îmi preciza Adrian. Cu ce nume ar urma să mă chemi mi-e indiferent.

*

De cum mă văzu, tatăl meu îşi compuse din nou faţa lui împietrită.

— Gerri, ce surpriză! Şi nici măcar nu e duminică. Hai, intră. Maică-ta e la partida ei de bridge. Ce să-ţi dau, un ceai?

— Lulu a spus că vrei să preiei tu plata garanţiei, am intrat în subiect. Aşa că am venit acum ca să-ţi spun că nu pot primi banii. Chiar dacă gestul tău, de-a mi-i oferi, este foarte drăguţ.

— Bine, dar asta n-are nimic de-a face cu drăgălăşenia, spuse tatăl meu. Iar banii ţi i-am şi transferat.

— Zău, tată, lasă că mă descurc şi singură. Aşa, singură, am scos-o eu *totdeauna* la capăt.

— Copilă dragă, cu două săptămâni în urmă ai încercat să-ţi iei viaţa, mă dojeni tatăl meu. Uite, aşa ceva *nu numesc* eu deloc descurcat şi singură.

Am roşit.

— Da, dar dacă dăm de-o parte chestia asta… La ora actuală îmi merge chiar bine. Chiar azi am semnat un nou contract cu editura *Aurora,* unul prin care primesc un procent din câştig. Şi-o să capăt douăzeci şi patru de mii de euro pe an, drept onorariu garantat.

— Păi, asta-nseamnă două mii brut pe lună, îmi făcu calculul tatăl meu. Nu-i cine ştie ce. Mai cu seamă dacă te gândeşti cât de puţin o să plăteşti pentru pensie. Şi, cu totul întâmplător, ţi-am transferat în cont exact douăzeci şi patru de mii de euro.

— Cum? Dar garanţia-i de numai…

Tatăl meu ridică mâna.

— E tocmai suma care-ţi revine ţie, spuse. Şi ar fi trebuit să-ţi fi dat de mult banii.

— Bine, dar eu nu vreau deloc…

Şi iar mă întrerupse.

— Douăzeci şi patru de mii de euro m-a costat fiecare din surorile tale pe perioada studiilor. Tu ţi le-ai întrerupt încă din primul semestru şi, de-atunci, te-ai întreţinut de una singură. E drept şi cinstit ca măcar acum să-ţi primeşti şi tu partea ta de bani.

Şi, ca să mă amărăsc şi mai mult, mă podidi plânsul.

— Şi asta cu toate că ai fost supărat pe mine… Îmi pare rău de toate, tăticule. Şi nici măcar nu-ţi scrisesem şi ţie o scrisoare de adio.

Tatăl meu începu o mişcare, ca şi când ar ar fi vrut să mă îmbrăţişeze, pentru ca mai apoi să mă prindă de mână doar.

— În ultimele săptămâni am stat şi m-am gândit destul de mult la

noi toţi şi la tine. Şi mi-am reproşat destule pe seama faptului că s-a putut petrece aşa ceva. Ai avut dreptate în legătură cu toate cele pe care mi le-ai reproşat, afară, în grădină: aşa-i, nu-ţi arătasem niciodată cât de mândri suntem şi de tine. Eram supărat că ai dat cu piciorul studiilor, tocmai fiindcă te socoteam la fel de isteaţă şi de dotată ca şi surorile tale. Şi în toţi anii ăştia m-am gândit că nu faci altceva decât să-ţi baţi joc de propria-ţi viaţă…

— Dar nu toţi oamenii pot ajunge profesori şi interpreţi diplomaţi, i-am spus.

— E-adevărat, îmi dădu dreptate tatăl meu. Şi, în afară de asta, romanele tale nu-s deloc proaste. Serios. Iar dacă aş putea să uit măcar pentru un minut că toate chestiile alea au fost scornite de propria-mi fiică, chiar c-aş fi cu totul captivat de ele. Şi mai cred c-ai putea să-ncerci cândva să scrii chiar o carte *serioasă*.

— Tăticule…

— Da, bine-bine, n-ar fi trebuit să pară chiar aşa, o luare în derâdere. Ce-ar fi să scrii o carte despre o tânără care vrea să se sinucidă şi le trimite tuturor cunoscuţilor ei scrisori de adio?

— Pân-acolo trebuie să termin de scris treizeci şi două de romane cu vampiri, i-am răspuns. Ştii, vampirii ăştia sunt la mare preţ.

— Ei, chestia asta o s-o bucure pe mătuşa ta, Alexa, îmi spuse tatăl meu. Că doar şi ea e unul ca ei.

Către îndurerata familie Thaler
Hasenacker 26

Dragă doamnă Thaler, dragă domnule Thaler,

Cu prilejul morţii fiicei dumneavoastră, Gerda, doresc să vă transmit compasiunea mea cea mai adâncă. Gerri şi cu mine am fost colege încă din clasa a cincea şi întotdeauna am fost şi foarte apropiate. Din păcate, în ultimul an, ne-am înstrăinat una de cealaltă (eu am studiat la München pedagogia socială, am lucrat, după examenul de absolvire, cu copii handicapaţi, până la căsătorie, după care m-am mutat la o fermă întinsă, unde am dat naştere celor doi copii, Luise, acum de patru ani, şi Friedrich, acum de un an), ceea ce a făcut ca, din păcate, să nu fiu la curent cu problemele lui Gerri.

Ah, dacă mi s-ar fi adresat totuşi mie, aş fi scos-o din încurcătură încă de pe vremea când mergeam la şcoală împreună. Acum, din păcate, este prea târziu şi nu ne mai rămâne decât consolarea versurilor poetului: *E greu să pierzi un om, dar ne rămâne mângâierea de a şti că nenumăraţi erau aceia care-au ţinut la el.*

Aşa că, oprindu-mă şi eu asupra citatului din Otto von Leixner – *Consolarea e un dar al inimii, constând, deseori, în tăcerea plină de iubire şi, prin tăcere, în compătimire.* – rămân cu gândul alături de dumneavoastră.

A dumneavoastră
Britt, baroneasă de Falkenheim, născută Emke

Şaisprezece

— Săraca mea, Charly, tot îţi mai e rău, nu, dar lasă că ţi-am făcut rost de ceva care mi-a fost mie întotdeauna de mare ajutor şi nici nu are efecte secundare de niciun fel, Ulrich, rade-te şi tu odată, ursule, arăţi grozav, Gerri, pantofii ăştia sunt noi, am luat miel de data asta, dar n-aveau pe nicăieri vinete, despre care să poţi şti sigur că nu provin din cine ştie ce cultură modificată genetic, Severin, lasă asta, că doar nu eşti câine, hai, treceţi, Marta şi Marius sunt deja aici, şi ai grijă, te rog, să nu faci comentarii prosteşti despre încheieturile ei umflate, că se-apucă şi plânge şi nici că se mai opreşte, dar zău dacă n-ar fi şi timpul să se nască odată copilul ăsta, cât un elefant, şi a venit şi Ole, fără Mia, că amândoi s-au despărţit, lucru pe care-l ştiţi deja de mult, cu toate că n-aş zice că mă cuprinde cumva tristeţea din pricina asta…

Caroline interpreta obişnuitul ei monolog de sâmbătă seara, de întâmpinare, iar noi ne-am croit drum printre munţii de jucării şi boarfe.

Flo şi Gereon erau încă în pat, numai că Flo se arătă suficient de trează ca să-şi revendice cadouaşul pe care i-l adusesem, o agrafă de păr cu o libelulă cu sclipici, şi ca, înainte de a adormi din nou, să mai murmure un *Eşti cea mai grozavă de pe lume!*

— Excursie în Siebengebirge{31}, îmi lămuri Caroline fenomenul. Paisprezece kilometri în jurul *Stâncii Dragonului,* iar asta ne-a făcut pe toţi groggy{32}. Mai puţin pe Severin, care, în tot timpul ăsta, a stat comod în rucsacul nostru cu cadru.

— Ceea ce înseamnă că este foarte probabil ca, pe la nouă jumătate, Bert să adoarmă, îmi şopti Ole.

— Bună, i-am răspuns, puţin încurcată, având în vedere că, de la tratamentul stomatologic pe care mi-l aplicase luni, nu mai schimbasem cu el nicio vorbă.

Ole îmi adresă cel mai răpitor zâmbet de care era în stare, unul marca *Medicul rezident Goswin.*

— Bună şi ţie.

O urare care sună foarte drăgăstos în urechile mele. Chiar *prea* drăgăstos.

— Mia stă tot la ai ei? l-am întrebat, ca să ne revenim cât de cât, şi el, şi eu.

— Da. A mai trecut pe-acasă doar ca să-şi mai ia câteva lucruri şi, cu ocazia asta, să se mai dea puţin la mine. Vreau să spun aşa, cu vorba.

— Dar sper că ai profitat şi tu de ocazie şi ai întrebat-o ce-a găsit aşa de grozav la ciocănitoarea aia bătrână de la hotel, nu?

Ole scutură din cap.

— Nici măcar n-a fost nevoie de aşa ceva. La urma urmelor, tot mai crede şi-acum că ne-am despărţit din pricina aventurii *ei*.

— Bine, dar chiar aşa şi e, Ole.

— Păi, tocmai, că nu prea e aşa, o ţinu Ole pe-a lui. Şi sper c-o să pricepi şi tu cândva asta.

— Ce-ar fi să v-apucaţi amândoi şi să mărunţiţi legumele? întrebă Caroline, aruncându-i lui Ole doi dovlecei, pe care acesta, cu îndemânare, îi prinse.

Caroline îmi făcu cu ochiul, aruncându-mi şi un zâmbet plin de înţeles.

— Fantastici pantofi, îmi spuse Marta.

— Mulţumesc. Sunt noi, i-am răspuns.

— Arată grozav, insistă Marta, podidind-o imediat plânsul. Închipuie-ţi numai cureluşele alea subţiri pe picioarele mele umflate! Ah, ce n-aş da eu să mai am nişte glezne aşa subţirele. Sau poate un piept delicat şi mai mic. Nu pot să-nţeleg şi bună pace de ce atunci când arăţi aşa, ca tine, îţi mai vine să…

— Marta! izbucni Caroline.

Iar Marta îşi trase nasul.

— Ei, Marta, asta-i doar aşa, deocamdată, i-am răspuns totuşi. Curând o s-arate din nou normal şi picioarele tale.

Cu toate că, sinceră să fi fost, văzându-i Martei picioarele noduroase înfipte în namilele de saboţii din nuiele împletite de mesteacăn ai lui Marius, numai cu greu ţi-ai fi putut închipui aşa ceva.

— Da, da, se mai smiorcăi Marta. De parc-ar fi vorba numai de picioare. Şi de tot restul… Că-n perioada alăptatului, sânii se fac şi mai mari.

— Da, dar atunci vei ţine în braţe o minunăţie de copil, am mai încurajat-o.

— Exact, adăugă Caroline. Şi-acum încetează cu bocitul şi taie ceapa asta în bucăţele cât mai mici.

— Dar cum aş putea să mă potolesc din plâns în felul ăsta? se smiorcăi din nou Marta, în timp ce noi, ceilalţi, ne văzurăm siliţi să pufnim în râs.

Bert puse un CD mai vechi al celor de la *Gipsy Kings* şi dădu volumul chiar mai tare decât de obicei, închipuindu-şi că, neobişnuiţi cu aerului tare, de munte, din Siebengebirge, copiii ar fi dormit cât se putea de adânc. Ritmul muzicii era antrenant şi cu toţii ne-am pus pe dansat acolo, în bucătărie, tăind legumele în timp ce ne bâţâiam fundurile, amestecând în ritm prin toate oalele şi, din când în când, pocnind şi din degete. Severin se cocoţă bucuros în braţele lui Bert. Până şi Marta se destinse şi încercă o învârtitură în jurul propriei axe.

— Carevasăzică merge, elefănţelule, spuse Marius, dându-i o dată

roată, o mişcare care-i luă ceva timp, dar care-i stârni Martei râsul.

Cineva bătu în fereastra de la bucătărie. Era clar că nu auzise niciunul dintre noi soneria.

— Dar cine-ar mai putea fi? întrebă Caroline.

Bert o ţinu în mişcări de samba până la uşă, întorcându-se cu Mia alături.

— Bună la toată lumea, spuse Mia.

Arăta bine, precum îi şi era obiceiul, poate chiar o ţâră mai mult, într-o rochie de vară, de un albastru-deschis, ceea ce-i accentua atât ochii, cât şi trupul deosebit de suplu. Aş fi putut să jur că rochia era nou-nouţă, după cum ar fi putut fi şi sandalele asortate.

Se înţelege de la sine că ne-am oprit din dansat, muzica însă mergând mai departe.

— Ce cauţi aici? întrebă Ole.

— Păi, ce mi-am zis? Că azi e seara săptămânală de gătit, îi răspunse Mia. Şi nu-mi amintesc să fi anunţat că n-aş veni. Nu-i aşa, Caroline?

— Aşa-i, rosti Caroline.

— Dar ce-aveţi toţi de-aţi împietrit aşa, de cum m-aţi văzut? Că doar şi săptămâna trecută am fost pe-aici.

— Ia termină cu asta, o repezi Ole.

— Cu care *asta?* i-o întoarse Mia, aruncându-şi pe spate părul ei lung, de un roşu aprins.

— Mia, vrei să bei ceva? o întrebă Bert.

— Mulţumesc, da, spuse Mia. Măcar că am băut zdravăn pe-acasă, dar în niciun caz n-am chef să mă trezesc. Aşa că să vină chestiile tari.

— Sper că nu eşti cu maşina, spuse Ole.

— Oooo, dar ce, îţi faci cumva griji în privinţa mea? Ţi-e frică să nu dau peste vreun pilon de pod? mai spuse Mia. Nu mai poţi după sinucigaşă, nu? E aşa, o chestie care te excită.

— Mia, strigă Caroline. Cred că cel mai bine ar fi să…

— Ce? o repezi Mia. Să dispar din nou, ca să puteţi petrece aici în lipsa mea? Cum ţi s-ar părea dacă nu Ole, ci Bert ar fi ăla care se culcă cu Gerri, ei? o trânti Mia.

— Mai tacă-ţi gura, Mia, o avertiză Ole. Chiar acum dau telefon după un taxi.

— Ce mai, Gerri, chiar că te-ai descurcat de minune, îi dădu Mia înainte. Şi ia spune, cum te simţi când ai o căsnicie pe conştiinţă?

— Las-o-n pace pe Gerri, i-o întoarse Caroline. Cu ce-i ea vinovată că Ole şi cu tine v-aţi despărţit?

— Despărţit? Ha-ha-ha, făcu Mia. Bine, dar văd că nu sunteţi deloc la curent, nu? Habar n-aveţi că Gerri şi Ole au o relaţie, nu?

— Dar nu-i deloc adevărat, interveni şi Charly.

— Ştiţi ce, neînţelegerile astea aţi putea să vi le rezolvaţi într-altă

parte… spuse şi Marius, numai că Mia îi astupă gura.

— Tu, prostănacule, ai face bine să nu te-amesteci! Sau să-i povestesc Martei cât de des, aşa, din întâmplare, ţi-a aterizat mâna pe fundul meu şi cum te mai holbezi în decolteul meu?

Zicând acestea, o privi pe Marta, strâmbându-şi gura dispreţuitor.

— Nu sunteţi cu toţii decât nişte ipocriţi!

— Uite ce-i! Dacă-i vorba de ipocriţi, să ştii că tu eşti aia, cu vârf şi-ndesat, o puse Ulrich la punct.

— Nu mai spune! Şi de ce, mă rog? Fiindcă-n toţi anii ăştia am făcut în aşa fel încât să nu vă dau de înţeles nici măcar pe jumătate din cât mi se păreau de plictisitoare serile astea de sâmbătă? întrebă Mia. Şi lasă că vă zic eu vouă ceva imediat, ceva de care niciunul dintre voi n-are habar: în vinerea în care se părea că Gerri intenţiona să se sinucidă, dumneaei a petrecut o noapte fierbinte în compania soţului meu la hotelul *Regency Palace.* Ştiu toată povestea, fiindcă o prietenă de-a mea i-a văzut pe-amândoi acolo: giugiulindu-se la micul dejun.

— Mda, în timp ce tu, mironosiţo, te aflai la un curs de perfecţionare la München, nu-i aşa, o luă Charly la rost.

— La Stuttgart, o corectă Mia. Da, chiar aşa a fost. Şi, de altfel, Ole nici măcar n-a negat nimic din toate astea, dragă *prietenă.* A admis chiar că e îndrăgostit de Gerri.

— Păi, aşa şi e, întări Ole. Că doar nu-i niciun secret.

Caroline îşi duse mâna la gură.

— O! făcu mai apoi.

— Chiar aşa, *o,* o maimuţări Mia. Şi de-aia am şi plecat de-acasă. Numai că ţie sigur nu ţi se pare aşa ceva nelalocul lui. Nu-i aşa, Caroline? Că doar tu ai încercat tot timpul să-l cuplezi pe Ole cu Gerri şi nici nu mi-ai putut ierta vreodată că i l-am luat de sub nas. Numai că acum totul s-a-ntors din nou împotrivă. Cu planurile ei de sinucidere, iubita şi nevinovata de Gerri l-a momit pe Ole până la hotel… Iar voi v-aţi repezit s-o compătimiţi şi să vă purtaţi cu ea cu mănuşi. N-aveţi decât să-i ţineţi liniştiţi partea! Ce-are-a face că mi-a distrus viaţa! Important e că bietei şi de viaţă năpăstuitei Gerri îi merge bine.

— Hai, opreşte-te odată, Mia! încercă s-o strunească Charly. Ştim cu toţii că n-a fost vorba de nicio prietenă de-a ta, care să-i fi văzut pe Ole şi Gerri împreună. N-ai fost decât tu însăţi!

— Bine, dar ea era la München, spuse Marius.

— Stuttgart, îl corectă Marta.

— Da' de unde, spuse Ulrich. A luat o cameră la hotelul *Regency Palace* cu amantul ei.

— Oo, făcură de astă dată Caroline, Marta şi Marius, în cor.

Mia arăta de-a dreptul înspăimântată.

— Şi asta nu se întâmpla pentru prima oară, adăugă Charly. Lui Ole

îi spunea că se duce la cursul de perfecţionare, numai că, în realitate, de fiecare dată, se întâlnea cu amantul ei.

— O căzătură, în vârstă şi cu pielea boţită, spuse Ole.

— Nu-i deloc în vârstă, şuieră Mia, care, se vedea bine, îşi depăşise repede spaima. Şi e de zece ori mai bun la pat decât tine! Habar n-ai de nimic! Nu eşti decât un ageamiu.

— Ei, atunci fă bine şi cară-te la el, îi răspunse Ole. Hai, ce mai aştepţi? În orice caz, eu, unul, nici nu mai vreau să am de-a face cu tine.

— Păi, da, că acum o ai pe *Miss* Cur Lătăreţ, i-o trânti Mia. Să fi ştiut eu că asta te excită, zău dacă n-aş fi făcut ceva ca să fi pus pe mine vreo câteva kile-n plus.

— Sinceră să fiu, nu-nţeleg o iotă, spuse Caroline.

— Nici eu, i se alătură Marta. Ce, Mia şi amantul ei erau în acelaşi hotel cu Ole şi Gerri?

— *Nu!* am rostit.

— Ba da, interveni Charly. Numai că Gerri nu-şi dorea altceva decât să-şi pună şi ea liniştită capăt vieţii. Ea, una, chiar că e nevinovată. Ole a venit pe urmele Miei şi i-a urmărit pe ea şi pe amantul ei până în hotel. Acolo, cu totul întâmplător, a dat peste Gerri, care l-a compătimit, fiindcă se afla total în stare de şoc.

— Dar şi în starea provocată de whisky, am adăugat.

— Ha, ha, făcu Mia, arătând însă uşor nesigură.

— Asta a fost una dintre coincidenţele sorţii, preciza Ole. A fost karma, căci, dintre toate hotelurile din oraş, tocmai acela trebuise să fie cel cu pricina. Iar cine mai insistă să spună c-ar fi vorba de o întâmplare chiar că n-are habar despre ce vorbeşte.

— Ăăă? făcu Marta. N-ar putea să-mi explice şi mie cineva ce era în definitiv cu Gerri în hotelul ăla şi cum de s-a întâlnit pe-acolo cu Ole?

— *Karma!* îi răspunseră într-un glas Bert şi Marius.

— Până la urmă, am putea să-i fim Miei chiar recunoscători, spuse Ulrich. Ia să se fi dus ea *cu adevărat* la cursul ăla de perfecţionare, că atunci n-ar fi ajuns niciodată Ole în hotel, iar Gerri n-ar mai fi putut fi oprită din încercarea ei de-a se sinucide.

— Mamă-mamă! exclamă Marius. Ce mai poveste!

— Tot nu vă-nţeleg, insistă Marta. De unde ştiuse atunci Ole că Gerri intenţiona să se omoare? Şi de ce s-au giugiulit la micul dejun?

— Nu ştia deloc, îi spuse Bert. N-a făcut decât s-apară la momentul potrivit, în locul potrivit.

— Dar asta din pricina Miei, o ţinu Ulrich pe-a lui.

— Karma, ce mai, confirmă Caroline.

— În cinstea Miei, ură Bert, ridicându-şi paharul. În cinstea Miei, care, prin escapada ei, i-a salvat viaţa lui Gerri.

— În cinstea Miei! rosti şi Ulrich, cât se poate de solemn.

— În cinstea Miei! spuse Marius.

Mia aruncă roată o privire otrăvită.

— N-aveţi decât să mă pupaţi în cur cu toţii, hotărî ea, azvârlindu-şi minunăţia de păr pe spate. Chiar că sunteţi ultimii oameni!

Şi, cu astfel de vorbe, se grăbi să iasă din bucătărie. O secundă mai târziu, casa întreagă se cutremură. Aşa de tare trântise uşa Mia.

— La revedere, spuse Caroline.

— Eu tot nu-nţeleg, zău, de ce v-aţi giugiulit la micul dejun, stărui Marta.

— Ei, Gerri rămăsese cu nişte urme de suc de morcovi pe buza de sus. În plus, mai are şi-o gură aşa de dulce, spuse Ole.

— Ei, aş, fiindcă trebuia să ne vadă Mia, am dres-o. Ceea ce era şi cazul.

— Genial, aprecie Caroline.

— Ia ascultă aici, tu chiar ţi-ai înfipt mâna-n fundul Miei? îl întrebă Marta pe Marius, aruncându-i o privire întunecată.

— Stai liniştită, că nici n-ai în ce să ţi-o înfigi, spuse Charly.

— Da, e-adevărat, admise Marta, punându-se din nou pe bocit.

*

— Sper ca acum să fii şi tu mulţumită, spuse Ole, în faţa uşii.

Charly şi Ulrich şedeau deja în maşină şi mă aşteptau.

— Ce vrei să spui?

— Păi, aşa, că acum ştie în sfârşit şi Mia că sunt la curent cu faptul că m-a înşelat, zise Ole. Că doar tot timpul te deranjase chestia asta.

— Ah, da, m-a deranjat, i-am spus. Dar chiar şi-aşa, poate că n-ar fi fost rău dac-am fi putut s-o scutim totuşi pe Mia de scena aia jenantă.

— Bine, dar n-a fost deloc vina mea, se împotrivi Ole. Ulrich şi Charly au început doar.

— Pentru că nu era corect s-o fi lăsat pe Mia să creadă că eu aş fi fost pricina despărţirii voastre, i-am explicat.

— Dar tu eşti de fapt motivul, spuse Ole.

Am suspinat.

— Cum se face oare că iarăşi am un *déjà vu?*

— Păi, pentru că am avut aceeaşi discuţie acum vreo câteva zile, spuse Ole. Te iubesc, Gerri, şi vreau să fiu cu tine. Ce este aşa de greu de priceput?

— Ole, asta e… Îmi pare rău! Aşa ceva nu pot să iau în serios, i-am mai spus. Vreau să zic, ar trebui să te-ntrebi şi tu de unde ţi-au răsărit sentimentele astea, hodoronc-tronc! Te pomeneşti că şi cu patru săptămâni în urmă tot aşa, mă iubeai!

Pentru o clipă, Ole se arătă ceva mai nesigur. După care însă, spuse:

— În mare, da. Numai că nu am conştientizat. Şi chiar dacă n-ar fi

aşa, e cumva interzis să te îndrăgosteşti de cineva aşa, dintr-odată şi pe neaşteptate?

— În mare, nu, i-am întors-o. Numai aşa, ca timing{33}, e ceva mai nefericit ales momentul. Că la vreo şase ore de la momentul în care ai aflat că nevastă-ta te-nşela, te-ai găsit şi tu să te îndrăgosteşti exact de prima femeie care ţi-a ieşit în cale. Sigur, poţi să numeşti aşa ceva *karma,* dar şi *reacţie de scurtcircuit, proiecţie* sau *reacţie de sfidare.*

— De ce nu te laşi şi tu dirijată în viaţă de elemente pozitive? întrebă Ole. Depăşeşte-ţi şi tu o *dată* latura asta, întunecată, Gerri. Uite, acum norocul ţi se-arată la-ndemână, iar tu nu trebuie decât să-l apuci. Crede-mă, oricare alta s-ar fi socotit fericită în locul tău.

— Ce vrei să spui cu asta, Ole?

— Pai, da, că doar nu-mi fac aşa, iluzii! Că am trecere la femei. Şi-aşa a fost de când mă ştiu. Dentiştii înalţi, blonzi şi chipeşi, sunt bine cotaţi. Şi, în privinţa asta, chiar că nu se schimbă nimic, numai fiindcă una ca Mia are probleme cu propria-i sexualitate şi se orientează către un altul. Cine ştie, poate că astea nu-s decât probleme ce ies la iveală odată cu vârsta critică. Oricum ar fi însă, n-ai să găseşti un altul mai bun ca mine. Si-aşa ceva ar trebui să-ţi fie limpede.

— N-ar fi rău, poate, unul ceva mai *modest,* i-am întors-o. Fiindcă, atenţie! Nu cumva te-arăţi cam prea plin de tine?

— În privinţa asta nu mai încape nicio modestie, hotărî Ole, tranşant. Gândeşte-te şi tu, Gerri! Sunt cel mai bun lucru care ţi se poate întâmpla în viaţă, căci te văd aşa precum eşti, cu toate minunatele tale trăsături de caracter, ca şi cu micile şi ciudatele tale defecte. Pentru toate astea te iubesc. Şi-o să te ţin pe palme toată viaţa, şi toţi din jur or să ne invidieze pe-amândoi.

Tare aş fi fost curioasă să mă interesez de *minunatele mele trăsături de caracter, ca şi de micile şi ciudatele mele defecte.* În loc de aşa ceva însă, am spus:

— Păi, ce-ar fi dac-aş avea nevoie de încă ceva timp, ca să mă lămuresc şi eu în privinţa propriilor *mele* sentimente?

— De cât timp? fu el curios.

— Habar n-am, Ole, i-am răspuns.

O vreme, Ole continuă să-şi muşte buza de sus.

— Ştii, n-o să pot aştepta şi eu aşa, la nesfârşit, insistă el. Ar fi o prostie.

— Mda, pot să-nţeleg, i-am zis.

— Eşti fraieră, spuse Ole. Chiar că eşti fraieră!

— Mulţumesc foarte mult, i-am răspuns. Nu cumva să fii aşa, *fraier,* se numără printre *minunatele mele trăsături de caracter?*

— Poate că n-ar fi rău să te gândeşti şi la felul în care mă simt eu, tot respingându-mă la tot pasul şi îndoindu-te de sentimentele mele, îmi reproşa Ole.

— Dar să ştii că mereu mă gândesc la asta, i-am răspuns.

— Noi doi suntem ca şi făcuţi unul pentru celălalt, insistă Ole. Ne învârtim în acelaşi cerc de prieteni, avem aceleaşi preferinţe şi interese şi ne-nţelegem atât de bine în pat. Ce ţi-ai mai dori altceva?

— Dragă Ole, că ne înţelegem sau nu chiar aşa de bine-n pat urmează să se dovedească, *căci nu am făcut deloc cunoştinţă unul cu celălalt în privinţa asta!* i-am atras atenţia, cu grijă pentru ultimele cuvinte, rostite foarte rar şi foarte răspicat.

Pentru o cupă, Ole amuţi.

— Şi cum rămâne cu sărutul nostru? întrebă el mai apoi. Că doar n-o să-mi spui acum că n-ai simţit nicio furnicătură?

— Hm, am făcut.

Sărutul fusese într-adevăr frumos! Dar aşa erau mai toate săruturile, nu? Iar dacă nu ajungeai să-l săruţi tocmai pe cel de care nu-ţi plăcea sau pe cel care, nici una, nici două, îţi vâra limba în gât, furnicăturile se simţeau mereu. Sau de cele mai multe ori. Adică, în cel puţin cincizeci la sută din cazurile primelor săruturi. Sau în patruzeci şi cinci la sută din ele. Ceea ce, oricum, e o proporţie destul de bună.

Ole interpretă greşit tăcerea mea şi zâmbi mulţumit.

— Uite, mai gândeşte-te preţ de-o noapte la toate astea, spuse, sărutându-mă apoi pe obraz şi îndreptându-se către propria-i maşină.

Maşina asta era un Porsche Carrera, negru, pe care Ole o numea *maşină de dentist* şi pentru care Bert, Ulrich şi Marius îl invidiau de mama focului. I-am urmărit şi eu iscusinţa cu care ieşi din locul de parcare, iar mai apoi, felul în care acceleră în lungul străzii.

— Gerri! A plecat. Poţi să urci acum, strigă Charly din maşina lui Ulrich.

M-am strecurat pe bancheta din spate.

— Scuze, am murmurat.

— E-n regulă, mai spuse Charly. Trebuie să fi fost vreo discuţie importantă de-a durat atâta.

— Nu cumva aţi auzit totul?

— Abia după ce-a coborât Charly geamul, îmi răspunse Ulrich.

— Să ştii că Ole are dreptate, Gerri, continuă Charly. De ce să dai de-a azvârlită cu aşa o situaţie numai din pricina îndoielilor tale? Ce-i cu toată analiza asta neîncrezătoare? N-ar trebui decât să înşfaci norocul cu amândouă mâinile şi să-l ţii bine de tot.

— Prostii, se băgă în vorbă Ulrich. Gerri are dreptate: sentimentele astea au răsărit aşa, puţin cam brusc. Dacă Mia nu l-ar fi înşelat, Ole ar fi fost şi-acum cu ea. Iar dacă-i sincer în tot ce-i spune lui Gerri, atunci nici nu trebuie s-o preseze atât, ci să lase lucrurile să-şi afle singure făgaşul.

— În afară de asta, nici nu-i vorba aici de sentimentele lui Ole, am spus. E vorba de-ale *mele*.

— Dar parcă ziceai că-ţi place de Ole! spuse Charly.

— Da, şi-am fost cândva îndrăgostită de el, am adăugat. Numai că sunt ani de-atunci.

— Că doar nu mi-oi spune-acum că nu-l mai găseşti atrăgător, insistă Charly.

— Ei, atrăgător îi găsesc eu şi pe Robbie Williams, şi pe Giovanni di Lorenzo, şi pe David Beckham, i-am răspuns. Ba chiar şi pe Ulrich… Mă rog, uneori.

— Mulţumesc, *baby,* spuse Ulrich. Dacă vrei, atâta vreme cât o să locuieşti la noi, să ştii că pot să umblu prin casă numai în chiloţi.

— Bine, dar… începu Charly din nou.

— Las-o în pace, o opri Ulrich. Dacă o să se dovedească ceva serios între Ole şi ea, atunci are tot timpul din lume ca să descopere asta.

— Doar dacă n-o fi prea târziu, spuse Charly. Că pe urmă iar o apucă pornirile sinucigaşe şi nimeni nu şi-ar dori defel aşa ceva.

*

— Avem trei propuneri de coperte şi am vrea să ştim şi părerea dumneavoastră, îmi spuse Lakritze la telefon.

— Părerea *mea?*

— Da, copilă. Ce n-aţi citit contractul cu atenţie? Deţineţi dreptul de participare la unele decizii de felul ăsta şi nici n-ar fi rău dacă vi l-aţi exercita, căci într-o variantă *Ronina* arată precum *Madonna* în perioada anilor ’80, în costumul de aerobic, iar în alta curge la sânge pe metru pătrat, cât n-a curs în toată bătălia de la Watergate. Treceţi totuşi luni dimineaţă şi-o să vă prezint imediat celor de la departamentul de grafică.

— Prea bine, i-am răspuns, propunându-mi să mă interesez şi eu cât de cât despre bătălia amintită.

Dumnezeule! Aveam carevasăzică drept de decizie asupra copertelor. Dar asta chiar că era un lucru revoluţionar! Ceea ce ar fi însemnat ca, în sfârşit, să capete şi protagonistele mele aceeaşi culoare a părului ca şi femeile ce apăreau în faţă, în ilustraţie.

— V-aţi rezolvat problemele familiale? Vreau să spun, sper că n-a fost nimic grav…

— Ce vreţi să spuneţi?

— Păi, n-aţi putut veni miercuri la dejunul acela, i-a spus.

— Ah, despre *aia* era vorba, zise Lakritze. Mda, am avut nevoie de urgenţă de o zi liberă şi mi-am zis că ar fi fost mai bine să vă aflaţi singură cu tânărul. Ştiaţi că nici nu mai umblă cu Schneider aia?

— Da, i-am răspuns. A fost doar *o relaţie consumată şi inutilă.*

— Nu ştiu, zău, dacă lucrurile stau chiar aşa, spuse Lakritze. În orice caz însă, chestia pare să-i fi făcut bine, căci tocmai deretică prin

debaraua aia a lui şi chiar urmează să ocupe biroul de pe colţ.

— O, am făcut. Păi, atunci chiar a arătat că ştie să se descurce.

— Nici chiar aşa, mi-o întoarse Lakritze. Fiindcă biroul stătea oricum gol, de când colega suferise criza aceea de nervi. Oricum, e şi ăsta un început. Vă doresc s-aveţi parte de-un sfârşit frumos de săptămână, Gerri, şi ne vedem deci luni.

— Şi eu mă bucur, gândindu-mă, desigur, la ziua de luni şi nu la sfârşitul de săptămână. Fiindcă acesta stătea ferm sub semnul nunţii de argint a mătuşă Alexa.

Săptămâna trecu chiar foarte repede. Am vorbit la telefon cu Ole de aproape patruzeci de ori, am scris cincizeci de pagini din cel de-al doilea roman cu *Ronina* şi i-am ajutat pe Patrick şi pe Lulu la mutat. Nu în ultimul rând, ca să văd neapărat cu ochii mei cum urmau să se asorteze, puse alături, raftul de CD-uri al lui Patrick, din oţel inoxidabil, şlefuit, şi comoda cu modele aplicate a lui Lulu.

Joi seara, după ce am băgat canapeaua lui Lulu şi am scos-o pe cea a lui Patrick, acesta îmi predă cheile.

— Altele nu mai sunt, nu? am întrebat, bănuitoare.

— Bineînţeles că nu, îmi răspunse el. De ce ţi-e frică? C-o să mă strecor aici în miez de noapte şi-o să m-arunc pe tine?

— Exact! i-am trântit-o.

Patrick îşi întoarse faţă, în semn de dispreţ.

— Stai tu liniştită! Pe-una ca tine n-aş regula-o decât dacă n-aş avea încotro.

Şi, cum era de aşteptat la aşa un schimb de replici, Lulu se întâmplă să se afle în afara razei de audiţie. Altfel, atunci când era şi ea prin preajmă, vorbele pe care mi le adresa Patrick erau numai lapte şi miere. Odată, chiar mă numise *surioară*.

— Ai putea să fii şi tu puţin mai amabilă cu el, pretinse Lulu. Că el doar îşi dă atâta silinţă cu tine.

— Îmi pare rău, Lulu. Dar, în cazul ăsta, cu totul excepţional, ştiu eu mai bine decât tine: tipul e şi rămâne un căcănar!

— Ceea ce însă nu te-mpiedică să-i preiei locuinţa şi bucătăria, mi-o întoarse Lulu. Ar trebui să-ţi fie puţin ruşine!

— Să ştii că m-am gândit destul şi singură dacă totul ar avea aşa, o susţinere morală, i-am răspuns. Dar… da! Are!

Vineri, de dimineaţă, am şi pus să fie schimbată încuietoarea de la uşă. Proprietara se arătă puţin mirată de aşa ceva, dar am plătit eu însumi toată tărăşenia şi i-am explicat că totul avea legătură cu Feng Shui-ul. Şi, pe lângă încuietoarea cea nouă, am mai pus să fie instalat imediat şi un zăvor de siguranţă. După toate astea, m-am dus la ai mei, acasă.

Mama mea îmi comandase un costum cu pantalon şi de aceea insistase să vin şi să-l probez.

— Ţi-am spus doar că am deja o rochie, i-am spus.

— Da, una *roşie!* ţinu să repete mama mea. Lasă că n-am uitat. Probabil una cu breteluţe din acelea, foarte subţiri, şi-aşa de strâmtă pe tine, de-ţi ies prin ea în relief şi chiloţii.

— Nici vorbă, i-am răspuns. E o rochie minunată. Cu-adevărat.

— Dar şi ăsta-i un tot atât de minunat costum cu pantalon, mi-o întoarse mama mea. Exact unul aidoma a avut pe ea şi Hanna la aniversarea celor şaizeci de ani ai Annemariei. Hai, trage-l iute pe tine.

Suspinând, i-am făcut totuşi plăcerea. Costumul cu pantalon era bej, îmi făcea tenul ca brânza şi atârna pe mine ca un sac.

— Zău dacă pricep, spuse mama mea. Că-i doar mărimea patruzeci şi doi! Ia stai tu dreaptă!

— Măsura mea e treizeci şi opt, mamă, i-am atras atenţia.

— Nu mai spune! Şi eu care aşa, în mod normal, am un ochi bun, ca să nu mai spun că eşti cea mai grasă din toată familia. Ei, nu-i nimic, că au un serviciu de comenzi de 24 de ore, iar dacă sun acum, imediat, mâine, până la prânz, îl şi ai schimbat, măsura treizeci şi opt.

— Mamă…

Deodată, îmi sună telefonul. M-am uitat pe ecran, aflând astfel că era vorba de Ole. Din nou.

— Nu, nicio vorbă-n plus, că-i foarte important pentru mine ca mâine s-arăţi şi tu cuviincios, fiindcă toată lumea o să fie cu ochii pe tine. Fii tu sigură de asta! mai spuse mama mea. Vreau să ştiu că poţi să stai acolo cu capul sus. Ca să nu mai spun de mine! Sper că n-ai uitat în ce situaţie imposibilă m-ai pus, o mamă a cărei fiică a încercat să-şi ia viaţa… Hai, răspunde odată, copilă, că face şi telefonul ăla un tărăboi!

— Alo?

— Bună, frumoasa mea, am vrut doar aşa, scurt, să aflu cum îţi merge, spuse Ole.

— Cine-i acolo? întrebă mama mea.

— Îmi merge bine, tocmai eram pe la mama, pe-acasă, i-am răspuns.

— Şi i-ai spus cumva deja de mine? insistă Ole.

— Bine, Ole, dar nu-i mai nimic de spus, i-am zis.

— Hai termină şi tu mai repede! mă zori mama mea. Spune-i c-o să-l suni tu mai încolo. Avem şi noi treabă!

— Încet-încet, tu chiar că-ntinzi coarda, spuse Ole. Să-ţi spun sau nu câte femei, numai în săptămâna asta, mi-au dat de-nţeles c-ar fi de îndată gata să ocupe locul Miei? Aşa, cu toate drepturile şi cu toate îndatoririle?

— Pariez că-i vorba de toate asistentele tale, i-am trântit-o. Păi, câte să fie?

— Ha-ha, să fie cumva cineva gelos? întrebă Ole.

— Telefoanele astea mobile chiar că-s o năpastă, comentă mama mea. Zău dacă n-ar trebui chiar interzise. Chestia asta, cu datul de tine oriunde şi oricând, e curată nenorocire. Şi cu toate SOS-urile astea scrise. Până şi Habakuk şi Arsenius au început cu de-astea.

Am suspinat

— Ole, trebuie să-nchid acum. Ne vedem sâmbătă, la Caroline şi la Bert.

Şi, cu vorbele astea, mi-am lăsat telefonul să alunece la loc, în poşetă.

— În sfârşit! Pantofi potriviţi ai? întrebă mama mea. Unii simpli, negri, cu un pic de toc ar fi numai buni. Trebuie să recunosc, părul ţi-e în ordine, dar asta aşa, cu totul excepţional. Ei, şi dacă o să dai şi tu cu foenul peste el în timp ce-l ţii înfăşurat pe peria rotundă o să meargă de-a binelea. Iar dac-o să te-ntrebe careva unde locuieşti mai nou, nu mai spune că stai la groaznica aia de Charlotte, că ştii ce-o să-şi închipuie cu toţii… şi mai e şi chestia aia, cu tatuajul ei pe braţ…

— Mamă! Nimeni n-are ce gânduri să-şi facă dacă, deocamdată, locuiesc în casa prietenei mele măritate şi însărcinate şi-a soţului ei.

— Ha, ce puţin îi cunoşti tu pe oameni! mă dojeni mama mea. Nu ştii că imaginaţia lor murdară n-are limite? Potrivit unor zvonuri neconfirmate, s-ar părea că între verişoara ta, Diana, şi agentul acela de bursă totul s-a sfârşit. Dar, aşa cum ţi-am spus, asemenea vorbe nu s-au confirmat până în ziua de azi.

Mama mea suspină şi continuă:

— Închipuie-ţi şi tu că mâine o să fii singura fără pereche. Sunt mulţumită că măcar Rigelulu n-o să mai fie nevoită să vină singură. Alexa crapă de invidie fiindcă Patrick e absolvent de studii superioare, în vreme ce Claudia ei n-a fost în stare să pună mâna decât pe un funcţionar, cu studii medii. Şi, când i-am mai şi spus cât se câştigă ca *aiti,* pur şi simplu s-a albit la faţă.

— De fapt, ce-ar fi mai bun: un *aiti* din acesta sau un dentist? am întrebat, gânditoare.

— Ce întrebare prostească, un dentist, vezi bine, spuse mama mea. Măcar pricepe oricine despre ce-i vorba. Numai că ăştia-s greu de apucat. Trebuie să rămâi totuşi realist.

Nu aveam cum să aţin calea gândurilor şi să nu le las s-o ia razna. Şi m-am închipuit sosind la hotel într-un Porsche Carrera şi mai apoi păşind, alături de Ole, pe covorul roşu. La apariţia lui extraordinară, mătuşilor şi bunicilor mele le-ar fi căzut fălcile, iar dacă ar mai fi şi aflat că era dentist, de spaimă, ar fi început să le clămpăne protezele în gură, în timp ce, de mândrie, mama mea ar fi uitat să mai cârâie pe tema rochiei mele roşii…

— Şi nu uita să-ţi faci unghiile, îmi atrase atenţia mama mea. Dar ia spune, nu cumva îţi mai rozi pieliţele alea? Ştii doar că nu se cade aşa

ceva?

Mamă, rod unde vreau eu şi când vreau eu, iar costumul ăsta plictisitor, cu pantalon n-o să-l îmbrac, aş fi vrut să spun, privind-o şi fix în ochi. N-am putut însă şi bună pace.

De aceea, odată ajunsă acasă la Charly, tare mi-aş fi dorit, de furie, să mă fi putut muşca de fund.

— Trebuie să reuşesc *odată şi-odată* s-o înfrunt, m-am văicărit. Numai că atunci când se propteşte aşa, înaintea mea, nu-mi mai iese nimic. Probabil că mâine, în chestia aia bej, o să transpir de-o să mor.

— Hei, dar ce s-a întâmplat cu mica revoluţionară? Spuse Charly. Cu Gerri aia, care a trimis scrisorile alea de adio, atât de răscolitoare? Gerri, cea care, cu şarmul ei, l-a cucerit pe cel mai arătos dentist din oraş şi care-l lasă să moară de poftă cu mâna întinsă? Gerri, care a dat serios iama prin branşa romanelor cu vampiri? Gerri, aia care, în primul şi în primul rând, a pus să-i fie schimbată încuietoarea de la uşa noii locuinţe?

— Vrei să spui Gerri aia, care, cu sânge rece, o să-şi facă apariţia în rochia ei roşie la nunta de argint a mătuşii Alexa?

— Păi, exact, de ea-i vorba, spuse Charly. Ia ad-o degrabă aici şi goneşte-o în pustiu pe Gerri cealaltă, cea ca un papă-lapte. Capul sus! Suge-ţi burta! Pieptul înainte! Pumnii sus!

— OK, am spus, înhăţând telefonul şi nelăsându-i timp maică-mii nici măcar să se prezinte până la capăt. Mamă, îţi mulţumesc foarte mult pentru ajutor, dar tot rochia cea roşie o s-o îmbrac.

— Nu fi neghioabă, Rigelu, îmi răspunse mama mea. Mâine, devreme, o să ne livreze costumul acela, la mărimea potrivită, şi-o să-l trimit pe taică-tău cu el la tine.

— Bine, dar…

— E un cadou din partea mea, şi nu, şi nu, nu-ncepe acum să-mi mulţumeşti, că de-asta sunt mamele pe lume. Oh, stai că sună cineva pe linia cealaltă şi sunt sigură că-i Evelyn, care a încercat prin spatele meu să se târguiască cu taică-tău asupra plăţilor chiriei pentru locuinţa cea veche. Persoana asta, atât de hrăpăreaţă şi de lacomă. A trebuit să-i explic mai întâi lui taică-tău că poate fi dovedit că habotnica asta de soră-mea are înclinaţii dintre cele mai provinciale.

— Provin… Oh, vrei să spui promiscue, nu?

— Oricum ar fi, dar trebuie să-nchid, mai spuse mama mea. Iar dacă nu ştii ce-nseamnă vreun neologism, n-ai decât s-o-ntrebi pe Lulu. Pe toate le ştie.

Charly îmi făcu semnul cu degetul mare săltat.

— Hai că i-ai arătat tu! mă încuraja.

— Da, dar şi dac-o să vreau să-mbrac mâine rochia cea roşie, cu cel puţin o oră înainte ar trebui să-ncep să mă-mbăt, i-am spus. Sau poate car trebui să-mi înfund urechile cu ceară, asemenea oamenilor lui

Odysseu prin preajma sirenelor. C-atunci n-aş mai auzi cum mă bălăcăresc rudele şi cum mă ocăreşte mama mea, putând să zâmbesc şi eu tot timpul, în largul meu.

— Ei, Gerri, şoricelule, ce-ar fi să stai tu mai bine acasă, cu burta-n sus, şi să ne uităm amândouă la un DVD, îmi propuse Charly.

— Bine, dar asta n-ar fi tocmai revoluţionar, i-am spus.

— Ar fi aşa, ca o revoluţie de catifea, mai spuse Charly. Şi cred c-aşa ceva e permis.

Bună Gerri

Mama zice săţi scriem că suntem bucuroşii că tu nu teai omorât şi că te iubim.

Ni se pare totuşi foarte urât că ai vrut săi laşi Chisolei toate lucrurile mai bune iar nouă nu. Daco să vrei să te mai omori frodată, fi şi tu mai dreaptă. Nai decât săi dai Chisolei şiragul acela da vrem şi noi notebukul şi ipodul, ca şi ceva bani, casă mai cumpărăm un ipod că suntem şi noi gemeni şi ne trebuie totu de două ori.

Multe salutări de la cel care te iubeşte mult Arsenius şi de la finu tău Habakuk care tot aşa te iubeşte.

P.S. Luăm noi şi televizorul dacă nul vrea altu.

Şaptesprezece

Sunt mândră să pot spune că, pentru a purta vineri seara rochia cea roşie, n-a fost nevoie să-mi fac curaj cu ajutorul băuturii. Aşa că, trează de tot, mi-am întins pe buze rujul cel strălucitor, mi-am dat cu foenul prin păr (ţinut înfăşurat pe peria rotundă, dar aşa, cât, mai târziu, nimeni să nu-şi fi putut da seama de asta), strecurându-mă în încheiere în superbele sandale cu fluturaşi, tot roşu. Tot trează de tot cum eram, am primit şi complimentele lui Charly şi-ale lui Ulrich, după cum la fel, trează de tot, am ieşit din locuinţa lor, ajungând mai apoi, trează de tot, la hotelul *Lexington – Cinci anotimpuri.* Odată aflată însă acolo, zău dacă nu mi-am dorit să nu mă fi încăpăţânat într-atât şi să fi turnat în mine totuşi câteva pahare de votcă.

— Ia uite, Heinrich, asta-i Gerri, exclamă mătuşa Elsbeth, de cum am ajuns în hol şi nu m-am învrednicit să mă fi ascuns la timp îndărătul monstruoasei fântâni arteziene. E Gerri aia, care are pe conştiinţă porţelanurile de Meissen ale familiei şi care, săptămâna trecută, a „încercat" să se sinucidă.

De prisos să spun că nu numai unchiul Heinrich fu cel care se uită după mine.

— Da, dar să ştii că nu din pricina aceea, mătuşă Elsbeth, i-am întors-o. Că şi-aşa e-un lucru petrecut atât de demult.

— Să ştii că nu-s mătuşa Elsbeth, ci cealaltă, Adelheid, îmi răspunse mătuşa Elsbeth sau, foarte bine, că şi-aşa mi-era indiferent, mătuşa Adelheid.

Că doar vă spusesem cât de mult semănau între ele.

— Arăţi bine, copilă dragă, te-ai mai împlinit şi tu, nu?

— Nu, i-am trântit-o.

— Lasă că îţi sade bine, mi se adresă unchiul Heinrich, plescăind şi ciupindu-mă de mijloc.

— E-adevărat că scrii volumaşele alea porno, care se vând pe sub tejghea? mai întrebă mătuşa Adelheid.

— Dar nu-s deloc vândute *pe sub tejghea,* i-am răspuns, suspinând. Le poţi căpăta la orice chioşc. Ba chiar şi într-un supermagazin. Că doar nu-i vorba de pornografie.

— Nu mai spune! Ehei, se schimbă ele vremurile, rosti mătuşa Adelheid. În ziua de azi, porcăriile astea se vând le vedere, peste tot, până şi minorilor. Mi-aminteşti într-un fel de soră-mea, Hulda, pe vremea când era şi ea tânără. Şi pe ea o atrăgeau aşa, lucrurile scandaloase. Ştiai că a fost o vreme când a făcut-o pe stripteuza şi pe dansatoarea? Purta numai nişte ciucuri prinşi pe sfârcuri, despre care nici nu-ţi puteai da seama cum stăteau acolo. Poate c-o bandă adezivă pe amândouă părţile.

— Nu pot să cred aşa ceva, i-am spus.

— Adevăru-i că nici eu, îmi dădu dreptate mătuşa Adelheid. Trebuie să fi fost altă şmecherie la mijloc.

— Vreau să spun că nu cred că mătuşa Hulda a fost stripteuza şi dansatoare, i-am spus.

— Se prea poate totuşi să fi văzut asta în vreun film, admise mătuşa Adelheid, luându-mă de braţ. La vârsta mea e greu să mai ţii ordine în amintiri. Vai, dar ce mă mai bucur. Asemenea festivităţi, ca lumea, sunt tot mai rare, că-n ziua de azi oamenii preferă să petreacă asemenea ocazii în *sufragerie.* Într-un hotel ca acesta, lucrurile stau însă cu mult mai sărbătoreşte. Şi e aşa o bucurie să-i revezi pe toţi. Tare sunt curioasă să-l cunosc pe tânărul surorii tale, Lulu. Se spun de altfel numai lucruri bune despre el. Ştii, până la urmă, verişoara ta, Franziska, nu se mai mărită cu frizerul ăla. Cel puţin aşa am auzit. Doamne-ajută, c-aşa îi stătea părul… Nu-i aşa Heinrich? Ca la un sconcs.

— Franziska e iarăşi singură?

Ceea ce, în treacăt, făcu să-mi crească şi mie buna dispoziţie. Poate că nu urma să fiu în seara aceea chiar singura fără de însoţitor.

Aflată acolo, în hol, m-am uitat şi eu de jur-împrejur, doar-doar aş fi dat peste Mia pe undeva. Că doar lucra în locul acela, ca locţiitoare a şefului recepţiei hotelului, iar eu eram pregătită sufleteşte să fiu silită s-o întâlnesc (ceea ce reprezentase de altfel un contraargument la costumul bej şi plictisitor şi un argument în favoarea rochiei celei roşii şi atât de sexy).

— *Sala oglinzilor* este minunată, mai spuse mătuşa Adelheid.

Încă se mai ţinea strâns de braţul meu, în timp ce urcam scara largă, de marmură, cea care ducea către sălile de festivităţi.

— Dar *Sala de cristal,* de alături, e chiar mai frumoasă. Din păcate, aceea fusese deja închiriată în vederea desfăşurării unui alt eveniment. Săraca Alexa, câte n-a încercat ca să schimbe locul, numai că ceilalţi trebuie să fi fost de-o încăpăţânare înspăimântătoare. Şi doar nu era vorba în cazul acela decât de o aniversare de şaptezeci de ani de la naştere. Şi unde mai pui că nici nu se dansează la aşa ceva.

— Ce… Iar o să se danseze?

— Bineînţeles, copila mea. Vals vienez, la fel ca pe vremuri, la nuntă. Ca atunci când ai dărâmat porţelanurile. Îţi mai aduci aminte, Heinrich, ce tămbălău a fost? Şi aproape nimic n-a mai rămas întreg. Greu de crezut. Doar o singură ceşcuţă de lapte, despre care tare mult aş dori să aflu pe unde-o fi ajuns. Şi, fiindcă veni vorba, Hulda n-o s-apară deloc. A preferat să plece cu avionul în Sardinia. Cu un bărbat, unul care i-ar putea fi *nepot.*

— Păi, eu credeam că acela era doar îngrijitorul ei, spuse unchiul Heinrich.

— Prostii, i-o întoarse mătuşa Adelheid.

Nici nu ajunsesem bine să urcăm jumătate din trepte, că am şi zărit-o pe mama mea, îmbrăcată într-un costum de culoarea liliacului, aşteptând în dreptul uşii *Sălii oglinzilor,* alături de tatăl meu, de Lulu şi de Patrick. Lulu purta un costum cu pantalon, negru, identic cu cel bej, al meu, mai puţin culoarea.

Pe mine, una, mă părăsi dintr-odată tot curajul, m-am desprins de mătuşa Adelheid şi m-am scuzat:

— Ah, ştii, am uitat ceva, mergeţi voi înainte.

Mătuşa Adelheid se apucă cu nădejde de balustrada scării.

— Ooo, dar încotro se duce în aşa mare goană?

— Poate că tocmai i-o fi venit vreo idee bună pentru vreun nou porno de-al ei, presupuse unchiul Heinrich.

În mare grabă, am făcut drumul înapoi, pe scară. Chiar să-mi fi pierdut cu totul minţile? Dacă aş fi plecat atunci către acasă şi m-aş fi schimbat de urgenţă, aş fi putut să mă întorc chiar înainte de discursul unchiului Fred şi de deschiderea bufetului. Şi-apoi, în tot restul serii aş fi putut sta într-un colţ, îmbătându-mă liniştită, nestânjenită de nimeni.

Numai că, ajunsă pe penultima treaptă, am dat peste un bărbat, care mă privi încremenit de uimire. Era Adrian.

— Dumnezeule, dar ce căutaţi pe-aici? mă întrebă el.

L-am privit, cel puţin la fel de uimită ca şi el. Purta costum şi cravată, iar dacă nu mă înşelam chiar de tot, buclele lui de păr, închise la culoare şi, altfel, mai degrabă uşor zbârlite, în stilul înfăţişării lui Pierce Brosnan de prin anii ’80, erau pieptănate lins şi cu cărare. De-o parte a acesteia, buclele astea îi stătea arcuite în afară, iar de partea cealaltă înspre înăuntru.

— Oh, nu, am exclamat. Nu-mi spuneţi, *vă rog,* că sunteţi noul tip al verişoarei Franziska! E chiar mai mult decât aş putea suporta!

— Păi, pot să neg cu siguranţă, spuse Adrian. Verişoara Franziska, mi-e complet necunoscută. Iar dumneavoastră… Până la urmă, n-oţi fi pe-aici, cumva, cu vărul Martin? Înalt, slab, cu un IQ de 180 şi cu o uşoară predispoziţie de-a face chelie?

Am scuturat din cap, spunând:

— Din păcate, nu.

— Ei, slavă Domnului, spuse Adrian. Prietenele lui Martin sunt întotdeauna nişte ochelariste sfrijite, cu părul tăiat scurt, care arată ca şi când nici măcar în proprii ochi n-ar fi făcut prea multe parale. Aşa ceva e oricum mai bine decât să vii de unul singur, dar mie, personal, şerpii ăştia cu ochelari îmi stârnesc mereu mila, chiar dacă, de obicei, deţin câte un titlu de doctor în ceva, ba chiar şi *Crucea Federală de Merit*{34}*,* pentru că şi-ar fi jertfit ovarele pe altarul ştiinţei.

— Adică, sunteţi aici pentru a participa la o petrecere de familie?

— Da, îmi confirmă Adrian. În *Sala de cristal.*

— Ah, aniversarea aceea, a şaptezeci de ani de la naştere, am spus.

— Exact, rosti Adrian. E vorba de tatăl meu.

— Noi suntem alături, în *Sala oglinzilor,* unde îşi serbează mătuşa Alexa nunta de argint, i-am precizat. Cu o mică orchestră de coarde.

— Noi avem o trupă a capélla şi un magician.

— La noi e şi-un tort cu cinci etaje, am adăugat. Cu glazură argintie!

— Unchiul meu o să recite o poezie de trei sute de strofe, continuă şi Adrian.

— Noi o să cântăm versuri compuse de noi înşine pe melodia *Ia n-auzi ce vine înăuntru de pe-afară,* am mai spus.

— Mama mea o să ţină o *laudatio* în cinstea lui tatăl meu şi-a celor trei minunaţi fii ai lui, aşa că o să-l ridice în slăvi pe Nikolaus, o să verse lacrimi de bucurie în onoarea lui Alban, după care, suspinând, ar urma să spună ceva de genul *şi să nu-l uit pe cel mai tânăr, cel care nici de data asta n-a reuşit să-şi facă un nod ca lumea la cravată,* o observaţie pe seama căreia toţi cei prezenţi ar izbucni în râs.

— Mătuşa şi unchiul or să danseze un vals şi toţi vor trebui să-i urmeze, am spus. Şi, presupun, iar o să fiu singura femeie fără pereche din toată petrecerea. Şi când te gândeşti că singurul bărbat fără pereche e unchiul August, care face în curând de nouăzeci şi trei de ani. Şi-i clar că la dansat va trebui să-i ţin şi plosca.

— OK, aţi câştigat, rosti Adrian, printre râsete.

— Ştiţi, cravata dumneavoastră n-are un nod ca lumea, i-am atras atenţia.

— Ştiu, spuse Adrian. M-am uitat şi eu prin *Pagini aurii,* dar n-am dat peste niciun serviciu de urgenţă de înnodat cravate.

— Aş putea să v-ajut, am insistat.

— Păi, de unde şi până unde vă pricepeţi la noduri de cravate? întrebă Adrian, neîncrezător.

— Ei, asta-i o chestie pe care am învăţat-o de la mama, i-am spus. Zicea că ăsta e un lucru pe care trebuie să-l ştie o domnişoară serioasă.

Aşa că i-am desfăcut cu grijă legătura îngrămădită a cravatei din jurul gâtului şi am netezit aripile astfel rezultate.

— În plus, ni se dădea şi voie să exersăm pe tatăl meu. Ceea ce făcea să capete în fiecare dimineaţă câte patru noduri la rând. Iar asta îl obliga să se trezească cu vreun sfert de oră mai devreme. Ei, dar până la urmă a meritat. Vedeţi? Un nod perfect.

Adrian se pipăi în jurul gâtului.

— O, chiar că sunteţi un înger. Cu-adevărat! Pariez că mama mea n-o să mai ştie acum în ce fel să se mai lege de mine aşa, ironic, în discursul ei.

— Ei, lăsaţi, precis o să găsească ea altceva, i-am zis. Iar dacă aş fi mama dumneavoastră, zău dacă n-aş face niscaiva observaţii

răutăcioase pe seama frizurii dumneavoastră.

— Dar la asta ce nu mai e în regulă?

— Arată aşa de… periată, i-am spus.

— Păi, *aşa-i* place maică-mii, îmi răspunse Adrian.

— Chiar sunteţi sigur de-aşa ceva?

— Dar nu cumva ajunsesem să ne tutuim? îmi zise el.

— Tiluri? Tu eşti? exclamă careva, în spatele meu, pe scări.

— Aoleu! am exclamat, la rându-mi, fără să mă întorc. Mama mea!

— Doamna aceea în mov?

— Liliachiu, l-am corectat.

— Culoarea levănţică, mă corectă şi pe mine mama mea, care şedea acum chiar lângă mine, răspândind un miros puternic de parfum *Calèche*.

— Putem să răsuflăm liniştite, copila mea! Verişoara Diana a venit neînsoţită şi chiar dacă Marie-Luise pretinde că agentul acela de bursă a rămas acasă, bolnav şi întins în pat, ştim noi cu toţii că, de fapt, totul s-a terminat între cei doi! Ce mai aştepţi pe-aici? Toată lumea stă după tine.

— N-am… decât… Am vrut… am bâiguit.

— A vrut doar să mă salute, îmi sări în ajutor Adrian. Bună seara… doamna Thaler, presupun. Doctor Gregor Adrian. Gerri şi cu mine ne-am întâlnit aici cu totul întâmplător. Ştiţi, familia mea sărbătoreşte şi ea un eveniment, tot aici, însă în *Sala de cristal*.

— *Doctor?* am repetat perplexă, în timp ce mama mea îi scutura deja mâna lui Adrian.

— Mă bucur, îi spuse ea, examinându-l tot atât de minuţios precum ar fi făcut cu un ardei gras într-un supermagazin, înainte de a-l pune în căruciorul de cumpărături. Sunteţi cumva dentistul lui Lurigerri?

La auzul vorbelor ăstora, inima îmi zvâcni cu putere, fiindcă, pentru o clipă, mi-am închipuit că mama mea ştia ceva de Ole şi de mine.

— Sau poate că sunteţi ginecologul? îi dădu ea înainte, reuşind, la gândul unei consultaţii ginecologice venite din partea lui Adrian, să mă facă să roşesc mai abitir decât strălucea rochia de pe mine.

— Sper că e sănătoasă, nu? spuse mama mea. Ei, în ultima vreme a fost şi ea aşa, uşor… suferindă… O, sper că nu sunteţi cumva vreun *psihoterapeut?*

Ei, ajunşi aici, m-aş fi aprins eu la faţă şi mai şi, numai că mai mult decât eram deja nici că ar mai fi fost posibil.

— Nu, nu sunt medic. Am doar un doctorat în istoria artei, preciză Adrian. Din păcate.

— A, dar ce interesant, exclamă mama mea. Cea de-a doua mea fiică mai mică, Tigelulu, are şi ea un doctorat, în germanistică. Şi mai e şi profesoară cu definitivatul dat. Dar de unde o cunoaşteţi pe Riluge, dacă-mi daţi voie să vă-ntreb?

— Ăăă, vă rog, pe cine? întrebă Adrian.

— Vrea să spună pe mine, l-am lămurit, cu obrajii aprinşi şi rugându-l pe muteşte: *Nu-i spune! Nu-i spune! Nu-i spune!*

— Ăăă, ne cunoaştem de la… de la muzeu, rosti Adrian, cu fruntea încreţită toată.

Am dat ochii peste cap, uşurată. Adrian ridică din umeri, într-un fel în care s-ar fi scuzat.

— *De la muzeu?* repetă mama mea. Ah, da, bineînţeles, că doar sunteţi istoric de artă… Bine, dar ce face Lugeri într-un *muzeu?*

— Ăăă, vă rog, cine?

— Vrea să spună eu, am precizat, descumpănită.

— Păi, Gerri trece des pe la muzeu, ca să se documenteze, spuse Adrian.

M-am plesnit cu palma peste frunte.

— Pentru romanele ei istorice, continuă Adrian.

— Aşa carevasăzică, spuse mama mea, apucându-mă de braţ, de parcă ar fi urmat să mă aresteze. Mă bucur să vă întâlnesc pe-aici, dar, din păcate, chiar că trebuie s-o luăm acum din loc. Ştiţi, sora mea ţine foarte mult la punctualitate, iar Gerri mai trebuie să se şi fotografieze la intrare, pentru cartea invitaţilor. Taman cu rochia asta pe ea. Am ştiut eu c-o să vrei neapărat să mă faci de râs, că ce ţi-oi mai fi făcut şi eu de nu vrei cu niciun chip s-asculţi de vorba mea! Şi ce mai e şi cu rujul ăsta? Ce, eşti vreun far de frână sau o domnişoară?

— Un far de frână, mamă, i-am trântit-o.

Şi, în timp ce mă târa în sus, pe trepte, i-am aruncat peste umăr o privire lui Adrian. Zâmbi, ţinând pumnul strâns şi ridicând degetul cel mare. Dumnezeule, ce dulce arăta, cu freza aia a lui, caraghioasă!

— Poate ne mai vedem ceva mai încolo! După valsul cu unchiul August, i-am transmis.

— Da, îmi răspunse Adrian. Sigur o să mai ies de-acolo, ca să iau şi eu aer curat.

— Drăguţ bărbat, spuse mama mea. Însurat?

— Nu, i-am răspuns.

— Cumva… altminteri?

— Nici, am rostit.

— Ei, vezi, spuse mama mea. Zău dacă nu merită să te duci mai des prin muzeele astea.

*

Până la deschiderea bufetului, timpul se întinse tenace, cam ca o gumă de mestecat, mai cu seamă că, de când îmi aflasem numele pe cartea de vizită ce-mi indica locul între unchiul August şi unchiul Heinrich, cei doi n-au făcut decât să mă ciupească cu rândul, ba de

obraji, ba de mijloc, ba de pulpe. Unchiul August ar fi încercat să mă apuce şi de altceva, dar tocmai când se pregătea s-o facă, i-am ars şi eu una zdravănă peste mână, cu lingura de supă.

— Auuu! făcu el. Aha, noi, ăştia, bătrânii, să n-avem parte!

— Data viitoare să ştii c-o fac cu furculiţa, l-am prevenit.

În faţa mea şedeau Tina şi Frank, cu Chisola, Habakuk şi Arsenius. Tina purta un costum cu pantalon, aidoma celui de pe Lulu, doar că de un cafeniu şters.

— Foame, foame! zbierară Habakuk şi Arsenius, lovind cu furculiţele în masă.

Cu puţin înainte, le dădusem două iPod-uri. Din punct de vedere pedagogic, poate că mişcarea nu fusese una tocmai înţeleaptă, dar nu-mi lipseau banii şi, în plus, avuseseră dreptate în ceea ce-mi scriseseră. De-aşa surpriză, au rămas foarte cuminţi numai preţ de vreun sfert de oră. Chiar începusem să-mi fac socoteala dacă n-ar fi urmat să întrebe cumva de televizor şi de notebook.

Numai că se întoarseră şi ei, curând, la vechile lor obiceiuri.

— Unde ne trezim aici, la hotentoţi? sări cu gura mătuşa Adelheid, de peste două locuri depărtare. Copiii din ziua de azi nu mai ştiu deloc ce-i aia bună purtare. Pe vremuri, dacă nu stăteam cuminţi, o luam cu băţul pe spinare.

Lucrul ăsta li se păru, atât lui Habakuk, cât şi lui Arsenius, deosebit de interesant. Şi o rugară pe mătuşa Adelheid să le dea niscaiva detalii. Aşa că bătrâna le povesti despre halul în care o bătuse odată profesorul, de i se scursese sânge pe picioare. Arsenius şi Habakuk se arătară al naibii de fascinaţi.

— Dar când se petrecea chestia aia, te rog? întrebă, de la altă masă, mătuşa Elsbeth (în orice caz, aşa *cred,* c-ar fi fost chiar cea numită Elsbeth).

— Hm, prin o mie nouă sute… Ei, după cum s-ar putea ca totul să nu-l fi văzut decât prin vreun film, spuse mătuşa Adelheid.

— Rochia e minunată, îmi spuse Tina. Şi-ţi stă foarte bine. Ai mai dat jos ceva?

— Puţin, poate, i-am răspuns.

— Aş fi preferat şi eu s-apar într-o rochie, continuă Tina. Dar atât a insistat mama cu costumul ăsta…

— Lasă că nu arată rău, i-am zis.

— Păcat că are aşa o culoare, de rahat, spuse Habakuk.

Sosi pe dată şi completarea lui Arsenius, răcnită:

— De diaree! Mama a făcut pe ea! Mama a făcut pe ea!

Unchiul August se scotoci prin buzunarul de la costum, scoţând la iveală un bileţel.

— Versurile mele, rosti el. Numai că nu le pot vedea fără ochelari. N-ai putea să mi le mai citeşti o dată, nepoţică dulcică?

— *Ia n-auzi ce vine înăuntru de pe-afară, hola hi, hola ho,* am citit. *Săfie-a mea mândruţă, dară, hola hihaho.* Unchiule August, dar astea-s chiar versurile din cântec. Ar fi trebuit să scrii altele, ale tale.

— Da, da, îmi răspunse unchiul August. Numai că nu mi-a dat nimic prin cap.

Deodată, mobilul începu să-mi cânte în poşetă simfonia *Jupiter*.

— Să vezi că stafiditul şi nimenea ăla de Harry n-o să mă mai lase acum să mai cânt şi eu, se văicări unchiul Gustav. Şi ce mult îmi place şi mie să cânt. Zău, nu-i drept deloc. Şi pot să cânt aşa de multe cântece, toate unul şi unul, că de cântat o fac precum Hans Albers{35}. Că dacă m-apuc eu să cânt, îmi şi cad femeile la picioare.

— Dar de unde vine muzica asta? întrebă mătuşa Adelheid.

— Din poşeta lui Gerri, spuse Tine. Gerri, zău, ar trebui să ne-nchidem telefoanele.

Mi-am scos totuşi telefonul din geantă.

— Da, am şoptit, drept răspuns.

— Bună, frumoaso, ce faci acum? întrebă Ole.

— Pur şi simplu vrea să mă debarce, Harry ăsta! Vrea să-mi fure reprezentaţia, mai spuse unchiul Gustav. Şi să bage-n loc prostia aia a lui, de cântat la pian!

— Ole, e cum nu se poate mai prost momentul, fiindcă tocmai mă aflu la petrecerea nunţii de argint, la *Lexington,* chestia despre care ţi-am povestit, iar telefoanele mobile au devenit subit interzise, sub pedeapsa cu moartea, am şoptit în aparat

— La *Lexington,* zici? Şi-ai dat cumva deja şi peste Mia?

— Nu, pân-acum nu, i-am răspuns. Pentru orice eventualitate însă, am spray-ul cu piper la mine.

— Dar cum să scoată o poşetă aşa o melodie frumoasă? întrebă mătuşa Adelheid. Una ca asta mi-aş dori şi eu, Heinrich. Întreab-o şi tu pe Gerri pe unde se găseşte de cumpărat aşa ceva.

— Charly mi-a spus c-ai semnat un contract de-nchiriere pentru o locuinţă nouă. E-adevărat? întrebă Ole.

— Da, e-adevărat E chiar o superlocuinţă, undeva în sudul oraşului, i-am răspuns. Ce, nu-ţi spusesem despre ea? Ieri am primit şi cheile.

— Nu, nu mi-ai povestit despre aşa ceva, spuse Ole. Cred c-ai uitat. Pe de altă parte, nu ţi se pare un pic cam ciudat?

— Ce anume?

— Păi, că toată lumea ştie că te muţi, numai eu, prietenul tău, habar n-am.

— Ole, nu eşti prietenul meu… Vreau să spun, bineînţeles că mi-eşti prieten, dar nu chiar în sensul…

— Dar ce-ai de gând aşa, c-o nouă locuinţă? Când ai putea să te muţi la mine… Şi asta imediat!

— Mulţumesc pentru ofertă, i-am spus. Dar… Nu, mulţumesc.

— Gerri, joaca asta cu timpul nu-i de demnitatea ta, spuse Ole.

— Ole, asta nu-i nicio joacă!

— Mă ţii aşa de săptămâni în şir… Iar dacă nu-i o joacă, atunci ce e?

— Adevărul crud, i-am trântit-o, fără să-l fac pe Ole să şi râdă.

— Ştii, nu vreau altceva decât un răspuns limpede, mai spuse el. Mă iubeşti sau nu mă iubeşti? Vrei să fii cu mine sau nu?

— Ole, ştii, te iubesc chiar foarte mult, dar…

— Gerri! Băgă chestia la loc, că uite, mătuşa Alexa vine încoace! îmi şopti Tina.

— Ăăă… Ştii… Aici, nu prea pot cu-adevărat… am şoptit, la rândumi, dându-mă pe după unchiul Heinrich şi folosindu-l drept pavăză.

— Da sau nu? insistă Ole. Nu trebuie să rosteşti decât da sau nu. Că doar n-o fi aşa de greu.

— Cum suna întrebarea?

— Gerri! Nu-mpinge lucrurile prea departe!

— Te rog, Ole, eu…

— Vrei să fii cu mine? Da sau nu?

— Ce, e cineva la masa asta, care nu şi-a închis mobilul? am auzit-o întrebând pe mătuşa Alexa.

— Ole…

— Poşeta lui Gerri e una muzicală, spuse mătuşa Adelheid.

— Da sau nu? se îndârji Ole.

— Chiar în clipa asta, mai degrabă nu, i-am răspuns. Îmi pare rău, dar nu-mi place nici mie atunci când mi se pune pistolul la tâmplă.

— OK, zise Ole. Prin urmare ţie-ţi arde de joacă pe mai departe.

— Ai vrut un răspuns, i-am întors-o, numai că Ole curmase deja convorbirea.

Mi-am aruncat la timp mobilul la loc, în poşetă, înainte ca mătuşa Alexa să mă poată descoperi cu el în mână.

— Nu mai vreau s-aud că iese nici măcar un singur pâs din poşeta ta, mă atenţiona ea, pe un ton sever.

— Mda, cum e turcul şi pistolul, rosti unchiul August, pe un ton plângăcios. Carevasăzică nu mai vrea s-audă niciun pâs de la mine. Păi, da, cu ăştia bătrânii ştie că-i merge.

— N-ai vrea să facem noi nişte versuri pentru tine, unchiaşule August? îi propuse Arsenius. Habakuk şi cu mine putem să facem nişte rime grozave. *De-aş avea şi eu varice hola hi hola ho, Zău c-aş vrea să fiu cu voi, aice, hola hi ha ho.*

— Şi-acum ceva cu rahat, propuse Habakuk.

— N-a fost rău deloc, spuse unchiul August. Păcat numai că n-am varice. Ce-ar fi să-ncercaţi voi să găsiţi ceva care să rimeze cu *evacuare artificială din vezica urinară.*

Ei, în privinţa asta însă, Arsenius şi Habakuk chiar că îşi stoarseră

minţile o vreme.

— Ştii ce?

Chiar îmi venise o idee genială.

— Unchiule August, îţi fac cadou versurile mele. Uite, le-am scris aşa de mare, c-o să le poţi citi şi fără ochelari.

Şi unde mai pui că nici nu părură chiar aşa de proaste, precum îmi făcusem eu socoteala, căci tontul de văr Harry le luase otova, fără nicio corectură, şi le vârâse în volumul acela, aniversar.

Unchiul August se arătă mişcat.

— Ai face asta pentru mine? Să-mi cedezi mie locul tău? Chiar că eşti un înger, nepoată!

— Da, ştiu, i-am răspuns. Ăsta însă nu-i deloc un motiv ca să pui mâna pe pulpele mele!

— Au! făcu unchiul August. Nici măcar nu mi-am dat seama. Dansăm amândoi mai încolo un vals vienez?

— Cam aşa s-ar zice, unchiule August, i-am răspuns.

— Bufetul e deschis, anunţă unchiul Fred, făcându-i pe Arsenius şi pe Habakuk să sară şi să sprinteze înainte.

— Nu luaţi decât ce vă place, strigă Frank în urma lor.

Sărmanul, el care trebuia să mănânce ce le rămânea lor în farfurii!

— Mai bine te-ai duce cu ei, îi spuse Tina. Că altfel iar încep cu desertul, iar mătuşa Alexa o să-mi ţină un discurs despre educaţie.

Ultima oară, Arsenius şi Habakuk, mântuiseră singuri o cuvă întreagă cu îngheţată, ce fusese pregătită pentru circa douăzeci de persoane. Chestia în sine nici n-ar fi fost măcar lucrul cel mai rău, numai că mai târziu au vomitat jumătate din cât înfulecaseră. Nu vă mai spun acum şi unde, în caz că tocmai aţi fi la masă.

Am aşteptat şi eu să treacă primul val de asalt, după care am mers către bufet împreună cu Chisola. În mod tradiţional, la petrecerile astea, de familie, mâncarea era dintre cele alese şi din belşug. Asta ca să spun totuşi şi ceva pozitiv.

— Uite, o să-ţi arăt ce trebuie neapărat să mănânci atunci când te afli la o petrecere ca asta, am spus. Unele dintre lucruri nu arată cine ştie ce, dar au un gust minunat. Altele, dimpotrivă, le poţi lăsa liniştită de-o parte.

— Dar eu şi-aşa nu pot să mănânc mai nimic din pricina prostiei de aparat dentar, îmi răspunse Chisola.

— Sărăcuţa de tine. Dar cât timp mai trebuie să-l porţi? m-am interesat.

— Încă patru luni! îmi răspunse Chisola. De la ultima serbare şcolară mi-au rămas nişte frunzuliţe de spanac prinse în el şi nici n-am observat. De-atunci îmi şi spun cu toţii *Pizza spinaci.* Niciun băiat nu vrea să pupe o pizza.

— Ei, eu, una, n-aş zice aşa ceva. Fiindcă, ştii tu, cu cât înaintează şi

ei în vârstă, cu-atât începe să li se pară mai importantă mâncarea, i-am spus.

— Gerri?

Chisola mă privea cu ochi mari.

— Mama zice că atunci când erai copil erai o urâţică. E-adevărat?

— Nu, i-am răspuns. Dar mama ta era urâtă de-a binelea! Avea urechi clăpăuge, care-i ieşeau la vedere până şi din părul făcut permanent, o coafură care-i plăcea pe vremea aia. Şi avea mereu haine cu pernuţe de umeri, în care se simţea ca un culturist dopat cu testosteron.

— Vrei să spui că o să mă fac şi eu drăguţă când o să fiu mare? întrebă Chisola.

— Dar îmi pari drăguţă încă de pe-acum, Sissi, am liniştit-o. Iar din clipa în care o să scapi şi de aparatul ăsta dentar ai să te simţi mai bine. Şi pun prinsoare c-atunci o să-şi dea seama şi băieţii ce drăguţă eşti. Fireşte, e într-adevăr important să stai şi dreaptă. Trebuie să-ţi tragi umerii înapoi, să-ţi salţi bărbia şi să-i priveşti pe oameni drept în ochi. Capul sus, pieptul înainte… Vezi? Aşa, ca mine!

M-am izbit cu farfurie cu tot de Lulu, care, împreună cu verişoara Diana, aşteptau cele trei feluri de friptură şi blocau trecerea. Chisola chicoti, în vreme ce eu am cules la iuţeală de pe jacheta lui Lulu o felie de mozzarella.

— Bună, Gerri, arăţi fantastic, mă lăudă Diana. Să fie asta din cauza directorului de muzeu, cu care care se zice c-ai fi cuplată?

— Cum? întrebă Lulu.

— Mama mea mi-a vândut zvonul ăsta adineauri, printre lacrimi, spuse Diana. Sau nu-i vorba de niciun zvon?

— Păi, tocmai, i-am răspuns. Că nu cunosc niciun director de muzeu.

Diana suspină.

— Ce familie îngrozitoare! Nu se mai satură să inventeze câte o chestie despre unul sau altul de-al lor, amestecându-se în viaţa lor particulară. Eu şi Nick am avut o relaţie înfiorătoare şi fiecare dintre celelalte mame s-a bucurat atunci când i-am pus capăt. Mama mea în schimb a bocit după el. Un agent de bursă, copila mea. Aşa ceva nu mai pupi tu nicicând!

— Da, îţi trebuie curaj, nu glumă ca s-apari singură la aşa o petrecere de tot rahatul, spuse Lulu.

— Că bine zici, dar tu acum îl ai pe ăsta… cu ce ziceai că se ocupă?

— IT, răspunse Lulu. Şi, fiindcă veni vorba, acum locuim împreună. Şi e un tip grozav. Ţi-l prezint imediat.

— Lasă că nu-i grabă, îi spuse Diana. Franziska a spus că mai degrabă şi-ar tăia o mână decât să se prezinte neînsoţită în faţa haitei ăsteia. De-aia sunt şi curioasă cu cine a venit pe-aici.

— Am văzut-o puţin mai înainte cu un bărbat chipeş, spuse Lulu. Mama zicea c-ar fi medic veterinar.

— Dar cu ce farmece l-a mai agăţat şi pe ăsta aşa de repede? întrebă Diana. Nu, nu, asta nu-i decât tot aşa, vreun zvon.

Apoi, făcând ochii roată, adăugă:

— Dar pe unde e? Nici măcar n-am văzut-o pe ziua de azi! Am fost şi eu aşezată lângă verişoara Claudia şi funcţionarul ei de la finanţe, iar în faţă stau toţi cei unsprezece copii ai verişoarei Miriam.

— Cinci, spuse Lulu.

— Patru, se băgă în vorbă şi Chisola.

— Lasă că şi-aşa nu contează, spuse Diana. Miriam i-a învăţat să ticăie ca un ceas şi atunci, de fiecare dată când spune ea *Diana, ai trecut şi tu binişor de treizeci de ani, nu-ţi auzi ticăind ceasul biologic?* toţi copiii se-apucă şi fac tic-tac-tic-tac, asemenea crocodilului din *Peter Pan.* Oh, dar uite-o şi pe Franziska! Acolo, în fund, cu părinţii voştri!

— Patrick şi cu mine stăm lângă Volker, Hilla şi copiii lor, spuse Lulu. Aşa se face că, pe când bufetul nici măcar nu se deschisese, noi şi terminasem de recitat două rugăciuni de vremea mesei. Toţi se lălăie aşa, ciudat. Şi, poate nu ştiaţi, dar Hilla e din nou însărcinată!

— De data asta sigur o să fie un Benedict, spuse Diana. Ei, chiar nu-mi vine să cred! Acolo! Tipul de lângă Franziska!

— Veterinarul?

— Ei, nu se poate-aşa ceva! exclamă Diana. Ce medic veterinar! îl cunosc eu pe ăla!

— Dar unde sunt?

Lulu şi cu mine ne întinserăm gâturile. Iar Diana râse.

— Şi ce bine-l mai cunosc pe ăla. Nu poate fi adevărat! Soră-mea şi-a găsit un tip prin internet! Şi tocmai pe ăla!

— Unde? Unde? am exclamat, curioase, şi eu, şi Lulu.

Noi două tot n-o depistasem pe verişoara Franziska şi pe tipul ei cel nou.

— Hai că chiar mor de râs, mai spuse Diana. Tipul e chiar ultimul om. *Hammerhart35* sau cam aşa ceva! Şi l-am cunoscut anul trecut la *dating-cafe.de*. Şi ia nu vă uitaţi voi două aşa, revoltate! Treceam şi eu printr-o fază proastă, chiar una deosebit de proastă, iar internetul este, prin excelenţă, o cale legitimă de a cunoaşte alţi bărbaţi. Nu însă toţi tipii au fost tot atât de rataţi precum acest *hammerhart35*.

— Treizeci şi unu, am rostit eu, cu jumătate de glas.

Şi, în sfârşit, am descoperit-o şi pe verişoara Franziska în fundul sălii, discutând cu părinţii mei. Iar Patrick se afla şi el prin preajmă.

— Mă rog, fie şi *treizeci şi unu,* lăsă de la ea Diana. Şi n-a fost decât ceva împutit de mediu… şaisprezece, cel mult. Cu ăia treizeci şi unu de centimetri doar m-a momit. Hai că mă prăpădesc de râs, sincer! Asta mai zic şi eu întâmplare. Mai întâi pune laba pe mine şi acum pe

soră-mea!

Lulu se albise la faţă mai ceva ca un cadavru.

— Cred c-o să leşin, mai spuse.

— Îmi pare aşa de rău, am încercat s-o îmbărbătez.

— Pe mine o să vă rog să mă scuzaţi acum, da? Mă duc şi eu într-acolo, ca să salut lumea, spuse Diana. Vreau să-l văd neapărat la faţă!

— S-ar putea ca el să nu te mai recunoască, i-am strigat în urmă. Nu cred să aibă chiar aşa o memorie bună.

— Oh, Dumnezeule! spuse Lulu. Cred că-mi vine să vărs.

Dragă nepoată Gerri,

Deoarece, din păcate, nu ne vom vedea la nunta de argint a Alexei, căci voi fi plecată într-o călătorie, aş dori să-ţi răspund cu plăcere, în scris, la întrebările pe care mi le-ai pus în scrisoare.

Mai întâi: sunt bucuroasă că te-ai hotărât să trăieşti mai departe; viaţa este o mare aventură, copila mea, iar problemele nu reprezintă decât prilejurile de a demonstra ce-i stă omului în putere; arată-le tu lor, scumpa mea, că eşti tânără, frumoasă şi plină de fantezie şi zău c-aş face schimb cu tine dacă aş mai putea.

Nu m-am căsătorit niciodată, deoarece bărbatul pe care l-am iubit era deja căsătorit. Cu o femeie într-atât de bolnavă, încât niciunul dintre noi nu mai voia, în niciun caz, să-i pricinuiască mă multă durere. N-am vrut să mă apropii de un altul (chiar dacă aceştia au şi existat), aşa că am rămas precum Spencer Tracy şi Katharine Hepburn: o pereche tainică, împărtăşindu-ne din marea iubire, fără să îngăduim nimănui să afle ceva despre aceasta. Spre deosebire de cei doi pomeniţi, noi nici măcar vreun film nu puteam turna împreună. Dar nu am regretat că i-am rămas credincioasă acestui bărbat. În urmă cu peste douăzeci de ani el a murit, în vreme ce soţia lui cea bolnavă trăieşte şi azi.

E foarte înţelept din partea ta să aştepţi marea iubire… Nu te lăsa scoasă din minţi de familia asta şi nătângile lor instigări la panică: nu trebuie să te mulţumeşti niciodată cu lucruri de mâna a doua, niciodată. Încearcă să capeţi ceea ce te mulţumeşte, căci altfel vei fi nevoită să te mulţumeşti cu ceea ce capeţi.

Romanele tale mi-au plăcut chiar foarte mult, ba chiar şi doamnele de la fundaţia de pensionari s-au arătat foarte impresionate. Ai scris cumva mai mult? Dacă da, atunci ne-am bucura toate enorm. Consider însă că-i mare păcat că sunt tipărite pe o hârtie aşa de subţire şi ieftină, ceea ce m-a făcut să rog un prieten să culeagă textul cuvânt cu cuvânt, să-l tipărească pe hârtie velină şi să-l dea la legat. Alăturat ai să primeşti ediţia unei culegeri din seria *Angela, sora de la pediatrie,* legată în marochin şi cu muchiile foilor aurite. Sunt sigură că, într-o aşa prezentare, şi cărţile tale or să aibă parte de un alt public. Poate c-o să le propui asta şi celor de la editura unde le publici.

Stârnită de lectură, m-am apucat eu însămi de scris, depanând unele dintre experienţele mele personale. Dacă eşti aşa de amabilă, ţi-aş rămâne recunoscătoare dacă ai putea să faci în aşa fel încât să ajungă

la redactorul sau redactora ta manuscrisul alăturat. L-am intitulat *Zilele uitate de pe Riviera,* dar este, desigur, doar o variantă de lucru. Dacă o să vă placă, vă pot pune la dispoziţie chiar mai mult material. Iar dacă găsiţi scenele de dragoste prea îndrăzneţe, le puteţi scurta, fireşte.

Ţie, copila mea dragă, îţi doresc de acum înainte o viaţă minunată şi gândeşte-te mereu că a-ţi pierde inima este cea mai frumoasă cale de a constata ca într-adevăr ai una.

Mătuşa ta, Hulda

P.S. Te rog să primeşti acest cec şi să-ţi cumperi câteva pălării frumoase sau orice altceva îţi face plăcere. Nu există o metodă infailibilă, dar îţi recomand chiar achiziţia unei maşini decapotabile şi/sau a unui câine. Amândouă chestiile astea înlesnesc sporit primul contact cu sexul bărbătesc. Şi, în absenţa unui bărbat, amândouă fac viaţa mai suportabilă.

Optsprezece

Lulu nu vomită (lucru pe care îl făcu, e adevărat, mai târziu şi numai după o sticlă de whisky scoţian). Ajunsă la toaletă, îşi aruncă pe faţă litri de apă rece, dar nici vorbă să fi plâns. Nu scoase nici măcar o singură lacrimă.

— Îmi pare sincer rău, Lulu, i-am spus. Chiar n-am vrut aşa ceva.

— Dar n-ai tu nicio vină, îmi răspunse Lulu. Doar n-ai făcut decât să-ncerci să mă previi.

— Ştii, eu am impresia că vremurile astea, de *hammerhart31,* sunt deja istorie în viaţa lui Patrick, i-am mai spus, cu toate că aş fi vrut orice numai să nu-i iau apărarea nenorocitului. Cu siguranţă că s-a schimbat. Şi te iubeşte cu adevărat.

— E un căcănar mincinos, se stropşi Lulu. Habar n-ai tu cât sânge rece a putut dovedi atunci când a minţit, susţinând că nu te-ar fi cunoscut.

— Ei, şi tu acum, mă uitase de tot, i-am spus. Nu s-a prefăcut!

— Fiindcă nu erai decât una dintre cele neînchipuit de numeroase, spuse Lulu. Asemenea Dianei.

— Nu, te rog, am început din nou. Spre deosebire de Diana, eu, una, nici măcar n-am încercat să aflu în ce măsură chestia aia, cu numărul de centimetri, a corespuns realităţii. M-a ocărât, făcându-mă vacă frigidă, şi-a ieşit valvârtej din cafenea. Iar eu a trebuit să-i plătesc ceaşca de capucino.

— Am fost atât de oarbă, spuse Lulu, dând din nou drumul la apa rece. Îmi pare rău că nu te-am ascultat, Gerri! Şi câte n-am mai zis şi eu pe seama ta! Cum am putut aşa ceva!

— Ei, nu-i nimic, am încercat s-o potolesc. Sinceră să fiu, cel mai bine mi-ar fi părut ca tipul să fi avut vreun alter ego.

— Ce-o să mă fac acum? se văicări Lulu.

— Păi… Să ştii că nici eu n-am habar, i-am zis, reprimându-mi toate răspunsurile spontane. Uneori, atunci când la mijloc e vorba de iubire, asemenea neînţelegeri chiar pot fi depăşite…

— Ce, ai înnebunit? se răsti Lulu la mine. Că doar n-o trebui să rămân pe cap c-un asemenea mizerabil mincinos? Nu ţi se pare însă că am şi eu partea mea de vină pentru aşa o situaţie?

— Ba da, bineînţeles, i-am spus. Dar mai gândeşte-te şi tu…

— La ce anume? La faptul că am treizeci şi doi de ani? Şi că mama mea ar face o criză de nervi dacă iar aş rămâne singură? Sau poate la faptul că toată familia s-ar uita la mine ca la un lepros?

— De pildă, i-am spus.

— Pfff, făcu Lulu. Pur şi simplu mi-e indiferent. Atât că, spre deosebire de tine, atunci când mi-e greu, nu-mi zboară gândul imediat

la sinucidere. Vreau să-l ştiu cât mai departe de mine pe tipul ăsta, indiferent ce-ar spune mama mea!

— Foarte bine, i-am răspuns, uşurată. Trebuie să-l azvârli imediat din casă, m-asculţi? Şi pe urmă faci ca mine şi-ţi schimbi şi tu încuietoarea de la uşă.

— Nu! Nu merge! spuse Lulu. Dacă-l dau afară acum, se duce în fosta lui locuinţă. Că şi contractul lui de închiriere e valabil până la întâi al lunii următoare.

— Numai că nu poate intra. Fiindcă mi-am schimbat încuietoarea, i-am spus, pe un ton triumfător.

— N-are nicio importanţă, pentru că, din punct de vedere legal, are voie să locuiască acolo până joia viitoare! mai spuse Lulu, frecându-se la ochi. Şi poate ar mai avea şi posibilitatea de-a anula contractul de reziliere… Aşa ceva nu trebuie să se întâmple în niciun caz.

— Lulu, renunţ la locuinţa aia! Hai, taie-n carne vie şi dă-l afară!

— În niciun caz, refuză Lulu. Adică să scape el aşa de ieftin?

Lulu se ridică în picioare.

— Ia zi-mi, cum arăt?

Ca o angajată a Institutului de Pompe Funebre „Feldman”, aş fi vrut să-i zic, chestie în locul căreia i-am spus totuşi:

— Păi, ca de obicei, doar cu o faţă ceva mai umedă. Ai nevoie de machiaj? Am câte ceva la mine în poşetă.

— Mulţumesc, rosti Lulu. Ştii, n-aş vrea să-şi dea seama careva.

— Dar să ştii că nu cred să poţi rezista până joia viitoare, i-am spus.

— Ha, dar chiar că mă cunoşti prea puţin, mi-o întoarse Lulu. Rezist eu la orice, chiar şi la cura cu ciorbă de varză. Şi-acum, înăuntru, şi fă-te că nu s-ar fi întâmplat nimic. Pe Diana ai putea chiar s-o duci de nas cu chestia aia, cu gemenii astrologiei. Imediat o să vin şi eu.

*

În faţa toaletei, sprijinit de balustradă, sta Adrian, având în mână o ţigaretă răsucită manual.

— Fumaţi cumva? l-am întrebat.

— Nu, îmi răspunse el. Dar mă gândesc deja serios dacă n-ar fi cazul să m-apuc de-aşa ceva. E doar un joint, pe care tocmai i l-am confiscat nepotului meu de şaisprezece ani.

— Ha! Carevasăzică aşa! am sărit eu. Chiar aşa de perfecţi tot nu sunt fraţii ăştia, ai dumneavoastră.

— Ei, fraţii mei chiar sunt, copiii lor însă nu, ţinu să lămurească lucrurile Adrian.

— Mda, aşa ceva se trage cu siguranţă de la prea mult studiu de vioară, i-am trântit-o. Ce mai, limpede de tot! Un motiv pentru care zău dacă nu m-aş duce de urgenţă să-i spun fratelui meu că a cam

sfeclit-o în privinţa educaţiei.

— A trebuit şi eu să promit că n-o să pârăsc, îmi tăie avântul Adrian.

— Păcat. Dar ia spuneţi-mi, şi-a ţinut discursul mama dumneavoastră?

Adrian aprobă, dând din cap, şi, nehotărât, răsuci joint-ul între degete.

— Nu mai spuneţi! Şi, a fost cumva dezastru? am întrebat, cu milă în glas.

— Oh, nu! De data asta chiar a mers. Doar la sfârşit a făcut un soi de strigare publică, ca să-mi găsească şi mie o soţie. *Gregor al nostru va face în curând treizeci şi cinci de ani şi poate ştie careva dintre voi vreo tânără de treabă, care s-ar încumeta să-i poarte de grijă.*

M-a pufnit râsul.

— Păi, e grozav! Asta-nseamnă că în zilele care vor urma o să te caute o grămadă de femei.

Adrian râse şi el.

— Dar cum au stat lucrurile la tine? Ai dansat deja ţinând plosca?

— Încă nu, i-am răspuns. Dar e oricum destul de palpitant! Mă bucur că am trecut aşa, fără complicaţii, la *tu,* am adăugat şi i-am zâmbit.

Lulu ieşi de la toaletă.

— Şi doar îţi spusesem s-o iei înainte, se răsti ea, indignată.

— Uite, acolo, la stânga, ţi-ai pus prea mult ruj, i-am spus.

Lulu îşi frecă obrazul.

— Aşa-i mai bine?

Abia atunci îl observă şi ea pe Adrian şi-l studie din cap până-n picioare.

— Dar dumneavoastră cine mai sunteţi? Medicul veterinar al Franziskăi?

— Nu, se apără Adrian. Sunt şi eu, ăăă… se opri din vorbă, privindu-mă întrebător.

— Doamne Sfinte! spuse Lulu. Că doar trebuie să ştiţi cine sunteţi!

— Gregor Adrian e redactor-şef la editura *Aurora,* am lămurit-o. Tatăl său îşi sărbătoreşte ziua de naştere alături, în *Sala de cristal.* Gregor, aceasta este sora mea, Lulu. Tocmai a rămas din nou singură şi încă se mai află în stare de şoc, fiindcă, în mod normal, e puţin mai cumsecade.

— Încă nu-s eu chiar aşa de *singură,* mi-o întoarse Lulu. Abia de joia viitoare. Dar ia staţi, nu cumva acela e un joint?

— Ba. Da, îi confirmă Adrian.

— Nu mi l-aţi putea da mie?

— Sigur… Iată-l, vă rog chiar!

— Mulţumesc! spuse Lulu, aruncând joint-ul în poşetă. Pentru mai

târziu! La revedere. Eu o să intru acum.

— Capul sus, suge burta, pieptul în afară, i-am comandat, iar Lulu o luă din loc, în marş.

Din poşeta mea se făcu auzită din nou simfonia *Jupiter*.

— Mobilul tău! mă făcu atentă Adrian. Ce noroc pe tine că ţi l-au lăsat. La noi, am fost cu toţii percheziţionaţi la intrare, nu care cumva să scăpăm înăuntru cu vreunul.

— Ai nevoie de telefon? i-am spus, pescuind din poşetă mobilul.

— Ai cumva nişte jocuri ca lumea pe el? se interesă Adrian.

— Aşteaptă puţin, că trebuie să răspund. Alo?

— Ştii, m-am mai gândit, spuse Ole. Aşa n-o să iasă nimic.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun din relaţia noastră, preciza Ole. A ta şi-a mea.

— Da, iar treaba asta o lămurisem ceva mai înainte, i-am răspuns.

— Bine, dar nu vorbeai serios, nu? insistă Ole. Te cunosc eu.

— Din păcate, nu.

— Ba da, Gerri Thaler, te cunosc ca pe buzunarul meu. Şi ştiu că, dacă ai putea să gândeşti ceva mai limpede, ţi-ar părea chiar foarte rău.

— Poate dinţii să mi-i cunoşti, Ole… Cât priveşte restul…

M-am uitat în direcţia lui Adrian, care se răsucise cu spatele şi, aplecat peste balustradă, privea în holul hotelului.

— Zău dacă înţeleg de ce o luăm într-una de la-nceput!

— Fiindcă aştept şi eu un răspuns. Ce, ai uitat cumva?

— Dar ţi-am dat mai devreme unul. Ce, ai uitat cumva?

— Poate, numai că nu era unul pe care să-l fi chibzuit temeinic, mi-o trânti Ole.

— Păi, tocmai asta-i şi problema, i-am întors-o. Că nici nu-mi laşi timp să mă gândesc.

— De parcă cine ştie ce ar mai fi de chibzuit, spuse Ole. Aşa ceva trebuie hotărât cu inima.

— Mda, am făcut, uitându-mă din nou după Adrian.

În lumina orbitoare împrăştiată de lustre, părul lui netezit căpătase o strălucire roşiatică. Şedea aplecat peste balustrada aceea. Şi tot aşa, de-o parte a cărării, părul îi stătea arcuit înspre înăuntru, iar de partea cealaltă în afară. Iar, deodată, am simţit tentaţia irezistibilă de a mă repezi cu amândouă mâinile în buclele lui şi de a i le răvăşi cu toată temeinicia.

— Mda? Asta-i tot ce eşti în stare să-mi spui?

— Probabil că ai dreptate, Ole, i-am spus, gânditoare, în timp ce-i studiam lui Adrian ceafa. Dacă te-aş iubi, atunci chiar c-aş şti-o cu vârf şi-ndesat. Şi, probabil, aş simţi că mă ţine ceva aşa, ciudat, în stomac. Iar pentru asta ar ajunge numai să te văd. Şi-atunci zău că n-aş vrea să mă aflu decât în preajma ta şi să păzesc… Oh, Dumnezeule!

Bineînţeles! Exact asta era ceea ce simţeam deja.

Dar nu pentru Ole.

— Înseamnă cumva că nu mă iubeşti?

— Nu în felul în care ţi-ai dori-o tu atât de mult, i-am mai spus. Dar putem rămâne pe mai departe cei mai buni prie…

— Nu spune asta! zbieră Ole la mine. Nu spune aşa ceva!

— C-o să rămânem prie…

— Am spus doar să nu rosteşti asemenea vorbe! zbieră Ole, atât de violent, încât Adrian se întoarse către mine, privindu-mă întrebător. Vin înspre tine chiar acum. Şi-o să vorbim în sfârşit pe-ndelete despre tot. Nici nu-ţi dai seama ce spui.

— Ole! Să nu care cumva să îndrăzneşti să vii încoace! am zbierat, numai că Ole închisese deja.

— Dar cine-a mai fost şi ăla? se interesă Adrian.

— Un… Dentistul meu, i-am răspuns, inima făcându-mi un salt în piept, de îndată ce l-am privit în ochi. Dar tu nu trebuie să intri la voi, la loc? Cu siguranţă că-ţi simt deja lipsa.

— Lasă că şi ţie, spuse Adrian. Vreau să spun ai tăi.

— Da, cu siguranţă. După cum tot atât de sigură sunt că verişoara Hilla şi-ar dori să-mi mai ţină o predică despre Iisus, iar mătuşa Elsbeth una despre pornografiile pe care le scriu, în vreme ce mătuşa Marie-Luise ar dori să aibă certitudinea că nu m-am cuplat deloc cu vreun director de muzeu. Ah, iar unchii ar dori să ştie, cu siguranţă, ce face mai precis o femeie cu o alta aşa, ca lesbiene.

Adrian râse.

— În ceea ce mă priveşte, zvonurile că aş fi homosexual au fost reduse la tăcere de vestea că aş fi fost văzut în compania unei prostituate.

— Iar ea nu putea fi decât Marianne Schneider, nu? am spus, plesnindu-mă imediat peste gură. Scuzaţi-mă! M-am gândit că aşa, poate din pricina prea multor veşminte din piele neagră…

— Da, exact, spuse Anton. Şi-or fi închipuit c-ar fi fost vreo domina{36}.

— Aş putea să vin cu tine şi să spun că nu-ţi place partea de sado-masochism, am insistat. Mi-e teamă însă că nicio autoare de romane cu vampiri n-ar fi tocmai ce şi-au dorit ai tăi pentru tine, nu?

— Ei, ascultă puţin, spuse Adrian. Ai mei sunt atât de disperaţi încât ar fi acceptat-o până şi pe domina aia. De tine s-ar arăta chiar fermecaţi.

— Da, dar eu n-am cine ştie ce studii, i-am atras atenţia. Şi nici nu sunt vreun fotomodel.

— Crede-mă, s-ar arăta încântaţi dac-aş avea o prietenă ca tine, îi dădu înainte cu asigurările Adrian. Dar ce-ar zice ai tăi dacă ar şti că te-ai încurcat cu redactorul-şef al editurii *Aurora*?

— Oh, *Aurora!* Nu cumva sunt cei care realizează volumaşele alea nenorocite, care se vând numai pe sub tejghea? am spus. Pe de altă parte însă: acum are şi ea treizeci de ani şi uită-te şi tu la părul din capul ei; cu-aşa ceva n-ar mai fi în stare să atragă nici măcar un dentist de ţară.

— E de bine aşa, un dentist? se interesă Adrian.

— Da, un dentist e întotdeauna bine văzut de marii proprietari de pământuri, l-am lămurit. Dar tu chiar ai un doctorat în istoria artelor sau ai inventat chestia asta mai devreme?

— Îl am şi-n realitate, îmi spuse Adrian. E drept, nu mi-a adus cine ştie ce foloase până acum. Am fost chiar nespus de fericit atunci când am pus mâna pe slujba de la editura *Lauros.* Iar acum, ca redactor-şef la *Aurora,* nu stau foarte rău la capitolul câştig.

— Mă rog, dar nici treaba nu are prea mult de-a face cu istoria artei.

— Nu începe să mă baţi şi tu la cap cu chestia asta, spuse Adrian.

— Aş fi chiar ultima care să facă asta, l-am asigurat, speriindu-mă puţin la auzul tandreţii din glasul meu. Sunt nespus de bucuroasă că ai slujba asta la editura *Aurora.* Altfel nici nu ne-am fi întâlnit vreodată.

— Da, asta-i adevărat. Şi pot să spun că, până acum, lucrul ăsta a fost tot ceea ce mi s-a putut întâmpla mai bun în slujba asta.

Adrian făcu o jumătate de pas spre mine.

— *Cu un oftat, o trase spre el şi o sărută sălbatic şi nerăbdător.*

— Cum?

Dintr-odată, răsuflarea îmi deveni mai sacadată, pe măsura apropierii trupurilor noastre.

— *Atât de mult i-a trebuit să recunoască că numai ea era aceea care se pricepea să-i deschidă sufletul, oferindu-i şi trupului adevăratul extaz,* spuse el.

— Chiar aşa?

Genunchii mei părea că se înmuiaseră precum untul. Şi am fost nevoită să mă sprijin de balustradă.

— *Era lumina din negura lui,* continuă Adrian.

— Rahat! Ce, astea-s lucruri scrise chiar de mine? Bine, dar e aşa… îngrozitor de kitsch!

— Mai apoi, lucrurile se mai îndreaptă, spuse Adrian. *O purtă pe braţele-i vânjoase până în patul lui, lăsând-o să cadă acolo, pe blana cea de urs şi…*

— O, Dumnezeule, acum mi-aduc aminte, i-am spus.

Sfârcurile sânilor mi se întăriseră ca două bucăţi mărunte de cremene.

— De când am apucat să citesc astea, am şi început să visez să fac cu tine exact acelaşi lucru, spuse Adrian şoptit, pentru ca imediat să mă şi atingă, chiar dacă nu chiar acolo unde mi-aş fi dorit eu cu

adevărat.

Îmi luă cu grijă o şuviţă de păr din tot aranjamentul din cap, petrecându-mi-o înspre spate.

— Locul ăsta e un hotel, i-am spus, iar vorbele-mi sunau de parcă tocmai aş fi fost la capătul unei curse de alergare pe 100 de metri. Aici pot fi închiriate camere!

— Dar ce, au şi blănuri de urşi? întrebă Adrian, cu gura atât de aproape de chipul meu, încât îi puteam simţi răsuflarea.

Mirosea a căpşuni.

— Ei, blana de urs va trebui să ne-o închipuim, i-am zis.

— Eşti sigură că… O, dar ăştia cine mai sunt?

În preajma noastră se iviseră nici mai mult, nici mai puţin decât Habakuk şi Arsenius, care, pasămite, fuseseră trimişi după mine.

— Gerri! Bunica zice că trebuie să vii înapoi, înăuntru, fiindcă acum o să-ncepem să cântăm. Să-i spunem că preferi să rămâi aici, să te giugiuleşti?

— Da, le-am răspuns. Vreau să spun nu! Spuneţi-i c-o să vin imediat.

Habakuk şi Arsenius dispărură.

— Hai, să dispărem de-aici, i-am spus lui Adrian, luându-l de mână şi trăgându-l înspre trepte.

— Bine, dar tocmai ai spus…

— Am spus c-o să vin imediat, i-am răspuns. Şi asta am să şi fac.

Adrian rămase însă locului, ca şi când ar fi prins rădăcini, trăgându-mă mai apoi către el şi sărutându-mă… Fie, din partea mea, chiar aşa: *sălbatic şi nerăbdător*. M-am strâns şi mai mult în el, în aşa fel încât între trupurile noastre să nu mai încapă nici măcar o pagină de roman foileton.

Sărutul acela ţinu, în mod clasic, cât o eternitate, pentru ca, la sfârşitul lui, să ne luăm de mâini şi să alergăm în jos, către recepţie.

— O cameră cu un pat dublu, vă rog, ceru Adrian. Cu cadă în baie, dacă se poate.

Picioarele mai că mi se frânseră la auzul vorbelor ăstora. M-am prins la timp de tejghea.

— Că doar n-o să reproducem şi *scena cu cada de baie!* am şoptit.

— Mă gândeam să încercăm. Să vedem şi noi până unde putem ajunge, spuse Adrian.

Eram peste măsură de mulţumită că nu se întâmplase să fie Mia cea care să ne dea cheile şi să ne privească în urmă plină de curiozitate, în vreme ce ne îndreptam către ascensoare, strâns înlănţuiţi.

*

— Tilugerri! Acum chiar c-ai întins coarda peste măsură! Pe unde ai

fost, pentru numele lui Dumnezeu? se răţoi mama mea. Unchiul August a fost nevoit să cânte în locul tău, iar Diana a dansat cu el valsul, prilej cu care ceva îngrozitor s-a întâmplat cu plosca lui… şi apoi a mai apărut şi tânărul ăsta, pretinzând că ţi-ar fi dentist şi că ar dori să vorbească cu tine de urgenţă!

— Oh, nu! am exclamat.

Ole! De el uitasem aproape de tot!

— Şi unde e acum?

— De unde să ştiu eu? spuse mama mea. Lulu şi Patrick s-au ocupat de el. Am crezut şi noi că ai s-apari din clipă-n clipă! Dar unde-ai fost?

— Eu… îmi uitasem acasă ceva, i-am spus, plimbându-mi degetele peste buze.

Mi le simţeam chinuite bine de atâtea sărutări.

— Bine, dar cât am lipsit?

— Mai mult de două ceasuri! explodă mama mea.

Adrian şi cum mine am fi rămas noi şi mai mult, dar ne devenise clar la un moment dat că trebuia să luăm de urgenţă o pauză.

— Măcar din motive de sănătate, spusese Adrian, în timp ce eu mi-am pus în gând ca, de cum aş fi avut prilejul, să mă interesez pe internet dacă nu cumva prea multe orgasme erau dăunătoare.

— Dacă ne-am strecura din nou la locurile noastre, am constata, probabil, că nici n-a băgat careva de seamă că am fost plecaţi. Aşa că mai pierdem vreo oră printre ei, cu mătuşi şi veri, şi-apoi iar o luăm din loc şi ne întâlnim aici.

Ideea ca atare nu ar fi fost deloc rea, numai că, fireşte, dispariţia mea nu rămăsese chiar aşa de neremarcată.

— Din nou un lucru tipic la tine, mă boscorodi mama mea. Ah, dar uite-i şi pe Lulu, şi pe dentist. Ascultă, e cumva însurat?

— Da, dar trăieşte separat de nevastă-sa, i-am explicat.

— Atunci ţine-te şi tu dreaptă, îmi şuieră ea.

— Bună, Gerri, mă salută Ole, venindu-mi în întâmpinare. Drăguţă petrecere. Şi un super-whisky. Eu şi sora ta mai c-am golit o sticlă întreagă. Şi ştii ceva? Lulu şi-a exprimat dorinţa ca, de cum s-o ivi ocazia, să-i aranjez şi ei dinţii.

— Bine, dar Lulu nu bea alcool de obicei, observă Patrick, indispus.

Lulu ridică un pahar şi spuse:

— Stai tu liniştit… tu, aiti, tu!

— Lunge! exclamă mama mea.

— Hai noloc! Tutulol! în cinstea acestei minunat', minunat' zi de mai, cântă Lulu. Mamă, ştiai cumva că Gerri şi dentistul ăsta de-aici, blond şi drăguţ, *aproape* că sunt o pereche?

— Aşa-i, aşa-i, aşa-i, repetă Ole. Eram chiar cât pe-aici să-i dăruiesc inima şi să-i ofer locul din dreapta din Porsche-ul meu. Dar Gerri a apucat să rostească propoziţia aia amarnică, cu *P.*

— Nici vorbă de aşa ceva, am spus. Cu *P?*

Şi cam despre ce propoziţie trebuie să fi fost vorba? Pispari de-aici?

— Ba da, ai zis-o doar, insistă Ole. Mi-ai călcat sentimentele-n picioare.

— Dar n-a făcut deloc aşa ceva, rosti mama mea. Sigur, e doar o neînţelegere la mijloc. Hai, scuză-te şi tu! vorbele de pe urmă îmi fuseseră adresate mie.

— Scuză-mă, am rostit de îndată, ceea ce reprezenta un reflex dobândit, de care pur şi simplu nu mă mai puteam dezbăra.

— Acum e însă prea târziu. Şi doar te-am avertizat. Că şi sentimentele mele au şi ele limitele lor.

— Şi de-asta ai venit tu până aici aşa, suplimentar?

— Aşa-i! Că doar lucruri ca astea nu i se spun unei tinere prin telefon, zise Ole. Mai ştiu şi eu ce se cuvine şi ce nu.

Lulu râse.

— Aşa-i! Aşa e şi corect! Cel ce ajunge prea târziu să-şi şi ia pedeapsa de la viaţă.

— Ghinion! spuse Ole şi râse şi el.

— Păi, atunci se cheamă că totu-i lămurit, am spus. Sper foarte mult să putem rămâne pri…

— Uite! răcni Ole. Iar are de gând s-o facă! Propoziţia cu *P*.

— Am putea rămâne totuşi prieteni, spuse Lulu. Oh, da, propoziţia asta o urăsc şi eu!

Atât ea cât şi Ole se îndoiră de mijloc de-atâta râs, aproape atingând tăblia mesei.

— Numai că, aşa cum arăţi, sigur n-ai auzit tu fraza asta niciodată pân-acum, mai spuse Ole, de îndată ce se mai potoli. Pun rămăşag că bărbaţii cad la picioarele tale!

Lulu se strâmba de râs.

— Da! zise ea, abia trăgându-şi sufletul. Şi-ncă cum!

După care se aplecă către Ole şi-i şopti acestuia ceva la ureche.

— Oh… Numai până joi, spuse Ole, chicotind. Pân-atunci se prea poate să se înzdrăvenească şi inima mea, făcută acum bucăţi.

Lulu îşi săltă din nou paharul.

— Noroc! rosti ea. Hai, aiti, bea şi tu ceva!

— Cu greu mai pot asista la aşa ceva, spuse Patrick şi se ridică în picioare. Iar dacă n-ai nimic împotrivă, mă duc să stau de vorbă cu tatăl tău. El, unul, e cel puţin treaz.

— N-am absolut nimic împotrivă, spuse Lulu, vorbe care i se părură lui Ole atât de comice, încât, de-atâta râs, fu cât pe-aici să cadă cu scaun cu tot.

— Are dreptate Patrick, spuse mama mea. Ritulului, mi-e jenă mie de ruşinea ta!

— Şi tu pe mine, spuse Lulu, arătând, ca şi când, de-atâta râs, ar fi

făcut pe ea.

— Chiar n-am ştiut că ai o soră super dulce ca ea, Gerri, rosti Ole.

— Am chiar trei surori super dulci, i-am atras atenţia, încercând, fără să bat la ochi, să iau ceva distanţă.

— Încotro? mă întrebă însă mama mea.

— Tocmai mi-am adus aminte cam mai uitat ceva, i-am răspuns.

— Şi-ai să…

Mama mea veni după mine.

— Tirilu! Mi-ajunge că soră-ta mă face să intru-n pământ de ruşine aici, aşa că să faci bine şi să te porţi cum se cuvine. Oh, nu! Uite că vine-acum şi Alexa! Vai de tine dacă scapi vreun cuvânt despre dentistul cel beat! Şi-o să spunem că nici nu-l cunoaştem.

— Unde-ai fost când ne-am apucat de cântat, Gerri, copila mea? întrebă mătuşa Alexa. Să ştii că ţi-am simţit lipsa.

— Oh, unchiul August era aşa de trist că nu putea să cânte, aşa că i-am cedat rândul meu, i-am explicat mătuşii.

— Ce copil bun, spuse mătuşa Alexa. Marie-Luise zice că ai avea acum o relaţie cu un custode de muzeu, specialist în ştiinţele naturale. O fi bine-aşa, atât de repede după sinuciderea aia a ta? Aş putea să-mi închipui că, în starea ta sufletească, atât de afectată, n-ar fi tocmai uşor de suportat o legătură cu un preparator de cadavre de animale.

— Dar nu-i vorba de-aşa ceva, am început, neluând în seamă gesturile maică-mii, care-mi păreau că imitau propria-i dorinţă de a-şi lua gâtul. Gregor este istoric de artă. Nu lucrează într-un muzeu, ci în domeniul editorial. Tare mult aş fi vrut să-l prezint familiei chiar în seara asta, dar şi el are o petrecere, chiar alături, în *Sala de cristal,* a tatălui său, care împlineşte şaptezeci de ani.

— Adică e unul dintre acei *Adriani?* întrebă mătuşă-mea. Familia aia de profesori putred de bogaţi?

— Da, i-am răspuns. Iar Gregor e cel mai mic.

Mătuşa Alexa rămase cu gura căscată. Iar mama mea aidoma.

M-am folosit de prilej ca s-o întind şi eu.

— Eu trebuie să mă duc repede până dincolo şi să-l caut, le-am mai spus. Pe mai încolo!

De cum am ajuns în faţa uşii, am şi cochetat puţin cu gândul de a mă duce în sala de alături şi de a-l lua pe Gregor de acolo. Numai că aşa ceva nu mai era necesar. El era deja acolo, rezemat de balustradă, aşteptându-mă.

— Dar chiar c-a mers repede, spuse. Şi doar ne propusesem o pauză de-o oră.

— Ah, ştii ce… de fapt mă simt deja din nou în puteri.

— Şi eu la fel, spuse Adrian şi-mi zâmbi.

Părul îi stătea din nou ca de obicei, căci avusesem o ocazie cum nu se putea mai bună ca să i-l răvăşesc bine de tot.

Lulu şi Ole ieşiră din sală, lipiţi unul de celălalt şi clătinându-se.

— Acum, chiar că trebuie, aşa cred, să vărs, îmi strigă Lulu, veselă.

Iar Ole adăugă:

— Mă duc să-i sprijin capul. C-aşa e un adevărat gentleman, nu lasă o domnişoară să vomite de una singură.

— În niciun caz nu-ţi dau voie să stai pe-aproape, spuse Lulu, închizându-i în nas uşa de la toaletă. Sunt situaţii în care o domnişoară trebuie să fie de una singură, un lucru pe care l-am învăţat de la mama.

— Pot s-aştept, îi răspunse Ole, sprijinindu-se de uşa încăperii cu pricina.

Apoi, mă luă pe mine în primire:

— Ei, bine, data viitoare n-o să mai fiu prin preajmă, gata să te opresc de la sinucidere. Sper că ţi-e clar.

— Nici nu va mai fi vreo *dată viitoare,* Ole, i-am întors-o, luându-l pe Gregor de mână şi păşind alături de el pe trepte, în jos.

— Cine-a mai fost şi ăla?

— Păi, un… ăăă… am făcut. Acela a fost medicul rezident Goswin.

— Aha, făcu Adrian. Ar trebui cumva să mă-ntorc chiar acum şi să-i ard una-n bărbie?

— Nu e nevoie, i-am răspuns, trăgându-l după mine, către lift. O să sărim pur şi simplu peste partea asta.

Şi ultimul lucru pe care l-am văzut, înainte ca uşile liftului să se închidă în urma noastră, a fost chipul complet aiurit al intrigantei cu păr roşcat, sora-şefă Alexandra, de dincolo de tejgheaua de la recepţie.

Postfaţă

Acţiunea şi personajele sunt complet rodul imaginaţiei şi toate eventualele asemănări reprezintă o pură întâmplare şi sunt pe deplin neintenţionate.

Ca de obicei, mulţumirile mele se adresează tuturor celor care m-au susţinut: surorii mele, Heidi, pentru şedinţele de brainstorming, atât de bogate în idei; lui Silke, Sigrid şi neobositei şi minunatei mele mame pentru babysitting; lui Elke Hurtz şi lui Ednor Mier pentru valorosul lor ajutor în munca de documentare; colegilor mei de la *DeLiA,* Uniunea Autorilor de Romane de Dragoste de Limbă Germană, pentru numeroasele şi inspiratele lor mesaje şi sfaturile pentru contracararea blocajului scriitoricesc acut: *aşa-i, spălatul geamurilor chiar c-ajută!;* Evei Völler, ale cărei e-mail-uri m-au adus în situaţia ca aproape zilnic, pufnind în râs, să-mi împroşc tastatura cu ceai de urzică în amestec cu coada-calului. (Tastatura este acum total antialergică, nu mai are nici urmă de punct negru şi e absolut încântată de felul în care arată.)

Cele mai serioase mulţumiri i le datorez redactorei de calibru mondial, Claudia Müller, de la *Lübbe TUS Neldas,* care a dovedit din nou foarte multă răbdare, umor şi implicare şi nu şi-a pierdut câtuşi de puţin calmul atunci când, din pricina operaţiunilor neplanificate de confecţionare a unui cornet de prima zi de şcoală şi a unor termene din acelaşi soi, nefast, am intrat uşor în panică.

Dacă n-ar fi minutul acela, ultimul, nici vorbă se se fi terminat vreodată ceva, a spus cândva Mark Twain. Aşa că şi eu mi-am propus în cel mai serios mod ca următoarea carte s-o predau în ultimul minut, dar fix atunci. V

Cornetul de prima zi de şcoală n-a ieşit aşa de frumos precum în visele mele cele mai îndrăzneţe, dar, potrivit condiţiilor de lucru (două mâini stângi şi un copil, care mai avea şi o reprezentare foarte exactă asupra lucrului în cauză), a rezultat unul chiar demn de un premiu. E un cornet de prima zi de şcoală din soiul *Zmeu-ameninţător-cu-sclipici-dar-nu-cu-sclipici-de-al-fetelor-ci-cu-sclipici-fermecat,* iar dacă sunteţi interesaţi să primiţi îndrumări de lucru vă rog să mă contactaţi.

Să scriu o comedie pe tema unei sinucideri a constituit o cutezanţă mai anevoioasă decât cele pe care mi le-am asumat până acum. Nu am avut în niciun caz intenţia de a mă amuza pe seama depresiilor, a celor depresivi sau a semenilor mei care aleg să-şi pună capăt zilelor sau de a bagateliza în vreun fel asemenea teme.

Pe parcursul muncii am ajuns să mă identific într-atât cu eroina mea, încât am început eu însămi să scriu scrisori de adio. Atunci când însă, surprinzător, cartea s-a încheiat totuşi, m-am abţinut şi nu le-am mai trimis. Iată mai jos, câteva extrase:

Elke – eram tânără şi aveam nevoie de bani.

Domnul Fisher – merişorul-turcesc nu e în niciun caz vreo buruiană de prin cimitir, iar molidul-argintos nu aveţi decât să vi-l băgaţi undeva!

Renate, Barbara, Janine, ce bine că existaţi.

Mike – poţi să mă pupi în fund

Chrissi – oi fi eu grasă, dar tu eşti proastă.

Bernhard, vechi prieten – mi-e dor de tine.

Frank, Lennart, mamă, Werner, Heidi, Harald, Florian, Benjamin, Leonie, Dagmar, Biggi, Rosine – vă iubesc.

Kerstin Gier, în vara anului 2006

{1} Recipient din plastic, pentru păstrarea alimentelor.
{2} Idem nota 1.
{3} Site de socializare pentru Germania.
{4} Denumire de utilizator al spaţiului virtual (*hammerhart* – tare ca ciocanul, în lb. germ.).
{5} Vezi nota anterioară.
{6} Lingură plină cu vomă (în lb. germ.).
{7} Sistemul de notare în şcolile din Germania este următorul: 1 – *foarte bine;* 2 – *bine;* 3 – *mulţumitor;* 4 – *suficient;* 5 – *cu lipsuri;* 6- *insuficient.*
{8} Localitate din regiunea Gartowa, intrată în atenţia opiniei publice pentru controversata amplasate în apropierea ei a unor facilităţi de stocare a deşeurilor radioactive.
{9} Denumire de utilizator al spaţiului virtual, *piţigoiprietenos007* (în lb. germ. aprox.).
{10} Peliculă regizată în anul 1951 de John Huston, avându-i drept protagonişti pe Humphrey Bogart (premiul Oscar pentru acest rol) şi Katharine Hepburn.
{11} Tradiţie germană, potrivit căreia, în prima zi de şcoală, fiecare copil primeşte din partea familiei un cornet uriaş, plin cu dulciuri.
{12} Model de automobil *Volkswagen.*
{13} Aluzie la membrii legendarei trupe rock *The Beatles.*
{14} Adresă fictivă de site web, aprox. *www.deprimat-ei-şi.de*
{15} Actor, compozitor şi cântăreţ german de *soul* şi *RB.*
{16} Pe adevăratul ei nume Vickie Lynn Marshall (1967-2007), fotomodel, sex-simbol şi actriţă TV *(The Anna Nicole Show),* căsătorită în 1994, la vârsta de 26 de ani, pentru o perioadă de treisprezece luni, cu magnatul de 89 de ani J. Howard Marshall (1905-1995).
{17} Canal TV privat de divertisment *(Al Patrulea* – în lb. germană).
{18} Abreviere de la sadomasochism.
{19} Specie de peşte cu carne albă şi slabă.
{20} Plantă erbacee, plăcut mirositoare, cu flori albe, cultivată ca plantă culinară.
{21} Gregor Johann Mendel (1822-1884), naturalist austriac, considerat părintele geneticii.
{22} Laura Ashley, (1925-1985), designer din Ţara Galilor.
{23} *Black Beauty* (1877), roman semnat de Anna Sewell, care relatează povestea unui cal vândut din loc în loc, care trece prin felurite încercări, devenit un clasic al literaturii pentru copii.
{24} Amnezie (în lb. eng. în original).
{25} Personaje principale ale benzilor desenate şi filmelor din seria *Superman.*
{26} Personaje ale serialului TV din perioada 1982-1987, *Remington Steele* (interpretate de Stephanie Zimbalist şi Pierce Brosnan).
{27} Trimitere la capodopera lui Johann Wolfgang von Goethe, romanul epistolar *Suferinţele tânărului Werther.*
{28} În limba germană *wieder,* respectiv *wider.*
{29} Referire la Lukas Podolski, star al fotbalului german.
{30} *Gracula religiosa,* pasăre cu penaj negru şi cioc oranj, capabilă, asemenea papagalilor, să imite cuvinte omeneşti.
{31} Regiune turistică situată la est de Rin, în sud-estul oraşului Bonn, acoperită de un grup de peste 40 de munţi şi de dealuri, în cadrul căreia funcţionează parcul natural cu acelaşi nume.
{32} Obosit/Ameţit (în lb. eng., în original).
{33} Potrivire/moment ales (în lb. eng., în original).
{34} *Bundesverdienstkreuz* (singura decoraţie generală de stat a Republicii Federale Germania, acordată în această ţară începând din anul 1951).
{35} Actor şi cântăreţ (1891-1960), cea mai de seamă vedetă masculină a cinematografiei germane a secolului XX.
{36} Personaj feminin, dominator, din distribuţia unui loc de tipul *BDSM (bondage-discipline/ domirumce-sadism-masochism),* prin care două sau mai multor persoane, aleg exploatarea unor experimente dureroase şi de forţă în vederea dobândirii tensiunii, plăcerii şi satisfacţiei sexuale.